

SIRLAR ÇÖZÜLÜRKEN

SELİM ÜRÜKKAYA

Akşamüstüydü, güneş batmak üzereydi; açık kırmızı renkteki Viking stili inşa edilmiş tek katlı binalar sulu boyayla boyanmış gibi görünüyorlardı.

Köpekler sokağının yüz elli metre aşağısındaki su kanalının üzerinde uçuşan martılar, güneşin batışını kutsarcasına çığlıklar atıyorlardı.

Kanoda diz dize karşılıklı oturmuş genç bir çift, güneşin battığı yöne doğru martıların kanatları altından küreklerini keyifle çekerek suyun sürtüşmesinin çıkardığı sesler eşliğinde, suyun üzerinde küçük dalgalardan oluşan bir iz bırakıp uzaklaşıyorlardı.

Onlar henüz gözden kaybolmadan, başka bir kano başka bir çiftle kanalın üzerindeki köprünün dönemecinden görünüyor, onu da muhakkak ki başka bir Kano daha izleyecekti.

Anlatıldığına göre Lübeck kenti eskiden sık sık Vikingler'in saldırısına uğramış; bu nedenle kent halkı bu saldırıları önlemek için doğu denizinden bir kanal açmış.

Buraya Travemünde (kanal ağzı) adını vermişler. Şehrin etrafında iki geniş ve derin kanal kazıp, bu kanallarla denizin bağlantısını sağlayıp doğu ülkelerinde kentlerin etrafındaki surların görevini burada su kanallarına yüklemişler.

Aradan yüzyıllar geçince, Vikingler'in etkisi Lübeck' in mimarisinde sadece hoş bir görüntü olarak kaldı. Tarihi kiliseleri, mavi birer gerdanlık gibi kenti kuşatan kanallar, kanallar boyunca belirli bir düzen dâhilinde dikilmiş yemyeşil ağaçlar ve batan güneşin buraya özgü kızılıllığıyla muhteşemdiler.

Tarih ve coğrafyanın güzel birlikteliğinin gerçekleştiği bu şehir ve eyalet, dünya çapında meşhur birçok insanı da yetiştirmişti.

1830'lu yıllardan sonra Ortadoğu'da görev yaparken anılarını yazıp yayınlayan General Moltke, Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin yöneticisi Willi Brandt, Nobel Edebiyat ödülü sahipleri Thomas Mann ve Günter Grass, Lübeck' in göklerinde parlayan ve bütün dünyaca izlenebilen birer yıldız gibiydiler.

Bu kentin tarihine ve coğrafyasına âşık olan Delil Demir, hergün güneş batmadan önce evinden çıkarak Köpekler sokağından kanalın kıyısına doğru yavaş adımlarla yürür, kanal boyunca dolanan yolun kenarına serpiştirilmiş banklardan birinin üzerinde otururdu. Havada çığlık çığlığa uçuşan martıları, gözlerinin önünden hızla kayıp aşağılarda gözden kaybolan çift kişilik uzun kanoları ve suyun üzerinde oynaşan güneşin son ışıklarını seyrederdi. Bazen kürek şapırtılarıyla martı çığlıklarının birbirine karıştığı bu kıyıda başkaca hiç bir ses duyulmaz. Bütün canlılar ve kanalın üzerindeki her şey sanki güneşle birlikte batıya doğru akmaya başlar, bazen de aynı yöne doğru esen hafif bir rüzgâr, kanal boyunca tek sıraya dizili ağaçların yapraklarını hışırdatır, çimenleri dansa tutuşturur, küçük dalgalarla kıyıları sevişirlerdi.

Delil Demir sık sık bu kanal kıyısı ile kendi iç dünyası arasında benzerlikler kurardı. Şu anda kaç güneş batıyordu içinde, kaç martı çığlık atıyordu, kaç küreksiz yolcusuz kano yüzüyordu ? Acılar deryasının haşın dalgaları nasılda dövüyordu görünmez kıyıları! Sanki dünyanın bütün suçluları acılarının okyanusundaki dalgaların tepelerinde sörf yapıyor ve bütün masumları bu dalgalara gömüp boğuyorlardı.

Bir gün ruhundaki fırtınaların kopmak üzere olduğunu anlayan Delil, oturduğu bankın üzerinden kalktı, güneşin battığı yönün tersine, doğuya doğru, kanal boyunca dolanıp giden yolda yürümeye başladı. Sakalları hayli uzamış, şakaklarındaki aklar artık iyice belirginleşmişti. Üzerinde mavi bir gömlek ve bir kot pantolon vardı.

Genellikle akşamları kanal boyunca yaptığı yürüyüşlerin yanı sıra, sabahları temiz havada aynı yerde koşarak spor yaptığından dolayı hiçbir sağlık problemi yoktu.

Biraz ilerideki dönemeçte kanalın üzerinde demir ve betondan inşa edilmiş kocaman bir köprü bulunurdu. Köprünün altındaki taş döşeli yoldan hızlı adımlarla yürüken, kanalın kıyısındaki hoş kafeye takıldı gözleri. Henüz erken olduğundan bütün masaları boştu, garson kızlar masaları siliyor, çiçekleri suluyor, küllükleri temizliyorlardı.

Delil kafenin arkasındaki yokuşu tırmanarak yüz metre kadar yukarı çıktı. Bu düzlükte kocaman yapay bir göl vardı. Suyu masmaviydi. Karşı kıyıda kilisenin silueti olduğu gibi göletin yüzeyine yansımıştı.

Kilisenin yanındaki lüks otelin gölete bakan balkonunda bir grup erkek ve kadın kadehlerini tokuşturarak, şaraplarını yudumluyor ve kahaahalarla gülüyorlardı. Erkek bir kuğu, dışisine kur yaparak kıyı boyunca yüzüyordu. Güneş batmasına rağmen göl kıyısında kocaman ağaçların altındaki çimenlerin üzerinde kucak kucağa oturan çiftler, gruplar halinde eğlenen gençler vardı.

Dalları göle doğru uzanmış ağacın altında oturan sakallı orta yaşlı bir erkek, genç bir kızı kucağına almış, dudaklarına öylesine ihtirasla yapışmıştı ki, adeta dünyayla olan ilişkileri tamamen kesilmiş gibiydi. Biraz ilerideki düzlükte başka bir çift görünüyordu. Kadın, dizinde uysalca uyuyan adamın saçlarını bir eliyle okşarken, diğer eliyle bira şişesini yudumluyordu. Bunların da ilerisinde uzunca iki ağacın arasında bir grup oturuyordu. Delil bu gruba biraz yaklaşınca, burnuna esrar kokusu geldi. Gruptakiler bazen yüksek sesle konuşuyor, bazen kahaahalar atıyor, sonra sessizliğe gömülüyorlardı. Sıra dışı bir yaşam sürdüren grubun giyim tarz, davranışları gibi tuhaftı. Ayakta bekleyen uzun boylu bir kadının saçları siyah boyalı ve üzerinde siyah bir pantolon, sıcak olmasına rağmen uzun siyah bir palto vardı. Diz kapaklarına kadar uzanan deri çizmeleri, siyah kulak kepeçelerine ve burnuna çok sayıda halka takılı ve gözlerinin etrafı ve dudakları da mordu. Hava karardıkça bira şişeleri elden ele, kalınca sarılmış esrarlı sigara dudaktan dudağa dolanıyor.

Grubun konakladığı yerin az ilerisinden kanal kıyısındaki yola inen Delil, evine doğru yürümek üzere geri döndü.

Kafenin önünden geçerken Latin müziği eşliğinde dans eden çiftlerin sevinçlerini yüzlerinden okudu, köprüye yaklaşırken ötüşen kumruların uğultusuna kulak kesildi, üstü açık, beyaz renkli bir yolcu teknesi köprünün altına girince kumrular uçuştı ve bütün dikkatler tekneye çevrildi.

Kanal boyunca dolanıp giden yoldan Köpekler sokağının karşısına gelen Delil, hafif eğimli toprak zeminli bir patikadan yukarı doğru yürüyerek arabaların hızla geçtiği ana caddenin kenarına kadar geldi. Bu caddenin karşısında Aldi marketi ve onun bitişiğinde Kore Restaurantı vardı.

Dikkatle sağına soluna baktı, görünürde araba olmayınca hızlı adımlarla karşıya geçti. Simdi Köpekler

Sokağı'nın girişindeydi. Yaklaşık dört yüz metre uzunluğundaki bu sokağın bir ucunda Kanal Caddesi, diğer ucunda König Caddesi vardı. Köpekler Sokağı kuşkusuz çok enteresandı.

Bu sokağın iki yakasındaki binaların tümüne yakını tarihi binalardı ve tamamen Viking sitiline göre inşa edilmişlerdi. Sonradan yapılan ekler ve restorasyonlar, özgün mimariyi bozmamış, aksine daha da güzelleştirmişti. Bu sokağa bakan pencereler birer vitrin haline getirilmiş, tarihi eşyalar, çeşitli çiçekler, modern çizimler ve değişik maddelerden yapılan figürler sergilenmişti.

Taş döşemeli bu sokak, geceleri olağanüstü sessizdi; ama pek çok pencereden caddeye yansıyan değişik renkten ışık, caddenin güzelliğine başka bir güzellik katmıştı.

Delil, ışık cümbüşü içinde yürüyerek kaldığı binanın kapısına vardı. Zilin düğmesine basarken kameraya el salladı; biliyordu ki, zil çalınca arkadaşları Roza Masson monitöre bakardı.

2

Delil dört kat olarak inşa edilen bu binada iki yıldan beri oturuyordu. Yeni inşa edilmesine rağmen bina sokağın mimarisine uydurulmuştu. Genişçe, mermerden merdivenlerle üst katlara çıkılıyor, gri renkli ağır demir kapılardan dairelere giriliyordu.

Delil üçüncü katta oturuyordu, ama evi iki katlıydı. Dış kapı büyükçe bir salona açılıyordu. Amerikan usulü bir mutfak, giriş kapısının hemen solundaydı. Salonun zeminine kül renginde bir halı serilmişti. Ama mutfak bölümünün zemini beyaz mermerle döşenmişti. Sağdaki duvarın tam ortasında kocaman antika bir ayna asılıydı. Giriş kapısının karşısında tahtadan bir merdivenin geniş basamakları görünüyordu. Salonun dış kapısının olduğu duvarın sağ tarafında üç kişinin oturabileceği siyah deriden bir divan vardı; bu divanın ön tarafında duvardaki aynayla uyum içinde antika bir masa ve masanın hizasında tavanda, ayna ile masanın ahengini bozmayan lale motifli bir lamba asılıydı.

Giriş kapısının karşısındaki duvar camdı ve buradan açılan bir kapıdan genişçe bir terasa çıkılırdı. Oturma salonunun sol duvarındaki kapıdan da dinlenme odasına geçiliyordu. Bu odanın ön duvarı da camdandı ve buradan açılan başka bir kapıdan ikinci bir terasa çıkılıyordu. Sağ ve soldaki teraslar arasında, zemini tahta döşeli bir koridor vardı. Boş zamanlarda sigara tüttürerek burada volta atmanın zevkine doyum olmazdı.

Evin ikinci katına genişçe tahta basamaklı bir merdivenle çıkılıyordu. Üst katın ilk odası kütüphaneydi. Burası da Delil ve arkadaşları Roza'nın zevkine göre düzenlenmişti.

Çatı katı olarak tasarlanan kütüphanenin bütün rafları tahtandı. Bilgisayar masası raflarla uyum içindeydi. Tarih, din ve felsefe kitapları çoğunlukta idi. Dünya klasikleri, inceleme ve araştırma kitapları da az değildi. Kütüphanede iki koltuk, masif tahtadan yapılmış ve üzerinde ortopedik bir döşeyin bulunduğu tek kişilik yatak vardı. Kütüphaneye, açılan iki kapı açılırdı. Biri banyoya, diğeri yatak odasına aitti.

Delil alt kattaki salona girdiğinde Roza Masson mutfakta çay demliyordu. Bu gün öğleden sonra berbere gitmiş, saçlarını kısa kestirtmiş, kaşlarını yay gibi inceltmiş, dudaklarına vişne rengi bir ruj sürmüştü. Otuz beş yaşını geride bırakmasına rağmen çok genç görünüyordu, yaz sıcağında giydiği, şile bezinden, seksi beyaz pantolonun üstünü, uçuk mavi, hafif dekolte bir buluzle tamamlıyordu.

İki yıl önce çalıştığı kilisede Delil'le tanışmış, bir müddet flört etmiş, sonra birlikte yaşamaya karar

vermişlerdi.

Roza, Delil gibi her şeyi merak etmez, dünyada olan bitenlerle fazla ilgilenmez, Orta Doğudaki savaşlar, darbeler, ihtilaller onu hiç ilgilendirmezdi. O, her gün kilisedeki işine düzenli olarak gidip gelir, ara sıra boş kaldığında Yahova Şahitleri tarikatından arkadaşlarıyla dini konularda sohbetler yapar, karşılaştığı her olaya daima iyimser bakar ve mutlu olmaya çalışırdı.

Delil salona girip, kapıyı kapatınca Roza'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı.

— Hoş geldin diyerek Delil'e sarıldı. Ama onun kafasının yine bir şeylere takıldığını anlayınca

— Tamam canım, sen yukarıya çık ben çayını getiririm diyerek ona gülümsedi.

Aklından geçenleri genellikle doğru okuyan Roza'nın kiraz dudaklarına bir öpücük konduran Delil, kütüphaneye çıktı, ışıkları yakınca masanın üzerindeki "Gılgamış" adlı roman gözüne ilişti. Enkido öyküsünün başlangıcında bırakmıştı kitabı. Okumaya devam mı etmeliydi, yoksa internetten haberlere mi baksaydı, kısa bir süre ikilem içinde kaldı.

Biraz düşündü, koltuğuna oturdu, Gılgamış'ı okumaya başladı. Öyküye öylesine dalmıştı ki, Roza'nın önüne bıraktığı çayı bile fark etmedi, Çırlıçiplak soyunup Fırat nehrine girmeye hazırlanan Tehiptilla'nın güzelliği karşısında büyülenen Enkido cümlesini okurken önünde duran masanın üzerindeki telefon çaldı. Kafasındaki 'Kim olabilir?' sorusuyla ahizeyi kaldıran Delil, uzaklardan gelen hışırtılı sesi hemen tanıdı.

— Söyle hayatım, yeni bir durum mu var? dedi.

Rebekka Royman'ın sesi üzüntü yüklüydü. Uzun bir süreden beri Irak'ta batılı bir haber ajansı için muhabir olarak çalışıyordu. Ortadoğu'daki güç odaklarıyla iyi diyalogları vardı. Bölge konusunda uzman olan Delil, Irak'taki muhabir Rebekka Royman ile sık sık uzun tartışmalar yapar, gelişmelerin perde arkasını kavramaya çalışırdı.

Rebekka gibi pek çok haber kaynağıyla kontağı olan Delil, bilgileri toplar, analiz yapar ve bazı ciddi yayın organlarına paket haberler hazırlardı. Önce arkadaşının üzüntülü sesinin ardındakileri merak etti. Daha üzüntünün sebebini sormadan Rebekka Royman:

— Üzülerek söylüyorum, bu gün kızını kaçırdılar!

Delil:

— Kimler, nereye kaçırdı Rebekka?

— Bilmiyorum, ben de biraz önce öğrendim, dağa götürdüklerini söylüyorlar

— Daha bebek o, ne yapacaklar onu dağda?

Üst katta Delil'in heyecanla konuştuğunu fark eden Roza, koşarak kütüphaneye çıktı, yanında diz çökerek can kulağıyla dinlemeye başladı..

— Tamam, Rebekka sağ ol, sen çocuğun durumunu araştır, ben hazırlanıp hemen oraya geliyorum", dedi ve telefonu kapattı.

Almanca olarak,

— Çocuk dedi. Biraz düşünüp;

— "Lori'yi kaçırmışlar" diye döküldü kelimeler dudaklarından. Roza kimlerin çocuğu kaçırabileceğini tahmin ettiği için soru sormadı. Delil, uzun süre tek kelime konuşmadan düşünmeye başladı. Gerçekleşemeyecek planlar kurdu. Dağlara tırmandı, mağaraları aradı. Sonra hayal kurmaktan vaz geçti. Çocuğu uzun süre orada bekletmek, bürokratik işlemlerini tamamlayamamak bir eksiklikti.

Gitmeliydi, gidip çocuğu bulmalı ve ne olursa olsun alıp gelmeliydi. Dizinin dibinde sessizce durup kendisini izleyen Roza'ya baktı, başını okşadı, küçücük çenesini avuçlayarak gözlerini gözlerine dikti.

— Çocuğu kurtarmaya gidelim mi?

Roza:

— Benim de gelmemi istermisin? dedi.

— Evet deyince, çok sevindi.

Telefonun ahizesini tekrar kaldıran Delil, Hamburg’da oturan gazeteci Orhan Zinar’ı aramaya karar verdi. Orhan uzun süre İran’da gazeteci olarak çalışmış, Ayetullah Humeyni’nin devrim günlerinde devlet radyo ve televizyonlarında programlar yapmıştı. Bu günkü yönetimle arasının iyi olduğunu da biliyordu. Onun olurluğunu alabilirse yarın sabah vize alıp, öğleden sonra uçabilirlerdi.

Bunları düşünürken telefonun tuşlarına bastı. Karşı taraftan “Buyrun Orhan” sesini alınca:

— Merhaba Orhan Bey, ben Delil.

— Delil Bey merhaba nasılsınız?

— Sağolun teşekkürler, rahatsız etmedim ya?

— Estağfirullah ne demek efendim.

— Orhan Bey, acil bir problemim var, acaba yarın halledebilirmiyiz diye düşünüyorum? Çok acele bir iş için yarın Tahran’a uçmak istiyorum. Öğleden önce İran Konsolosluğundan iki kişilik vize almak mümkün mü?

—Delil Bey, sizin Uluslararası basın kartınızı gösterir, acil olarak bir haber için gitmek istiyor der, işi bağlarız. Yarın saat kaçta, nerede buluşalım?

— Çok sağolun Orhan Bey, yarın saat dokuzda İran Konsolosluğu’nun bahçesi sizin için uygun mu?

—Evet uygundur, görüşmek üzere, hürmetler efendim

—Hürmetler efendim iyi akşamlar.

Delil’ in çabuk karar vermesinden tedirgin olan Roza:

— Bir konuda görüşümü söyleyebilirmiyim? Diye sordu. Daha cevap almadan,

— Çok çabuk davranıyorsun Delil. Tahran’ a gitmek kolay, oradan öteye nereye gideceğiz? Çocuğu nerede nasıl bulacağız? Bu konuda bize yardımcı olacak kimseler var mı? Çocuğun doğum kağıdı yok, kimliği yok! Pasaportu yok! Babası olduğunu nasıl, kime isbat edeceksin? Çocuğu kaçırانların yanına gidebilecek misin? diye ardarda sıraladı.

— Bari sen sakın ol Roza. Elbetteki, düşündüm; daha başka kişilerle konuşmayı tasarlıyorum. Plansız, programsız, ilişkisiz değilim. Sabret diyerek masanın üzerindeki siyah kaplı kalın telefon defterini hızla karıştırmaya başladı.

— Ferhan Duhoki dedi.

— Bu arkadaşşımdan sana söz etmişim. Bir yakını geçenlerde mobil telefonunun numarasını vermişti. Çok samimi bir arkadaşşımdı. İyi bir hukukçuydu. On yıldan beri görüşemiyorduk. Daha doğrusu yaşayıp yaşamadığından bile haberim yoktu. Yakını telefon numarasını verince, arayıp hal hatırını sormuştum. Bana çok ilginç olaylar anlatmıştı. Sekiz yıldan beri avukatlık yapmadığını, yakınlarının çoğunun savaşta öldüğünü, kendisinin de şehirde barınma olanakları bulamadığından dağa çıktığını, fakat burada da pek çok sorun yaşadığını, merak ettiğim çözemediğim bazı olaylar hakkında bir çok bilgiler vermiş, bir imkân bulabilirse Avrupa’ ya çıkmak istediğini söylemişti.

Dağların uzmanı bu arkadaşşımdan kızını bulması için yardım isteyecekti. Roza’ da, “Tamam” deyince, tuşlara bastı. Telefon üç kez çaldı, dördüncü kez çalınca “Alo” dedi biri.

— Alo, ben Almanya’dan Delil Demir, kimle görüşüyorum?

— Haaa, Merhaba, merhaba, ben Ferhan, nasılsınız?

— Sağolun, teşekkürler, inşallah iyisinizdir!

— İyi değilim desem daha doğru olur, ama idare ediyorum, buyurun bir isteğiniz mi var?

— Bilemem ki, bir konuda yardımınıza ihtiyacım var, acaba müsait misiniz veya yardımcı olmak ister misiniz?

— Biliyorsun ki biz kadim arkadaşız, yapabileceğim bir şey olursa, çekinmeden söyle!

— İnanmayacaksın ama benim Süleymaniye’ de bir kızım vardı. Üç yaşında. Adı, Lori.

— Şaka yapmıyorsundur inşallah!

— Ciddi söylüyorum. Uzun bir hikâyesi var, görüşürsek sana anlattırım. Ama şu kadarını söyleyeyim, dört yıl önce bir dizi ropörtaj için Kürdistan dağlarına kadar gitmiştim. Orada bir kadınla ilişkim oldu. Hamile kaldığını, çok sonraları öğrendim. Biliyorsun hiç çocuğum olmamıştı. Haberi duyduğumda çok sevinmiştim. Ama kadının başına gelebilecekleri de tahmin ettiğimden çok üzülmüştüm. Bundan bir ay kadar önce çocuğun Süleymaniye’de olduğunu duydum. Araştırıp yerini tespit ettim. Ama çocuk dağda doğmuştu. Doğum kâğıdı yoktu ve hiç bir kütüğe kayıtlı değildi. Onu yanıma alabilmek için yapılması gereken çok işlem vardı. Uğraşıyordum, ama bu gün haber aldım ki, çocuğu dağa kaçırmışlar!

— Aslında benim de sana çok ihtiyacım var; gelersen çok sevinirim, çözemediğim bazı problemlerle karşı karşıyayım. Sana başvurmayı düşünüyordum. Sanki bu buluşmamızı Hızır sağladı. Bir müddet önce bir grup gerilla bir patlama sonucu öldü. Olayı soruşturmakla ben görevlendirildim, fakat esrareniz durumlarla karşılaştım; kafam allak bullak, ama elimde bir anahtar var, gelersen pişman olmazsın. Anahtar dediğim bir kroki, ölü bir komutanın üzerinde bulundu, bir yeri işaret eden çizimler var, altına da çok önemlidir diye bir not düşülmüş. Sen gazetecisin, gel bu olayı araştır, altından çok şey çıkacağını tahmin ediyorum. Çocuk sorununa gelince; onu dağda bulmak ve almak zordur, hatta imkânsızdır. Ama biliyorum ki, yakın bir zamanda çocuğu tekrar Süleymaniye’ye getireceklerdir. Bazı güçler arasında çatışmalar çıktı ve bundan dolayı dağa götürdüler. Dağdan indirirlerse alabiliriz, bu konuda sana yardımcı olurum.

— Sağol. Ben yarın Tahran’ a uçmak istiyorum. Senin zamanın nasıl? Veya ne zaman geleyim?

— Tamam, ben de zaten İran’ a çıkmak istiyordum. Siz Tahran’a gelin, oradan Mahabad şehrine uçun, telefonla bağlantımız sürsün, ben sizi Mahabad’tan aldırırım.

— Teşekkürler gözlerinizden öpüyorum.

Telefonu yerine koyan Delil, bir “oh” çekip Roza’ ya baktı:

— Hazırlıklarımızı yapalım, artık bir engel kalmadı, yarın gidelim, Lori’yi bulabilirsek, önce güvenliği olan bir yere yerleştirir, buraya getirmek için çalışmalarımızı sürdürürüz, diye hüznü bir sesle fısıldadı.

Birlikte yatak odasına doğru yürüdüler. Gardırobun üzerindeki sırt çantalarını aşağı indiren Roza:

— Herkes kendi giyeceklerini seçsin dedi.

Öyle yaptılar, yarım saat içinde bütün hazırlıklarını tamamlayarak yatağa girdiler. Ama Delil “hah” deyip ayağa fırladı.

— Yine ne oldu? diyen Roza’ya:

— Gülüm, gideceğimizi Bayan Eli’ ye söylemem lazım, başımıza bir şey gelirse çok üzülür” dedi.

Almanya PEN Zentrum exil program projesinin sorumlusu Bayan Eli Delil’i çok sevip, sayıyor, yardım etmek için elinden geleni yaparak, Lori’ nin yasal olarak Almanya’ya gelmesi için çaba harcıyordu.

Delil telefonda Bayan Eli’nin tatlı sesini duyunca, olayı nasıl anlatacağını düşündü. “Gideceğim”

derse Bayan Eli'nin çok üzüleceğini biliyordu. Bir de Lori'nin kaçırıldığını duyarsa fenalaşacağını düşünüyordu. Konuşmaktan vaz geçmek istedi, ama bir kez telefon açılmıştı:

— Hallo Eli!

— Hallo meine liebe.

Hiç bir şey yokmuşçasına telefonu kapatamazdı ki. Bayan Eli, Delil'in sessizliği karşısında şaşırıldı, tedirginliği sesine yansdı.

— Önemli bir şey mi oldu hayatım? diye sorunca, Delil olayı uygun bir dille yumuşakça anlattı. Çok sakince olayı dinleyen Bayan Eli:

— Mein Got (Aman Tanrım) dedi.

Ardından

— Aman dikkatli gidin ve dikkatli gelin iyi akşamlar, gözlerinizden öpüyorum diye ekledi ve telefonu kapattı.

3

Sabah saat 7.30 da Roza ile Delil omuzlarında sırt çantaları, Köpekler sokağından König caddesine doğru yürüyorlardı. Tren istasyonuna kadar gitmek için bir taksi çağırabilirlerdi. Ama bu öneriye Roza itiraz etmişti. Tren istasyonu fazla uzak değildi, trenin kalkmasına daha 35 dakika vardı; hem yürüyerek spor yapmak, hem de gitmeden Lübeck'i bir daha görmek istiyordu.

König caddesi ile köpekler sokağının bitiştigi köşenin sol tarafındaki lisenin önü kalabalıktı. Genç kızlar ve oğlanlar sınıflarına girmeye hazırlanıyor, König caddesinden yavaşça tek tük arabalar geçiyordu.

Güneş bütün ihtişamıyla şehri aydınlatmıştı. Dükkanların çoğu henüz açılmamıştı. Karstadt'ın yanındaki sokaktan yukarı çıkıp Roza'nın çalıştığı tarihi kilisenin bahçesine girdiler, burada filizlenen aşklarının etkisiyle elele tutuşarak yokuş aşağı, kanalın üzerinden geçen köprüye kadar yürüdüler. Karşılarında Holstentor vardı. İki yüksekçe kule ve bu kuleleri birbirine bağlayan genişçe bir kemer ile altındaki kocaman kapıdan oluşan bu tarihi yapı, bir zamanlar şehrin giriş kapısıymış. Onlar aynı kapıdan şehri terk ederlerken kapının çıkışının iki yanında ortaçağa özgü, demirden yapılmış, iki buçuk metre kadar uzunluğunda ve içine barut dolduruup gülle konulan, ateşlendiğinde patlayıp demir gülleyi hedefe atan silindir şeklindeki kocaman iki top, geçmişin tanıkları gibi yerde yatıyordu.

Holstentor'un dış bahçesinin çıkış kapsının iki tarafında dikili birer aslan heykelinin ihtişamlı duruşları ise; insanı geçmiş çağlara götürmeye yetiyordu.

Otobüs duraklarının bulunduğu yerleri geçerek tren istasyonuna vardılar. Bu tarihi binanın ön tarafı sağlam olmasına rağmen, iç tarafı yıkılıp yeniden inşa edilmek istendiği için harabe haline gelmişti. Seyahat bürosuna giderek biletlerini alınca direkt dokuzuncu perona doğru yürüdüler; saat sekizi beş geçte trenin kalkacağını yazan levhanın tam altında sırt çantalarını indirdiler. Roza bir sigara yakarak dumanını havaya savurdu, gözleri endişeli, yüzü hesap makinası gibiydi.

Tren tam zamanında geldi; bir kompartımanda karşılıklı oturdular. Delil tren yolculuklarına bayılırdı çantasından Gılgamış adlı romanı çıkardı. Kendini Enkido'nun öyküsüne kaptırdı. Şimdi Enkido'nun doğup büyüdüğü topraklara gidiyordu. Belki Fırat nehrini görecek. Fırsat bulursa belki berrak ve derin sularında yüzecekti de. Belki Gılgamış'ın etrafına sur yaptırdığı "UR" şehrinin harebelerini de gezecekti.

Bir müddet sonra, daldığı düşlerin okumasına müsaade etmeyeceğini anladığından, kitabı kapatıp çantasına koydu. Dalgın olan Roza' ya döndü:

— Gılgamış'ı her okuduğumda bir anımı hatırlarım. Bir kaç yıl önceydi, Finlandiya'da rengarenk çiçeklerin arasında, daha doğrusu bir gül bahçesinde ve masmavi bir gölün kenarında, ak saçlı Finli bir kadın yazarla tanışmıştım. Bembeyaz mermer bir masada karşılıklı oturuyorduk. Kadının elleri ve yüzü kırışmıştı, ama masmavi gözleri öylesine ışıltılı, dudakları öylesine ince, saçları öylesine gür, duruşu öylesine soyluydu ki insan bakmaya kıyamıyordu.

Benim Gılgamış'la aynı topraklar üzerinde doğduğumu duyunca, o okyanus gözlerinden kocaman iki damla yaş, kirpiklerinin üzerinden yanaklarına doğru yuvarlandı. Ve şöyle dedi:

— “Oğlum, ben Gılgamış hakkında dört yüz sayfalık bir şiir yazdım ve bu kitap olarak yayınlandı. Gılgamış benim sevgilim, sen de benim torunumsun, bundan dolayı seni çok sevdim” demişti

Aradan kaç yıl geçti bilemiyorum, hala Gılgamış ile ilgili bir şey anımsadığımda bu ak saçlı melek, bütün hayal dünyamı fetheder ve ben, yanaklarının kırışıklarında yuvarlanan yaş damlalarında kendi yüzümü görürüm.

Rosa, Delil'in anlatımlarına bayılırdı. Ama tren anonsu, herkesin hazırlanmasını, bir kaç dakika içinde Hamburg büyük istasyonuna varacaklarını söylüyordu. Kompartmanda bir hareketlenme başladı, kimi çantasını eline aldı, kimi ayağa kalktı, Rosa ile Delil'de eşyalarını alarak kapıya doğru yürüdüler.

Çok az zamanları vardı, istasyonda hemen bir taksiye atlayarak Damtor semtinde bulunan İran Konsolosluğunun yolunu tuttular; sokakta indiklerinde saat dokuzu geçiyordu.

Orhan onları görünce gülümseyerek Delil'e doğru koştu ve kucaklaşıp öpüştüler. Bu arada Orhan, Roza ile de tokalaşarak hep birlikte konsolosluk binasına doğru yürüdüler. Yarım saat içinde bütün işlemleri tamamlanmıştı. Orhan sayesinde hiç bir pürüzle karşılaşmadılar.

Çağrılan bir taksi onları tekrar Hamburg Tren Garına bıraktı. Buradan ötesini, yani havalanına gidiş yolunu Delil biliyordu.. Yeraltına indiler, buradan U1 Denilen yeraltı tramvayına binerek Ohlsdorf'a gittiler. Bu istasyonda sırt çantalarıyla U Bahndan indiler. Az ilerideki merdivenleri inip sola, bir kaç merdiven daha inip tekrar sola dönerek saat tam 11.10 da havaalanına giden otobüs durağına ulaştılar. Delil otobüslerin durakta asılı bulunan sefer çizelgesine baktı. Araba 11.19 da gelecekti. Roza bu fırsattan yararlanarak bir sigara daha yaktı. Karşıdan ön camının üst tarafında “110 US Ohlsdorf” önünde ise kırmızı yazıyla “Airport” onun altında sarı bir yazıyla “Express” yazan bir otobüs görüldü.

Delil'in kalbi gümbür gümbür atıyor, bir an önce havalanına ulaşmak, uçmak, uçmak istiyordu. Bastıramadığı bir heyecanın dalgalarını yoğunlaşarak hissediyordu. Gözlerinin önünden trafik işaretleri, otobüs durakları, binalar, insanlar, araçlar hızla geçerken o içindeki heyecan dalgalarıyla boğuşuyordu. Nihayet otobüsün camından uzakta görünen bir binanın üzerinde “Hamburg Airport” yazısını okuyunca havaalanına yaklaştıklarını anladılar.

Terminal 1 ile 2 arasındaki durakta otobüsten nasıl indiğini anlayamadı. Roza elini tutmuş onu terminal 2 ye doğru götürüyordu. Restore edilen Hamburg Havaalanı kocaman bir inşaat halindeydi. Dönen camlı bir kapıdan içeri girdiler; buradan yürüyen bir merdiven aracılığıyla ikinci kata çıktılar. İran Havayollarına ait bilet satan büroyu bulmakta zorlanmadılar. Hamburg Tahran, Tahran Mahabad gidiş ve dönüş biletlerini alınca, eşyalarıyla birlikte üçüncü kattaki kafeye çıktılar.

Güzel bir atmosferi olan kafede temiz bir masada oturdular. Roza meyve suyu ve kek, Delil kahve istedi. Kahvesini yudumlarırken Arkadaşı Ferhan'ı aradı. Şu anda havaalanında olduklarını, birbuçuk saat

sonra uçacaklarını, hangi saatte Mahabad'a varacaklarını da söyledi. Ferhan bu habere çok sevindi.

— Tamam merak etme havaalanından sizi aldırırım deyip telefonu kapadı.

Uçuşa bir saat kala eşyaları bagaja aldılar. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Delil kâh oturuyor, kâh kalkıp dolaşüyor, sık sık saatine bakıyor, bazen de kendi kendine söyleniyordu.

Nihayet yolcuları içeri almaya başladılar. Roza dalmış olan Delil'e seslendi ve koşarak son kontrol kapısının önünde yeni oluşan sıraya girdiler. Biletlerine, pasaportlarına bakıldı, üstleri aranarak kontrolden geçtiler.

Delil sanki Roza'nın elinden tutmuş ve bir hayal âlemine doğru koşuyordu. Uçağa binmeden önceki bekleme salonunda zaman tam olarak durmuştu, saniyeler dakika, dakikalar saatler kadar uzamıştı. Uçağa girdiğini, pencerenin yanındaki bir koltuğa oturduğunu bir de Roza'nın yanında oturup elini elinin içine aldığı hissetti ve dalıp gitti.

4

Gece yarısı tertemiz bir gökyüzünde, milyonlarca yıldız gökyüzünü süslemişti adeta. Almanya'da bu güzellikte bir gökyüzünü kimse göremezdi. Bu kadar çok ve parlak yıldız oralarından görülmezdi. Hele adeta karşıdaki dağın doruğuna konmuş Ay'a, hiç bir zaman böyle yakın olmamışlardı.

Dün gece İran'daki Mahabad Havaalanına geç saatlerde inmişlerdi. Rehberleri onları bir otele yerleştirip ortadan kaybolmuş, ancak öğle saatlerinde onları otellerinden alabilmişti. Buradan bilmedikleri bir yerde, bir köy minübüsüne binerek saatlerce yol aldıktan sonra Türkiye sınırına yakın bir yerde minibüsten inmiş ve sınıra doğru yaya yürümüşlerdi.

İkinci vaktinde rehberleri ile birlikte kocaman bir ceviz ağacının altında gecenin gelmesini beklemişler, karanlık basınca sınırı gizlice geçerek Türkiye tarafına geçmişlerdi.

Gerçi bu bölgenin İran tarafı da Türkiye tarafı da Kürtlerin ülkesiydi. Ama bu coğrafyada resmîyet ve gerçekler farklıydı. Sınırın diğer tarafında epeyce yürüdüler. Yol boyunca çok az konuşan rehber, ilk açıklamasını burada yaptı:

— Birazdan bir mezraya gideceğiz, Ferhan arkadaşın isteği böyle; sizi bir eve teslim edip bu akşam geri döneceğim dedi.

Rehber, orta boylu, otuz yaşlarında, gür kaşlı, kargaburunlu, küçük gözleri olan ciddi görünümlü bir adamdı. Emirlere riayet eden, gereksiz tek bir kelime konuşmayan, mimiklerini bile disipline etmiş özellikler sergiliyordu. Yol boyunca hiç bir şeyi merak etmemiş, tek bir soru bile olsun sormamıştı. Nereden geldiklerini, nereye, ne için gideceklerini belki aklına dahi getirmemişti. Belli ki aldığı emir ve yaptığı görev onun için kutsaldı ve başka hiç bir şey onu ilgilendirmiyordu.

Köyün köpeklerinin havlamaları duyulunca yorgunluktan baygın düşmemek için kendini zorlayan Roza sevindi. Delil'e yaslanarak yorgun adımlarla yürüyordu. Az ilerideki köy evleri ay ışığında göründü. Birbirinden hayli uzak üç evdi görünen ve üçü de taş ve çamurdan yapılmış üstü toprak damlı tek katlı, yöreye özgü tipik evlerdi.

Köpekler ortalığı velveleye verince, yaklaştıkları ilk evin kapısı açıldı; yaşlı, başında beyaz bir külah, üzerin de çizgili pijama bulunan uzun beyaz sakallı bir adam dışarı çıktı, sakin olması için köpeğine

bağırды. Gelen misafirler hakkında bilgi sahibiydi, Kürtçe,

— Hoş geldiniz diyerek sırayla misafirlerinin ellerini sıktı ve onları içeri alınca da kapıyı sıkıca kapattı.

Yöreğe özgü siyah bir şalvar, üzerine V yakalı yeşil bir kazak giyinmiş, başını sıkıca bağlamış, yanakları al al olmuş, biraz kilolu, yaşlı bir kadın, Roza'yı kucaklayarak öptü, erkek misafirlere de Kürtçe,

— Hoş geldiniz diyerek onları misafir odasına buyur etti.

Uzun ve geniş bir salondan misafir odasına geçtiler. Yerde acem halıları seriliydi; kapının karşısındaki duvar boyunca tahtadan uzunca bir divan vardı. Çiçek desenli, bir metre kadar uzunlukta, kırk santim kadar genişlikte içi bir tür kamışla doldurulmuş sert yastıklar duvar boyunca yan yana yerleştirilmişti. Her yastığın karşısında divanın üzerine içi yünle doldurulmuş mavi renkli minderler konulmuştu. Divanın karşısındaki duvarda asılı bir gaz lambası, zayıf ışığıyla odayı aydınlatmaya çalışıyordu. Delil'le Roza sırt çantalarını yaşlı ev sahibinin gösterdiği yere bırakarak divanın üzerine çıkıp yan yana oturdular.

Rehber, ev sahibine:

— Sabri amca ben bir çay içip kalkacağım dedi. Divandaki boş bir mindere oturunca, yaşlı kadın da salona geri döndü.

— “Kurban çay birazdan” diye sesi geldi Sabri amcanın. Az sonra da elinde ilginç bir aletle kapıdan içeri girdi, bu aleti rehberin önüne bırakıp bir daha mutfağa giderek bir torba şekerle geri döndü.

Rehber torbadaki sert iri şeker parçalarını kadının getirdiği aletle kırarak kıtlama şekeri haline getiriyordu. Roza böyle bir aletle ilk defa karşılaşmıştı, rehberi ve şekeri parçalayan aleti merakla izliyordu.

Duvardaki gaz lambasının altında, divanın karşısında, kalınca bir minderin üzerinde oturan ev sahibi, elindeki uzunca kahverengi tesbihini çekiyor, mırıldanarak dua ediyor, arasıra uzun beyaz sakalını sıvazlıyor, sık sık da göz altından misafirlerini süzüyordu.

Aletle kırılan sert şekerin sesi, ev sahibinin dudaklarından dökülen dua mırıltıları ve ritimle çekilen tesbih şakırtıları dışında oda sessizdi. Her nedense kimse konuşmak istemiyordu. Rehber zaten tuhaf bir adamdı. Roza ve Delil'le beraberlikleri neredeyse sekiz saatten fazla sürmüştü; ne kendisini tanıttı, ne adını söyledi, ne de onların isimlerini sordu. Şimdi ev sahipleri de Rehber gibi davranıyorlardı.

Yaşlı kadın elinde kocaman, isten simsiyah olmuş bir demlikle içeri girince, yaşlı adam tesbihini kalktığı minderin üzerine bıraktı ve divana doğru yürüdü; eğilerek perdeyi kaldırdı, genişçe bir tepsiyi iki eliyle tutarak odanın orta bölümünde yere koydu. Kadın demliği bu tepsinin üzerine bıraktı. Kapının hemen yanındaki dolabın raflarından ince belli çay bardaklarını, beyaz renkli kırmızı desenli bardakaltıklarını ve küçük zarif çay kaşıklarını alarak demliğin bulunduğu geniş bakırdan tepsinin üzerine dizdi.

Yaşlı adam aynı dolaba doğru yürüdü bir süzgeç ve bir havlu ile döndü. Süzgeci bir bardağın üzerine koyup havluyu da demliğin üzerine attı. Şeker kesme işine ara veren rehber:

— Sabri amca, benim fazla zamanım yok, çayları doldurayım mı diye sorunca, yaşlı adam ayağa kalkmaya çalışan rehberin iki omuzundan tutarak:

— Dur biraz demini alsın, ben doldururum diyerek rehberi oturttu.

— Ha unuttuk, misafirlerin geleceğini biliyorduk, hazırlıkları yaptık, çaydan hemen sonra yemekleri getireceğim diyen yaşlı adam bir göz işaretiyle eşini mutfağa yollayıp, demliğin yanı başına çöktü.

Süzgeçten ince belli bardağa akan çay, tavşan kanı rengindeydi. Delil ve Roza'nın gözleri çayın rengine çevrilmişken burunlarına çok güzel bir koku geldi. Odun ateşinde yavaş yavaş pişip demlenen çayın bu kokusunu ve rengini batı çoktan unutmuştu. Rehber, yaşlı adamın doldurduğu bardaklarla servis yaptı. Roza hayatının ilk kıtılama çayını yudumlarırken gözlerinin içi gülüyordu.

Çaylar içilince rehber, misafirler ve ev sahipleriyle vedalaşarak bir gölge gibi ortalıktan kayboldu. Onunla dışarıya kadar giden yaşlı adam geri dönünce:

— “Ey tekrar hoş gelmişsiniz, sefa gelmişsiniz, heval Ferhan da neredeyse çıkar gelir” dedi, göz ucuyla sıkıntılı bir pozisyonda oturan Roza' ya baktı:

— Kızım rahat otur, burası senin evindir yabancı gibi davranma deyince, konuşma fırsatı yakalayan Delil,

— Sabri amca, o kurmanci bilmiyor, Ermeni'dir, çatpat türkçe bilir dedi. Ermeni kelimesini duyan yaşlı adamın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Başını biraz yukarıya kaldırarak uzaklarda, kaybolan bir şeyleri arar gibi baktı:

— Aha bu bizim köyün yarısı Ermeniydi. Derenin o tarafında onlar, bu tarafında biz otururduk. Hısım, kirveydik, kız alırdık, ayırımız gayrımız yoktu. Aynı Allaha inanırdık, peygamberlerimiz farklıydı. Allah için onlardan hiç bir zarar görmedik, zanaatkar insanlardı, kimi demircilik yapardı, kimi halı dokurdu, kimi ticaretle uğraşır, kimi kilden kapkacak, kimi de tahtadan kaşık yapardı. Çalışkan ve dürüst bir milletti Ermeniler. Olan oldu, kimse kalmadı. Onların başına geleni Allah kimsenin başına getirmesin deyip sustu.

Daha söyleyecek çok şeyi varmış gibi bir soluk aldı:

— Şu yaylalarda Ashad'la az mı kuzuları otlattık? Avakim'le aynı kıza âşık olmuştuk, Dikran kirvemdi benim, sünnet olduğumda hayatımın ilk takım elbisesini ve ilk deri ayakkabısını o bana diktirmişti. Gabriel amca müthiş bir dişçiydi. Dua eden bütün yaşlı müslümanların ağzında Gabriel amcanın yaptığı dişler vardı. Bu Özalp mıntıkasında Horo gibi pehlivan var mıydı? Bırak Özalp'ı, yenmediği erkek kalmamıştı ne Acemistan'da ne Kurdistan'da. Ama bir kadına yenildi. Bir müslüman kızına aşık oldu. Babası kızını vermeyince, intihar etti. Canaze merasiminde Ermenilerden çok Müslümanlar vardı. Köyümüzün delisi Kevork bir başka alemde. Hepimizin en akıllısıydı. Bir o korkmazdı Osmanlı askerinden; o her şeyi apaçık ve dosdoğru söylerdi. Bir o saçma sapan tabulara boyun eğmezdi. Ama hep yalnız kaldı, Ermeniler de, Kürtler de ona deli derdi. O da kendi kendine yenildi. Horo gibi kendini astı. Daha bir kaç yıl önceye kadar geceleri mezarının üzerinde ışıklar yanardı. Aha ben şu iki gözümle gördüm dedi, hıçkırıklar boğazında düğümlendi.

Kapıya yakın bir minderin üzerinde oturan yaşlı kadın:

— Bakın yine dertleri depreşti, esas meseleni anlat, anlat ki rahatlayasın, Ermeni kızına nasıl aşık olduğunu söyle dedi gülerek.

Dışarıdaki köpek havlayınca durumu kurtardığına inanan yaşlı adam ayağa fırladı.

— Ferhan geliyor diye sevinçle dışarı çıktı. Delil'de oturduğu yerden kalkarak odanın penceresinin önüne gidip dışarıyı izlemeye başladı. Yaşlı kadın kocasının ardından dışarı çıkınca, divandan inen Roza, pencerenin önünde dikili Delil'i arkadan kucaklıyarak boynundan öptü. Yaşlı adamın anlattığı öyküyü kendisine tercüme etmesini istedi.

— Sabri Amca da benim gibi bir Ermeni kızına aşık olmuştu diye süren anlatımı, Ferhan'ın kapıdan içeri girişiyse kesildi. Birbirleriyle kucaklaşıp hasret gideren iki arkadaşı ev sahipleri ve Roza izliyordu.

Kucaklaşma faslı sona erince Delil:

— Yıllar oldu görüşmeyeli dedi.

Ferhan, Roza'nın elini sıkarken:

— “Hoş geldin yenge” dedi güler yüzlü bir ifadeyle. Roza da adını söyleyerek teşekkür etti

Ferhan hayli değişmişti, eskisinden biraz daha kilolu, biraz daha iri göründü gözüne. Sarıya yakın gür ve kıvrıkcık saçları vardı. Gençken Murat nehrine birlikte yüzmeye giderlerdi, bilek güreşinde kimse yenemezdi Ferhan'ı. Şimdi saçlarının rengi değişmiş, o gür saçlardan geriye az şey kalmış, yüzü esmerleşmiş, alın çizgileri derinleşmiş, ela gözlerine hüznün çökmüştü. Sekiz yıl dağlarda yaşamak kolay değildi. Kim bilir neler yaşamış, hangi badireleri atlatmış, hangi yüksek dağları, hangi ırmakları aşmıştı da buraya kadar gelebilmişti?

Yaşlı kadın üzeri yemek dolu genişçe bir tepsiyle içeri girince hep birlikte yer sofrası düzenine geçtiler. Roza ile Delil, yaşlı adam ile Ferhan karşı karşıya oturmuşlardı. Ferhan gelişleriyle ilgili bazı sorular sordu. Yolculuklarının gayet iyi geçtiğini ama Türkiye tarafına neden geldiklerini bir türlü anlayamadıklarını söylediler. Bir de rehberlerinin tuhaf halini anlatınca, gülümseyen Ferhan:

— “Her zamanki hali” dedi. “Sizi bu mezraya getirmemin elbette bir nedeni vardır. Birazdan yaşadıklarımın bir kısmını sana anlatacağım. Sen kızını kaybettin onu arıyorsun, bu konuda sana yardımca olacağım, ama ben neler kaybettim onu biliyor musun? Anlatsam bana yardımcı olabilirmisin?” diye sordu.

Herkesin yanında dertlerini dökmenin doğru olmadığını düşünmüş olacak ki aniden sustu. Zaten bir sır küpü gibi olduğu ilk bakışta hemen anlaşılıyordu. Susması Delil'in gazetecilik merakını kamçılıyordu.

Yemekler yenilince Roza tek başına bir odaya, ev sahibi yaşlılar kendi odalarına çekildi. İki eski arkadaş duvarda asılı bir gaz lambasının loş ışığında ilk defa başbaşa kaldılar.

Divanın üzerindeki yastığa sırtını dayayan Delil, arkadaşını can kulağıyla dinlemek istiyordu. Hatta bu konuda sabırsızlanıyordu. Önündeki çay bardağını karıştıran Ferhan; neyi, nereden anlatmaya başlayacağını düşünür gibi bir yüz ifadesi takınmıştı. Bir ara Delil'in gözlerinin içine bakarak;

— Nineni hatırlıyorum, onun bize anlattığı masalların bir kısmını hala unutmadım. Hatırlıyormusun bilmem, bu masalların birinde korkunç bir köşk anlatılırdı. İlk kapısı açıldığında bir devle karşılaşılır, ikinci kapının ardında bir canavar, üçüncü kapının ardında bir ejdarha, açılan kapılar artıkça yaratıklar korkunçlaşırdı. Ortadoğu'da, hele dağlarda politika biraz böyledir. Dağda kaldığın her yılın başlangıcı, yeni açılan bir kapı gibidir. Politikanın yerini çoktan, beri entrika aldı. Komplo içinden komplolar çıkıyor. Hani sihirbazlar çadırlarda kartondan kutuyu açtıklarında içinden başka bir kutu, onu açtıklarında daha küçük bir kutu çıkar ya, Ortadoğu'da bir komplonun içinden başka bir komplo değil, bir komplonun içinden birkaç tane komplo birden çıkıyor.

Her şey birbirine karışmış, herşey girift, dağlar, şehirler ve hatta köyler birer labirent. Sekiz yıldır ben bu labirentlerin içinde dolaşıyorum, ama bir çıkış kapısı bulamıyorum. Her şey gün geçtikçe daha karmaşık hale geliyor. Önüme çıkan bütün kapılar, ben içeri girdikten sonra göremediğim bir el tarafından

www.arsiv.kurdil.org

kapatılıyor. Kendimi çok zorlayıp birisini açtığımda karşıma korkunç yaratıklar çıkıyor.

Daha önce telefonda sana sözünü ettiğim bir olay varki beni tam olarak bunalttı, işin içinden çıkamadım, düğümü çözemедim bir türlü. Umudumu yitirdim, geç oldu ama fırsatı bulunca çekip çıktım. Herkes benim hala gerilla komutanı olduğumu sanıyor, dağlar taşlar, yazlar kışlar, vadiler yamaçlar, sizi getiren rehber, bu yaşlı insanlar ve askerlerim. Oysa değilim artık...

Daha devam edecekti, ama Delil nazikçe müdahale etti:

— Anlattıklarını tam olarak anlayamadım. Biraz daha somut anlatabilirmisin? Örneğin telefonda bana açıklamaya çalıştığın olayın detaylarını anlatmanı istiyorum, deyince, Ferhan:

— Anlatacağım, merak etme, her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacağım ve neticede bilmeceyi çözmeni isteyeceğim. Ben çözemедim bir türlü. İyi dinlersen belki sen çözersin, belki birlikte çözeriz, belki de hiç bir zaman çözemeyiz.

Doktorun sorumlu komutan olduğu eyalette, yani Diyarbakır Bingöl Garzan mntikasındaki Genç bölgesinde bölük komutanı olan Sidar, kimseye hiç bir şey söylemeden tek bir haber ve iz bırakmadan kayıplara karıştı. 35 yaşlarında iriyarı bir adamdı, Suriye'nin egemenliği altındaki Kürdistan'da doğmuştu. Dokuz yıldan beri bölgede savaşan Kürt gerillalarıyla birlikteydi. Arapça, Kürtçe ve Türkçeyi iyi bilirdi. Gerilla savaşına katılmadan önce Suriye ordusunda görev yaptığı söylenirdi. Onun böyle aniden ortadan kaybolması, hepimizi şaşkına uğrattı. Aklımıza ilk gelen ihtimal, onun gidip Türk devletine sığındığı ihtimaliydi. Bu yüzden onun bildiği bütün sığınakların yerleri değiştirildi, üslenme yerleri terk edildi, gizli güzergahlar kullanım dışı bırakıldı.

Aradan on gün geçti, Sidar'ın Botan bölgesinde ortaya çıktığı, üç adet uzun namlulu silahla birlikte, Kürt gerilla birliklerinin bölge komutanı Mahmut Karanlık'ın yanına gittiği anlaşıldı.

Diyarbakır ve Garzan eyaletinde bölüğünü terk edip kaçtığı için aranan Sidar, Botan bölgesinde Mahmut Karanlık'ın talimatıyla tutuklanarak ifadesi alındı.

Bize ulaştırılan ifadesinde şöyle diyordu:

“Görev için Kulp yakınlarında bir yere gitmiştim. Burada Türk askerlerinin pususuna düştüm. Her tarafım sarılmıştı, kaçmam veya kıpırdamam imkansızdı. Mecburen silahımı yere bıraktım, ellerimi havaya kaldırdım, teslim oldum. Beni teslim alanlar askeri bir helikoptere bindirdiler. Kendi kaçış planımı bir kaç dakika içinde havada yaptım, helikopterdeki askerlerin komutanına; tamam beni götürmeyin, silah deposunun yerini göstereceğim dedim. Telsizler devreye girdi, haritalar önüme serildi, tarif ettiğim yere iniş yapıldı. Baktım, burası değildir dedim. Bizi tekrar helikoptere bindirmeye başladılar.

Her askerinin omuzunda bir otomatik silah vardı, silahsız olan bir tek bendim. Diğerleri sırayla helikoptere bindi. En son üç asker ve ben kalmıştık, çok atik davranarak bir askerinin silahını elinden aldım, kaşla göz arasında otomatiğe bağladım, üç askeri taradım, silahlarını üstlerinden alıp uçurumdan aşağı koştum, diğer askerler helikopterden ininceye kadar ben gözden kaybolmayı başardım.”

— Bu ifade üzerine Sidar, Mahmut Karanlık'ın talimatıyla serbest bırakılıp Botan bölgesinde kahraman ilan edilmişti. Oysa Diyarbakır ve Garzan bölgesinde hala bir hain olarak aranıyordu.

Sidar serbest bırakıldıktan yaklaşık üç gün sonra. Şam'daki Karargahtan Botan'daki Gerillaların bölge komutanı Mahmut Karanlık telsizle aranır. Telsizin diğer ucunda Serok vardır. Bu konuşması çok kısadır, içeriği belki de sadece konuşan ve dinleyen tarafından bilinen bir konuşmadır. Sonradan birilerinden öğrendiğim kadarıyla, konuşma şu cümlelerden ibaretmiş: “Cihan ve arkadaşlarını gönderiyorum, senin yanına sağlam gelecekler, sen de o tarafa sağlam göndereceksin, en ufak bir aksaklık çıkarsa hesap

sorarım. Anlaşıldı mı?”

Bu telsiz konuşmasından bir hafta sonra Cihan ve beraberindeki grup Şam'dan hareket ederek, Mahmut Karanlık'ın Botan dağlarındaki karargahına hiç bir aksaklıkla karşılaşmadan ulaşır. Üç gün burada dinlenen, gerekli hazırlıklarını yapmaya çalışan grupla en yakından ilgilenen kişi Sidar'dır.

Zira Sidar Mahmut Karanlık'ın has adamıdır. İkisi arasında çok gizemli bir ilişki vardır. Hiç kimse bu ilişkinin köklerinin nereye dayandığını bilmediği gibi, nedenini de araştıramazdı. Hatta denilebilirdi ki; Sidar ile Mahmut Karanlık arasındaki ilişkinin bir benzeri, Serok ile Mahmut Karanlık arasında da vardı. Onların ilişkileri de esrarengiz, gizemli ve dumanlıydı. Kimbilir kaç meraklı insan bu ikisi arasındaki ilişkilerin sisli vadilerinde yok olmuştu? Burasını henüz kimse bilmiyordu.

Bu konu üzerinde ileride dururum, konumuza döneyim; Cihan'ın grubu buradan Erzurum bölgesine gönderilecekti. Onlara rehberlik yapan kişileri Mahmut Karanlık'ın onayı ile Sidar bulmuştu. Grubun iki rehberi vardı, birinin adı Deniz, diğeri Çekdar'dı.

Bu ikincisi bölgeyi avucunun içi gibi bilen, aynı zamanda Sidar'la esrarengiz ilişkileri olan biri. Henüz çok gençken askerlik yasası olarak adlandırılan bir yasa gereği zorla gerillaya alınmıştı. Son bir kaç yıldır manga komutanlığı, telsizci ve Rehber olarak kullanılıyordu. Hatta anlatıldığına göre en göze çarpan yanı, Türk ordusunun telsizlerini dinleme konusundaki ustalığıydı. Saatlerce yüksek tepelerde telsizleri dinler, karşı güçlerin hareket tarzlarını öğrenir, komutanlarına raporlar sunardı.

Hazırlanan plana göre Cihan'ın komutasındaki grup 34 kişiydi. Hepsisi silahlı, sırt çantalı ve tam teçhizatlıdır. Gerilla kolunda yürüyüşe geçen grubun üyeleri tek sıra halinde üç metre mesafeyle yürürler. Rehberlerden biri en az 20 metre ileride grubun önünde yürür, bu görev de Çekdar'a verilmiştir. Grubun en gerisinde ise ikinci rehber olarak Deniz yerini almıştır. İki rehber kullanılmasının mantığı da şuradan ileri gelmektedir. Gerilla grupları hareket halindeyken, genellikle ya önden yada arkadan saldırıya uğrarlar. Bu durumda bir rehber vurulduysa, diğer rehber grubu kurtarmaya çalışır.

Grupta üç adet telsiz bulunmaktadır. Biri komutan olduğu için Cihan'da, diğer ikisi de rehberlerdedir. Gündüzleri hareket etmek kesinlikle yasak olduğundan, yürüyüş geceleri karanlıkta tedbirli olarak yapılır.

Yürüyüş güzergâhını çizen Sidar'dır. Çekdar'a ne zaman, nereden gideceklerini, gündüzleri nerelerde saklanacaklarını, hangi noktalarda dinleneceklerini, nerede su alacaklarını tek tek Sidar söylemiştir. Çünkü orada, o bölgenin yollarını onlardan daha iyi bilen başka hiç kimse yoktur.

Sidar, grubu Botan'dan gönderince, kendisi orada kalır. Dört gün sonra grup, Sason ile Batman arasında bulunan Golav mntikasına ulaşmıştır. Akşam saat yediyedi buçuktur, karanlık çökmeye başlamıştır. Grup sadece traktörlerin geçebileceği, artık kullanılmayan bir köy yolunun üzerinde yürümektedir. Üç metre aralıkla yürüyen grubun başıyla sonu arasındaki mesafe yüz yirmi metre kadardır. Ve herkes traktör yolunun sağ teker izini takip etmektedir. Az ileride solda yola paralel olarak bir taş duvarla karşılaşır. Yolun sağında ise terk edilmiş bir köyün bahçeleri ve gür bir orman vardır. Üçüncü değişiklik, taş duvar ile orman arasında uzanan yolun iki santim kadar kırmızı toprakla kaplanmış düz bir kayalık olmasıdır. Solunda bir adam boyundan daha az yükseklikteki taş duvar, sağında gür ağaçlar bulunan düz kayalık yol, beşyüz metre kadar uzunluktadır. Ve bu kayalık yolun sonunda yuvarlak bir çukur bulunmaktadır.

Çukurun Çapı tam 3 metre 15 santimdir. Yola göre 20 veya 25 santim alçaktır. İçinde kurumuş otlar, çalı çırpı bulunmaktadır.

İşte bu çukurun tam sağından geçen Çekdar altmış adım sayarak ilerler ve oturur, onu takip eden

gerillaya otur işareti verir, her oturan, arkasındakini oturtunca, Çekdar grubun orta yerinde sözünü ettiğimiz çukurun yakınında bekleyen Cihan'ın yanına gelir. Grubun burada beklemesi gerektiğini, öncü bir grupta çevreyi gözetleyip, yola pusuların atılıp atılmadığını kontrol edip döneceğini söyler.

Gitmeden önce az ileride yolun sağ tarafında Ordu adlı köyün, onun hemen ilerisinde Zore Çayının, karşı tarafında ise Hamzalı Köyünün bulunduğunu, bölgenin geçiş açısından tehlike arz ettiğini vurgular, yanına Deniz'i ve başka bir gerillayı alıp karanlıkta kaybolur.

Kıpırdamadan çöktükleri yerlerde sessizce bekleyen gerillalar ancak yarım saat sonra gidenlerin döndüklerini ve grubun Komutanı Cihan'a yolun üç yerinde pusu kurulduğu bilgisini ilettiklerini öğrenirler.

Bu durumda yapılacak tek doğru hareket, düzenli bir tarzda geri çekilmektir. Cihan, Çekdar ve Deniz belli aralıklarla tek sırada bekleyen gerillaların nasıl geri çekileceklerine dair tartışırken Çekdar, önerisini şöyle dile getirir:

“Hemen sıranın başındaki ilk arkadaş, yolun sağ teker izinden sol teker izine geçsin ve sol teker izi boyunca geriye yürümeye başlasın”

Bu öneriyi diğerleri de kabul edince, sıranın başında bulunan Gerillaya sol teker izine geç ve yürü işareti verilir.

Bir müddet sonra grup yolda tam olarak bir U harfi halinde dizilir, yani grubun başındaki kişi ile sonunda bulunan kişi aynı hizadadır. Sözünü ettiğimiz yolun ortasındaki çukur, grubun oluşturduğu U harfinin tam ortasındadır. Kendisi öncü olması gereken Çekdar, yanında bekleyen Deniz'e:

“Dönüşte sen gruba öncülük yap, koş öne geç” talimatını verince, sözünü ettiğim “U” harfinin tam ortasına doğru koşmaya başlar.

Deniz'in Çukura doğru koştuğunu gören Çekdar'ın yolun solundaki duvarın öbür tarafına atlamasıyla, bir mayının patlaması aynı ana denk gelir.

Duvarın dibinde yerde yatarken daha küçük bazı patlamalar duyulur, bunlarında bazı gerillaların üzerinde bulunan ve mayın parçalarının çarpması sonucu patlayan el bombalarına ait sesler olduğunu anlar.

Ortalık sakinleşince başını kaldırır, duvarın üzerinden yol tarafına atlar, tek bir gerillanın dahi ayakta kalmadığını görür.

Ortalık mezbahaya dönmüştür. Elli metre çapında her şeyi paramparça eden bu mayın, yapacağını tam olarak yapmıştır. Kesilmiş kollar ve bacaklar, gövdesiz başlar, yolun üzerinde parlayan silahlar. Ve acı çekerek inleyen insanlar vardır. Çekdar meydan savaşını kazanmış, yerde yatan ölümler arasında dolaşan muzaffer bir komutan gibidir artık.

Sırtındaki çantasından çıkardığı telsizle olay yerine en yakın Gerilla grubu olan Avcı'nın komutanı olduğu grupta bağlantı sağlayınca:

“Hayhoooo, hayhoooo, arkadaşlaaaar yardıma gelin! Mayına bastık arkadaşların çoğu öldü, yaralılar var! Çabuk geliin bizi kurtarın!” diye bağırır.

Karşı tarafta telsizi dinleyen Gerilla:

“Serserilik yapma, açık konuşma, başkaları da konuşmalarını dinliyor” deyip telsizi kapatır.

Avcı'nın gerilla grubu hemen harekete geçer, grupta iki de doktor bulunuyor. Olay yerinde yapılan ilk durum tesbitine göre sekiz ölü 26 yaralı vardır. Grubun komutanı Cihan da ölmüştür. Vücudunda yara olmayan tek kişi, rehber Çekdar'dır.

Ölüler yol kenarındaki uygun bir yere gömülür, olay yerindeki bütün eşyalar ve malzemeler toplanıp paketlenir ve yaralılarla birlikte yakın bir dağdaki karargâha doğru harekete geçilir, yolda iki kişi daha ölünce ölü sayısı 10 yaralı sayısı 24 tür..

Karargâhta yaralılar tedaviye alınır, Çekdar tutuklanıp bir mağaraya kapatılır.

İşte bu olayın soruşturması için ben ve bir arkadaş görevlendirildik. Avcı'nın karagahına giderek yaralılarla konuştum. İki gün sonra olayın gerçekleştiği bölgeye gidip, içinde mayının patladığı çukuru ölçtüm. U harfi şeklinde bombanın etrafında dizdirilen gerillaların durdukları noktaları bana anlatılanlara göre belirledim. Bazı ölçümler yaptım, bunları defterime kaydettim. Bulabildiğim mayın parçalarını topladım. Çekdar'ın soruşturmasını yapmak için Avcı'nın karargâhına döndüm.

Daha tam olarak soluk almamıştık ki bir bomba patladı. Yakınımızdaki kayaların ardında sipere yatarak silahlarımıza davrandık. Çekdar'ın tutuklu olduğu mağara yönünden koşarak bize doğru gelen nöbetçi, heyecanlı ve ağlamaklı bir yüz ifadesiyle bombanın mağarada patladığını söyledi. Mağaraya doğru koştuk, Çekdar, parçalanarak ölmüştü.

Olayı aydınlatacak en önemli kişi, kanıt, şahit, sanık veya her neyse böylece yok olmuştu. Hemen Mahmut Karanlıkla telsiz bağlantısı kurarak son tanık, sanık veya kanıt olan Sidar'ın tutuklanmasını istedik. Aldığımız cevap çok ilginçti; Sidar, Cihan grubu Botan'dan yola çıktıktan tam olarak bir gün sonra ortalıktan kaybolmuştu.

Bütün birliklere haber verdik, onu arıyoruz, Mahmut Karanlıkla konuşmamızdan üç gün, mayının patlamasından beş gün sonra patlamanın olduğu noktadan fazla uzak olmayan Sason kasabasının iki kilometre aşağısında Sidar ölü olarak bulundu. Kafasına tek bir kurşun sıkılmış ağız üstü yerde yatıyormuş...

Sidar'ın ölüm haberini de duyunca görevimiz bitmişti. Önce Mahmut Karanlık ile telsizle konuştum. Olayın oluş biçimini kendisine anlatırken, mayın konusunda kesin bir şey söyledi:

“NATO yapısı mayındır, kitle imha silahı olarak kullanılıyor”

Olay yerine gidip inceleme yapan, mayın parçalarını toplayan ben, mayının nere yapısı olduğuyula ilgili bir fikir sahibi değildim, ama kültür eğitim ve tecrübe olarak benden daha geri olan, olay yerine gelip bir inceleme yapmayan, mayının parçalarını görüp incelemeyen Mahmut Karanlık, mayının “NATO malı” olduğunu kesin olarak söylüyordu. Bunu da defterime not ettim.

Bu olay ile ilgili olarak Şam'da kalan Serok'la bir telsiz konuşması yaptım. Olayı bir bütün olarak baştan sona kadar anlattım. Sabırla dinledi. Sanki fazla önemli bir olay değilmiş gibi, yalnızca iki cümle söyledi:

“Eeeee, büyük bir ihtimalle Çekdar ajandı, o da gitti. Olayı kapatın”

Bu sözlerden sonra yapabileceğim hiç bir şey kalmamıştı. Olay yerinden toplanıp getirilen eşyaları tek tek dikkatle kontrol ettim. Cihan'ın sırt çantasının gizli bölümünde bir kroki buldum. Şu anda yanımda, oradaki çizimler, bulunduğumuz köye yakın bir yeri gösteriyor, telefonda sana söylemişim; çizimlerin altına bir not düşülmüş: “ÇOK ÖNEMLİ!” Bak sana göstereyim“ dedi

Oturduğu yerden ayağa kalkan Ferhan, duvarın yanındaki sırt çantasının fermuarını çekti, kalınca bir defteri olarak açtı. İçinden aldığı avuç içi büyüklüğündeki bir kâğıdı Delil'e uzattı.

Bu krokiyi dikkatle inceleyen Delil:

— Adam krokinin altına ‘çok önemli’ notu düştüğüne göre bir şeyler çıkabilir dedi.

Ferhan:

— Başını çok ağrıttığımı biliyorum, istersen yatalım; yarın anlattıklarımın üzerinde konuşuruz dedi. Daha önce odaya bırakılan yataklarını yan yana sererek pijamalarını giydiler, gaz lambasını söndürdüler ve birbirlerine iyi geceler deyip yatağa girdiler.

6

Delil'in gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Doğduğu günden beri göremediği kızını düşündü. Dört yıl önce o dağın başında, o küçük dağ evinde vurulduğu ceylanın arzusuna yenik düşmüştü. Uzunca siyah saçları vardı, gözleri fettandı. Yasakların, kuralların, emirlerin mengenesinde ezilmişti.

Röportaj teklifini kabul edince, redaksiyon olarak adlandırılan küçük bir dağ odasına gidebileceklerini söylemişti Delil'e.

Gecenin geç vakitleriydi. Tepelerdeki kulelerde bekleyen nöbetçiler dışında herkes uyumuştü. Misafir çadırına gelen Berfin gidelim işareti yapıp Delil'in önünde bir keklik gibi seke seke yürümüştü. Onun ardına takılan Delil, daha önce diğer kadınlarla yaptığı röportajlarda aldığı saçma sapan yanıtların nedenleri üzerinde düşünüyordu. Bir kayalığın yanına ulaşan Berfin, onu beklemeye başlamıştı. Delil kızın yanına varınca kayalığın içine açılan tahtadan bir kapı görmüş, kapıyı eli ile iten Berfin, başını eğerek içeri girmiş, karanlık olan odayı, elindeki el feneri ile aydınlatmış, Delil'i içeri alıp kapıyı kapatmıştı.

Duvardaki gaz lambasını indirip yakınca ortalık aydınlanmıştı. İçine girdikleri odanın sol tarafı doğal bir kaya olup, arka bölümüne ve yan tarafına taştan birer duvar örülmüş, ön tarafına bir kapı takılıp, üstüne direkler konulmuş, direklerin üzerine meşe ağacının yapraklı dalları sık bir şekilde yerleştirilmiş, onların üzerine çamur, çamurun üzerine de toprak dökülmüştü. Beş veya altı metrekare büyüklüğündeki bu odanın içinde tahtadan küçük bir masa, iki adet sandalye, masanın üzerinde modası çoktan geçmiş bir daktilo vardı.

Dümdüz bir duvar gibi duran kaya tarafı ile arka duvarın köşesine alçak bir ranza yerleştirilmiş, üzerine sünger bir yatak, özenle katlanmış bir battaniye bırakılmıştı.

Delil, odanın arka duvarında gömülü bir kapıyı dolap sanmış, ama Berfin az sonra bu kapıyı açınca pencere olduğunu anlamış, zaten sıcak havada burada penceresiz oturmanın zor olduğunu içeri girerken düşünmüştü.

Karşılıklı konulmuş sandalyelere oturmuşlardı. Aralarında kırk santimlik bir mesafe var ya da yoktu. Berfini'in arkasındaki duvarda asılı duran rafta bazı kitaplar, ses kaydetmede kullanılan bazı cihazlar ilişmişti Delil'in gözüne.

Gözleri kitaplardayken "kitap okur musunuz?" diye bir soru sormuş, buna karşı Berfin, ıslıl ıslıl parlayan gözlerini Delil'in gözlerine dikmiş ve birdenbire değişmiş, resmiyeti, arzularını, isteklerini bastıran bir despot gibi yere fırlatınca da Delil'le senli benli konuşmaya başlamıştı.

Önce: "Kitap okusam ne olacak, okumasam ne olacak?" demiş, devamla

"Kaç gündür seninle dolaşıyorum, diğer bayanlara sorduğün soruları, aldığın yanıtları dinlemiştim. Bu dağlarda özgür kadın aramaya gelmişsin. Elimizdeki silahları görünce bizi özgür sanmışsın, ama ruhumuzun nasıl köleleştiğini görememişsin.

Ben babamın evindeyken eğriye karşı çıkmış, babamın yanlışlarını düzelmiştim. Üniversitede okurken profesörümü eleştirmiştim. Bir keresinde gözaltına alındığımda Emniyet Müdürüne bile boyun eğmemiş,

ışkencecilerime karşı kale duvarı gibi dikilmiştim. Onların ellerinde fiziki bir tutsaktım; ama ruhum gem kabul etmez bir tay gibi şahlanmıştı. Burada ise ruhum, buraya gelmeden önce şahlanmış o tay, görünmez zincirlerle görünmez bir demir kazığa bağlanmıştır. Senin göremediğin, gören arkadaşlarımın izah edemediği gerçek budur” demişti.

Ve hemen ardından iki elini masanın üzerine koymuş, başını eğerek yüzünü avucunun içine almış, hıçkırmaya başlamıştı.

Sağ eliyle Berfin’in bileğinden tutan Delil, aniden şaşırmış, avucunun içinde bir kor paçası varmış gibi sarsılarak ayağa kalkmıştı. Masanın yanından geçen Berfin, Delil’in kolları arasına sığınarak ağlayıp titremeye başlamıştı. Göğsüne yaslanan yüzü görmek için titreyen eliyle Berfin’in çenesinden tutarak başını kaldırıncı, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklar, davetkâr, yalvaran gözler ve arzu ile şişmiş dudaklarla karşılaşmıştı. Diğer eliyle Berfin’in belinden tutarak kendine doğru çekmiş, parmaklarıyla Berfin’in yanaklarındaki yaşları silmişti. İkisinin bedenleri arzu ile dolmuştu, kalpleri öylesine hızlı atıyor, vücutları elektrik akımına kapılmışçasına titriyordu.

Önce Berfin’in dudakları Delil’in dudaklarını bulmuş, Delil’in dudaklarında doyulmaz bir tad bırakmıştı. Bir süre sonra kendilerinden geçmişlerdi. Evin tavanı uçmuş, duvarları yıkılmış, kucak kucağa gökyüzüne doğru havalanmışlardı. Adeta yıldızların altındaki bembeyaz tek bulut kümesinin üzerine yuvarlanmışlardı.

Hafif bir rüzgâr, Berfin’i belden yukarı soymuş, Delil Berfin’ in gömleğini yıldızlara doğru savurmuş, diri, dimdik ve kırışksız göğüslerini öpmeye başlamıştı. Üstüne çıkmış Berfin, saçlarını açarak üzerine salmıştı, yüzü bir ay gibi Delil’in yüzünü aydınlatıyordu, piyano çalar gibi hareketlenen Berfin’in parmakları Delil’ in gömleğinin düğmelerini sırayla çözüyordu.

Gömleğini gömleğinin yanına savurunca, bir lav seli gibi Delil’in üstüne kapanmıştı, bulut kümesinden tek tek önce ayakkabıları düşmüş, ardından pantolonları, dumanı görülmez, külü olmaz lavlarda yanmışlardı. Berfin’in uzun saçlarının altında ikisi bir olmuş, sadece birbirine dolanan bacakları görünüyordu. Berfin’in göğüsleri güneşten koparılmış iki kor parçası gibi alev alev yanıyor, değdiği her yeri kasıp kavuruyordu sanki.

Bir ara Delil kendi inlemelerini gemledi, Berfin’in inlemelerini arttırmak için hareketlenmişti. Sonra üstüne çıkmış, fattan gözlerine dalmış, külsüz ateşinde kendini yanmalara terk etmişti. Bu andan itibaren rüyada olduğunu zannetmiş, kulaklarındaki inilti onna ninni gibi gelmişti. Bulut kümesiyle birlikte dolanmışlar, birbirlerine doyamamışlar, kucak kucağa eriyip bir top aşk olmuşlardı.

Bulut kümesi üzerinde yuvarlanıp durmuşlar, vücutlarından dökülen terden bulutlar ıslanmış, yağmurlar yağmış, yıldızlar bu aşka tanık olmak için yanaşmışlar, ama onlar hiç bir şeyi fark edememişlerdi. Önce iniltileri yavaş yavaş kesilmiş, ardından kalp atışları normalleşmiş, terleri soğumaya başlamıştı.

Az sonra Berfin, sırtında bir ağrı his etmiş, gözlerini açtığında toprak zeminde sırt üstü yattığını anlamıştı. Yüzü sol omuzunun üzerinde kendinden geçmiş Delil, bacaklarının arasında kor gibi yanıyordu.

Duvardaki gaz lambasının ışığı titrekti, odadaki masa duvarın yanına sürüklenmiş, sandelyeler yana devrilmiş, gömlekleri birbirine sarılmış, çorapları bir birine karışmıştı, pantolonları birer top gibi olmuş yan yana duruyordu, ayakkabılarının her bir teki bir yere kaçmıştı.

Berfin Delil’i ayıltmak istememiş, ama kucaklayarak öpmeye başlamıştı, bu ara Delil’in yere çökmüş

dizleri ağrıyordu, Berfin'in ateşli öpücüklerini hissetmiş, öpücüklere öpücüklerle kaşılık vermişti. Ayağa kalkmışlardı, Berfin açık olan pencereyi kapatmış, hızla giyinmişlerdi. Berfin lambayı söndürünce peşpeşe odadan dışarı çıkmışlardı.

Ortalıkta kimse görünmüyordu, muhakkak nöbetçiler yüksek tepelerde nöbet tutuyorlardı, ama onları rahatsız eden olmamıştı.

Bir uçurumun başına kadar gelen Delil, buradaki bir kayanın üzerine oturmuş, Berfin de gelip yanında ayakta durmuştu ama hiç biri konuşmamıştı.

Gökyüzü berraktı, milyonlarca yıldız parlıyordu, her şey ama her şey çevrelerindeki kayalar gibi sessizdi.

Bir "ah" çekmişti Berfin, biraz düşünceli:

— Seninle dünyanın öbür ucuna kadar bile kaçardım, ama ardından "uçkuru için kaçtı" dedirtmem kendime. Bir de düşünüyorum da, hamile kalsam ne yapacağım demişti.

Delil hiç düşünmeden:

— Doğur, kız olursa adı Lori, oğlan olursa Lawık olsun diye yanıt vermişti.

İçine bir acı saplanmış gibi yüzünü buruşturan Berfin, zoraki gülümseyerek:

— Anlaşılan sen buralar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bütün erkeklerin hadım edildiğini, hamile kalan hiç bir kadının yaşama şansına sahip olmadığını anlamıyorsun, demiş ve tanık olduğu olayı anlatmaya başlamıştı:

— Bundan bir ay kadar önceydi, karargâh yönetiminde görevliydim. Toplantı anında bayan bir arkadaş Rojbin'in hamile olduğunu, fakat bunu bir türlü kabul etmediğini söyledi. Bu haberi duyan sorumlu komutan Cemo, köpürerek ayağa kalkmış:

— Hemen gidin tutuklayın, mağaraya kapatın, bir hemşireyi çağırın kontrol etsin demişti

İki kişi silahlarını alarak dışarı çıkmış, biz yedi kişi sabırsızlıkla sonucu bekliyorduk. Ben Rojbin'in hamile olmaması için bütün kalbimle Allaha yalvarıyordum.

Aradan yarım saatlik bir zaman geçmemişti ki, gidenler geri dönünce Rojbin'in hamile olduğunu, ama kimden hamile kaldığını açıklamak istemediğini söylediler. Komutan Cemo bize hiç bir şey söylemedi, ama korumalarıyla konuştuğunu fark etmiştim.

Toplantı sona ermiş her kes dağılmıştı, ben ise yönetim çadırında nöbetçiydim. Oturmuş Rojbin'in akabeti üzerinde düşünüyordum. Aradan fazla zaman geçmedi; bir silah üç kez ard arda patladı, öldürülenin Rojbin olduğunu hemen anladım.

Tedirgindim, ayağa kalktım, bir sigara yaktım, çadırın içinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordum. Bir sigara, bir sigara daha yaktım. Kulağıma ayak sesleri geldi, baktım Cemo'nun korumasıydı:

— Ne oldu heval, nereye gittiniz diye sorduğumda damarlarımdaki kanı donduran şu sözleri çok soğukkanlı bir yüz ifadesiyle söyledi:

— Heval, bir ağaca bağladım, karnının tam orta yerine üç kurşun sıktım.

İşte bu olaydan sonra benim için özgürlük, sevdiğim birinden hamile kalmak, göreceğim bütün işkencelere rağmen sevdiğim adamın adını kalbimde saklamak ve bir ağaca bağlanarak kurşunlanmaktır dedi.

Elini Delil' e uzatarak:

— Sana iyi geceler diliyorum, artık gidiyorum, birbirimizi bir daha göremeyeceğimizi biliyorum, deyince kendisine uzanan eli tutan Delil, Berfin'in dudaklarına bir veda öpücüğü kondurmuştu. Taşların

arasından sekip giden o ceylanı izlerken uyumuştı.

7

Yatağında sağa, sola dönerek, sırtüstü, yüzükoyun uyumaya çalışan, ama bir türlü uyuyamayan Ferhan, krokideki gömütü düşünüyordu. Gece vakit hayli ilerlemişti, bütün köylüler uyumuştı. Ona göre tam kazı işi yapmanın zamanıydı. Hemen ayağa kalktı, Özalp kasabasının haritasını çantasından çıkardı.

Kaldıkları mezra haritada yoktu. Ama biliyordu ki Değirmigöl köyü buraya çok yakındı. Pijamasını çıkarıp, patolonunu gömleğini ve çoraplarını giydi. El yordamıyla duvarda asılı olan gaz lambasını bularak, cebindeki çakmakla fitilini tutuşturdu. Lambayı aldığı yere tekrar astı.

Kaldıkları odanın kapısını yavaşça açarak büyük salona girdi. Çakmağını yakarak duvarın yanında dizili eşyaların içinde bir kasma ve bir kürek buldu ve onları alarak hemen çıkış kapısının arkasına koydu.

Gözü baştan başa salonun duvarı boyunca çekilen çamaşır ipine ilişti. Çakmağının ışığının yardımıyla ipin iki ucunu söktü. Hiç beklemeden yattıkları odaya döndü, sırt çantasının fermuarını çekerek açtı, çantasında bulunan bir ipi ve metreyi aldı. Aldığı iple salondan getirdiği ipin uçlarını birbirine bağladı. Elindeki metreyle ipi ölçtü, otuz metrede bir düğüm attı. Çantasındaki kalemle kağıdı aldı, ikinci düğümü kırkuncı metreye, üçüncüsünü kırkbeşinci, dördüncüsünü elinci metreye attı. Bunları bir kağıda kaydetti, hepsini çantasına geri koydu, karanlıkken çantanın yanına bıraktığı haritaya son kez bakınca katlayıp çantasının özel bir cebine yerleştirdi. Delil'in yanına giderek omuzundan yavaşça dürttü, bir kabustan kurtulmuş gibi yattığı yerden fırlayan Delil, gözlerini açarak çevresine bakındı, duvarda asılı gaz lambasının loş aydınlığında bir köy odasıydı, başında arkadaşı Ferhan bekliyordu.

— Macerayı sevdiğini biliyorum, uykum gelmedi, seni uyandırdığım için kusura bakma, gelebiliyorsan kalk giyin, gidip şu krokinin gösterdiği yeri kazalım dedi.

Delil itirazsız ayağa kalktı, üstünü giyindi. Ferhan sırt çantasını alarak, lambayı söndürdü. Kapıyı ses çıkırmadan açtılar, evin dış kapısının arkasındaki kazmayı kendisi aldı, küreği de Delil'in eline vererek, dışarıya çıkınca kapıyı kapattılar.

Köpekler havladığında mezradan hayli uzaklaşmışlardı.. Ay ışığı vardı ve hava serindi., gece kuşları ötüyor, köpek havlamaları, çakal ulumaları duyuluyordu. Bir de ayaklarının takıldığı otların hisirtıları vardı kulaklarında.

Değirmigöl köyünün yakınına kadar hiç konuşmadılar. Ferhan beş metre önde, Delil de onun ayak izlerine basarak yürüyordu. Küçük bir tepeyi geçtiklerinde karşıda bir köyün damları görüldü. Biraz daha ilerlediler, uzaklarda bir arabanın yanan farlarını gördüklerinde Ferhan olduğu yere çöküp eliyle de Delil'e çok işareti yaptı. Kamyon çok yakınlarındaki asfalt yoldan hızla geçip gidince, krokideki köyün bu olduğuna emin olan Ferhan, daha hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Delil'de aynı tempoyla onu izledi.

Yanyana duran iki ceviz ağacını gören Ferhan'ın heyecanı arttı, artan adrenalinin etkisiyle kalp atışları hızlandı. Ceviz ağaçlarının biri stabilize yol, diğeri büyük asfalt yolun bulunduğu taraftaydı. Stabilize yolun bulunduğu tarafta bulunan ceviz ağacının gövdesinin yanına giden Ferhan, sırt çantasını omuzundan indirip krokiyi çıkardı. Eline aldığı başka bir kağıda baktı, yanına varan Delil'in eline çantasından çıkardığı ipin bir ucunu vererek işaret parmağıyla bir istikamet gösterdi, sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla:

— Şu istikamete yürü, ipin ucunun ulaştığı noktaya bir taş koy dedi.

Delil ipin ucunu alıp giderken, o kırk beş metrelik düğümü ağacın kökünde tuttu.

Delil ipin ucunun ulaştığı noktaya bir taş koyunca, Ferhan koşarak Delil'in yanına gitti, kulağına bir şeyler söyledi, geri döndü, Delil ipin ucunu tutmuş yerinde oturuyordu, Ferhat ipin ucunu alarak diğer ceviz ağacının yanına koştu.

Ellinci metredeki düğümü bularak ağaç köküne yapıştırdı. Delil yerden aldığı bir taşı daha elindeki ipin ucunun ulaştığı yere koydu.

Ferhan ceviz ağacının yanından koşarak Delil'in yanına gitti, yine kulağına bir şeyler söyledi, oradan eğilerek asfalt yola doğru koştu. Gömleğinin cebinden çıkardığı kağıda baktı, elindeki ipin kırkuncu metresindeki düğümü asfalt yolun kenarına tuttu. Delil taşla gerekli işlemi yapınca, büyük bir hızla yanından geçen Ferhan'ın karşı tarafta stabilize köy yoluna ulaştığını, otuz metredeki düğümü yol kenarına tuttuğunu gördü. Oradan Delil'in yanına döndüğünde dizilen taşların ortasında bir dörtgenle karşılaştı.

Kazma ve kürek ile bu dörtgeni kazmaya başladılar. Yer yumuşak olduğundan fazla zorlanmadılar, yarım metre kadar kazdıklarında bir cisime değen küreğin ucu metalik bir ses çıkarınca elindeki kazmayı yere atan Ferhad Delil'in küreğini tuttu, heyecanlı bir ses tonuyla

— Dur dedi.

Koltuğunun altına girerek onu hızla kazılan yerden uzaklaştırdı. Buna bir anlam vermiyen Delil'e

— Orada bir mayın gömülüyse ikimiz de parçalanıp gideriz. Her şeyi düşünmemiz lazım, sana başımdan geçenleri anlatırken komploların içinden komplolar çıkıyor dememiş miydim? Dedi.

Delil bulunduğu yere oturdu. Ferhan itiraz etti:

— Burada değil, biraz daha uzağa git ve yüzüstü yere yat! Mayın çıkarma işlerinden iyi anlarım merak etme, beni bekle diye devam etti.

Ferhan geri döndü, belindeki askeri kasaturayı kılıfından çıkararak kazılan çukurun yanında yüzüstü yere uzandı. Bir arkeolog dikkatiyle toprakları almaya, küçük taşları çıkarmaya başladı. Ses çıkaran cismin üstünü tamamen boşaltınca, yatık vaziyette duranın bir şarap şişesi olduğunu anladı.

Hemen şişenin yan taraflarını dikkatle boşalttı, başını yan çevirerek yere koydu, kasaturayı yavaşça şişenin altına sürtmeye çalıştı, biraz düşündü, her an bir patlama olabilirdi, kasaturayı geri çekip ayağa kalktı.

Biraz düşündü, küreği alarak kazdıkları çukurun asfalt yola bakan duvarını kazdı, yarım metre kadar bir oyuk hazırladı. Şişenin bulunduğu yerden kürek sapının uzunluğu kadar bir uzaklıkta yüzükoyun yatıp, küreğin ağız tarafını iki eli ile tutarak sapının ucunu bu oyuktan şişenin altına sokmaya çalıştı.

Dikkatle sapı itti, tam olarak şişeye değince yüzünü yan çevirdi, yavaşça itmeye başladı, şişe ileri gidiyordu, birazdan tam olarak yerinden çıkınca Ferhan sapı çekti, bu kez küreğin azını şişenin altına sokarak, üzerine aldı. Büyük bir sevinçle küreği kaldırarak şişeyi aldı. Bu durumu olağanüstü bir heyecanla izleyen Delil, küreğin havaya kalkmasıyla neredeyse çığlık atıp Ferhat'ın yanına vararak yüzükoyun yere yatmıştı.

Buldukları cam bir şarap şişesiydi, ağzı mantar bir tıpa ile kapalıydı. İçinde kalın bir sigara gibi sarılmış bir kağıt vardı. Eliyle şişenin üzerindeki çamurları silen Ferhan:

— Hepsini bu kadar mı? deyip şaşkınca Delil'in yüzüne baktı.

Şişeyi Delil'e teslim ederek kasaturasıyla çukuru dikkatle kazmaya başladı. Bir süre sonra başka bir

şeyin burada gömülü olmadığına inanınca, kazma kürek ve çantasını alarak Delil'in yanına vardı. Delil çoktan şişedeki bir sayfalık kağıdı çıkarmış ay ışığında okumaya çalışıyordu. Tanıdığı ve tanımadığı pek çok kişinin isimleri, rakamlar, tarihler vardı, bir kaç kez yazının üzerinde göz gezdirmiş ama tam olarak hiç bir şey anlayamamıştı. Yanına gelen Ferhan'a kağıdı uzatarak, elindeki küreği aldı, biraz okuduğunu ama bir şey anlayamadığını söyledi. Kağıdı alan Ferhan itinayla katlayıp çantasına koydu, boş şişeyi olay yerinde bırakarak mezraya doğru yürüdüler.

8

Sessizce evden çıktıkları gibi yine sessizce eve dönmüşlerdi. Kazma ve küreği aldıkları yere koymuş, çamaşır ipini aynı duvara germiş, kaldıkları odanın kapısını açarak içeri girince duvara asılı lambayı yakmış, yataklarının üzerinde oturmuşlardı. Ferhan çantasındaki kağıdı çıkararak okumaya başladı. Ve o kağıttaki yazıda önce şu soru yer alıyordu:

Bu esrarengiz notları defalarca okudular, sanki hiç bir şey anlatmıyordu veya çok şey anlatıyordu. Kurban adları olarak sıralanan dokuz kişinin isimleri üzerinde durdular. İki de bu listede adı geçen kişileri yakından tanıyor, onlarla ilgili çok şey biliyorlardı. Kurbanların kaderi ortaktı, hepsi tanınmış ve önemli kişilerdi, değişik tarihlerde değişik yöntemlerle saldırılara uğramış, biri hariç, diğerleri öldürülmüştü. Aradan yıllar geçmesine rağmen hiç birinin gerçek katili yakalanamamış, yakalanan bazı tetikçilerin kimler için tetik çektikleri bir türlü aydınlanamamıştı.

Dolayısıyla bu kişileri hangi örgütün hangi amaçlarla vurduğu henüz ispatlanamamıştı. Bu konulardaki tartışmalar gün geçtikçe alevleniyordu. Her ne kadar söz konusu kurbanların tetikçileri ile ilgili davalar açılmışsa da günümüze kadar hiç bir dava tam olarak aydınlanamamış gerçek katiller ortaya çıkarılamamıştı.

Bu ara Delil'in cep telefonu çaldı, Ferhan uyumak için yatağına uzanırken, Delil ahizeyi kulağına götürdü, arayan Rebekka idi. Delil:

- Merhaba Rebekka
- Merhaba neredesiniz?
- Geldik ama sana yakın değiliz, Türkiye İran hududunda Özalp'in bir köyündeyiz.
- Orada ne işiniz var? Anlamıyorum!

Delil, arkadaşı Ferhan'ın durumunu, başına gelenleri, biraz önce anlattığı olayların tümünü, krokiyi, Değirmigöl Köyünde gece yaptıkları kazıyı anlattı, şarap şişesi içinde çıkan şifreli yazıyı kelime kelime Rebekka'ya okudu. Bu bilgileri kendisiyle paylaştığı için teşekkür eden Rebekka da heyecanlandı,

- Notu birlikte getirin üzerinde konuşmamız lazım dedi,
- Kaç gün sonra İran'a geçeceksiniz? Sorusuna
- İki gün sonra, geçince sana bildiririz dedi Delil. İyi geceler deyip telefonu kapattı. Yatakta sırtüstü yattı, gözlerini tavana dikerek ve biraz düşündükten sonra Ferhan'a baktı.

— Uyuyalım, şu anda bunu çözemeyiz. Üzerinde çok düşünmemiz lazım. Bana göre çok ciddi. Adam 'organizasyonun adı kurbanların adında gizlidir' diyor, ama nasıl?

— Kurbanların hepsini tek bir organizasyon mu öldürdü? İlginç bir durum, konuşmaya ilk başladığında “komplonun içinde komplolar çıkıyor” demiştin. Sırt çantasından kroki çıktı, krokiden şişe çıktı, şişeden sır dolu bu not çıktı, bakalım notlar çözüldüğünde neler çıkacak dedi.

Ferhan Lambayı söndürmeden önce Delil’in elindeki kâğıdı aldı, iyice katlayıp bir naylona sardı. Ayağa kalkarak ayakkabılarının yanına gitti. Bir ayakkabısını aldı, topuğunu inceledi, kasaturasıyla söktü. Naylona sarılı kâğıdı topuğun içinde bir yere yerleştirdi. Topuğun çivilerini tekrar çaktı. Geri dönüp lambayı söndürünce;

— İki gün sonra İran tarafına geçeceğiz ya, notu o yüzden gizledim, iyi akşamlar dileyip yatağına uzandı.

Delil yatakta biraz düşündü:

— Aklıma gelenleri söylemezsem uyumum gelmez. Cihan neden bu yola başvurdu ki? Yani neden şifreli notu yazdı ve şişenin içine koyduktan sonra gömdü ki? Her şeyi açık açık yazamaz mıydı diye sordu.

Ferhan’dan yanıt gelmeyince, kısa süreli bir sessizlik oldu. Delil kendi kendine konuşuyordu: “Ama bu yolu tercih etmesinin mutlaka çok önemli nedenleri olması gerekir! Diyelim ki Cihan ölmeseydi de çantasını kaybetseydi veya başka biri tesadüfen krokiyi onun çantasında bulup çalsaydı. O zaman fazla bir önemi olmazdı. Krokiyi bulanlar/çalınlar, belki de burada para veya altın gömülüdür diye düşünür, ama kazı sonucu şişe ve bazı isimlerle rakamların bulunduğu bir kâğıt çıkınca, sadece hayal kırıklığına uğrardı. Ama ölü bir insanın üzerinde böyle bir kroki bulununca ve eğer bulanlar, karanlıkları aydınlatmak peşindeyse durum değişirdi.” Diye aklından geçirdi ve uykuya daldı.

İran Türkiye hududundan İran tarafına geçeli yarım saat kadar olmuştu. Sırtlarında çantalarıyla تنها bir köy yolundan yan yana yürüyorlardı. Roza’nın merak ettiği konu, ev sahibi Sabri Amcanın gençliğinde âşık olduğu Ermeni kızıydı. Çünkü anneannesinin de Van’dan göç ettiğini biliyordu. Hatta bir ara gülümseyerek: “Sabri amcaya, âşık olduğu kızın adını sorsaydık belki de ninemin adını söylerdi” dediğinde Delil ile Ferhan gülmüşlerdi.

Ferhan ile Roza yan yana yürürken, Delil biraz geride kaldı, ay ışığında cep telefonunun tuşlarına basarak Rebekka’yı aradı. Huduttan İran tarafına geçtiklerini, herhangi bir sorun yaşanmadığını, Irak sınırından geçince kendisini haberdar edeceklerini söyledi. Ve hızlı adımlarla yürüyerek arkadaşlarına yetişti

Delil, Roza ile Ferhan’ın sessiz yürüdüklerini fark edince kaçırılan kızının öyküsünü Ferhan’a anlatmaya başladı:

— Bundan iki ay kadar önce bir haber almıştım. Kızım Süleymaniye’de bir evde kalıyordu, anlattıklarına göre yoksul ve yaşlı bir kadın bakıyordu ona. O eve gidip gelen birisiyle telefon bağlantım vardı, bana kızın adının Lori olduğunu ve kimsesinin olmadığını, annesinin adının ise Berfin olduğunu söylemişti. Kızı yanıma almak için girişimlerim olmuştu, biraz önce konuştuğum gazeteci arkadaşım Rebekka Royman’a haber verdim, o da kimseye çaktırmadan Lori ile kontak sağlamıştı. Her ne olduysa

www.arsiv.kurdi.org

bir kaç gün önce kızı alıp dağa kaçırmışlar dedi. Ferhan ise merak etmemesi gerektiğini, neden dağa çıkardıklarını bildiğini, bir müddet sonra indireceklerini söyleyerek Delil'i endişelerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Sınırdan bu tarafa geçmeden önce İran'da herhangi bir durumla karşılaşarlarsa nasıl ifade vereceklerine dair kendi aralarında anlaşmışlardı. Ferhan'ın üzerinde kimlik ve pasaport yoktu, bu durum onlar için tehlike arz ediyordu. Zira Ferhan'ın tutuklanıp Türkiye'ye teslim edilmesi, korkunç sonuçlar yaratırdı. Bütün bunları önlemek için, bir aksilik çıkarsa Ferhan az bildiği Sorani ve çok iyi bildiği İngilizcesi ile konuşacak, Süleymaniye' de doğduğunu fakat İngiltere'de büyüdüğünü, üç gün önce Süleymaniye'den Mahabad havaalanına inen arkadaşlarını almaya geldiğini, işleri olduğu için sınıra yakın bir köye uğradıklarını söyleyeceklerdi. Hatta Ferhan'ın tanıdığı bu köye telefonla haber bile bıraktılar, bir aksilik çıkarsa "bu gece sizde kalmışız" dediler. Ferhan'ın pasaportunu sorarlarsa, yolda evraklarını kaybettiğini söyleyecekti.

Gecenin geç saatleriydi, her zamanki gibi gökyüzü bulutsuzdu, yıldızlar parlıyordu, ortalık ıssız ve sessizdi. Ferhan'ın bildiği bir köye doğru yürüyorlardı. Az ilerideki dönemeçten askeri bir araç görününce üçü de şaşırıp, Ferhan:

— Hiç birşey olmamış gibi sohbet edip yürüyelim dedi, yürüdüler. Araba elli metre kadar yaklaşınca durdu, kapılarından dışarı fırlayan askerler yolun kenarında sipere yatarak silahların namlularını onlara doğrulttular.

Farsça bağırıp çağırıyorlardı. Üçü de böyle bir durumda askerlerin ne söyleyebileceklerini yaklaşık olarak biliyorlardı, yüzlerini onlara çevirerek ellerini başlarının üzerinde kenetlediler. Bu durum karşısında biraz sakinleşen askerler, yattıkları yerden ayağa kalkarak onlara doğru yürüdüler, komutanla birlikte yedi kişiydiler. Çevik hareketlerle sırtlarındaki çantaları alıp ellerini arkadan kelepçelediler. Sordukları sorulara anladıkları dilden yanıt alamayınca komutanın emri ile arabanın arka bölümüne bindirildiler. Bir oturağa üçünü yan yana oturttular, karşılarına da üç silahlı asker oturunca araba bilmedikleri bir istikamette doğru hareket etti.

Komuttan elindeki telsizle heyecanla bir şeyler konuşuyor, "ecnebi, ğerib" kelimelerinden dolayı yakalanan kişilerin yabancı olduğunu söylemeye çalıştığını anlamışlardı. Bu ara Komutan: "Pasport, pasport!" dedi. Delil yerdeki çantasını başıyla işaret etti. Asker sırt çantasının fermuarlarını çekip eşyaların tümünü yere döktü. Elindeki fenerinin ışığında, pasaportları bulup şoför mevkisiyle onların arasındaki bölümde bulunan pencereden komutanına uzattı. Pasaportlara bakan komutan "Aleman" diye bir kelime kullandı. Ferhan'ın pasaportunu isteyince; Ferhan arapça olarak yoktur anlamına gelen "mafi" dedi. Komutan sustu. Araba hızla yol alıyordu. Hiç kuşkusuz bu durumdan en fazla etkilenen Roza idi. Askerlerin sert davranışlarından bayağı korkmuş, titremeye başlamıştı. Arabaya alındıktan sonra biraz rahat nefes almıştı.

Sabaha doğru vardıkları yerin Mahabad olduğunu anlamıştı Ferhan. Kocaman bir binanın önünde arabadan indirildiler, bir duvarın dibine bir kapının yanında yüzlerini duvara çevirip beklettiler. Önce Roza'yı içeri aldılar, uzun koridordan geçirip kadınlar için hazırlanmış bir odaya götürdüler, ışıkları yanıyordu, odanın tam orta yerinde tahtadan bir sandalye vardı. Roza'nın üzerine demir kapı kapanınca içine bir korku çöktü, çevresine baktı, yalnız ve kimsesizdi.

Biraz sonra iki asker Delil ile Ferhan'ın bekletildiği duvarın yanına yanaştılar, kollarından tutarak yürüttüler, uzun bir koridora aldılar. Buradan da biraz yürütülünce koridordan saptılar, demir parmaklıkları

iki kapının yanından geçirdiler. Kapısı açık olan üçüncü hücreye sokarak, kelepçelerini söktüler, kapıyı kapatıp kilitleyince gittiler.

Konuldukları hücre on metrekare genişliğinde bir odaydı. Zemini betonu, içinde tek kişilik bir yatak eninde ve uzunluğunda yarım metre yükseklikte beton bir seki vardı. Hücrenin ön tarafı demir parmaklıklıydı, tavanındaki tek ampul hücreyi aydınlatıyordu, duvarlar beyaz badanalı ve biraz kirliydi. Hücrenin arka duvarında, beton sekinin hemen yanında bir giriş vardı ama kapısı yoktu. Bu yarım duvarın arkasına bakan Ferhan:

— Bir tuvalet ve lavabo var dedi.

Geri dönünce Delil ile beton sekinin üzerinde yan yana oturdular.

Ferhan;

— Fazla kaygılanmaya gerek yok, bizi bırakırlar. Benim pasaportum olmadığı için sorun çıkarabilirler, ama bir yolunu buluruz, olmazsa rüşvet veririz, ama üstümüzdeki her şeyi aldılar dedi.

Hücreye konulduktan yaklaşık olarak sekiz saat sonraydı; koridorlardan ayak sesleri gelmeye başladı. Delil ile Ferhan oturdukları yerden kalkarak koridora bakan hücrenin demir parmaklıklarının önüne geldiler, koridorun iki tarafında hazır ol vaziyette put gibi dikili olan askerleri gördüler. Askerler bu kadar ciddi bir vaziyette hazırolda beklediklerine göre, önemli birisi geliyordu. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu, nihayet koridorun başında yüksek rütbeli bir subay göründü. Tek başına yürüyordu. Askerlerin sessizliği ile onun topuklarının çıkardığı sesler bir tezat oluşturuyordu. Delil ile Ferhan'ın kaldığı hücreye yanaşınca elindeki sarı zarfı gördüler. Hücrenin tam karşısına gelince aniden durdu, askerler koridorun başında kıpırtısız bekliyorlardı. Komutan: İngilizce olarak:

— Delil hanginizdir diye sorunca, ifadesinin alınacağını zanneden Delil,

— Buyurun efendim benim dedi.

Komutan elindeki sarı zarfı uzattı:

— Bu senindir dedi, geri döndü sessiz ve put gibi dikili askerlerin arasında topuklarının çıkardığı seslerle yürüyerek koridorda kayboldu.

Hayret dolu bakışlarla birbirlerine bakan Delil ile Ferhan beton sekiye döndüler. Zarfın içindekileri merak eden Delil sekinin üzerinde otururken heyecandan titreyen parmaklarıyla zarfı açtı. İçinde bir tomar kâğıt vardı, çabucak çıkardı, bilgisayardan çekilmiş bir metindi. Ferhan'ın da duyabileceği bir ses tonuyla okumaya başladı.

“Malatya’ nın Yeşiltepe mahallesi yazın kurak bir çöl, kışın ise çamur deryası gibidir. Evlerin çoğunun duvarları taştan veya kerpiçten, üstü topraktandı. Duvarları tuğla ve yontulmuş taştan, çatısı saçtan olan evler çok azdır. Mahallede tek bir yeşil park veya bahçe yoktur, hatta yeşil bir ağaca rastlamak bile zordur.

Buna rağmen bu mahalleye neden Yeşiltepe adı verildiği de bir sırdır. Yaklaşık olarak on beş bin kişinin oturduğu bu mahallenin her sokağının başında bir kahve vardır, bu kahvelerde işsiz güçsüz yoksul insanlar oturur, sigara üzerine sigara tütürür, pişti, poker, konken oynar, birbirlerine küfür ederek deşarj

olurlardı.

Bu insanların geçimini nasıl sağladığı, mahalledeki o kadar çocuğu nasıl beslediği zaten bilinmezdi. Herkes dindardı ve “Allah rızkımızı verir” diye inanırdı. Yazın birkaç ay kayısı bahçelerinde ve tarlalarda çalışmak, kıt kanat geçinmek için yeterli sayılırdı.

Mehmet Sağca da bu insanlardan biriydi. Belki de bunlardan farkı, uzak dağlık bir diyardan buraya göç etmesiydi. Yabancı olduğundan ilk geldiğinde Yeşiltepe mahallesine zar zor yerleşmiş, kahveye, kumara alışmamış, bulabildiği geçici işleri, evi ve cami arasında gidip gelmiş, inşaatlarda, sebze bahçelerinde çalışmıştı.

Bir kaç yıl sonra başını sokabileceği bir evi olunca, Muhterem hanım ile evlenmişti. İlk çocuğu 1958 yılının Ocak ayında dünyaya gelmiş ve adını İmparator koymuştu. Sonra bir kızı bir oğlu daha olmuş, baba Mehmet beş nüfuslu bir ailenin reisi olarak çok zorlanmış, yoksulluk ve perişanlık sınırında canını dişine takarak direnmişti.

İmparator Sağca, yedi yaşına ayak basınca ilkokula kaydını yaptırmışlardı. Annesi Muhterem o gün yıl boyunca biriktirdiği bütün parasıyla mahallenin bakkalına gitmiş, defter ve boyalı kalemler satın almıştı. Zaten hareketli, yaramaz ve saldırgan olan İmparator, okula başlayınca da uslanmadı, derslerine çalışmadı, arkadaşları ile iyi geçinmedi, kavga etmediği çocuk bırakmadı. Evde kolunu, kolu iyileşince bu kez okulda bacağını kırdı. Öyle ki okulda herkes ona haydut gözüyle bakmaya başladı, o da bunu ispatlamak istercesine bir gün okulun camlarını, bir gün musluklarını, başka bir gün de kapılarını ve diğer eşyalarını kırıyordu. Okuma yazması olmayan bir anne ile babanın çocuğu olarak büyüme ve hiç arkadaş edinmemek, tek başına, içine kapanık olarak yaşamak, İmparator’un alın yazısı gibiydi.

Resimden ve müzikten hiç hoşlanmayan, aslında hiç bir şeyi sevmeyen, çevresine kin dolu bakışlarla bakan bu çocuk hakkında öğretmenleri çoktan teşhislerini koymuşlardı:

‘Yararlı hiçbir şey yapamayan bir aptal’ diyorlardı.

Mehmet Sağca Yeşiltepe mahallesindeki sefalet ve yoksulluğa daha fazla dayanamadı. Bir tanıdığı ona devamlı çalışabileceği bir iş bulmuştu. Zonguldak’a gidecekti. Orada yüzlerce metre yerin derinliklerinden maden çıkaracak, işçi olarak çalışacak, alnının teriyle para kazanacak, çocuklarını büyütecekti.

Önce kendisi Zonguldak’a gitti; iş yerine uğradı, bütün işlerini sağlama bağlayıp üç odalı bir ev kiraladı. Büyük bir sevinç ve coşkuyla Yeşiltepe mahallesine döndü, yatağını yorganını, varını yoğunu denk etti, bir at arabasıyla tren istasyonuna götürüp, yük vagonuyla gönderdi. Akşamüzeri çocukları ve eşiyile Expres olarak bilinen trene binerek Zonguldak’a doğru hareket etti.

Zonguldak’a ulaştıklarında çok sevinçliyidiler. Yepyeni, duvarları beyaz badanalı, üstü kırmızı kiremitten pencereleri geniş bir evleri vardı. Gerçi ilk bir kaç gün eşyaları henüz yetişmediğinden betonun üzerinde yatmışlardı, ama olsundu; yazdı, havalarda henüz sıcaktı, dayanırlardı. Üstelik gelecekleri aydınlık görünüyordu. Bazı sıkıntılara katlanmak, onlara zor gelmiyordu. Zira buna alışmışlardı.

Ailenin reisi bir gün sonra işe başladı. Sabah erken gidiyor, güneş batınca yorgun argın eve dönüyordu. Ama keyfine ve neşesine diyecek yoktu.

Trene teslim ettikleri eşyaları da gelince Muhterem Hanım her şeyini yıkayıp temizledi Dokuz yaşına basmış İmparator ile küçük oğlu Alkan için bir oda hazırladı. Kızı için başka odaya bir döşek attı. Şimdilik idare edebilecekleri kadar ev eşyaları vardı. İleride Allah büyüktü. Mehmet çalıştıkça her şey düzelecekti. Ailenin bütün fertleri olağanüstü mutluydu, çocuklar artık hayal kurmaya bile başlamış ve

okuyacaklarına dair söz veriyorlardı. Muhterem hanım, çocuklarının yaşadıkları o kâbus dolu yaşamı hayatları boyunca unutamayacaklarını biliyordu. Ama bundan sonra onlara daha iyi bakmayı düşünüyordu.

Aile bu hayallerle yaşarken bir gece baba Mehmet eve gelmedi. Muhterem hanım ve çocuklar sabaha kadar onu bekledi, telefon yoktu, kimseyi tanımıyorlardı, nereye, kime başvuracaklarını bilmiyorlardı. Bir gün sonra Muhterem Hanım ev sahiplerine başvurdu. Adam araştırmalar yaptı, bir saat kadar sonra geldi:

— Çocukları yanına al hastahaneye gideceğiz dediğinde Muhterem hanımın içinde bir şeyler koptu, gözleri karardı, Alkan' ı sırtına aldı. Kızı Elif ile İmparator'un elini tutarak hastahaneye gitti. Mehmet ölmüştü!

Çocukları hastahanenin bir odasında bıraktılar, iki görevli onu aşıya morga indirdiler, maden ocağı çökmüş çok sayıda işçi yaşamını yitirmişti. Görevliler eşinin ezilmiş başını göstererek: “Başın sağ olsun” dediler.

Sesi içine kaçmıştı sanki, hiç bir şey konuşmadı; ağlayamadı bile. Ayakları sanki onun değildi, içindeki yaşam ateşi söndü, geçmişi geleceği silindi, hıçkırıklar boğazına dolandı.

Durumunun iyi olmadığını fark eden bir görevli, onu yukarı kata çıkardı, bir büroya götürdüler, eşinin cenazesini alıp alamayacağını sordular, kimsesi yoktu Muhterem hanımın, hiç kimsesi yoktu. Kocasının cenazesine sahip çıkamazdı, onu alıp bir taraflara götürece kadar maddi imkânlarla sahip değildi, sevdiği adamın cenazesini gömecek kadar bir toprağı bile yoktu bu yeryüzünde. Bundan dolayı kendisine sorulan sorulara yanıt vermek yerine gözyaşı döktü.

Belediye onu kimsesizler mezarlığına gömecekti. Her şey hazırlanınca Muhterem Hanım çocuklarını alarak mezarın kazıldığı yere kadar gitti. Dört belediye işçisi kısa süre içerisinde her şeyi hazırlamıştı. Az sonra kazılan mezarın yanına gelen ambulans dört görevli bir tabutu indirdiler, mezarın başında başka hiç kimse yoktu. İmparator ile kız kardeşi babalarının öldüğünü anlamışlardı. Alkan ise her şeyden habersizdi. Kefenlenmiş ölü, tabuttan çıkarılıp mezara indirildi, üstü taşlarla örtüldü. İşçiler üzerine toprak atmaya başlayınca, İmparator yerde bulduğu bir tahtanın üzerine kendi renkli kalemiyle MEHMET SACA yazdı, babasının mezarının baş tarafına dikti ve hep birlikte ayrıldılar. Bu, babasının mezarını ilk ve son görüşüydü.

Saçca ailesi Malatya'nın Yeşiltepe mahallesine geri döndü. Ailenin reisi ölmüş, üç çocuk bir kadın çaresiz kalmıştı.

İyi ki Zonguldak'taki kömür işletmeleri dört kişilik aileye o küçük maaşı bağlamıştır. Dokuz yaşındaki İmparator artık aile reisidir; annesi ve kardeşlerine bakmakla yükümlüdür. Babasının ölmesi onu derinden etkilemiş ve bir sorumluluğunun olduğunu hissetmeye başlamıştır. Okullar yaz tatiline girince annesine, yalvarır gözlerle bakmış:

— Anne bir şey söyleyeceğim ama bana kızma demişti.

Annesi kızmayacağına dair söz verince; naylon bir bidon, cam bir bardak istemişti ondan. Malatya Tren istasyonunda su satacaktı. Annesi bu isteğine karşı çıkmamıştı. Hatta

— Oğlum çalışmak değil, çalmak ayıptır deyip onu çalışmaya teşvik etmişti. Artık İmparator'un bir elinde mavi, içi soğuk su dolu bir bidonu vardı, diğer elinde ise cam bir bardak. Su bidonu ağır olduğundan yan yan yürür, duran trene biner, vagon vagon dolaşır: “Buz gibi su var abe, buz gibi su var!” diye bağırır, vagonun vagona koşar, tren kalkınca en yakın çeşmeden tekrar bidonuna su doldurur ve gelecek yeni bir tren beklerdi.

İmparator bu işten çok az para kazanıyordu, ama çok da şikayetçi değildi. Su sattığı arkadaşlarıyla birlikte yaptıkları bir hile vardı ki; hiç bir zaman unutmazdı. Tren istasyonunda üstü başı düzgün, cebi paralı birinin dolaştığını gördüklerinde, bir arkadaşları eline kırık bir su bardağı ve su bidonunu alarak cebi paralı olanın yanından geçerken ona çarpar ve elindeki kırık bardağı betonun üzerine bırakıp kırılan bardağa ağlardı, adam bardağın parasını öderken diğerleri kahkahayla gülerlerdi.

13 yaşına ayak basan İmparator, hem ortaokula kaydını yaptırır, hem de su satmaktan vazgeçer, artık kendisine başka işler aramaktadır.

Çarşıda dolanırken büyük caminin yanındaki işçi pazarı onun dikkatini çekerdi. Her gün sabah erkenden yüzlerce genç, hatta çocuk bu meydanda toplanır, gelip kendisini alıp götürecek birilerini beklerdi. Gitmeden önce pazarlıklar yapılır, ancak iş gücünü satanların fazla diretecekleri bir halleri yoktu. Çünkü ortalıkta çok sayıda işsiz vardı. Daha doğrusu her şey işverenin insafına terk edilmişti bu pazarda.

İş yerinde can güvenliği yoktu, sigorta yoktu, her şey kaçaktı. Çok sonraki yıllarda İmparator, o işçi pazarını ve işçileri şöyle anlatacaktı:

— Allahın evinin önünde Firavunların esiri gibi satılıyorduk

Ve O kendini bu pazarda pazarlıksız satmaya başladı. İlk günlerde çoğu zaman alıcı bulamadı, sonraları ise hiç boş kalmadı.

1973 Yılında Malatya Lisesine kaydını yaptırır. Sağcılarla solcular arasındaki çatışmalara burada tanık olur. Solcuların işçilerden yana olduklarını öğrenince onlara yanaşmak ister, ama “onların Allah’ı inkâr ettiklerini” başkalarından duyunca, uzak kaçar.

Dini eğilimi ağır basar, bunalımlı ve anarşist eğilimleri fazla, mutlu değil, çaresiz, ezik, toplumdan nefret ediyor, lisede de fırsat buldukça camları muslukları, kapıları kırıyor, hatta sloganı da var:

— Tahrip etmeyen vatan hainidir!

Eğer doğru söylüyorsa lisenin eşyalarına zarar verdiği günlerde okul müdürü, içinde İmparator’un da bulunduğu bütün öğrencileri bir salona toplayıp, akıllı durmaları için nasihat eder:

— İçimizde devlet malına zarar veren vatan hainleri vardır dediğinde, İmparator zevkle gülüyormuş!

Lisede bazı arkadaşlar edinmiştir. Bunların içinde Bey isminde biri vardı ki çok samimiydiler. Çünkü İmparator ile hem ailece tanışırlar, hem de babalarının ortak bir geçmişleri vardır. İkisinin birlikte sağcı faşist örgütlerle ilişkileri başlamıştı.

İmparator öğrencilerle ilişki kurmakta da zorlanırdı. Özellikle kızlarla mesafeliydi. Hâlbuki okuduğu sınıflarda erkeklerden çok kız vardı, hiç birisiyle kontak kuramıyor, ama bir tanesi hariç onlarla konuşamıyordu; sınıflarının karşısındaki, onun deyimiyle: “Sarışın, uzun boylu, zayıf, mavi gözlü” ve sakın kız, onunla bakışıyormuş, daha doğrusu önce kız bakmış İmparator’a, sonra bakışıyla o da karşılık vermiş.

Platonik aşkı bu bakışmalarla başlamış. İşi daha ileri götürmek istemiyormuş, bir broşürde yazdığı gibi eğer yalan söylemiyorsa –ki büyük ihtimalle yalan söylüyordur “Senin normal yaşamaya hakkın yoktur gibi sesler geliyordu kulaklarıma” diyor. Ama işin gerçeği insanlarla ilişki kurmakta zorlanıyor, kendine güvenmiyordu. İçinde büyüdüğü yaşam koşulları, acımasızlık, adaletsizlik, yoksulluk onu içe kapanmaya itmişti. Nitekim bir gün platonik aşkı ile تنها bir yerde yine göz göze gelirler. İmparator sıkılıyor, ezile büzüle kıza yanaşıp, bağırır gibi bir ses tonuyla: “Arkadaş olmak ister misin?” diye sorar. Ses tonunda bir acayiplik, bir ürkeklik bir yabancılik vardır. Kız da bunu sezer ve şu cevabı verir:

— Evet, ama bu böyle damdan düşer gibi olmaz ki, diye yanıt verir.

İmparator burada tükenir, çünkü ilişkiyi geliştirecek bir yol, başka bir tarz bilmemektedir.

1976 Yılında Postacı İmparator'a bir mektup getirir. Zarfı heyecanla açıp bakar, 450 puanla Ankara Dil Tarih ve Coğrafya fakültesini kazandığını öğrenir.

Ankara'ya gitme heyecanına kapılarak hemen iş aramaya koyulur, bulduğu her işe koşuyor, kazandığı paraları harcamıyor, kendine üst baş alıyor, boyu posu yerinde, vücudu düzgün, omuzları geniş, yüz hatları haşin ve neticede yakışıklı olduğunu biliyor. Sonbahara doğru biraz para biriktirir, okulların açılma zamanı yaklaştığında yeni satın aldığı kahverengi meşin bavulu ve üzerinde kül rengi takım elbisesiyle Malatya otobüs garına gider. Burada biletini alınca, artık onu engelleyecek bir şey kalmaz ve on saat kadar sonra da Ankara Otogarındadır.

Ama Ankara ona yabancısıdır, hiç kimseyi tanımıyor, hiç bir yeri bilmiyor. Biraz düşünüyor, Ulus semti aklına geliyor, okuduğu kitaplardan Ulus'u biliyor. Karşılaştığı birine orayı soruyor, ona bir otobüs durağını tarif ediyorlar, durağa koşuyor, gelen ilk otobüse biniyor, her durakta inmek istiyor, çevresine bakıyor, gözleri “Ulus” diye bir levha arıyor, sonra yanında oturan birisinden Ulus'a vardıklarını öğrenir.

Otobüsten indiğinde yine yalnızdır. Çevresindeki yüksek binalara bakıyor, yanından geçen lüks arabalara imreniyor, ara sokaklara dalıyor, kalabileceği ucuz bir otel arıyor. Böyle bir otel bulunca seviniyor.

Üzerindeki para çok az, ama yıl boyunca onunla idare etmesi gerekiyor, lokantalara gidip yemek yemiyor, seyyar satıcıdan aldığı simit ve benzeri yiyeceklerle karnını doyurur. Sadece bir gece otelde yatar. Ertesi gün aynı lisede okuduğu bir arkadaşıyla karşılaşır. Arkadaşı kendisine bakanlığa bağlı öğrenci yurdunda kalmasını tavsiye eder. İmparator bu öneriyi memnuniyetle kabul edecektir.

Yurt zaten sağcılarının denetiminde, solcular giremedikleri için yarısı boş olarak durmaktadır. İmparator hemen aynı gün oteldeki bavulunu alır, arkadaşıyla birlikte bir dolmuşa binip öğrenci yurdunun önünde inerler.

İkisi birlikte yurdun idare bölümüne girerler. Arkadaşı onu burada kendisine yardımcı olabilecek bazı kişilerle tanıştırap ayırır. Yeni tanıştığı bu kişiler, İmparator'un kayıt işlerini çabucak yapıp, eline bir kimlik verirler. Onu yukarı katlara çıkarıp bir oda gösterirler. Burası küçük, tek kişilik temiz bir yatak odasıdır, bir duvarını boydan boya kaplayan demirden bir ranza, ranzanın karşısına konulmuş, yine demirden tek kişilik bir elbise dolabı vardır. İmparator ranzanın üstündeki yatak örtülerinin bembeyaz olduğunu görünce çok sevinir ve arkadaşlarına teşekkür eder.

Ona yapılan bu iltifatların nedenlerini zaten biliyordu. Hemen bavulunu açar, elbiselerini dolaba dizer, odasının anahtarını da alıp aşağı inerler. Yeni arkadaşları burada üç öğün yemek yiyebileceğini ve yakında burs işlemlerinin de halledileceğini de söylerler.

Kendi deyimi ile tam da aradığı yeri bulmuştur. Burada herkes ülküdaştı. Ortaklaşa bir yaşam vardı. Henüz Malatya'da iken ona; “Ülkücüler arasındaki dayanışmanın çok güçlü, şeref sözünün çok önemli olduğunu ve disipline önem verildiğini” anlatmışlardı. Ataklığı, gözü karalığı ile çok geçmeden göze çarptı ve “ülkücü” camia içinde adı kulaktan kulağa fısıldanmaya başladı: “İMPARATOR!””

Kendisine verilen zarftaki yazıyı buraya kadar okuyan Delil paniğe kapılarak Ferhan'a baktı, en az onun kadar heyecanlanan Ferhan çarpılmış, öylece duruyordu. Dili tutulmuş veya hafızasını yitirmiş gibi anlamsız gözlerle arkadaşına bakıyordu. Delil:

— Bu ne acayip bir durum dedi. Biraz düşündü, Ferhan hala anlamsız gözlerle Delil'e bakıyordu. Delil fısıldayarak

— İmparator dedi. Tekrar Ferhan'a baktı:

— Topuğunda sakladığın şifrede "İmparator" diye bir isim geçiyordu değil mi? Delil'in "İmparator" demesiyle irkilen Ferhan:

— Evet, İmparator adı geçiyor ve burada anlatılan imparator, tam da o imparatorudur. Ama İranlı bir Subay, bildiğimiz konuları nerden biliyor? Ve bu yazıyı nereden bulup sana getirdi? Ben neredeyse aklımı yitireceğim! Bana bildiklerini düşündüklerini söyle lütfen dedi.

Delil arkadaşına ne söyleyeceğini düşünmeye başladı, ama hiçbir yanıt bulamadı.

Gelip geçenlerin ayak seslerinden yeni bir şeylerin olacağı anlaşılıyordu. Ferhan'ın kafası, hem şişeden çıkan şifrelerle, hem komutanın getirdiği zarfla, hem de kendi gelecekleriyle meşguldü.

İçeri alındıklarından beri büyük bir sessizlik vardı. Askerler onlara kötü davranmamışlardı. Roza ile Delil'in üzerinde bulunan Alman pasaportları, İran'a girişlerinin yasal olmasının bunda rolü olabilirdi. Ama yine de uzun süren bu sessizlik hayra alamet değildi. Nihayet az sonra hücrelerine doğru gelen ayak sesleriyle ikisi de oturdukları yerden ayağa kalktılar. Demir kapının kilidi açıldı, biri gardiyan elbiseli, ikisi sivil giyimli üç kişi kapıda dikilmişti.

Bıyıklı, uzun ve ince boylu olanı İngilizce olarak;

— Üzerinde pasaportu olmayan hanginizdi? Diye sordu.

— Benim diyen Ferhan'ı kapıdan dışarı çıkarıp, kapıyı tekrar kilitlediler. Hücreden yavaş yavaş uzaklaşan ayak seslerine kulakları alışan Delil, beton sekinin üzerine sırtüstü uzandı. Aklı stop etmişti sanki. Kendi iç dünyasına daldı yeniden. Vicdaniyla hesaplaşmaya başladı. Berfin ile yaşadığı o geceden sonra kadının başına ne gibi felaketler gelmişti? Diye kendi kendine sordu tekrar. Oysa bu soruyu kendisine kaç kere sormuş, yanıtını bir türlü bulamamıştı. Hamile kalmanın, kadının erkeğe, erkeğin kadına yanaşmasının ölümlere neden olduğu bir ortamda kim bilir ne korkular yaşadı kadın? Çocuğu düşürmek için hangi yöntemlere başvurdu? Kaç gece uykusuz kaldı, kaç kez rüyasında kurşunlanırken uyandı? Kaç kez intihara teşebbüs etti de tekrar vazgeçti?

Bir an kendini onun yerine koydu. Hamileliğin utanç verici olarak görüldüğü bir topluluğun içindeydi. Şiş karnına gözü ilişen her kes, yüzünü ekşiterek arkasını dönüyor, bazıları onu lanetliyor, tüfeği elinden alınıyor, itibarı peş paralık ediliyor, emekleri hiçe sayılıyor, en samimi arkadaşları bile ona selam vermiyordu.

Ama o yaşamak zorundaydı ve yaşadı. Duyduğu kadarıyla Berfin, hamileliğinin anlaşılmasında için büyüyen karnını gizlemek için, her sabah şutık* ile belini sıkıca sarıyor, ruhen kendini ölüm dâhil her şeye hazırlıyor. Verilen görevleri eksiksiz yapıyor hiç kimseye bir şey sezdirmeden günlerini geçiriyordu.

En çok dikkat etmesi gerekenlerin bayanlar olduğunu biliyordu. Zira Serok'un yarattığı dar dünyanın sınırlarına hapsolanlar, birbirlerinin açığını yakalamak ve ispiyonlamak için canla başla çalışıyorlardı.

Kimseler hamileliğin neden yasak olduğunu soramazdı. Bu konu üzerinde tartışmak çoktan yasaklanmıştı. Meşru hamilelik ile gayrimeşrusu arasında da hiç bir fark yoktu. İkisinin de cezası aynıydı;

Sorgusuz sualsiz Dicle yahut Fırat'ın suyunda boğulmak veya bir ağaca bağlanarak kurşunlanmak!

Ferhan'ı çabuk geri getirmeleri Delil'i sevindirdi. Ama içeri giren Ferhan'ın suratı, durumun hiç de iyi olmadığını anlatmaya yetiyordu. Sertçe kapıyı kapatıp gidenlerin ayak sesleri uzaklaşınca

— İşler kötü dedi Ferhan.

— Nedir kötü olan?

— Anlattıklarına inanmadılar. İngiliz ve Amerikan ajanı olmamızdan kuşulanıyorlar. Seni ve Roza'yı araştırıyorlar. Ama benim hakkımda ciddi kuşkuları var. Zaten Amerikalılar konusunda patlamaya hazır birer bomba gibidirler. Bana hakaret etmediler. Ama 'emellerinize ulaşamazsınız, biz tarih boyunca egemenlik kabul etmemiş bir milletiz, bunu kafanıza koyun' diyerek gözdağı verdiler.

— Bana göre böyle düşünceleri daha iyi oldu, bizi ajan olarak değerlendirdikleri müddetçe bizi ciddiye alacaklar ve baskı yapmayacaklar, ajan olmadığımızı anladıklarında da serbest bırakırlar. Bu konuda hiç bir kuşkun olmasın.

— Sen çıkıp gidince beynimden vurulmuş gibi düşünemez oldum. Bana verilen yazı üzerinde hiç düşünemedim, devamını okuyalım, sorularının yanıtını belki yazıda buluruz dedi. Yazıyı okuması için ona uzattı. Ferhan geri kalan bölümü okumaya başladı:

“1973 yılının ilkbaharıydı, Ankara'da Türk Genel Kurmay başkanlığına ait bir binanın büyük bir odası itinayla hazırlanmıştı. Uzun ahşap bir masanın iki yanına yumuşak deri kaplı sandalyeler konulmuş, masanın üstü çiçeklerle süslenmiş, meyve sularıyla dolu cam sürahiler ve kristal bardaklar konmuştu.

Önce Türk askeri heyeti içeri girip yerini almış, ardından Amerikalılar gelmişti. Türk heyetinin başındaki subayın adı Koray Yaver'di. Orta boylu, zayıf, saçlarının ön tarafı dökülmüş, zeytin gözlü, siyah kaşlı, yumuşak görünümlü, sert bir kişiliğe sahipti.

Amerikalılar iki kişiydiler; ikisi de sivil giyimliydi. Uzun boylusunun adı Paul Hoppe'ydi. Türkiye ile her zaman çok yakından ilgilenir, Ortadoğu biraz da ondan sorulurdu. Paul'ün arkadaşı orta boylu, biraz şişman konuşmaktan çok dinlemeyi ve not almayı seven bir tipti.

Bu toplantı özel ve gizli yapılan bir toplantıydı. Sadece Türk Genelkurmay Başkanlığında görevli bazı Generaller ve Özel Harp Dairesindeki bazı subayların bilgisi dâhilinde yapılıyordu.

Zaten bu yapılan ilk ve son toplantı da değildi. 1952 yılından beri böyle toplantılar gerektikçe yapılıyor ve Türkiye'nin kaderini ilgilendiren pek çok konu bu gibi toplantılarda tartışılıyordu. Bu günkü konu çok kapsamlıydı ve iki heyet arasında tartışmaların yaşanacağı kesindi.

Heyetler arasındaki normal sohbet faslı bitince Paul, özel harp dairesinin tarihçesini anlatmakla konuya giriş yaptı. Zira O, her zaman böyle yapardı. Bir konu hakkında çözüm yöntemlerini söylemeden önce olayı tarihi süreciyle birlikte çok geniş bir şekilde anlatır ve çözümünü bu tahlillerin üzerine yerleştirirdi. Bu gün de öyle yaptı. Uzunca tahlillerini sıraladıktan sonra sakalını sıvazladı, zekâ fıskıran gözlerini bir noktaya dikti. Anlatmak istediği esas noktaya gelmişti;

— Bildiğiniz gibi NATO ülkelerinin çoğunda değişik isimlerle anılsalar da Türkiye'dekine benzer Özel Harp Daireleri kurulmuştur ve bunların masrafları NATO'nun gizli ödeneklerinden karşılanmıştır. Bu teşkilat ülkenizde 1952 yılında kurulup faaliyete başladı. Ve Türkiye'deki bu teşkilat NATO'ya üye diğer ülkelerde kurulmuş teşkilatlardan çok daha önemlidir. Bu önem Türkiye'nin jeopolitik konumundan kaynaklanıyor. Ülkenizin sınır komşularına şöyle bir bakarsanız, gösterdiğimiz hassasiyet kendiliğinden anlaşılır. Sovyetler, Balkanlar, Suriye, Irak, bunların tümü ya Komünist ya da Komünist ülkelerin güdümündeki ülkelerdir. Türkiye Komünist olmayan iki komşuya sahiptir; biri İran, diğeri Yunanistan'dır.

Şah rejiminin daha ne kadar ayakta kalacağı tartışmalıdır. Yunanistan ile Türkiye arasında bildiğiniz gibi birçok sorunlar bulunmaktadır. Dolayısıyla Türkiye ciddi bir tehdit altındadır ve yalnızca tek bir müttefikti vardır: O da Amerıka Birleşik Devletleridir! Biz stratejik müttefiklerimize her türlü yardımı yapıyoruz. Yakın bir Komünist istilaya kaşı önlem olarak ülke çapında özel harp teşkilatının kurulması öngöröldü. Benim bildiğim kadarıyla sadece bunun için yılda bir milyon dolar bu daire için ödendi. Ama vurgulayarak söylüyorum; biz bu teşkilatla Komünizme karşı içte yaygın örgütlenme yaratılsın diye parayı ödüyoruz, dedi.

Koray Yaver kızgın olan Paul' ün ne demek istediğini hemen anlamıştı, nazikçe müdahale ederek konuyu anladığını, eğer müsaade edilirse kısa bir açıklama yapmak istediğini söylemekle yetindi. Paul zaten son bir kaç cümle daha söyleyip, konuyu tartışma biçiminde götürmenin daha iyi olacağını bildiğinden, sözü Koray Yaver'e bıraktı. Kafasında tasarladığı soruları sormadan önce müttefikleri Amerika Birleşik Devletleri yönetimine teşekkür eden Koray Yaver:

— Biz daha önce verdiğimiz sözlere ve yaptığımız antlaşmalara kesinlikle bağlıyız. Komünizme karşı alınabilecek her türlü tedbirde müttefiklerimizle birlikteyiz. Ama bizim de kendimize özgü bazı sorunlarımız vardır. Örneğin Kuzey Irak'ta vuku bulan Kürt kalkışması başını almış gidiyor, yarın veya öbür gün bu başkaldırıyla Kuzey Irak Kürtleri otonomi hakkını elde ederlerse veya bu hareket bağımsız bir devlet kurmayla sonuçlanırsa ne olacak? Bu durum bizdeki Kürtlere nasıl yansıyacak? Ortadoğu'daki statükoyla bu derece oynamak doğrumudur? Deyince,

Paul Hoppe yanıt vermek için söz hakkı istedi,

— Memnuniyetle diyen Koray Yaver, su içmek için masanın üzerindeki su bardağını aldı. Paul sesini biraz daha yükselterek:

— Kuzey Irak'taki ayaklanmanın sonucu İran Şahı ile Saddam Hüseyin arasında varılacak bir anlaşmaya bağlıdır. Eğer Saddam Şah'ın isteklerini kabul ederse, Kürt isyanı sona erecektir. Benim öngörülerim böyle bir anlaşmanın fazla uzak olmadığını söylüyor. Dolayısıyla korkularınız yersizdir; derken sanki kesin bir şey söylüyormuş gibi Koray Yaver'in gözlerinin içine baktı.

Koray Yaver bu cevap karşısında rahatlayacağına daha da kaygılandı. Bu kaygıyı onun yüz hatlarından okumak olasıydı:

— Ama efendim, Barzani hareketi tamamen yenilir ve dağılırsa, Kürt dünyasında büyük bir boşluk meydana gelir, pek çok denetim dışı yeni örgüt kurulur ve bu boşluğu doldurmaya çalışır. Komünist ülkeler de bu tip örgütlere el altından destek olur. Böyle bir durum karşısında müttefiklerimizden tam olarak destek bekliyoruz. Yani şunu açıkça söyleyebiliriz, Komünizm sizin için ne kadar büyük bir tehlike ise bizim için bölücülük ve Kürt sorunu o denli büyük tehlike arz ediyor. Ve biz anti Komünist mücadelede ne kadar size yardımcı oluyorsak, sizden de hassas olduğumuz konularda destek isteriz, diyerek Paul'ün dikkatlerini istediği alana çekmeye çalıştı.

Tereddütsüz bir yüz ifadesi edinen Paul:

— Bu konuda hiç bir tereddüdünüz olmasın, Türkiye'nin bütünlüğüne yönelen ve Komünist ideolojilerce yönlendirilen bölücü örgütlere karşı mücadelede sizinle beraber olacağız ve alabileceğiniz her türlü tedbiri meşru sayarız. Görüyorsunuz ki bu hususta aramızda bir farklılık yoktur. Ama biraz daha açık konuşsam, Kıbrıs'ta yapmak istediklerinizi onaylamıyoruz. Biz Özel Harp Dairesini Komünist tehlikeye karşı kurduk. Ama siz Kıbrıs'ta bu dairenin bir kolunu faaliyete geçirdiniz. Evet, NATO, Yunanistan'daki askeri cuntayla bazı sorunları yaşıyor, sizin Yunanistan ile bazı sorunlarınız vardır.

Bunları kabul ediyoruz. Ama Yunanistan ve Kıbrıs nihai olarak müttefiklerimizdir ve sizin Kıbrıs'taki faaliyetleriniz bizi rahatsız ediyor. Zannederseniz bu konuda çok açık konuştum. Eğer Kıbrıs'taki faaliyetlere son verilmezse, Özel Harp Dairesine yapılan yardımların askıya alınması için rapor yazmak zorunda kalacağım deyince, Koray Yaver'ın yüzü sarardı.

Paul'ü daha fazla kızdırmamak için yumuşak ve yuvarlak konuşarak işi geçiştirmeye çalıştı. Zaten kendisi bu toplantıda karar verme yetkisine sahip değildi. İş tatlıya bağlamak için çok çaba harcadı, ama Amerikalıların kararlı oldukları anlaşılınca, usulüne uygun olarak toplantı sona erdirildi. Odada esen soğuk havayı dağıtmak için ustalığını sergileyen Koray Yaver, misafirlerine dışarıda bekleyen arabalarına kadar refakat etti. Kendisi de notlarını toparlayarak bu konuda tek yetkili olan Genelkurmay ikinci başkanının makamına doğru yola çıktı.”

12

Delil artık dayanamadı, Ferhan'ın okumasına müdahale etti:

— Şişeden çıkan şifrede Koray Yaver ile Paul'de vardı. Çözemediğimiz şifreleri birileri çözmüş, ama kim, neden burada? Neden İranlı bir subay? İnanılmaz bir durum, konuş Ferhan.

— Şişedeki yazıyı ikimiz biliyorduk.

— Hayır, bir kişi daha biliyor!

— Kim?

— Gazeteci arkadaşım Rebekka Royman!

— Bütün bunları O yapabilir mi?

— İmkânsız, Rebekka'nın Süleymaniye'de üç gün içerisinde bunları düşünmesi yazması İranlı subaya iletmesi, mümkün değil, bir de Rebekka böyle bilgilere sahip biri değildir.

Bu ara hücrenin kapısı açıldı bir görevli iki eliyle tuttuğu bir tepsi ile içeri girdi. Yürüyerek Delil ile Ferhan'ın oturduğu beton sekinin yanına kadar vardı, tepsiyi bu sekinin üzerine dikkatle bırakarak hiç bir şey söylemeden kapıyı kapatıp gitti. Tepsinin üzerinde içinde çay olan mavi renkli naylon bir sürahi, yine naylon iki bardak, bir kaç tane zeytin, küçük ambalajlar içinde tereyağı ve reçel vardı. İki ince ekmek ve çay şekeri kahvaltıyı tamamlıyordu. Hayli endişeli olan Ferhan dalmıştı. Delil bardaklara çay doldururken;

— Fazla düşünmene gerek yok, bir biçimde olayı çözeriz, kahvaltını yap, seninle fikir jimnastiği yaparız, öyle kolay pes etmek olmaz. Bak Koray Yaver'i de tanıdın, tablo giderek netleşiyor; burada daha başımıza neler gelir orası da belli değil. Roza'dan da bir haber alamadık, yalnız başına şimdi canı sıkılıyordur. Kim bilir belki de çok korkuyor, bizi merak ediyordur. Buralarda bize yardım edebilecek tanıdığımız bir kimse de yok, dışarıyla irtibat kurmamıza da müsaade etmezler. İran'da Amerikan ajanı olmak veya o şüpheyle yakalanmak tehlikelidir biliyorsun. Ama biz sanki hiç bir şey olmamış gibi davranalım, dedi.

Ferhan:

— Keşke Roza'yı getirmeseydin deyip, bardağına atılan şekeri parmaklarının arasındaki kaşıkla karıştırdı.

— Bu adamlar bizim durumumuzu nasıl araştırcağlar bilmiyorum ki! Gerçi İngiltere’de oturduğum adresi verdim, ama hayali. Oradan araştırırsalar hiç bir şey çıkmaz, beni Süleymaniye’den sorsalar, orada da izimi bulamazlar. Böylece durumum esrarengizliğini koruyacak ve ajanlık şüphesi daha da artacaktır. Ajan olmadığımızı anlasalar, İran’a Pasaportsuz girdiğim için muhakkak ki cezaya çarptırılacağım dedi.

Meraklı gözlerle Ferhan’a bakan Delil:

— Onun cezası ne kadar ki? diye sorunca, gülümseyen Ferhan:

— Kırbaç cezası! Ayakların altına seksen tane cop vuruyorlar. Ama genellikle bunu para cezasına çeviriyorlar.

Delil:

— Parayı vermeyenlere cezayı uyguluyorlar mı?

— Tabi uyguluyorlar, şaka yapmıyorlar ki bu bir kanundur

— Böyle resmi, yazılı bir kanun var mı?

— Evet, evet öyle bir kanun vardır.

Ayaklarının altı ağrımaya başlayan Delil, başını iki yana salladı. Tekrar Ferhan’a dikkatlice baktı:

— Kahvaltımızı yaparken ben yazının devamını okuyayım şimdi patlayacağım dedi ve Ferhan’ın olurluğunu almadan okumaya başladı:

“Türk Genelkurmayı bu toplantının sonuçları üzerinde çok kapsamlı tartışmalar yaptı ve çok önemli kararlar aldı. Neticede yeni gizli bir örgüt kurmaya karar verdi. Gerçi Özel Harp Dairesi de gizli bir örgüttü, orada çalışanlar ve bazı Generaller dışında böyle bir örgütün varlığı konusunda çok az kişinin bilgisi vardı. Ama şimdi yeni kurulacak olan örgüt çok gizli tutulacaktı. Ve Özel Harp Dairesi olarak bilinen örgütün varlığı kamuoyuna açıklanacaktı. Amerikalılardan artık yardım alınmayacak, Kıbrıs’ ta faaliyete geçirilen Özel Harp Dairesinin adı “Türk mukavemet teşkilatı” olacaktı, Bu teşkilat yeni kurulacak olan örgüte bağlı olarak çalışmalarını yürütecekti. Yeni örgütün, her şeyden önce Milli bir özelliği olacaktı, eskisi gibi dar değil, daha da genişletilecekti. Hatta bu örgüt, tam olarak devlet gibi teşekkül edecek, her yerde kolları olacak, bütün kurumlarda gözü kulağı bulunacak, yasal devletin tıkanıdığı noktada veya görünen devletin çaresiz olduğu anda direksiyonu ele geçirecekti. İsteddiği an istediği kurumda ve alanda örgütlerini kuracak, yasal devletin yapılanması içinde istediği personele görev verebilecekti. Yani örgütün kendisi her yerde olacak, ama hiç bir yerde olmayacaktı. Mali sorununu halletmek için yasal devlete yük olmayacak, kaynaklarını kendi yaratacak, haraç, rüşvet, silah kaçakçılığı, uyuşturucu ticareti ve her türlü gayrimeşru işe el atacak, bu alanlarda egemen olanları ya rüşvete bağliyacık, ya ortadan kaldıracık ya da birlikte çalışmaya zorlayacık.

Bütün bunları başarabilmesi için istendiği yerde istendiği zaman silahlı gruplar oluşturacaktı. Bu gruplar aracılığıyla gerektiği zaman terör estirecek, gerektiği zaman istikrarsızlık yaratacaktı. Ülke içinde “Komünizm” ve “bölücülüğe” karşı görünen devlet, yasal olarak işlevsiz kaldığı anda, görünmeyen güçler devreye girip işlerini başarıyla yapacak ve hiç bir sorumluluk taşımayacaklardı. Bu yeni yapılanmayı bir nevi devleti yöneten devlet olarak algılamak gerekmektedir. Örgütün ismi kendisi gibi çok gizli kalacak ve sadece dar bir grup bilecekti.

Bu kararların ardından Amerikalılar ile Türk heyeti son toplantılarını yaptıklarında para yardımı askıya alınmıştı.

Bu toplantıdan hemen sonra Genelkurmay Başkanı ülkenin Başbakanı ile yaptığı bir görüşmede Özel Harp Dairesi adında gizli bir dairenin varlığından bahsederek, Amerikan yardım heyetinin binasında

faaliyet gösterdiğini, şimdiye kadar giderlerinin Amerika tarafından karşılandığını, bazı nedenlerden dolayı bu yardımın kesildiğini, bu dairenin kendilerine bir brifing vermek istediğini söyler. Genelkurmay Başkanını dikkatle dinleyen Başbakan bu daireyi yeni duyduğunu, brifing için en kısa zamanda hazırlanıp geleceğini dile getirir. Bir müddet sonra ülkenin Milli savunma bakanı aracılığıyla Başbakan'dan randevu alınır.

Brifingi Koray Yaver ve iki yardımcısı veriyordu. Dinleyiciler, ülkenin Genel Kurmay Başkanı, Başbakanı ve Milli Savunma Bakanı idi. Ve son ikisi kendi ülkelerinde 1952 yılından beri faaliyette olan gizli bir örgütün varlığını detaylı olarak bu brifingle öğreniyorlardı.

Koray Yaver'in deyimi ile "Takdimli, sorulu ≈ cevaplı, açıklamalı" geçen bilgilendirme bir kaç saat sürmüştü.

Çok sonraları Koray Yaver'in anlattığına göre, bilgilendirme sona erdiğinde Başbakan Genelkurmay Başkanına şu sözleri söylüyor:

— Ne kadar iyi bir teşkilat ve ne kadar ulvi bir görev paşam!

Başbakanın basına yaptığı açıklama ise farklıydı. "Milli Savunma Bakanı Sayın Delil Esat Işık'la birlikte brifingi dinlerken tüylerimiz diken diken olmuştu."

Ülkenin Başbakanının Genelkurmay Başkanına ve basına neden bu kadar çelişkili konuştuğunu bilenler bile bir anlam verememişti. Ama Başbakanın basına verdiği demeçlerle Özel Harp Dairesi ve Kontrgerilla tartışmaları başlamış, sanki gizli bir örgüt deşifre edilip işi bitirilmiş gibi, bu toz duman arasında yeni örgütü hızla kurmaya başlamışlardı."

Ferhan hem çayını yudumluyor, hem de;

— Devam et, devam et diyerek heyecanını belli ediyordu. Delil, kahvaltıya elini bile sürmeden okuyordu:

"O sabah gerçekten her kes çok heyecanlıydı. Ülkü Ocakları Ankara il başkanı henüz 21 yaşındaydı. Erken uyanmış, sakal tıraşı olmuş, temizce giyinmiş, bir gün önce verdiği randevu yerinden arkadaşlarını arabasıyla almış, Ankara Bahçelievler'deki MHP Genel Merkez binasının önünde inmişlerdi. Beş kişilik gruptan birisi İmparator, biri İmparator'un liseden arkadaşı Bey, biri Cihan, diğeri ise Yavru idi. Ankara'daki ülkücülerin içinden itinayla seçilen bu grubu, bu gün burada MHP olarak bilinen sağcı Partinin Başbuğ'u ile görüştüreceklerdi. Başbuğ 1960 yılında Türk ordusunda albaydı. Askerlerin yaptığı 1960 Askeri darbesinde Milli Birlik Komitesinde görevliydi. Sonraları darbe içinde darbe yapmaya kalkıştığı için ordudan kovularak uzak yerlere yollandı. Bir yolunu bularak tekrar Özel Harp Dairesinde çalıştı, Amerika'ya giderek özel eğitim görmüştü. Ordu içinde bazı Generallerle ilişkileri her zaman vardı, Özel Harp Dairesinde ve Milli İstihbarat Teşkilatında etkin olmaya çalışıyordu. Yeni kurulan ırkçı bir partinin başına geçince Türkiye'de Komünistlere karşı açık bir savaş başlatmış, birçok yerde Komando Kampları kurmuştu. Bu kamplarda "ülküçü" gençlere komando eğitimleri veriliyordu.

Birazdan bu "seçkin" grup Başbuğ ile bir salonda buluşacaktı.

Ülkü Ocakları Ankara il başkanı Reis, daha önce Başbuğ ile görüştüğü için onunla görüşme anında

uyulması gereken bütün kuralları biliyordu. İçeri girmeden önce heyecanla arkadaşlarına nasıl davranmaları gerektiği konusunda, kendisine öğretilenleri aktardı.

Yürüyerek geniş bir salona girdiler. İçeride hiç kimse yoktu. Ön duvarda Başbuğ'un çerçevelenmiş kocaman bir fotoğrafı asılıydı. Onun hemen altında duvarın yanına yüksekçe bir yerde bir masa ve onun arkasına bir sandalye konulmuş, masanın üzerindeki kurt figürü uluyormuş gibi kafasını havaya kaldırmıştı.

Gelenler, bu masanın karşısında tek sıra halinde dizilen tahta sandalyelere oturdular. Hiç kimseden ses çıkmıyordu, herkes nefesini tutmuş bekliyordu. Kapının açılmasıyla her kes ayağa fırlayarak hazır ol vaziyete geçip askerler gibi bekledi. Başbuğ kapıdan içeri girmişti. Yaşı altmışın üstünde, yüzü gerçekten bir kurdun yüzünü andırıyordu. Gür kaşları vardı, yanakları kırışıklı, yeni bıyık ve sakal tıraşı olmuştu, üzerinde siyah çizgili kül renkli bir ceket, kahverengi bir pantolon vardı. Onun kapıda görünmesi ile önce Reis, yüksek sesle slogan atar gibi bağırmaya başladı: "Başbuğ, Başbuğ " ve diğerleri bu sloganı tekrarladılar. Sloganın eşliğinde gururlu adımlarla yürüyen Başbuğ kendisi için hazırlanan masanın yanına gitti, koltuğu çekerek oturdu. Bir el işaretiyle slogan atanların susmasını ve oturmalarını istedi. Sesler kesildi, kimse oturmak istemedi. İkinci bir el işaretiyle Reis dışındakiler oturdular. Hepsinin bakışları Başbuğ'da, elleri dizlerinin üzerindeydi. Bu ara bir görevli kapıdan içeri girdi, bir elinde su şişesi, diğer elinde bir paket kâğıt mendil vardı. Onları masaya bıraktı, üç adım geri çekilerek hazır ol vaziyete geçti ve beklemeye başladı. Gençleri uzun bir süre süzen Başbuğ salondaki tek hâkim olduğunu hissettirmek isteyen bir edayla:

— Buraya kadar gelmenizin değerini bilin! Elimde olan bütün imkânları siz gençlere sunuyorum. Bunları iyi değerlendirin! Bizim partimizi diğer partilerle karıştırmayın. Biz bir dava partisiyiz. Çok ciddi ve samimiyiz. Bu parti siz gençlerin partisidir. Bazı milletvekillerini zaman zaman kullanabiliriz, ama benim gözümde siz onlardan üstünsünüz. Çünkü siz ocaktan yetişeceksiniz. Bu günden itibaren bir eğitim sürecinden geçeceksiniz, çok dikkatli ve ağız sıkı olmanız lazımdır, öğrendiğiniz sırları en yakın arkadaşlarınıza bile anlatmayacaksınız. "Söz gümüşse sükut altındır" sözünü daima hatırlayacaksınız, "söz sizde kalırsa, siz onun efendisi, sizden çıkarsa onun kölesi olursunuz" gerçeğini hiçbir zaman unutmayın. Beraber çalışacağınız arkadaşlarınızı çocukluğunuzdan beri tanıdıklarınızdan ve sizi satmayacak kişilerden seçin dedi.

Bu giriş konuşmasından sonra gençlere sorular sorarak onları tanımaya çalıştı. Tanışma faslı bitince, nasihat vermeye devam etti. Bol bol kitap okumalarını, Necip Fazıl Kısakürek'i, Osman Fazıl Serdengeçti'yi takip etmelerini buyurdu. Söz hakkı alıp konuşan her genç "Sayın Başbuğum" diye hitap ediyordu ona. Çünkü salona girmeden önce Reis onları uyarmıştı.

Gençlerle uzun süre baş başa kalmanın etkisini azaltacağını bilen Başbuğ, aniden yumruğunu masaya vurup ayağa kalkınca Reis: "Başbuğ, Başbuğ "diye bağırmaya başladı. Herkes yerinden fırlayarak ayağa kalktı, hazır ol vaziyete geçti ve aynı sloganı, aynı tempoyla haykırdı.

Başbuğun masasından üç adım geride ayakta put gibi dikili bekleyen görevli, masanın üzerindeki su şişesini ve mendili alarak onun ardından yürümeye başladığında, Başbuğ sağ elini kurt kafası şekline getirip havaya kaldırmış, kendisini öven sloganların eşliğinde kapıya doğru yürüyordu.

Ayak sesleri işitilmez olunca, sloganlar kesildi. Herkes rahat bir nefes aldı. Birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı, hiç kimse tek bir kelime konuşmak istemiyordu, büyülenmişlerdi adeta; böyle büyük bir insanla tanışmaları ona yakın olmaları, onun nasihatlerini almaları inanılmaz bir durumdu. Onların

gözünde Reis daha da büyüdü, bundan sonra onun her sözünü tartışmasız yerine getireceklerdi. Zaten Reis, bakışlarından onların ruh hallerini okumakta zorlanmamıştı. Tam o anda söyleyeceği sözlerin tesirini biliyordu:

— Haydi, arkadaşlar, bu gün serbestsiniz, ama yarına belirlediğimiz saatte her kes kahvede olacak şekilde hazırlansın, Bolu Dağı'na gideceğiz, tam bir ay dağ koşullarında kalacağız, dedi ve ayrıldılar.

Sabahın erken saatlerinde Reis kahveye geldiğinde dördü hazırды. Yavru'nun kulağına eğilen Reis bir şeyler söyledi, oturduğu yerden Kalkan Yavru, Reis ile dışarı çıkınca önce İmparator, ardından Bey ve Cihan çıktılar. Grup kendi arasında ayaküstü tartışıyordu.

Reis:

— Neden eşyalarınızı getirmediğiniz?

Yavru:

— Getirdik ama buraya getirmeye gerek görmedik, dikkat çeker dedik. Buraya yakın sağlam bir evde bıraktık geçerken alırsınız diye düşündük.

Tedbirli davranmalarına sevinen Reis:

— Tamam, atlayın arabaya gidiyoruz.

Kahveye pek uzak olmayan bir köşede park edilen arabaya binince kapıyı kapattılar, Reis gaza basınca onun yanında oturan Yavru çantalarının bulunduğu evi tarif etmeye başladı. Evin tam önünde bekleyen arabadan Bey ile İmparator dışarı çıktı, aradan henüz beş dakika kadar bir zaman geçmemişti ki, ellerindeki sırt çantalarıyla geri dönünce, Reis arabadan indi, bagajın kapısını açtı, üçü birlikte çantaları bagaja koyup yerlerine geçtiler. Reis gaza basınca Yavru, Reis'in sevdiği "Çırpıncı Karadeniz" şarkısını söylemeye başladı. Diğerleri de zaman zaman Yavru'ya eşlik etti. Şarkı bitince sessizlik hâkim oldu arabaya. Heyecandan yerinde duramayan İmparator Reis'e bazı sorular sormak istediğini söyledi. Çok ciddi bir tavır takınan Reis:

— Tabi tabi istediğiniz soruları sorabilirsiniz.

— Duydum ki siz iyi karate yapıyormuşsunuz, nerede öğrendiniz?

— Ha dedi Reis:

— Lisede öğrenciyken, bizim okulun bir güreş takımı vardı. Ben takımın en iyi güreşçisiydim. Zaten güreş aracılığı ile siyasete atıldım. Bizim şehir'de Atilla ve Fahrettin adlarında iki öğretmen vardı, ikisi de sapına kadar milliyetçi idi. Aynı zamanda karate ve tekvando kursları veriyorlardı.

Bir arkadaşımın duymuştum, araştırdım, Atilla öğretmeni buldum, kursa kaydımı yaptırdım. Bir gün sonra tanıdığım terziye gittim karate giysilerimi özel olarak diktirttim. Kurslara aralıksız katılıyordum. Bir Müddet sonra karate ve tekvando bana yetmez oldu. Bu karate kurslarında bir grup oluşturmuştum, düzenli olarak öğretmenimiz Ömer Ay'ın yanına gider ondan manevi gıda alırdık. Karate kursları yerine, yakın dövüş tekniğini öğrenmeye merak sarmıştık. Bu konuda Mehmet Dönmez isimli bir öğretmenden ders almaya başladık.

Reisi hayranlıkla dinleyen İmparator:

— Benim imkânım olmadı, inşallah gideceğimiz yerde bize de öğretirsin deyince, Reis:

— Merak etme gideceğimiz yerde müthiş insanlar var, yeter ki sen öğrenmek iste. Ha bakın, size bir açıklama yapmak zorundayım, bu gideceğimiz yer yarı askeri bir alandır, yani söylemek istediğim askeri bir bölgedir. Daha önce ülkücüler değişik yerlerde Komando kampları açtı, komünistler bunu duyunca kampanyalar düzenlediler, Başbuğ bu tip kampları kapattı. Şimdi çok önemli kişiler için kamplar

kuruluyor, sadece askeri bölgelerde ve uzman kişiler bize eğitim verecek, yarın komünistler şehirleri veya alanları ele geçirseler ne olacak biliyor musunuz? İşte bizim gibi eğitim görmüş kişiler o alanlarda halka öncülük yapacak ve komünistlere karşı savaşıacak.

Askeri alanda eğitim görmenin ne anlama geldiğini bilmek isteyen Bey:

— Yani ordu bizim kendi bölgesinde eğitim yapacağımızı biliyor mu?

Reis:

— Hayır, bu resmi bir durum değil, ama ordu içinde bir örgüt var, onu ben de bilmiyorum, eğitimi o verecek.

Bey:

— Acaba o nasıl bir örgüt?

Reis'in suratı birden resmileşti ve daha önce soru sorduğu çok önemli bir kişinin kendisine karşı kullandığı cümleyi sarf etti:

— Bilmemek mutluluktur. Arabada oturanlar bu cümleyi duyunca sessizleştiler. Reis:

— Bu çok önemli bir uyarıdır; bundan sonra bu sözü kimden duyduysanız, bileceksiniz ki karşınızdaki önemli bir kişidir ve bu cümleyi kullanan kişiye artık soru sorulmaz.

Öğle saatlerine yakın Reis arabayı uygun bir yere park etti. Herkes sırt çantasını aldı. Reis önde yürümeye başlayınca diğerleri tek sıra halinde yürüdüler. İleride ormanlık bir alan görünüyordu, etrafı tel örgülerle çevrilmişti. Buraya yaklaşan Reis üç kez ard arda öksürdü, karşı taraftan ormanların içinden üç kez öksürük sesi geldi. Az sonra kırk beş yaşlarında, uzun boylu, spordan bir adam görüldü, üzerinde sivil bir pantolon askerlerin giydiği elbiselerin renginde kısa kollu bir tişört vardı. Adam:

— Saat dokuzda mı çıktınız? Diye sorunca Reis üzerine basa basa:

— Saat dokuzda çıktık dedi, burada kullanılan dokuz rakamının bir parola olduğunu karşılıklı konuşanların dışında, sadece Yavru biliyordu. Daha önce Reis'ten bu parolayı duymuştu ama ne anlama geldiğini çözememişti. Neden üç, beş, altı değil de, dokuz seçilmişti? Bu bir tesadüf müydü, yoksa bu sayıya yüklenen özel bir anlam mı vardı? Reis'e sorsaydı yanıtın "Bilmemek mutluluktur" olacağını tahmin ettiğinden sormamıştı. Uzun boylu adam onları tel örgülerin arasından ormanın içine alınca Yavru düşüncelerinden sıyrıldı. Hiç konuşmadan tek sıra halinde yürüyorlardı. Hava sıcaktı, ne kadar yürüyeceklerini kimse bilmiyordu, bastıkları otların ve çalıkların hışırtısı, zaman zaman çok yakınlarından uçan kuşların kanat sesleri, bir de sıcaktan dolayı binlerce ağustos böceğinin çıkardığı sesler vardı kulaklarında.

Uzun boylu adam bir odun yığınının önünde durdu. Diğerleri de oraya varınca adam eğilerek bir kapıdan girdi, diğerleri onu izledi. Girdikleri yer odunlardan yapılmış bir barakaydı. Tahminen on metre uzunluğunda üç metre genişliğinde dört duvarı ağaç kütüklerinden yapılmış, üstü meşe ağaçlarının dallarıyla kapatılmış penceresi olmayan bu yapının orta yerine çantalarını bıraktılar.

Onları buraya kadar getiren adam sırayla tek tek herkesle tokalaşırken: "Ben Temuçin" diyordu, diğerleri de adlarını söyleyerek Temuçin'in elini sıkıyorlardı. Tanışma faslı bitince Temuçin:

— Arkadaşlar şu andan itibaren benim emirlerim geçerli ve siz bu emirlere harfiyen uyacaksınız! Hemen şu anda üstünüzdeki giysileri külotunuz kalıncaya kadar çıkarın!

Beşi de çok hızlı bir şekilde soyunup hazır ol vaziyette durdular. Temuçin bu arada dışarı çıkarak sağ eliyle tuttuğu bir torbayla içeri girdi ve torbayı onların önüne bıraktı. Suratlarına dikkatle bakarak:

— Herkes bu torbadan kendisi için bir giysi seçsin! emrini verdikten bir kaç dakika sonra karşısında

haki renk tişörtlü ve lacivert renkli spor pantolonlu beş kişinin hazır beklediğini görmüştü.

Bir daha dışarı çıktı, bu kez elinde bir kova ile içeri girdi ve yürüyerek önlerine kadar geldi. Eğilerek kovayı yere bıraktı. Kovanın içine baktılar siyah boya vardı. Sıradakiler boyanın ne işe yaradığını düşünürken Temuçin:

— Evet, sırayla önce sağ elinizi açacaksınız, parmaklarınızı bitiştireceksiniz, boyaya batıracaksınız, yüzünüz ortasına gelecek şekilde elinizle yüzünüzün sağ tarafını çaprazlama kapatacak ve aşağıya doğru çekeceksiniz. Sonra aynı işlemi sol elle yapacaksınız, dedi.

Bu işlemde pek uzun sürmedi. Herkesin yüzü kap kara olmuştu, bir tek burunları temiz kalmıştı. Hiç kuşkusuz bu hale en çok sevinen İmparator'du. Zaten sevincini gizlemek için kendini zor tutuyordu. Temuçin oturarak bağdaş kurmalarını istedi. Tek sıra halinde oturdular. Karşılıklarına geçip ayakta bekleyen Temuçin:

— Yıllarca önce ben de eğitimden geçmiştim. Derse başladığımız ilk gün hocamızın verdiği bir örneği ömrüm boyunca unutmadım. Hocamız şu anda hala yaşıyor ve teşkilatta önemli bir mevkide görevlidir. Ben de o örneği size anlatarak dersi başlatmak istiyorum, dinleyin. Bir bahçe düşünün, bir çiçek bahçesi, ama her renkten ve cinsten çiçekler olsun. Bu çiçeklerin arasında sebzeler ekilmiş. Ayrıca bahçede meyve ağaçları da bulunuyor. Bu bahçede bir kadın, bir erkek ve bir çocuk yaşıyor. Bir de bahçeden beslenen arılar var. Bir gün kızgın boğalar bu bahçeye giriyorlar; kadın, erkek ve çocuk boğalara karşı koyuyorlar, ama baş edemiyorlar. Neticede kızgın boğaların saldırılarına dayanmayıp bahçeyi terk ederler. Aile bahçeyi, terk edince ortalık arılarla boğalara kalıyor, bu kez onlar kavgaya tutuşuyorlar. Öküzler boynuzlarıyla arıları tosluyorlar, olmuyor! Tekmeyle arılara öldürmeye çalışıyorlar yine olmuyor, arılar da gece gündüz öküzleri rahat bırakmıyor, neticede öküzler bahçeyi terk edince aile geri dönüyor. İşte böyle. Bahçe ülkemiz, aile, Türk halkı, kızgın boğalar, komünistler, arılar ise sizsiniz! Kendinizi buna göre hazırlayın. Bu ders üzerinde düşünün! Bu günlük bu kadar yeter. Gördüğünüz gibi bu barakada yatak yok. Yiyeceklerinizi ben temin edeceğim ama yataksız uyumaya alıştıracaksınız kendinizi.

Temuçin barakayı terk edip gidince her biri bir köşeye çekildi, Reis sırtını tahta duvara dayayarak daldı. Dedesi Hacı Ahmet geldi aklına. Hacca gitmeden önce ona Şih Ahmet derlerdi. Şehirde ve yöresinde onu tanımayan yoktu. Kendine güvenen başı dik bir adamdı. Ara sıra gururlanarak geçmişini anlatırdı. Derdi ki: “Hey koca dünya hey! Sen dedeni Mustafa Kemal Paşa ile birlikte ta Trablusgarp cephesinde düşmanla çarpışırken görecektin. Ne yaman günlerdi, ne yaman! Allahın çölünde İtalyan gâvurunu toplarla nasıl kovaladığımızı seyredecektin! Tobruk'ta zafer kazandık biz yavrum, zafer! Aha şu karşı duvarda asılı olan kılıç, o zaman hediye edildi ha bana! Dünya bize dar geliyordu oğul, cepheden cepheye koşuyorduk. Savaş zamanında topçuydum, barış zamanında kalaycılık yapardım. O zaman askerlik yedi yıld. Balkan harbi koptu da, biz Trablusgarp'tan geri geldik. Bir müddet sonra Balkanları da kaybettik. Bütün işlerimiz ters gidiyordu, yedi düvel bize karşı birleşmişti. Dünya harbinden önce terhis oldum. Geldim. Atlı ismini taşıyan köyümüze yerleştim, kalaycılık yapmaya başladım, köy köy dolaştım, kurtuluş savaşında Rumlar Nevşehir'den göçünce Aksaray caddesindeki güzel, geniş, bahçeli boş bir evi ele geçirdim, köyden Şehir'e taşındık. Soy ismi kanunu çıkınca kendi köyümün adını soy isim olarak aldım.”

Reis dedesini çok severdi. Yedi yaşına basınca ondan “elif be te” ile başlayan Arap alfabetesini öğrenmiş, onun ders verdiği Kur'ân kursunun en çalışkan öğrencisi olmuştu. Aynı yıl ilkokula kaydını yaptırmış, Kur'ân kursuyla okulu birlikte götürüyordu. Başladığı okulun adı da Gazi ilkokuluydu.

Arkadaşları ve öğretmenleri onu çok seviyorlardı, ama içine kapanık biri olmadığını hatırlıyordu. Zaten sınıf arkadaşlarının bir kısmıyla dedesinin evinde Kur'ân kursuna katıldığından tanışıyordu.

Dedesi Hacı Ahmet, Amcası Tahir ve Bedri, babası Mehmet onu çok seviyor bir dediğini iki etmiyorlardı. Ailesinden aldığı bu güvenden dolayı ileriki yıllarda kendine güveni artmış, Ortaokulda arkadaşları içinde sivrilmiş, her konuda onlara yol gösterir olmuştu.

Arkadaşlarıyla geziye çıkmak isterse, nereye gidileceğini kendisi söylerdi. Hangi kahvede ne kadar oturulacak, hangi nehrin neresinde, kaç dakika yürülecek, hep kendisi belirlerdi. Bir de arkadaşları kavga ettiğinde, birbirlerine küs olduğunda mutlaka o barıştırdı.

Ortaokulun son sınıfına kadar spor olarak top peşinde koşmayı seviyordu. Siyasetle henüz pek ilişkisi yoktu, ama Ailesi, Yassı Ada'da idam edilen Adnan Menderes'in hayranıydı. Liseye kaydını yaptırdığı yıl güreşe de ilgi duymuştu.

Yavru ona yanaşır

— Ne yapalım Reis? Deyince düşlerinden sıyrılarak kendine çeki düzen verdi, dikildi. Barakanın ortasına doğru yürüdü, diğer arkadaşları da oturdukları yerden kalkarak onun etrafında toplandılar:

— He ya, adam bizi burada bıraktı gitti, biz de miskinler gibi kendimizi bırakıverdik dedi.

Dikkatli adımlarla kapıya doğru yürüdüler, barakanın hemen yanında geniş bir düzlük vardı. Oraya vardıklarında Reis:

— Size yakın dövüşün çok önemli bazı kurallarını öğreteyim mi? Deyince, İmparator koşarak Reis'in önünde yumruklarını sıkarak ve Reis'in yüzüne doğru savurarak bir boksör gibi dans yapmaya başladı. Çevik bir hareketle avucunun içini İmparator'un yüzünün ortasına yavaşça koydu, sağ ayağıyla arkadan diz hizasından vurunca sırtüstü yere düştü. Herkes kahkaha ile gülünce, Reis İmparator'un göğsüne diz çökerek boğazını sıktı.

Güneş batıncaya değin yakın dövüş öğrenmeye çalıştılar. Reis bazen acımasız vuruyor ve tek darbeye yere yıkıyordu. Hava karardığında kimsenin gelmediğini görünce barakaya girdiler.

Anlaşılan bu gün kimse onlarla ilgilenmeyecekti. Akşam yemeğinden de umutlarını kestiler. İçecek veya ellerini yüzlerini yıkayacak kadar su da yoktu. Reis barakanın orta yerine doğru yürürken:

— Merak etmeyin arkadaşlar, şu anda bir sınavdan geçiyoruz. Neye, ne kadar katlanabileceğimizi ölçüyorlar. Bu gece burada yatalım, zaten hava sıcak ama sırayla her birimiz bir saat dışarıda nöbet tutacak. Siz hemen yatın ilk nöbeti ben tutuyorum dedi ve geri dönerek dışarı çıktı.

Sabah erkenden Temuçin bir bidon su bir miktar yiyeceklerle geldi. Kahvaltıdan hemen sonra derse başladılar. Herkesin yüzü siyaha boyalıydı, tek sıraya dizilip bağdaş kurarak oturdular. Temuçin ikinci dersini anlatmak için oturanların karşısına geçti ve biraz düşündükten sonra:

— Dün verdiğim örnek üzerinde düşündünüz mü?

Beşi bir ağızdan

— Evet deyince Temuçin sevindi:

— O zaman devam edeyim. Zannetmeyin ki kızgın boğalar Moskova'dan, Pekin'den veya Arnavutluk'tan gelirler! Onlar çoktan bahçeye girdiler. Yani açıkça konuşsam, dışardan bir komünist tehlike ile karşı karşıya değiliz. Komünistler içimizde, her tarafımızı kuşatmışlar, okuduğumuz okulda, çalıştığımız fabrikada, oturduğumuz mahallede, namaz kıldığımız camide, hatta bazılarımızın evinde hâkim olmaya çalışıyorlar. Öğretim kurumlarına, polis teşkilatına el atmışlar. Basın yayını ele geçirmişler. Bir bütün olarak Türk milletini ele geçirmek üzereler. Bunlara karşı savaşmak için bir

felsefeye ihtiyacımız var. Yani önce sağlam bir inanca sırtımızı dayamamız lazım. Siz de biliyorsunuz ki, günümüzün en geçerli felsefesi ve Milletimizin ananelerine uygun Türk İslam sentezidir. Bu felsefeyle kendimizi donatırsak hem Anadolu'da komünistlerin kökünü kazırız, hem de Orta Asya'da ve Balkanlar'daki esir Türkleri kurtarıyoruz, diyerek derse giriş yaptı, saatlerce konuştu. Öğlene doğru yemek yemeleri için onları barakada bırakarak ortalıktan kayboldu.”

14

— Vay be diyerek ayağa fırlayan Ferhan; Cihan neymiş te bizim haberimiz yokmuş dedi. Biraz düşündü, ama nasıl oldu da oralardan gelip gerilla hareketine katıldı, o kadar yıl için ve nasıl kendini gizledi? Ve neden öldürüldü? Sonra hadi okumaya devam et, ara verme diye bağırdı.

Delil kaldığı yerden devam etmek isterken koridordan ayak sesleri duyuldu. Delil elindeki kâğıtları ceketinin iç cebine koydu. Hücrenin kapısı açıldı, gelen üç kişi Ferhan ve Delil'i hücreden çıkardılar. Biri önlerinde ikisi de arkalarında yürüyerek uzun koridora geçtiler. Oradan yürüyüp koridorun sonunda sağ taraftaki bir odaya girdiler. Sivil giyimli, sakallı, orta yaşlı bir adam giriş kapısının hemen karşısında bir masada oturuyordu. Resmi giyimli iki polis, onun karşısında ayakta bekliyordu. Bir köşedeki sandalyede Roza oturmuş, iki boş sandalye de onlar için konulmuştu. Masada oturan yetkiliyi başlarıyla selamlayarak oturdular. Yetkili, onlar gelmeden önce kafasında tasarladığı açıklamayı Farsça olarak yaptı. Bir polis onun söylediklerini İngilizceye çevirmeye başladı. Anlattığına göre:

— Roza Hanım ile Delil Bey'in herhangi bir suçu yoktur. İran'a yasal yollardan girmişlerdir ve ülkemize ne için geldiklerini de öğrenmiş durumdayız. Ama Ferhan Bey ülkemize yasa dışı yollardan girmiştir. Başta kendisinden kuşulanılmış, ama iki arkadaşının durumu aydınlığa kavuşunca, kendisi hakkındaki kuşkularımız ortadan kalkmış durumdadır. Hangi yollarla ülkemize giriş yaptığını açıkça söylemediği ve kanıtlamadığı için kendisini cezalandırmak zorundayız. Yüz elli dolar para cezası vermesi gerekiyor. Yoksa kanunlarımız gereği falakaya yatırılacaktır.

Ferhan gülümseyerek para cezasını kabul ettiğini söyledi. Irak üzeri giriş yaptığını ama pasaportunu kaybettiğini tekrarladı. Bu ara bir polis çantalarını ve eşyalarını getirerek önlerine bıraktı. Ayağa kalkan yetkili:

— Ferhan Bey acil olarak yurt dışı edilecek, madem arkadaşsınız, bu yurt dışı edilme kararı için de geçerli olacaktır. Yol parasını ödeyeceksiniz ve güvenlik güçleri sizi götürecektir dedi, dışarı çıkıp gitti.

Buradan başka bir odaya alındılar, bir dosya ile karşılına çıkan muhasebeciye yüz elli dolar ceza, yüzeli dolar da yol parası olmak üzere toplam üç yüz dolar ödeyip bir defteri imzaladılar. Delil, Roza'nın durumunu sordu, Roza iyi olduğunu söyledi.

Muhasebeci dışarı çıkınca Ferhan bir of çaktı ve Roza'ya bakıp gülümsedi. Üçünün yüzünden sevinç okunuyordu. Ama Ferhan biliyordu ki, Roza çok sıkılmıştı. Onlar, saatlerce sohbete dalmışlardı. Roza bir başına dört duvarla baş başa kalmıştı.

Dışardan askeri bir aracın sesi gelince götürüleceklerini anladılar. Nerede, nasıl sınır dışı edileceklerini dahi bilmiyorlardı, kapı açılınca çantalarını sırtladılar, iki asker onlara yol gösterdi. Önde Roza olmak

üzere, yürüyerek dışarı çıktılar, bir asker onları binecekleri aracın yanına kadar götürdü. Çantaları ile birlikte arka kapıdan içeri girdiler. Arabanın arka tarafında üstü deri kaplı iki bank konulmuştu. Sırt çantalarını orta yere bırakarak sağ tarafta oturdular. Fazla zaman geçmeden arabanın ön bölümüne biri şoför, iki asker oturunca, kapılar kapatıldı. Arka tarafın onlara ayrıldığını anlayan Ferhan, karşı taraftaki banka geçip oturdu. Bu bölüm iki ampulle aydınlatıldığı için yazının devamını burada okuyabileceğini düşündü. Bu düşüncesini Delil'e iletti:

— Herhalde yolculuğumuz uzun sürer. Ne olur ne olmaz diye merak ediyorum. Sabrım kalmadı, bizim kahramanlar komando kampında kaldı, okumaya devam etsek?

Roza söylenenleri anlamadığı için Delil'in yüzüne soran bakışlarla baktı. Bu ara araba hareket ettiği için kimse konuşmadı. Az sonra Roza'nın kulağına eğilen Delil:

— Kusura bakma Roza, senin durumunu sormadım, geçmiş olsun, üzülme bir tanem, korktun değil mi?

— Biraz korktum ama geçti.

— Hayatımız tehlikede Roza; üçümüzün de hayatı tehlikede!

— Bırakılıyorz işte daha ne istiyorsun, yoksa benim bilmediğim bir şeyler mi oldu?

— Evet, senin bilmediğin çok şeyler oldu.

— Neden bana söylemediniz?

— Köye ulaştığımız ilk gece sen uyurken benle Ferhan bulduğumuz mezranın yakınında bir yeri kazmaya gittik. Kazdığımız yerde şarap şişesi içinde şifreli bir not bulduk. Birlikte notu okuduk şifreleri çözemedik.

— Bununla niye hayatımız tehlikede olsun ki?

— Daha var, bu gün öğle saatlerinde hücremizin önüne İranlı yüksek rütbeli bir subay geldi. İngilizce olarak bize "Delil Demir kim" diye sordu, benim deyince elindeki sarı zarfı verdi, çekip gitti. Zarfı açtığındaki yazıları okuyunca, yeraltından çıkardığımız şifrelerin çözümüyle karşılaştık.

— Aman tanrım!

— Heyecanlanma, henüz tümünü okuyamadık, kaldığımız yerden devam edeceğiz, sen burada oturup pencereyi gözetle, ben Ferhan'ın yanında oturup okuyayım.

Roza'yı yanaklarından öpünce ayağa kalkıp Ferhan'ın yanında oturan Delil:

— Bizdeki şifreyi çözmüşler, Reis'in de kim olduğu anlaşıldı. Anlatılanlar tamamen doğrudur. Sahip olduğum bilgilerle karşılaştırdım tıpatıp uyuyorlar. Bu olayların olduğu tarihler arasında üç ayrı gazetede redaktör olarak çalışıyordum. Bu konularla ilgili çok sayıda haber hazırladım. Araştırmalar yaptım, kitaplar okudum, bazı kişilerle uzun sohbetlerim oldu. Hatta bu konuda bir ara belgesel bir kitap yazmaya karar verdim. Birkaç arı deliğine çomak soktum, üzerime yürüyenler, beni ortadan kaldırmak isteyenler, tutuklanacaksın diye haber yollayanlar çoğaldı. Sahte katillerin, sahte itirafları gazete sayfalarını süslemeye başladı ve doğrusunu söylemek gerekirse geri adım attım, dediğinde Ferhan:

— Doğru söylüyorsun, ben de çok ilginç buluyorum, ama kimdi bu subay? Neden zarfı getirip sana verdi? Bu işin peşine düştüğümüzü nereden biliyordu bana bunu söyle?

— Dedim ya ben de bilmiyorum. Dur devamını okuyalım. Belki de yazmışlar, senin gözün de pencerede olsun Roza, ben okumaya devam edeceğim:

"1977 yılı nisan ayının son günleridir. Türkiye'nin Başkenti Ankara'nın Ulus semtinde resmi bir binanın dördüncü katının lüks dairesinde Koray'ın sadık adamı Etem uzunca bir salonda tek başına volta

atıp kafasında bazı hesaplar yapıyor, olmayınca bozuyor, tekrar yapıyordu. Bunu bazen parmak işaretleri, bazen başını kaşıyarak belli ediyordu.

Salonun zemininde bal rengi bir halı seriliydi. Kocaman dört pencere salonu aydınlatıyordu. Orta bölümüne ceviz ağacından oval bir masa konulmuş, etrafına altı sandalye yerleştirilmişti.

Ortadaki iki pencerenin arasında siyah çerçeveli bir Atatürk posterini yerleştirilmişti. Arka duvarda asılı duran saatin sallanan sarkacının sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Birazdan bu salona üç kişi gelecekti. Bir ay kadar önce bu kişiler, önemli görevler için Kürdistan'a gönderilmişlerdi. Etem, bunları dinleyecek ve acil olarak şefine bir rapor hazırlayacaktı.

Buraya gelmeden önce Koray tarafından azarlanmış, işlerin kötü gittiğini duymuştu. Duydukları korkunç gelişmelerin muhasebesini yapıyor, bir türlü her şeyi yerli yerine oturtamıyordu. Kapı zili çalınca rahatladı. Kafasındaki kuşkuları kovdu, kapıya doğru gitti, gözetleme deliğinden baktı, gelenler, beklediği kişilerdi. Kapıyı açtı, önce Havacı içeri girdi; orta boylu, kısa kesilmiş saçlarının ön tarafları dökülmüş, bıyiksız, günlük tıraş olmuş, fakat keyfi kaçmış bir ruh hali vardı. Bir ara pilot olarak çalışmış, teşkilatın güvenilir bir elemanıydı. Şimdi ise Kürdistan'da kurulmak üzere olan yeni bir parti için çalışıyordu. Selam vererek elini uzattı. Etem,: "Sizi saat dokuzda bekliyordum, biraz geç kaldınız" deyince, karşılık olarak "saat dokuzda gelecektik, biraz geç kaldık kusura bakmayın" diyen Havacı, masanın olduğu salonun orta bölümüne doğru ilerledi. Kapıdan içeri giren ikinci kişi, iri yarı, bir gözü şaş, iri kafalı Serok'tu. O da birkaç yıldan beri teşkilatta çalışıyordu. Kürdistan'da organize olmaya çalışan partinin başına geçirilmek istenen kişi buydu. O da Etem'le tokalaşınca masaya doğru yürüdü. Konuşmada geçen "dokuz"un bir parola olduğunu biliyordu. Arkadaşı söylediği için tekrarlamaya gerek duymamıştı. Son içeri giren kişi Alaattin olarak tanınıyordu. Pos bıyıklı ve tıknaz bir adamdı. Bu da Türkiye'nin Güneydoğu'sunda bazı özel görevler yapıyordu.

Alaattin'in elini tutan Etem, onunla masaya kadar birlikte yürüyerek oturması için yer gösterdi.

Bir ara hiç kimse konuşmak istemedi. Çünkü herkes kafasında hesap yapıyor veya kelimeleri tartıyordu. Konuyu ilk açan Etem oldu:

— Tekrar hoş geldiniz, yolculuğunuz uzun sürdü. ama görüyorum ki, sağ salim döndünüz. Geziniz sırasında bazı sorunlar çıktığını biliyorum. Bana detaylar lazım ve durum değerlendirmesi istiyorum. Ortam epeyce gergin, çok hassas bir süreçten geçiyoruz, en ufak bir yanlışlık her şeyi altüst edebilir, bu yüzden dikkatli davranmamız lazım, dedi ve Serok'a söz hakkı verdi.

Birkaç günden beri vereceği sözlü raporu kafasında tasarlayan Serok, konuşurken her zaman yaptığı gibi gözlerini yumdu:

— Önce kısa bir durum değerlendirmesi yapmak istiyorum. Kürt sorununu yeniden tetikleyen üç olgu vardır. Birincisi Molla Mustafa Barzani önderlikli hareketin Kuzey Irak'ta yenilmesidir. Bu hareketin yenilmesi, Kürt coğrafyasında yeni arayışlar başlattı. Bunun sonucu olarak, Kürt örgütlerinin dili ile söylersem Türkiye Kürdistan'ında pek çok örgütün ard arda oluşmasına neden oldu.

İkincisi, Türkiye solunun liderleri – solcuların bakış açısıyla söylersem trajik bir şekilde öldürülmüşlerdir; Deniz Gezmiş ve arkadaşları 06 Mayıs 1972 Tarihinde idam edildiler. İbrahim Kaypakkaya 18 Mayıs 1972 tarihinde sorguda öldürüldü. Mahir Çayan ve arkadaşları Kızıldere'de Güvenlik güçleri ile girdikleri çatışma sonucu öldüler. Solcular bu şekilde öldürülen liderlerini efsaneleştirdi. Yani Türkiye'deki gençlerin bir kısmı, İbrahim Kaypakkaya'yı çarmıha gerilen, ama davasına bağlı kalıp zalimlere boyun eğmeyen İsa gibi görüyorlar. Başka bir kısmı, Deniz ve arkadaşlarını, başka bir kesim de Mahir Çayan'ı bu mertebeye çıkarmıştır. Ama en korkuncu nedir biliyor

musunuz? Sosyalizm felsefesine ilginin hızla artması! Kürt gençlerinin sosyalizm aracılığıyla ulusal sorunu yeniden keşfetmesidir.

Üçüncüsü, Vietnam savaşının Amerika aleyhine sonuçlanması, sosyalizm felsefesi ile donanmış Vietnam işçi Partisinin Amerikan ordusunu yenmesi, bilhassa Kürt gençlerine umut ışığı olmuştur.

Bu üç etmen, zaten yüzyıllardır bir türlü dinmeyen Kürt isyanlarını yeniden tetiklemeye başlamıştır. Bunun şimdiden ve acil olarak önlemi alınmazsa, çok vahim sonuçların doğacağını şimdiden söyleyebilirim. Nitekim son yaptığımız gezide bunun belirtilerine rastladık. Geziye Havacı arkadaşla birlikte çıkmıştık. İlk durağımız Gazi Antep'ti, buradan Urfa'ya, oradan Elazığ'a, sonra Bingöl'e gittik. Son durağımız Doğu Bayazıt oldu. Gittiğimiz her yerde toplantılar düzenledik.

Bölgenin en ileri unsurlarının katıldığı bu toplantılarda insanlar, hem daha yakından tanıdık, hem de önümüzdeki birkaç yıl içinde olabilecekleri sezmeye çalıştık. Vardığım sonuç korkunçtur. Birincisi Kürtler içinde bir kitle potansiyeli uyanmak üzeredir, ikincisi bu kitleye öncülük edecek siyasi birkaç kadro ekibi şekilleniyor.

Tedbirler konusunda görüşlerimi sunmadan önce söylemeliyim ki; bizim için talihsiz bir durum ortaya çıktı. Daha Antep'te iken, Kürdistan devrimcileri adı altında faaliyet yürüten grubun önde gelenlerinden Haki Karer isminde biri, Havacı'dan kuşkulandığını söyledi. Gerçi Ankara'da iken de bir kez daha söylemişti, ama ben geçiştirmiştim, 'arkadaşın güvenilir biri olduğunu' anlatmaya çalışmışım. Bu defa Antep'te bizi birlikte görünce kuşkuları arttı. Hatta artık bana bile güvenmiyor. Zannederim bu kuşkularını başkalarıyla paylaşmış, grubun içinde benden sonra en etkili olan kişidir. Haki'ye rağmen arkadaş hakkında söylenenlerin doğru olmadığını söyledim. Böylece bir sorun çıkmadan Antep'ten çıktık. 22 Nisan 1977 günü eski ismi Kurtkapan, yeni ismi Bozkurt olan Doğu Bayazıt'ın bir köyünde yaptığımız toplantıya yaklaşık olarak 25 kişi katıldı. İşte ne oldu ise bu toplantıda oldu. Bazı kişiler Havacı'yı tanıdılar. Duruma baktım, sahip çıkamam; çıkarsam ben de anlaşılırım diye bir muhakemede bulundum. Bana gelip 'seninle dolaşan kişi Türk devletinin ajanıdır' diyenlere; "ben de kuşkulaniyorum, ama bunu kullanıyoruz" cevabını verdim. Zannedersem iyi bir taktikti, çünkü böyle söyleyince bana inandılar, ama arkadaşla karşı bütün kapılarını kapattılar.

Haki Karer bir grup arkadaşıyla birlikte Ankara'da kalan "arkadaşlarıma" bir mektup yazmış. Eşim ve Havacı ile olan ilişkilerimin araştırılmasını istiyor. Bu soruna acil olarak bir çözüm bulunması gerekiyor, diye düşünüyorum.

Alınması gereken tedbirler konusuna gelmek istiyorum. Kuzey Kürdistan'da şekillenmeye başlamış örgütleri ve milli halk potansiyelini kısa süre içinde dağıtmak ve tasfiye etmek mümkün değildir. Şu anda hem Türkiye'deki sol örgütler, hem de Kürt örgütleri lidersiz durumdadır. Bu bizim için –eğer değerlendirilebilirse önemli bir avantajdır. Biliyorsunuz daha önce Kürtlerdeki liderlik boşluğunu Molla Mustafa Barzani dolduruyordu. Kuzey Kürtleri içinde Sait Kırmızıtoprak ve Sait Elçi bu ihtiyacı gideriyordu. Molla Mustafa öldü, diğer ikisi biçildi. Türk sol örgütleri de bu konuda lider boşluğu yaşıyorlar. Sosyalizmde ve doğu toplumlarında lider çok önemlidir. Bu durum göz önünde bulundurularak erken davranılarak bu boşluk doldurulamazsa; var olan sorunlarla birlikte, kitleler ve kadrolar tarafında gerçek liderler yaratılırsa, harcanmış ve harcanacak olan bütün çabalar boşuna gitmiş olacaktır.

Havacı arkadaşın bizimle birlikte çalışmasının koşulları ortadan kalkmıştır. Bu alandan alınmasını istiyorum, dedi ve sustu.

Olayı çok somut ve net olarak ortaya koymuş olacak ki, Etem soru sormaya gerek bile görmedi. Havacı, Serok'un söylediklerine olduğu gibi katıldığını açıkladı. Alaattin ise söylemek istediklerini yazılı olarak hazırlamıştı. Raporu verince vedalaşıp çıktı. Onun ardından Serok ile Havacı da salondan ayrıldılar.”

15

Ferhan, Serok hakkında yazılanları dinleyince tam olarak şok oldu. Gerçi Serok, kendi çözümlmelerinde 12 Eylül 1980 öncesi Türk istihbaratını, hatta Türk ordusunu kullanarak örgütünü kurduğunu ve Havacı'nın ajan olduğunu inkâr etmiyordu, ama burada anlatılanlar Ferhan'ı daha çok etkileyip sarsmıştı

Roza, yüzü sapsarı kesilen ve elleri titreyen Ferhan'a bakınca ürktü. Delil okumaya ara verdi, geriye yaslanarak gözlerini yumdu. Biraz kendine gelen Ferhan, askeri araçta olduğunu anladı; saatlerce yol almışlardı. Çünkü buraları iyi biliyordu, büyük bir ihtimalle onları Irak sınırına doğru götürüyorlardı. Zaten bu aralar Amerika Birleşik Devletleri ile Irak arasında savaş başlamak üzereydi. Şansları varsa yeni bir felaket yaşamadan Süleymaniye' ye ulaşırlardı.

Gözlerini açan Delil'in aklına Rebekka geldi, bir fırsatını bulup onu arayamamış, İran'da yakalandıklarını anlatamamıştı. Serbest kaldıkları anda ona telefonla ulaşmayı ve kendisine verilen mektuptan haberinin olup olmadığını sormayı düşünüyordu. Roza arkaya yaslanmış, bankın üzerinde kestirmeye çalışıyordu. Arabanın aniden yavaşlamasıyla oturduğu yerden kalkan Ferhan:

— Herhalde geldik deyince, Delil ile Roza da gözlerini açtılar. Araba tam olarak durdu, kapılar açıldı, Ferhan arabadaki çantasını alıp indiğinde, çevresine baktı, gece yarısıydı, gökyüzündeki ay parlıyordu, onları izleyen arabadan inen askerler on metre kadar ileride durmuş onları bakıyordu. Roza Delil ile birlikte Ferhan'ın yanına ulaşınca şaşkınca, birbirlerinin yüzüne baktılar. Esaretleri sona ermişti. Ama bu gece yarısı, bu ıssız kimsesiz kuşkonmaz kervan geçmez, bilmedikleri, tanımadıkları yerde ne yapacaklardı?

Nereye, ne ile, nasıl gideceklerdi? Onların bu şaşkınlığı sürerken yanlarına yaklaşan bir subay, parmağıyla güneyi işaret ederek, Farsça bir şeyler söyledi. Biliyorlardı ki o tarafa gidin diyordu. Üçünün de içinde hem korku hem sevinç vardı. Bu ruh halleriyle İran askerlerine el sallayıp subayın gösterdiği yöne doğru yürüdüler.

Yüz metre kadar ileride Ferhan durdu, Delil ile Roza'yı yanına çağırarak onlara:

— Bakın sınırları geçme konusunda epeyce tecrübem var, bu andan itibaren bana uyacaksınız! Ben önde yürüyeceğim, siz de tek sıra yürüyeceksiniz, aramızda üç metre civarında bir boşluk olmalı, Roza benim ayak izimden, Delil sen de Roza'nın ayak izinden yürüyeceksin dedi.

Sırt Çantasından telefonunu alan Delil:

— Bekleyin, önce Rebekka ile bir bağlantı sağlayayım, bu sırrı çözmeden nereye gidebiliriz ki dedi.

Telefonun tuşlarına bastı, karşı taraftan Rebekka'nın sesini alınca, başından geçen her şeyi baştan sona en ince ayrıntılarına kadar anlattı.

— Kazı sonucu bulduğumuz şifreleri telefonla sadece seninle paylaşmışım, başka hiç kimse

bilmiyordu, bu subay, bu zarf ve bizdeki şifreleri çözen olaylar nereden çıktı? Dedi. Delil'i Sabırla dinleyen Rebekka:

— Delil, şok oldum, benim hiçbir şeyden haberim yok, ama hangi çağda yaşıyoruz? Senin telefonunu benim dışımda dinleyenler yokmu? Dediğinde şok olma sırası kendisine gelmişti. Bu durum karşısında artık tek kelime konuşmak istemeyen Delil, Irak topraklarına geçtiklerini, eğer başlarına yeni bir felaket gelmezse en kısa zamanda orada olacaklarını söyleyip telefonu kapattı.

Rebekka'nın söylediklerini arkadaşlarına aktardı.

Ferhan;

— Rebekka'nın da bir şeyden haberi yoksa, İran subayını Tanrı yolladı ve bu bilgiler Tanrıdan geldi, dedi.

Rebekka'nın “senin telefonunu benim dışımda dinleyenler yok mu?” sözü ile Ferhan'ın “bu bilgiler Tanrıdan geldi” sözü bir araya gelince, Delil'e bir şeyler hatırlattı; ama bu kuşkusunu arkadaşlarıyla paylaşmanın zamanı değildi. Hemen üzerindeki yazıyı cebinden çıkardı, okuduğu bölümleri ayırdı, sigara içtiği için üzerinde çakmak bulunan Ferhan'a elini uzattı, durumu kavrayan Ferhan çakmağı eline verince, yazının okunan bölümleri yakıldı. Geriye tek bir bölüm kalmıştı, ancak bu yazıyı ay ışığında okumaları imkânsızdı. Yıllarca dağlarda yaşayan Ferhan kara kara düşünen Delil'in elindeki kâğıtları aldı, çantasındaki bıçağı ve penseyi çıkardı, ayakkabılarının her iki topuğunu ustaca söktü, kâğıtları iyice katladı, çantasından çıkardığı ince iki naylona sardı ve topuklarının içine yerleştirip çivileri yeniden çıkıp ayakkabılarını ayaklarına geçirdi. Kendisini hayretle izleyen arkadaşlarına bakınca;

— Topuklarımın içini özel olarak kendim oydum. Yıllardır zula olarak kullanıyorum, en değerli bilgileri hep bu topuklarda saklamışım diyerek Yürümeye başladı.

Henüz fazla yol almamışlardı ki yeni bir açıklama yapmak isteyen Ferhan;

Bakın unuttum, Irak askeri tarafından yakalanırsak, daha önce İranlılara verdiğimiz ifadenin aynısını verelim, ifadelerimiz arasında çelişki olmasın, başımıza iş açarlar. İran'da yakalandığımızı, onların bizi sınıra kadar getirip bıraktığını da söyleyelim, dedi yürümeye devam etti.

Gözün görebildiği her yer düzlüktü, yine tertemiz bir gökyüzü vardı, ay bütün ihtişamıyla gözün görebildiği yerleri aydınlatıyordu, gece kuşları durmadan garip garip ötüyor, kurbağalar viyaklıyordu. Bazen küçük tepeler, bazen de küçük taş kümeleri göze çarpıyordu. Ayaklarının altında yeşil çimenler vardı. İran askerleri artık geride kalmıştı, belki de çoktan çekip gitmişlerdi.

Nereye gittiklerini bilmiyorlardı, yönlerini bile şaşırmışlardı, Ferhan bir araba yolu arıyordu, tahminen güneye doğru gidiyordu, Arap bölgesinde mi, Kürt bölgesinde miydi? Bunu bilemiyordu. Kürtlerin bölgesinde olduğunu bilseydi, belki de rahat bir nefes alırdı. Ama ortalıkta onlara nerede olduklarını gösterecek hiçbir işaret yoktu. Daha hızlı yürümeye başladı, önüne bir tepe çıktı, birkaç dakikada tepeyi tırmandı, Roza ve Delil onu izliyordu. Oradan aşağı inip başka bir tepeye çıktıklarında yollarının üzerinde, uzakta bazı binalar göze ilişiyordu. Ferhan yavaşça bulunduğu yere çöktü, sağ elini kaşlarının üzerine siper yaptı, uzun uzun köye baktı. Görebildiği yerlerde bazı binalar fark ediliyordu, ama orasının bir köy olup olmadığına emin olamadı. İlerlemeye karar verdiler ve yürüdüler az sonra bir köpek havladı, yere çöküp beklediler, köpek durmadan havlıyor, sesi giderek yaklaşıyordu, henüz ayağa kalkmadan binaların yanında projektörlerin yandığını ve kendilerine çevrildiğini gördüler.

Sanki bir fotoğraf stüdyosunda idiler. Kıpırdamadan durdular. Arapça bağırtilar, koşuşturma ve silah sesleri yükseldi. Üçü de ışığa yüzlerini çevirmişlerdi, üçü de dizüstü çökmüş, üçü de ellerini havaya

kaldırmışlardı. Silah sesleri susmuyordu, bağırın sesler hızla onlara yaklaşıyordu.

Üçü de Arapça bilmiyordu ama bağırınların sesleri çok korkunçtu. Roza'nın gözleri ışıktaki parlıyor, ama vücudu bir hazan yaprağı gibi titriyordu. Önce Ferhan boynundan aldığı sert bir tekme darbesiyle yanlamasına yere yıkıldı, ardından Roza bir çığlık attı. Bir iki dakika içinde üçünü yüz üstü yere yatırmış, her birisinin sırtına bir asker, ayağıyla basmış, otomatik silahları arkadan kafalarına dayamışlardı.

Az sonra koşarak olay yerine gelen eli tabancalı biri bağırarak bir şeyler söylüyor, eğilip yere yatırılanların yüzlerine bakıyor, cevap almayınca onları tekmelemeye başladı. Ferhan'ın masmavi gözlerine bakıp:

— Du you spik English/ İngilizce biliyormusun diye sordu.

— Yes./Evet. Cevabı karşında kudurup,

— Amerikan agent, Amerikan diye bağırıldı hiddetle. Onbeşe yakın asker birden üçünün üzerine çullandı. Tam linç işlemi başlamışken birden sert bir ses duyuldu. Dayak kesildi, komutanın sesi daha anlaşılır bir halde duyuldu.

Ne söylediği anlaşılmasına rağmen askerlere emirler verdiği kesindi. Artık sesi korku yüklü değildi, avını yakalamış avcının ruh hali vardı ses tonunda.

Komutanın sesi kesildiğinde üçünün gözlerini sert birer bez parçası ile bağladılar, bileklerini arkadan kelepçeleyip sert hareketlerle ayağa kaldırarak yürüttüler.

Kollarına birer asker girmiş, birer asker de sırtlarına silahlarının namlularını dayamıştı. Kurşuna dizilmeye götürülen mahkûmlar gibiydiler.

Roza birkaç adım atınca, midesinde bir sancı hissetti, ardından çığlık atarak kusmaya başladı, ayakları yere basmıyordu, titreyip yere düştü, askerler onu yerde sürüklüyorlardı. Karakolun bir odasına konduklarında Roza hala kusuyordu. Üçünün de gözleri bağlı kolları arkadan kelepçeliydi. Odanın içi asker kaynıyordu, çantalardaki eşyaları yere dökmüş didik didik arıyorlardı, aradıklarını bulamayınca bağırıp çağırmaya başladılar. Bir müddet sonra üçünün de üstrini arayıp cep telefonları ve kol saatlerini aldılar. Özellikle elektronik araç aradıkları belli oluyordu. Ama sonunda aradıklarını bulamamış gibi hayıflanarak susmuşlardı. Başka bir odadan bağırarak konuşan birinin sesi geliyordu. Dikkatle dinlendiğinde kişinin uzak bir yerle telsizle konuştuğu anlaşılıyordu, konuşmada sık sık geçen Amerikan sözcüğünden de anlaşıldığı gibi kendileri ile ilgili başka yerlere bilgi veriliyordu.

Roza ile Delil'in üzerinde bulunan Alman pasaportları acil olarak komutanın odasına götürüldü. Pasaportlara şöyle bir göz atan komutan işin içine Almanların da karıştığını görünce daha da şaşırıldı. Bu durumu da telsizle bir yerlere bildirdi. Ayağa kalktı, askerlerin ve ajanların bulunduğu odaya girdi, askerler hazırola geçince yürüyerek Ferhan'ın yanına kadar gitti, çat pat bildiği İngilizcesi ile:

— Senin pasaportun neden yok dedi?

— İran'da arkadaşlarımı almaya gittiğimde kaybettim diye cevapladı Ferhan.

Bu yanıtı inanmayan komutan bir kahkaha attı:

— Saldıracaksınız değil mi? Gelirseniz, görürsünüz, hepimizi çiğ çiğ yeriz dedi, sonra içten olmayan bir kahkaha attı.

Karşıda yüzü duvara dönük Delil'in yanına gitti, İngilizce bilip bilmediğini sordu. Delil evet anlamında başını salladı.

— Adın Müslüman, pasaportun gâvur dedi, senin gibi adamlar daha tehlikeli diyerek bağırıldı.

Roza hala yerde, betonun üzerinde inliyordu. Komutan tekrar Ferhan'a yanaşıp kulağına eğildi:

— Birazdan Bağdat'a götürüleceksin, orada ya kuş gibi öteceksin, ya da kıyma olacaksın haberin var mı domuz? Dedi, sonra dışarı çıktı.

Gözleri bağlı olduğu, saatleri alındığı için zaman durmuş gibiydi. Karakolda ne kadardır beklediklerini tahmin etmeleri zordu, belki de şafak sökmüştür diye düşünüyorlardı. Karakolun dışından bazı araç sesleri geldi. Buldukları odaya giriş çıkışlar arttı. Kimse tek kelime konuşmuyordu. Sadece ayak sesleri ulaşıyordu kulaklarına. Roza oturduğu yerden ayağa kalktı onun da yüzünü duvara çevirdiler az sonra bazı sesler geldi. İki asker içeri girip göz bağlarını ve bileklerindeki kelepçeleri söktü. Ferhan'ın kollarından tutup dış kapıya doğru yürüttüler, onun ardından Delil'i, son olarak Roza'yı dışarı çıkardılar. Üçünü askeri bir aracın arka bölümüne bindirdiler, kapılarını sıkıca kapatınca da hareket ettiler.

Uzunca bir araba konvoyu onları hızla Bağdat'a doğru götürüyordu, gözleri aydınlığa alışan Delil:

— Hayatım nasılsın? Diyerek Roza'nın durumunu sordu, hıçkırıklarını tutan Roza

— İyiyim diyebildi.

Ferhan bayağı soğukkanlı bir ses tonuyla Roza'yı teselli etmeye çalışınca şu açıklamayı yaptı:

— İranlılar bilinçli olarak bizi bıraktılar, benim durumumu çözemediler, Saddam'a verelim o çözsün, diye düşündüler. Bunun için bizi tam olarak bir askeri karakolun karşısına kadar getirip bıraktılar ve 'bu tarafa gidin' dediler. Biz de saf saf karakola doğru yürümüşüz, yapılacak bir şey yok. Biliyorum bunlar Amerikalılarla savaşın eşiğindedir, bizi Amerikan ajanı sanıyorlar, Bağdat'ta ifademizi alacaklar, ajan olmadığımızı anlatırım. Tabi benim Kürt olduğum anlaşılırsa, o da en az Amerikan ajanı olmak kadar tehlikelidir, o başka bir sorun. Fakat İngiltere'de doğduğumu söyleyeceğim ama bu coğrafyada İngiliz olmak ta tehlikelidir, artık şansımıza dedi.

Biraz düşündü:

— Delil sen nasılsın? Diye sordu. İyi olduğunu söyleyen Delil;

— Saddam manyağın tekidir, ters bir tarafına gelirse bizi öldürür, bir şoku atlatmadan yeni bir şokla karşılaştık, bu kez gel de bunu çöz bakalım!

Ferhan bir of çekti, üzgün bir ses tonuyla:

— Merak ettiğim sırları öğrenmeden ölürsem, kendimi öbür dünyada bile af edemem, tam kritik yerlere gelmiştik; Reis ile adamları komando kampında kalmıştı, Serok ile adamları Ulus'taki salondan dışarı salınmıştı. Belki de İran'da yakalanmamız tesadüf değildi, gelen yazılar zaten başlı başına birer muammaydı. Şu anda hem birçok bilinmeyen öğrenmek istiyoruz, hem de bir meçhule doğru gidiyoruz. Allah yardımcımız olsun. Ama bütün bunlara rağmen moralimizi bozmayalım, dedi ve sustu.

İçine kapatıldıkları arabanın arkası hayli genişti, dört tarafı kapalı, sadece ön tarafında yumruk büyüklüğünde bir havalandırma deliği vardı. Kaldıkları bölüm ile şoförün kaldığı bölüm arasında pencere de yoktu. Ferhan kimselerin kendilerini rahatsız etmeyeceğini anlayınca, ayakkabılarını çıkardı, elleriyle topuklarını söktü, yazıları çıkardı, topukları tekrar eskisi gibi taktı, meraklı gözlerle kendisini izleyen Delil'e kâğıtları uzatıp yanına oturdu. Delil titrek elindeki kâğıtla Roza ile Ferhan'ın arasında oturmuştu. Üçünün de gözleri kâğıtta dolaşmaya başladı:

“1 Mayıs 1977 günü Türkiye'nin en büyük şehri İstanbul'un Taksim meydanında işçi bayramı kutlanacaktı. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) kutlamalar için gerekli izinleri almış, bütün hazırlıklarını tamamlamıştı. O tarihlerde Türkiye'yi Milliyetçi Cephe adı verilen bir koalisyon yönetiyordu. Bu koalisyonda Süleyman Demirel'in başında bulunduğu Adalet Partisi, Necmettin Erbakan'ın başında bulunduğu Milli Selamet Partisi ve başını Başbuğ Alpaslan Türkeş'in çektiği Milliyetçi Hareket Partisi bulunuyordu.

Bu koalisyon döneminde Türkiye genelinde sağ sol çatışmaları körüklenmiş, faşist örgütler devlet kuvvetlerinin himayesinde üniversite yurtlarını ele geçirmiş, kurtarılmış sağ ve sol semtler veya mahalleler ortaya çıkmış, Alevi Sünni, Kürt Türk çelişkileri körüklenmiş, bütün Türkiye neredeyse bir savaş alanı haline getirilmişti.

İşte böyle bir ortamda bütün demokrat ve ilerici güçler 1 Mayıs günü İstanbul'daki Taksim Meydanında bir araya gelerek “tırmanan” faşizme “dur” demek istiyorlardı.

Sadece İstanbul'dan değil, Türkiye'nin her tarafından Taksim Meydanına işçiler ve gençlik akıyordu. O günkü koşullarda sol bölünmüştü. Her grubun bayrağı, sloganları farklıydı. Kimi Sovyet, kimi Çin, kimi de Arnavutluk yanlısıydı. Buna rağmen alana çok disiplinli ve nizami bir şekilde akıyorlardı.

Öğle saatlerine doğru koca alan tıklım tıklım dolmuştu. Bu alanın her tarafından görülebilen bir işçi figürü yağlı boya ile bir bezin üzerine çizilmiş ve afiş bir apartmanın ön cephesine boydanboya asılmıştı. Kırmızı zemin üzerine çizilen bu işçi figürü, bileklerindeki zincirleri kırmıştı. Aynı bezin üzerinde, beyaz renkli harflerle '1 Mayıs' yazılıydı. Beş yüz bin kişiden fazla insanın toplandığı alanda kırmızı ve sarı renkler egemendi. Bayraklar ve Flamalar dalgalanıyor, çok değişik sloganlar atılıyordu. Daha doğrusu her grup veya parti kendi sloganını haykırıyordu. Ama ortak atılan sloganlar da vardı. “Faşizme geçit yok!” “İşçiyiz güçlüyüz, devrimlerde öncüyüz” gibi sloganlar atıldığında, meydana yer alan bütün ağızlar birden açılıp kapanıyordu.

Miting çok coşkulu geçiyordu. Türkiye'nin değişik kentlerinden otobüslerle akın devam ediyordu. Ama alanda yer kalmadığından meydana çıkan tüm yan sokaklar doluyordu. Disk Genel Başkanı Kemal Türkler konuşmaya başladığında coşku ve heyecan doruğa çıkmıştı.

Ara sokaklarda davul zurnalar çalınıyor, kadınlar erkekler kol kola girmiş halaylar çekiyordu. Saat on yediye doğru DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'in konuşması tam bitmek üzereyken bir silah patladı. Bu bir işaretti, bunun hemen ardından başka silahlar patladı. DİSK kürsü sorumlusu Sıtkı Coşkun konuşmasını kesen Başkanın elindeki mikrofonu aldı ve bağırdı: “Sular idaresi üzerinden kitlenin üzerine ateş edenler var, onları tesirsiz hale getirin!” Bu uyarıdan hemen sonra Pamuk Eczanesinin üst katından da kitlenin üzerine yayılım ateşi başlayınca alan dalgalanmaya ve haykırmaya başladı. Kitleler ürkmüştü, panik, korku ve kaçış başlamıştı.

Taksim miting alanına açılan “Kazancı yokuşu” olarak bilinen bir yokuş vardı, yüz binler bu dar yokuştan kaçışarak kurtulmaya çalışıyordu. Bu yokuşun bir tarafında Pamuk eczanesi, diğer tarafında İntercontinental oteli vardı. Bu iki noktadan ve arkadan Sular idaresinin üzerinden havaya açılan ateş devam ediyordu. Kazancı yokuşunun üst tarafında yolun ortasına mavi renkli, Fiat marka bir kamyonet park etmişti, iki yanına el arabaları konulup yol kapatılmıştı. Ürken kitleler bu barikata çarpmış birbirini ezmeye başlamıştı.

Tam bu sırada yokuşun alt tarafında bir garajdan çıkan Beyaz renkli bir Renaulttan uzun namlulu silahlarla kitleler taranmaya başlanmıştı.

Kelimenin gerçek anlamıyla kıyamet kopmuş gibiydi. Kimse kimseye sahip çıkamıyor, herkes canını kurtarmak için bir taraflara kaçmak istiyor, kaçarlarırken de birbirlerini çığnıyorlardı. Böyle bir durumda birilerini durdurmak, insanları sükûnete davet etmek faydasızdı. Kalabalıklar delirmiş okyanus dalgaları gibi kendilerini sokaklara vurmuş gidiyorlardı. Bağırtilar, çağırtilar, çığlıklar...

Güneş batmak üzereyken İstanbul sokakları bütün insanları yuttu. Taksim alanında ve kazancı yokuşunda binlerce bayrak flama, pankart, gömlek, ceket, ayakkabı 2000 boş mermi kovarı, 34 ölü, 126 yaralı insan ve kan izleri kalmıştı.

Daha sonra yapılan inceleme ve otopsilerde yaralananların ve ölümlerin büyük çoğunluğu çıkan panikte ezilmek şeklinde vuku bulmuştu. Ve bu işi organize edenler kitlelere korkunç bir tuzak kurmuşlardı.

Elbette kitleler, silah sıkanları görmüştü, hatta silah sıkanların resimleri bile çekilmişti. Ama hiç biri tutuklanmadı. Katliamdan sonra Türk gazetelerinde çıkan haberler, muhalefet lideri Bülent Ecevit'in verdiği demeçler bir yerleri işaret ediyordu. O tarihlerde Türkiye'nin en popüler gazetelerinden birisi olan Günaydın gazetesinden Necati Doğru İntercontinental otelinde gördüklerini şöyle anlatıyordu: "5. katta bir odanın kapısı açıldı. Odanın pencerelerinden alanı seyreden kişiler ve masa üzerinde tele objektifler ve makineler gördüğüm için gazetecilerin bu odada olduğunu sanarak içeri girdim. Adımımı atar atmaz mütecaviz bir biçimde itilerek durduruldum. Garsonlara bu odadakilerin kimler olduğunu sordum, 'polisler' yanıtını aldım. 510 numaralı odada ise Milli istihbarat teşkilatı yuvalanmıştı."

Aynı tarihlerde Türkiye'de ana muhalefet partisi lideri Bülent Ecevit ise Türk basınına bu katliam hakkında şunları söylüyordu: "Bu ateşin nereden açıldığı belli olduğu halde, ateşi açanlar belli olduğu halde, sorumluları bir türlü yakalanamadı. Biz parti olarak bir araştırma komisyonu kurduk, fakat onun da önüne aşılmaz engeller çıkıyordu."

Türkiye'nin en ciddi gazetelerinden Cumhuriyet'in Köşe yazarı Uğur Mumcu 12 Aralık 1977 tarihli sayısındaki makalesinde ise, katliamı yapanları daha açık işaret ediyordu: "1 Mayıs günü halka ateş eden 'Renault' marka beyaz arabanın içindeki 'Alaattin' kimdir? Bir güvenlik görevlisi midir? Güneydoğuda mı görevlidir? Kimdir, necidir? Neyin görevlisidir? 1 Mayıs günü İstanbul'da İntercontinental otelinde ne aramaktadır?" Uğur Mumcu'nun sorduğu bu sorular yanıtsız kaldı. Olaylar üzerindeki sır perdesi kaldırılamadı. Bu kez Antep'te yeni oyunlar sahnelenmeye başlandı.

Antep, Kürtlerin çoğunlukta olduğu, sanayinin geliştiği bir kentti. Fabrikaların, irili ufaklı çok sayıda atölyelerin varlığından dolayı dönemin devrimcileri burayı işçi kenti olarak görüyor ve devrimci örgütlerini burada işçilerin arasında yaymaya çalışıyorlardı.

Antep'in bir semti vardı ki, bambaşka özelliklere sahipti. Burada çok sayıda kahve bulunurdu. Antep işçi bolluğu kadar işsizleriyle de meşhurdu. Sol eğilimli işçiler ve işsizler boş zamanlarını bu kahvelerde çay ve sigara içerek, pişti ve okey oynayarak geçirirlerdi. Solcu öğrenciler bu fırsatı değerlendirmesini biliyorlardı, kahvelerdeki bu yığınların arasına katılır, onlarla tartışır, onlara devrimci bilinç aşılammaya çalışırlardı.

Ankara Fen Fakültesi öğrencisi Haki Karer okulunu terk etmiş, ailesi ile olan ilişkisini de keserek Antep'e gelmiş, bir müddet bazı inşaatlarda çalışmış, boş zamanlarında öğrencilerle kontak kurmuş, süre içinde bir çevre edinmiş ve mahallelerde komün evleri oluşturmaya başlamıştı. Yoksul öğrencileri bir araya getiren bu komün evleri aracılığıyla öğrenciler arasında dayanışma ruhunu geliştirmiş, bu da öğrenciler ve işçiler arasında Haki'nin popülerliğini artırmıştı.

18 Mayıs 1977 günü öğle saatlerine yakındı, güzel bir ilkbahar havası vardı. İşçilerin ve öğrencilerin uğradığı kahvelere doğru üç kişi yürüyordu. Bunlardan biri Haki Karer'di, üzerinde kahverengi bir pantolon, kareli bir ceket vardı, her zamanki gibi saçlarını alnına doğru taramıştı, favorileri uzun ince, bıyıklarına günün solcu modasıyla "m" şekli verilmişti.

Haki'nin diğer arkadaşının adı Veli Tayhani'ydi. Veli, ince uzun boylu, yanakları al al, yüzü genç bir kızın yüzü kadar pürüzsüz, temiz giyinmeyi seven bir gençti. Dersim'de doğmuş orada büyümüş, liseden mezun olunca o da Kürt halkının kurtuluşu için yollara düşüp buralara kadar gelmişti.

Üçüncü kişinin adı Bozan Aslan'dı. Antep'in yerlilerinden sayılan ve maddi durumu iyi olan bir ailenin çocuğuydu, iyi yetişmişti, Haki ile tanıştıktan sonra Halkın Kurtuluşu olarak bilinen sol bir grubu terk ederek, onunla aynı komün evlerinde kalmaya başlamıştı. Daima güler yüzlü olması, zor anlarda karar vermedeki isabeti, güçlükler karşısında yılmaması, arkadaşlarına bağlılığı gibi özelliklerinden dolayı Haki ile aralarında kopmaz bağlar oluşmuştu.

Kahveden içeri girdiklerinde henüz kimseler gelmemişti. Tanımadıkları üç kişi köşedeki bir masada oturmuş çay içiyorlardı. Garson elindeki bezle kahvenin ön tarafındaki camları siliyor, ocakçı da bir elinde sigarası, "Aha orası, aha orası" diyerek garsona camdaki lekeleri göstermeye çalışıyordu.

Haki ve arkadaşları kahvenin boş bir köşesinde yöreye özgü kürsülerde oturunca, ocakçı onların oturduğu tarafa baktı:

"Ağabey, çay mı" dedi. Haki başıyla onaylayınca, biraz önce demlediği çayı ince belli bardaklara doldurdu ve garsonu beklemeden kendisi servis yaptı. Daha ocakçı kendi yerine geçmeden kapıdan birisi daha içeri girdi. Yirmi yedi veya yirmi sekiz yaşlarında bir gençti. Saçları arkaya doğru itinayla taranmış, üzerinde siyah takım elbise ve beyaz gömlek vardı. Bozan içeri gireni hemen tanıdı. Genç içeri girince şöyle göz ucuyla onlara bakıp kahvenin orta bölümünde boş bir masada tek başına, ama yüzü onlara dönük oturdu. Az sonra çevresine baktı, sanki kahvede kaç kişi olduğunu sayıyor gibiydi, birden ayağa kalktı. Haki ve arkadaşlarının oturduğu masaya doğru bir adım yürüdü:

"Ulan burada ne işiniz var sizin? Hepiniz ajansınız!" diye bağırdı. Bu ara oturduğu yerden kalkan Haki ile boğuşmaya başladı. Haki onu altına alınca, Baki Ateş elini beline götürerek tabancasını çekti, iki el ateş etti. Haki, midesini tutarak yere dizüstü çıktı. Garson elindeki bezi saldırganın yüzüne doğru fırlatarak kahveden dışarı çıkıp bağırdı, ocakçı silah sesini duyunca ocağın altına girerek saklandı. Eli silahlı adam kapıya yönelince Veli Tayhani ile Bozan Aslan onu yakalamak için üzerine yürüdü, ama adam son kurşunu Veli Tayhani'ye sıkıp kaçtı. Sokak arasında katili kovalayan Bozan Aslan silahsız bir şey yapamayacağını anlayınca geri döndü. Cebindeki anahtarı hafif yaralı olan Veli Tayhani'ye vererek eve yolladı. Kahveye bitişik manifaturacıda telefon vardı. Acil olarak bir taksi çağırdı. Geri gelerek yerdeki arkadaşını kaldırdı, Haki her iki kurşun yarasını da midesinden almıştı, elleri kanlıydı, dudakları kurumuştu ama konuşabiliyordu. Kahvedeki diğer müşterilerin yardımıyla yaralıyı dışarı çıkardıklarında kapıda taksi hazır bekliyordu. Bozan taksinin arka koltuğunda Haki Karer'in başını dizine koyarak hastaneye kadar götürdü. İlk muayenesi bittiğinde, doktorlar "ölüm tehlikesi yoktur" deyince çok sevindi.

Bu ara bir polis ekibi hastaneye geldi, Bozan Aslan'ı görür görmez silahları ona çevirip etkisiz hale getirdikten sonra bileklerine kelepçe vurarak ekip arabasına götürdüler. Diğer Polisler de doktordan izin isteyerek Haki Karer'e bazı sorular sordular, kahvedeki olayı kısaca anlatan Haki, kendisine silah sıkmanın eşkâlini verdi; Adamın Adının Baki Ateş ve Elazığ'lı olduğunu söyledi.

Haki Karer'in silahlı saldırıya uğradığını duyan Antep'teki arkadaşları gruplar halinde Hastaneye gitmeye

başladı. Ama doktorlar hastanın rahatsız edilmesini istemiyorlardı. Onlarla doktorlar arasında tartışmalar oldu. Neticede anlaşılır, üç kişilik bir grup onunla görüşecek, daha sonra iki kişi refakatçi olarak yanında kalabilecekti.

Üç kişilik heyet yaralının durumunun iyi olduğunu açıklayınca, herkes rahat bir nefes aldı. İki refakatçi bırakıp gittiler. Refakatçilerden biri Serok'un sadık adamı Duran Ak'tı. Onunla Serok arasındaki ilişkilerin niteliğini gruptan hiçbir arkadaşları bilmiyordu. Serok, dört gün önce Antep'ten ayrıldığında ona çok dikkatli olmasını ve açık vermemesi gerektiğini söylemişti.

Duran hastaneye gelir gelmez refakatçi olarak kalmak için kendisini önerince arkadaşları kabul etti.

Haki'nin ortadan kaldırılması kararı kesin olarak verilmişti; bu gece halledilmezse başka bir yerde ve başka bir zamanda işini bitireceklerdi.

Refakatçiler Hastane odasına girdiklerinde Haki Karer'in bir yatakta sırtüstü yattığını, bir kolundan serum verildiğini, makineye bağlı bir maskenin de ağzına takılı olduğunu gördüler. Duran Ak dikkatle Haki'yi süzdü, gözleri kapalıydı, nefes alıp veriyordu, başka da bir yaşam belirtisi göstermiyordu.

Serum şişesine göz dikti, damlalar ardı ardına düşüyordu. Oksijen veren maskeyi süzdü, makine ile bağlantılarına baktı. Diğer refakatçi ile biraz sohbet etmeye başladı, kimlerin Haki'yi vurabilecekleri konusu üzerinde durdular. Arkadaşı konu üzerinde pek konuşmak istemiyordu. Herhalde bu olay üzerinde görüşlerini söylemek veya konuşmak istemediği için, izin isteyip tuvalete gitti. Bu durumdan faydalanan Duran Ak, maskeye oksijen veren makinenin düğmeleri ile oynadı. Arkadaşı tuvaletten dönünce pencerenin önüne çekilip havadan sudan konuştular, yarım saat kadar sonra Haki'nin yatağının yanına dönüp baktıklarında yüzünün rengi değişmiş, mosmor olmuştu; Duran diğerine çaktırmadan tekrar maskeye oksijen verdi.

Gece yarısına doğru nabız yoklaması yaptıklarında Haki Karer'in yaşamadığını fark ettiler. Damarı atmıyor, soluk alıp vermiyordu, vücudu da soğumuştü. Hemen nöbetçi doktoru çağırdılar, gelen doktorlar çevreye baktılar, araçlar çalışıyordu, her şey normaldi, hasta ölmüştü, yapılacak bir şey yoktu. Maskeyi çıkardılar, serum iğnesini kolundaki damardan çektiler, üstüne beyaz bir çarşaf örtüp refakatçileri de dışarı çıkarınca kapıyı kapattılar. Bir gün sonra olayı araştırıp bir sonuca varan Dr. Rauf Yılmazer, Haki Karer'in refakatçilerinden birinin oksijen ve serum hortumlarıyla oynaması sonucu öldüğünü açıkladığında bir müdde sonra bu açıklamasından dolayı bilinmeyen kişiler tarafından öldürüleceğini bilemezdi.

O gece telefonla Kürdistan'ın pek çok il ve ilçesine Haki Karer'in ölüm haberi ulaştı. Öğle saatlerine yakın kalabalık bir grupta birlikte hastane morgundan alınan cenaze Ankara'ya doğru yola çıkarıldı.

Bozan Aslan tutuklanmış, hapse konulmuştu. Ali Yaylacık, Ahmet Ballı ve Mehmet Uzun daha önce tanıştıkları gibi sabah saat dokuzda komün evinde bir araya geldiler. Önce Mehmet Uzun gelmiş, hemen beş dakika sonra Ali ile Ahmet içeri girerek kapıyı kapatmışlardı. Haki Karer'in saldırıya uğramasından sonra onların ilk buluşmasıydı. Ali Yaylacık içeri girince perdeleri iyice çekti, çünkü ev birinci kattaydı geçip gidenler vardı, bundan sonra her tarafa her şeye dikkat etmeleri gerekiyordu.

En küçük bir yanlışlık hayatlarına mal olabilirdi. Ortalıkta esrarengiz olaylar oluyor, her şey sisli olarak görünüyordu.

Üç arkadaş bir ranzanın üzerinde yan yana oturdular. Liderleri Haki Karer öldürülmüştü. Katil hiçbir iz bırakmadan ortalıktan kaybolmuştu. Olay anında Haki Karer'in yanında bulunan Veli Tayhani katilin adını, soyadını bir de Elazığlı olduğunu söylemişti. Bu bilgiler, Haki'nin neden öldürüldüğünü açıklamaya yetmiyordu. Fakat Katil Baki Ateş'in taraftarı olduğu grup, cinayeti aydınlatacak bir ipucu olabilirdi. Kürtçe

adı “Stêrka sor,” ve “Beş Parçacılar” olarak bilinen bu örgüt de bir muammaydı. Beş parçacılar, küçük bir örgüttü, Adana, Antep, İskenderun ve Elazığ gibi kentlerde bazı taraftarları vardı. Bu örgüt, Sovyetler birliğini sosyal emperyalist olarak değerlendirdiğinden, Kürdistan’ın bir parçasının da Sovyetler Birliğinin işgalinde olduğunu iddia ediyordu, dört parçaya bölünmüş Kürdistan’ı beş parçaya çıkardığı için, siyasi çevrelerde “Beş Parçacılar” olarak anılıyordu.

Örgütün kendisinden ziyade lideri daha ilginçti. Adam’ın adı Alaattin Kapan’dı. Bilindiği kadarıyla Antep Araban nüfusuna kayıtlı, evli ve iki çocuk babası idi. İstanbul hukuk fakültesini kazandıktan sonra, yatay geçiş yaparak Siyasal Bilgiler Fakültesine geçtiği söylenirdi.

1971 Yılında Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu olarak bilinen örgüte katılır. Bir ara Filistin’e eğitim görmek için gider. Dönüşte bir grup ile birlikte Hatay’ın Samandağı mıntikasında Türk Jandarmasıyla girdiği silahlı çatışmada ayağından yaralanır, tutuklanınca tedavi görür ama bir bacağı kısaldığından topallayarak yürürdü.

Bir müddet hapiste kalır, 1974 yılında dönemin başbakanı Bülent Ecevit’in çıkardığı genel aftan yararlanıp serbest bırakılır. Eski örgütünün devamı Halkın Kurtuluşu grubu ile birlikte bir soygun yaptığı, daha sonra bu örgütten ayrılarak yeni örgütünü kurduğu söylenirdi.

Alaattin Kapan, Adana şehrini kendine merkez seçer, ama pek çok il ve ilçe ile bağlantısını sürdürür. Bazı Kürt gruplarıyla iyi ilişkiler geliştirir.

Araban’da iki çocuklu bir eşi olmasına rağmen İskenderun’lu Arap uşağı olarak bilinen Songül adlı, o tarihlerde bazı siyasi Kürt gruplarının deyimiyle kuşkulu bir kadınla kalır. Sovyetler Birliğinin emperyalist bir ülke olduğunu savunan başka bir Kürt grubunun lider kadrolarını ortadan kaldırarak, onların tabanı üzerinde planlar yaptığı ama başarılı olamadığı söylenir.

Bazı Kürt siyasi gruplarına kitleselleşmenin tek yolunun bir an önce silahlı mücadele başlatmak olduğunu sık sık söyler.

Onu yakından tanıyanların anlattığına göre, Alaattin 30 yaşlarında at suratlı, siyah saçlı orta boylu biridir.

Haki Karer, Alaattin hakkında bazı bilgilere sahipti ve Alaattin’in tehlikeli biri olduğunu birkaç kez arkadaşlarına söylemişti.

Uzun bir sessizlikten sonra Mehmet Uzun:

— Arkadaşlar, Haki yoldaşı Beş Parçacılar vurmuş olabilir. Tetiği çeken Baki Ateş’tir, onun izi sürülürse Alaattin Kapan’ın kapısına kadar gideceğine adım gibi eminim. Alaattin Kapan’ın izi sürüldüğünde Türk istihbarat örgütünün kapısına kadar gider, buna da eminim! Ama neden şu anda, neden Haki Yoldaş? Bu iki sorunun cevabını bulamıyorum!

Son yirmi beş gündür yaşadıklarımız üzerine bir düşünün, yaşadıklarımızla Haki yoldaşın öldürülmesi arasında bir ilişki yok mudur? Haki yoldaş Ankara’daki arkadaşlara yazdığı ve bizim de onayımızı aldığı mektupta Serok ile Pilot Nematî’nin ilişkilerini ve Serok ile evleneceği kızın ilişkilerinin araştırılmasını istemişti. Duyduğuma göre bizim yolladığımız mektup üzerinde arkadaşlarıyla tartışan Serok, bu duruma çok sinirlenmiş, arkadaşlarına: ‘Tamam Havacı’yla ilişkilerimi kestim, kızla ilişkilerimi askıya aldım’ demiş, hemen ardından durumu Haki yoldaşa bildirmesi için bizzat kendisini görevlendirmiş.

Biliyorsunuz buraya geldi, bir hafta kadar kaldı. Haki yoldaş ile konuştular, ama ne konuştuklarını bilmiyoruz. Buradan Urfa’ya gitmesi gerekiyordu, Ankara’ya geri dönmesi ve onun gitmesinden üç gün sonra bu olayın olması arasında bir bağ yok mu?

Ali Yaylacık bu soru karşısında ürperdi:

— Mehmet arkadaş, kuşularımız şimdilik bize kalsın, elimizde herhangi bir delil yokken kimseyi suçlayamayız. Ama biliyoruz ki Baki Ateş Beş Parçacılar'ın taraftarıdır. Bu örgütün tek ve tartışılmaz lideri de Alaattin Kapan'dır. Türk basını Alaattin Kapan'ı daha yirmi gün önce İstanbul Taksim meydanında kitle katliamını yapan kişi olarak lanse etti. Önce bunu aydınlığa kavuşturup gerekenleri yapalım, gerisi üzerinde düşünmemiz lazım dedi.

Ahmet Ballı, Ali Yaylacık'ın düşüncelerine katıldığını söylemekle yetindi.

Taksim meydanında 1 Mayıs katliamını yapan Alaattin hakkında farklı söylentiler de vardır. Bazıları diyorlar ki; 'Bir Mayıs katliamını yapan Alaattin, asker kökenlidir, Türk Genelkurmay Başkanlığına bağlı Özel Harp Dairesinin elemanıdır, Malatya doğumlu, Diyarbakır'da görevli ve pos bıyıklı biridir'.

Bu iddiada bulunanlar, gazeteci Uğur Mumcu'nun 2 Haziran 1977 tarihli Cumhuriyet gazetesindeki köşesinde şu satırları yazdığını söylüyorlar; "1 Mayıs olayında İntercontinental Otelinden ateş açanlar hakkında bir soruşturma açılmış mıdır? Otelin önünde Renault araba içinde sağa sola kurşun sıkan Alaattin adlı şahıs bir polis memuru mudur? Yoksa bir emekli subay mıdır? Bunları MİT bilmez mi?"

Bu da bir görüşür, ama iki Alaattin olsa da Haki Karer'in ölüm kararını verenin Alaattin Kapan olduğuna inanıldı. Çünkü tetiği çeken kişi, Alaattin Kapan'ın lideri olduğu örgütün sempatizanıdır. Eğer katil Alaattin Kapan'dan değil de başkasından talimat almışsa, Alaattin Kapan bu konuda neden hala sessiz kalıyordu?

Komün evinde bir araya gelen üç arkadaş çok yakın düşünüyorlardı. Cenaze kaldırıldıktan sonra bölgeye gelecek olan arkadaşlarını bekleyeceklerdi. Üçünün de üzerinde silahları vardı, evi dikkatli terk edeceklerdi, birbirlerini koruyarak yürüyeceklerdi.

İki gün sonra Kürdistan devrimcileri grubu adına üç kişilik bir komite görevli olarak Antep şehrine geldi. Bunlardan birisinin adı Cemil, birisinin adı Kemal, diğerinin adı Baki'ydı. Bölgede yaptıkları ilk toplantıya son anda Serok'da katılmıştı.

Bir komün evinin geniş salonunda bir araya gelen gençlerin çoğu silahlıydı. Uzunca salonda tahtadan iki divan vardı. Bunlar karşılıklı konulmuştu. Divanlarda oturmak için yer kalmayınca bazı militanlar da küçük kürsülerde oturmuştu. Her kes çok ciddi ve sessizdi. Toplantının açılış konuşmasını Serok yapacaktı, kendisine söz hakkı verilince ayağa kalktı:

— Arkadaşlar, sizleri Kürdistan devriminin en büyük şehidi Haki Karer için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum" diyerek, başını önüne eğdi, sessizce bekledi, diğerleri de aynı ciddiyetle onu izleyerek saygı duruşuna kalktı.

— Anıları yolumuzu aydınlatsın diyerek oturunca, herkes oturdu. Çevresindeki gözü pek ve atik Kürt militanlarının yüzüne dikkatle bakan Serok:

— Yoldaşlar, acımız ve kaybımız çok büyüktür. Ama ağlamakla sızlamakla bir yere varamayız. Haki yoldaşı ajan ve kışkırtıcı Beş Parçacılar katletti. Onun anısına bağlılığın bir ifadesi olarak ya bazı yeni adımlar atacağız, ya da dağılıp gideceğiz. Ben geri adım atmaya niyetli değilim, umuyorum ki sizler de benim gibi düşünüyorsunuz. Haki yoldaşı seviyorsak onun mücadelesine bağlılığın bir ifadesi olarak en kısa zamanda merkezi ve disiplinli bir örgüt kurmamız gerektiğine inanıyorum. Bu örgüt için acil olarak bir program ve bir tüzük hazırlanması lazım. Bu günden itibaren artık bizim adımıza hiç kimsenin kendi başına bir karar almaması, bir iş ve eylem yapmaması gerekiyor. Kürdistan başka sömürge ülkelere benzemez, kendine has özelliklere sahiptir. Bundan dolayı yeni bir mücadele taktiğini devreye sokmamız

gerekiyor diye düşünüyorum. Bu yeni taktik, ajanlaşmış kişi, kurum ve yapılara karşı devrimci şiddetin kullanılmasıdır. Ajan yapı, kişi ve kurumlar etkisiz hale getirilmeden Kürdistan'da örgütlenmek mümkün değildir. Söylediklerim çok önemlidir ve bir Manifestonun özetidir, her arkadaşın kendisini buna göre gözden geçirmesi lazımdır diyerek konuşmasını bitirdi.

Herkes başkasının söz hakkı alıp konuşmasını bekliyordu ama kimse konuşmadı. Kafası karışık olanlar, bildiklerini anlatamadılar, bir an önce Haki Karer'in intikamını almak grubun ortak istemiydi.

Nitekim Alaattin Kapan'ın yerini tespit etmek çok zor değildi. Adana ve İskenderun'da uğradığı yerler kontrol altında tutuldu. Bir müddet sonra günlük olarak uğradığı bir kahveden takip edilerek kaldığı adres bulundu. Bu haber Antep'e ulaşınca, Ali Yaylacık ve Anarşist lakaplı kişi bu eyleme gönüllü olarak katılmak istediklerini bildirdiler. Arkadaşları onaylayınca, Ali on dörtlü olarak tabir edilen tabancasını, Anarşist de portsaid olarak bilinen İsrail yapısı bir silahı kuşandı. Sözleştikleri köşede buluştular; yan yana bir taksi durağına kadar yürüdüler, sırada bekleyen taksi şoförüne İskenderun'a gitmek istediklerini söylediler. Aralarındaki pazarlık uzun sürmedi. Ali Yaylacık şoförün parasını ödeyince arabaya binip hareket ettiler.

İkisinin de heyecanı doruktaydı, hem önderleri Haki Karer'in, hem de 1 Mayıs katliamının intikamını alacaklardı. Ali Yaylacık yolda hep sigara içti. Alaattin'in yanındaki ve arkasındaki güçleri düşündü. Dönen oyunların içindeki oyunlar üzerine kafa yordu, "Ajanlaşmış kişi, yapı ve kurumlara karşı devrimci şiddeti uygulamak" dedi kendi kendine!

Dalgınca oturan anarşist, mırıldanan arkadaşına dönerek; "Ne dedin anlamadım" deyince, "Bir şey yok dedi" dedi Ali Yaylacık ve geçti.

Şoför onları sahile yakın bir meydana bıraktı. Ali Yaylacık İskenderun'u sokak sokak bilirdi. Taksiden ayrılınca hiç zaman kaybetmeden bir kahveye uğradılar, kapıdan içeri girince onları bekleyen kişi, oturduğu kürsüden ayağa kalktı. Karşılıklı el sıkışınca, arkadaşlarına "çay içelim" önerisinde bulundu. Ama Ali oturmak istemiyordu. Kahveyi çabuk terk ettiler. Üçü komün evine doğru yürürken rehberlik yapan kişi, Alaattin Kapan'ın kaldığı evin yerini tarif etmeye çalışıyordu. Mahalleyi tanıyan Ali Yaylacık:

— Biraz dinlenelim akşam üzeri bakarız dediğinde, komün evinin kapısına varmışlardı. Rehber anahtarla kapıyı açtı, ard arda ara koridora daldılar. Ayakkabılarını çıkaran Anarşist, salona girdi, arkadaşından tuvaletin yerini sorup öğrendi. Tarif edilen kapıyı açtı, karşısında büyük bir ayna asılıydı, uzun zayıf boyuna baktı, dağılmış sarı saçlarını eliyle düzelterek terli yüzünü soğuk suyla yıkadı. Dışarı çıkıp salona girdi, uzun parkesini çıkardı, pencereye doğru yürüdü, perdeyi iyice çekti, omuzuna asılı portsaid marka silahı eline aldı, namlusunun ucundan öperek bir sedirin üzerine bıraktı.

Ali Yaylacık ile rehber genç, Anarşistin bu hareketine güldüler, durumundan memnun olan Anarşist, silahının yanına oturdu. Karnı acıkmıştı ama evin vaziyeti hiç te iyi görünmüyordu. Bir sedir, iki tahta sandalyeden başka salonda hiçbir şey yoktu. Anarşistin beyninden geçenleri adeta okuyan rehber,

— Açsanız mutfakta size bir menemen yapayım deyince, Anarşist yerinden fırladı:

— Menemeni benden daha iyi kimse yapamaz diyerek mutfığa girdi. Küçük buzdolabının kapısını açtı, yumurta, domates, birkaç tane biber vardı, onları aldı. Arkadaşı ona soğan bıçak, tereyağı verdi. Bir tahtanın üzerinde malzemeleri doğrayan Anarşist, birkaç dakika içinde yemeği hazırlayarak pişmiş menemen tavasını getirip salondaki masaya bıraktı. Pide ekmekle menemeni yeyip üzerine bir de soğuk su içtiler. Karnını doyuran Anarşist sedirin üzerindeki silahını aldı yine namlusunun ucundan öperek

omzuna astı, uzun parkasını giydi. Göz ucuyla Ali'ye bakınca, huzursuz olan Ali tuvalete gitti, ihtiyacını giderdi, o da aynaya baktı, saçları hayli uzamıştı, sarkık bıyıkları dudaklarını kapamıştı, yüzünü temizce yıkadı, duvarda asılı havluyla kurulayıp, arka cebinden çıkardığı tarağıyla uzun siyah saçlarını arkaya doğru taradı. Siyah ceketinin omuzlarına dökülen saç kepeklerini de temizleyerek salona döndüğünde Anarşist'e bakıp gülümsedi:

— Sabrın tükendi biliyorum, haydi gidiyoruz dedi.

Rehber onları kestirme bir yoldan Alaattin'in evinin bulunduğu mahalleye götürdü. Ali Yaylacık vuracağı adamı şahsen tanıyordu, evin yerini öğrenince rehberi geri gönderdi. Mahalle arasında fazla dolaşmanın tehlikeli olduğunu bildiklerinden mahallenin bakkal dükkânına uğradılar, bir iki paket sigara alıp dışarı çıktılar. Yürürken sigaralarını tütürüp evin bulunduğu yöne doğru ilerlediler, perdeleri çekili olan evin yakınından geçip az ilerdeki ağaçlık alana girdiler. Burada uygun bir yerde bir ağacın altında çömelerek görünen evin kapısını gözetlemeye başladılar. Anarşist uzun ve dikkat çeken parkasını üzerinden çıkararak ağaca astı, Ali'ye bakarak gülümsedi. Tanışıklıkları uzun bir geçmişe dayanmıyordu, Anarşist birkaç gün önce Elazığ'dan gelmişti, İkisinin ortak yönü silahı sevmeleri ve eylem adamı olmalarıydı.

Ali sigarasını yakıp dumanı havaya savurduğunda Alaattin'in evinin kapısının açıldığını ve bir kadının dışarı çıktığını gördü. Anarşiste bakarak göz kırptı, kulakları oynayan Anarşist, gözlerini bir radar gibi sokağa dikti. Kadının ardından evden çıkan kişi Alaattin Kapan'dı. İkisi de şaşkındı, onu bu kadar çabuk ve kolay bulabileceklerine asla inanmıyorlardı. Şaşkınlığını ilk atlatan Anarşist oldu; hemen ayağa fırlayarak, ağaca astığı parkasını aldı, Ali daha soğukkanlıydı, elinin işaretiyle Anarşisti durdurdu. Ayağa kalktı, cebinde sakladığı beyaz spor şapkasını çıkararak başına geçirdi, ikisi yan yana sohbet ederek sokağa doğru yürümeye başladılar.

Burası iki tarafında tek katlı evlerin dizili olduğu uzunca bir sokaktı, ama bomboştu. Hayret, ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. Az sonra Alaattin yanındaki kadın ile aynı sokağa indi, yavaş adımlarla yürüyorlardı, söylendiği gibi orta boylu zayıf bir adamdı, üzerinde kül rengi bir gömlek, kahverengi bir pantolon vardı. Kadın mavi bir etek, beyaz şile bezinden bir bluz giyinmişti. Arkalarından gelen iki kişiyle aralarında yüz metre kadar mesafe vardı. Anarşist artık kendini kontrol edemeyeceğini anladı. Ayakları kendiliğinden hızlanmıştı. Ali de ona ayak uyduruyordu.

Bu arada bir at arabası görüldü, az sonra aralarına girdi, biri yolun sağına biri yolun soluna geçerek hem Alaattin'i gözetlediler hem de at arabasına yol verdiler, ileride sokak, bir dört yola çıkıyordu, açık olan bazı dükkânlara girip çıkanlar oluyordu. Ali Yaylacık Anarşiste yanaştı ve onun duyabileceği bir ses tonuyla:

— Dört yolda tarayacağız, öldürdükten sonra ben önde koşacağım sen de beni takip ederek olay yerinden uzaklaşacağız dedi.

Anarşist elini beline götürdü, silahının ayarını otomatikçe bağladı. Alaattin Kapan'la aralarında yirmi metre kadar vardı, belindeki 14'lüyü çeken Ali Yaylacık, korkutucu bir ses tonuyla:

— Alaattin dur, sonun geldi! diye bağırdı.

Korkuyla dönüp baktı Alaattin Kapan. Hiçbir hareket yapmadan patlayan silahlarla birlikte yanındaki kadınla beraber cereyana kapılmışçasına titrediler, vücutlarının çeşitli yerlerinden kanlar fışkırdı ve ikisi birlikte yere yuvarlandılar.

Bu ara çok ilginç bir gelişme oldu; Anarşist ile Ali Yaylacık'ın arkasında sokağa fırlayan eli silahlı kişilerden biri Anarşisti, diğeri de Ali Yaylacık'ı hedef alarak ateş etmeye başladı. Kendilerine ateş edenlere

dönüp bakan Ali ile Anarşist, önce gözlerine inanmadılar, Anarşist elinden bir kurşun yarası aldı. Kendilerini kurşun yağmuruna tutanlar, “Alaattin’i vurun” emrini veren arkadaşlarıydı.

Bir tuzağa düştüklerini anladılar. Zikzaklar yapıp koştular, kurşunlara hedef olmaktan kurtuldular.

Silah sesleri çoğalınca sokaklara fırlayan insan sayısı artmıştı. Alaattin Kapan ve yanındaki kadın cansız yatıyorlardı. Yöreyi avucunun içi gibi bilen Ali Yaylacık silahını beline takarak sokak aşağı hızlı adımlarla koştu. İçinden lanetler okuyordu, bir yandan önünü görmeye diğer yandan arkasından gelen Anarşist’i gözleyerek koşuyordu.

Onları öldürmek isteyen arkadaşları başka bir istikamete doğru kaçıp kaybolmuşlardı. Onları kovalayanlar, bağırانlar vardı. Ali, kalabalık bir sokağa girdi, az ilerideki sokağı döndü, şapkasını çıkarıp cebine koydu. Yürüdüğü sokağın sonunda bahçelik bir alan vardı, biraz daha hızlanarak yürüdü, yaya geçidini görünce sevindi, Anarşiste işaret verdi, ormanlığa daldı ve koşmaya başladı.

Bu haber de Kürdistan’ın dört bir yanına tez ulaştı. Ajan Alaattin Kapan ve yanındaki Songül isimli ajan hak ettikleri cezaya çarptırılarak yere serilmiş, devrimin büyük şehidi Haki Karer ise göklere çıkarılmıştı bile. Devrimin büyük bir şehide ihtiyacı vardı. O yaratıldı. Devrim, Şehid kadar ihanetçiye de ihtiyaç duyardı, o da yaratılmıştı, ama tek bir eksikliği kalmıştı. Şimdi bir de iç ihanetçiler yaratılmalıydı.

Ali Yaylacık Antep’e dönünce evine çekildi. Hiç kimse ile görüşmek istemiyordu. Ajanı öldürürken, devrimci arkadaşları tarafından öldürölmek istenmişti. Bu çelişkiyi o anda çözemiyordu. Yoksa öldürdüğü kişi ajan değil miydi? Eğer öldürdüğü kişi bir ajan idiyse, bir devrimcinin ve Taksim meydanındaki onlarca kişinin katili ise, onu öldürdüğü için neden devrimci arkadaşları da kendisini arkadan kurşunlamıştı? Yoksa bu oyunun içinde başka bir oyun, bu Alaattin’nin dışında başka bir Alaattin mi vardı? Serok’un ekibinden miydi bu Alaattin? Taksim meydanındaki katliamı yapınca deşifre oldu. Onu gizlemek için mi Alaattin Kapan hedefe çıkarıldı? Eğer durum böyle ise bir taş ile birkaç kuş birden vurulmuştu. Gerçek katil olan bir Alaattin gizlenmiş, bir Kürt örgütünün lideri olan başka bir Alaattin mi öldürölmüştü? Haki Karer’i bizzat öldüren katile karşı hiçbir şey yapılmamışken olay günü Antep’te olmayan Alaattin Kapan, Haki Karer’in katili olarak mı öldürölmüştü?

Peki, Haki Karer’in asıl katili, yani tetiği çeken Baki Ateş hakkında neden herkes sessizdi? Neden onun peşine düşölmemişti? Kimlerin ona emir verdiği neden öğrenilmemiş veya öğrenilmek istenmemişti? Onun Elazığ’da dolaştığını her kes biliyordu. Biliyordu da neden herkes susuyordu? Yoksa Baki Ateş görüntüde Beş Parçacı, gerçekte ise Serok’un da mensup olduğu başka bir teşkilatın adamı mıydı?

Ali Yaylacık evinde günlerce kendi kendine bu soruları sordu, kafası tam allak bullak olmuştu. Artık hiç kimseye güvenemiyordu.

Bozan Aslan tahliye olunca Serok ve Cemil’e güvenmediği için onlardan uzak duruyordu. Ama Haki Karer ile aynı sırrı paylaşanlar bir grup gibi davranıyor, tanıdıkları kişilere Alttan alta Serok’un kuşkulu biri olduğunu söylüyorlardı.

Kısa bir süre zarfında bu durumu fark eden Serok, tedbirler geliştirmeye başladı. Haki Karer’in sır arkadaşları aleyhinde iki söylenti çıkarıldı ve bu söylentiler hızla yayıldı. Birinci söylenti: Bozan Aslan, Ali Yaylacık, Ahmet Ballı ve Mehmet Uzun “örgütü parçalayıp, yeni bir örgüt kurmak istiyorlar”. İkinci söylenti: “Bu kişilerin Haki Karer’in öldürölmesinde parmakları var” biçimindeydi. Kürdistan devrimcileri örgütünün sempatizan ve taraftarlarına göre, Serok büyük ajan Alaattin Kapan’ı teşhiste yanılmadığına göre, bunlar hakkındaki teşhisleri de doğru olabilirdi; Lakin bu adamlar her şeye kuşkuyla bakıyorlardı. Örgüt

www.arsivakurdi.org

içindeki egemen mantık böyle iken Ali Yaylacık daha cesaretli davranarak Antep'teki bütün kadroları ikna etmiş; silahlara ve örgütün komün evlerine el koyarak örgüt adına bölgede Cemil'i bir başına bırakmıştı. Bu hamle karşısında paniğe kapılan Serok, “ajanlar örgütü parçalıyorlar” gerekçesini iyi kullandı. Kürdistan'ın başka bölgelerinden Antep'e kadrolar aktarıldı. Ali Yaylacık ile birlikte hareket eden bazı kişilerle konuşularak ikna edildiler. Bu faaliyetler sürerken silahlı iki kişi bir akşam üzeri Bozan Aslan'ın evinin önünde pusu kurdular. Kapıdan dışarı çıkan Bozan yaylım ateşine tutularak öldürüldü. Olayı duyan Mehmet Uzun şehri terk ederek Ankara'ya gitti. Bilinen evlerde kaldığından yeri tez bulundu. İki tetikçi onu da dar bir sokakta öldürdü. Ahmet Ballı'yı tartışmak amacıyla bir eve çağırdılar, içeri girer girmez başına bir çuval geçirdiler, bağırınca sırtından ciğerlerini bıçakladılar haykırışı çuvalda hapsoldü.

Sırrı bilen yalnızca Ali Yaylacık kalmıştı. O da saklanmıyor, açık açık geziyor ve ölümü göze aldığı izlenimi veriyordu. Çok sonraları samimi bir arkadaşı onun ölüm anını şöyle anlatacaaktı: “Bir kahvede ağabeyi ile birlikte oturuyordu, kahveye doğru yürüyen grubun kendisini öldürmek amacıyla geldiğini anlamıştı. Ağabeyine ‘Bunların niyeti kötü, sen kalk git!’ dedi ve abisini gönderdi. Üzerinde silahı vardı, gelenlerin hepsini tek tek vurabilirdi, ama yerinden kıpırdamadı. Kendisine ateş edildiğinde ayağa bile kalkmadı, bir süre katillerine acıyarak baktı, yüzükoyun yere düştü.”

Artık devrimin ihanetçileri de vardı! Serok, gerçek yüzünü gizlemeyi başarmıştı. Haki Karer'in asıl katiline hiç kimse karışmamıştı. Pos bıyıklı Alaattin çoktan unutulmuştu. Ve sıra Serok'un Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu'nun siyasal çevrelerine bir örgütün lideri olarak tanıtılmasına gelmişti.

Sanki birileri bir düğmeye basmışçasına, Türk basını da, Serok'un bir Kürt örgütü kurduğunu, bu örgütün çok tehlikeli olduğunu yazmaya başladı.

Bu koroya sol örgütlerin bir bölümü ile bazı Kürt örgütleri de katılınca, Serok yandaşlarının ve Kürt halkının gözünde kahraman olarak büyümeğe başladı.

Böylece Kürdistan sorununun çözümü için kuruluş aşamasına gelmiş Kürt örgütünün içine uygun bir operasyonla Truva atı yerleştirilmişti.

Antep'te bir komplo ile şekillendirilen Serok'un örgütü, otuz yıl boyunca binlerce cinayet işledi. Ve o günden bu güne kadar Antep'teki oyunu hep tekrarladı. Serok'un örgütünün tarihi, öldürülen binlerce “kahraman” ve yine öldürülen binlerce “hainin” trajik öyküleriyle birlikte, gezegenimizin komplolar ansiklopedisi gibidir.”

Bu son satırlar okununca, Ferhan tekrar zulasını açtı, yazılı kâğıtları sakladı. Delil'in şaşkın yüzüne baktı:

- Müthiş bir yorum diye fısıldadı.
- Müthiş bir yorum mu, müthiş bir gerçek mi?
- Anlatılanların tümü gerçek, kimdir bunları yazan? Hiç bir iz, bir ipucu vermemişler, şişeden çıkan şifreyi de tam olarak çözmemişler, şimdi ne olacak?
- Ben de bilemiyorum, hiçbir fikrim yok, bildiğim tek şey var şimdiye kadar bildiğimiz her şeyin altına dinamit konulup havaya uçuruldu, beynim savaş alanı gibi, kesin bir şey söyleyemem. Şimdi de Bağdat' ta nelerle karşılaşacağımız üzerine düşünmeye çalışıyorum.

Roza'yı tek başına bir odaya kapatmışlardı. İçeri itildiği an birkaç dakika çevresine bakınmış ama hiçbir şey seçememişti. Öylece itildiği odanın ortasında ayakta dikilmişti. Beyninde bir uğultu vardı, kulaklarının içi zonkluyordu, çaresizlik bütün enerjisini alıp götürmüştü.

Bir müddet sonra gözleri çevreyi yavaş yavaş seçmeye başladı. Odada demirden yapılmış ranzanın üzerinde bir yatak vardı. Tavandaki küçük ampul odayı aydınlatmaya yetmiyordu. Ranzanın karşısına bir sandalye, onun berisinde küçük bir masa, üzerinde bir sürahi ve su bardağı duruyordu.

Yalpalayarak yürüyen Roza kendini yatağın üzerine bırakınca ağlamaya başladı, arabadan indirildiklerinde Delil ile Ferhan'a çok sert davranmışlardı. Buradan sağ kurtulmalarının imkânsızlığına inanıyordu. Arkadaşlarının nereye götürüldüğünü de bilmiyordu.

Sabaha doğru Roza'nın uyuduğu odanın demir kapısı sessizce açıldı. Başında mavi bir şapka, üzerinde üniforma olan, kırk beş yaşlarında iriyarı bir adam içeri girdi. Kapıyı tekrar kapatarak sessizce kilitledi, Roza'nın yatağına doğru kedi sessizliği ile ayaklarının parmak uçlarına basarak yürüdü.

Roza yatakta sırtüstü uzanmış, iki kolunu yana açmıştı, dimdik göğüsleri ince gömleğinin altında inip kalkıyordu. Bir bacağını kendine çekmiş, diğer ayağını uzatmıştı. Adam Roza'nın üzerindeki kot pantolona baktı, gömleği Pantolonunun altından çıkmış, göbeği görünüyordu.

Yiyecekmiş gibi Roza'nın üzerine eğildi. Yanakları kıpkırmızı olmuştu, alt dudağı biraz sarkmış, sol elini bacaklarının arasına götürmüş, Roza'nın çıplak göbeğine bakarak cinsel organıyla oynamaya başlamıştı.

Roza her şeyden habersiz derin bir uykuya dalmışken adam ayakkabılarını çıkardı, elini kemerine götürdü, gözlerini Roza'nın pörsümüş, yorgun dudaklarında gezdirirken pantolonunu çıkardı, kıllı ve kalın bacakları vardı, öne fırlamış kıllı göbeği ile bacakları arasında beyaz bir don kalmıştı.

Bu haliyle Roza'nın üzerine eğildi, yüzünü yalamaya başlarken elini bacaklarının arasına götürdü. Aniden uyanan Roza bir çığlık attı, ama dev gibi Arap çoktan ağzını ağzının içine hapsetmişti.

Dudakları Arap'ın ağzındayken gözleri kocamanlaşan Roza eleriyle adamın iki yanağına saldırarak tırnaklarını batırmaya başladı, ama çok güçlü olan Arap başını geri çekti, ilk olarak Roza ile göz göze geldi. Ağzı sulanmış, gözleri şehvetle dolmuş, dizginlenemez bir boğayı andırıyordu.

Roza bu yaratığın elinden kurtulamayacağını anlamakta gecikmedi, ama gönüllü olarak teslim olmak niyetinde değildi. Adamın altından çıkmaya çalıştı, bacakları arasındaki elini itti. Buna sinirlenen Arap, Roza'nın bacakları üzerinde oturdu, sol eliyle iki elini sıkıca tuttu, sağ eli ile bluzunun düğmelerini tek tek çözmeye başladı.

Bir dakika sonra bluzun bütün düğmeleri tamamen açılmıştı. Roza çaresizdi, ayının pençeleri arasına düşmüş nazlı bir ceylanı andırıyordu. Avazı çıktığı kadar son bir çığlık daha attı. Adam hemen eliyle ağzını kapattı, diğer eliyle üzerindeki beyaz atleti ve onun altındaki pembe renkli südyenini çıkardı.

Roza'nın bembeyaz ve dik göğüsleri gözlerinin önüne serilince ağzının suyu aktı ve dudaklarını yavaş yavaş göğüslerinin üzerinde gezdirirken, Roza'nın üzerine uzandı. Bacaklarının arasındaydı ama kot pantolonunu henüz çıkaramamıştı.

Roza'nın göğüsleri terden ıpslak olmuştu, aniden elini ağzından çekti, Roza'nın iki dudağını birden tekrar ağzına hapsetti. İki eliyle ince belinden tutarak kendine çekti, bir eli kemerini çözmeye çalışıyordu. Yüzünü başını tırmalayan Roza'nın elleri ona okşama hissi veriyordu, göğsü bir körük gibi inip kalkarken, pantolonu yere düştü, ranza bir beşik gibi sallanmaya başladı, adam Roza ile bir olmuş, başı

ranzanın bir ucundan ortasına kadar gidip geliyordu.

Roza artık bir ölü gibiydi, hiçbir duygu ve acı hissetmiyordu. Bir müddet sonra Roza'yı tersine çevdi, üzerindeki askeri gömleği de çıkararak tekrar hareketlendi. Ranza odanın ortasına doğru sürükleniyor, Arap kendinden geçmişçesine inliyor, bu inlemeler giderek böğürmeye dönüşüyordu.

Sesi kesilince doğrulup ranzadan indi, giyinirken de bildiği tek kelime Almancayla "gut, gut, gut" deyip duruyordu.

Adam ayakkabılarını giyip çıplak ve yüzüstü cansız gibi yatan Roza'ya baktı; tekrar "gut, gut" deyip, ayak parmaklarının ucuna basarak kapıya gitti, cebindeki anahtarla yavaşça kapıyı açıp dışarı çıktı.

Adamın ayak sesleri uzaklaşınca Roza sessizce ağlamaya başladı, her tarafı ateş gibi yanıyordu. Kasıklarından sanki pislik akıyordu, her tarafı vıcık vıcıktı, midesi bulanmaya başladı, başı dönüyordu, kalkmaya çalışınca kustu. Başını ranzadan aşağı sarkıttı, ateşi yükselmişti, nefes almakta zorluk çekiyordu. Ama böyle bekleyemezdi, bütün gücünü toparlayarak kalktı, giysilerini aradı, her biri bir tarafa atılmıştı, onları topladı, yastığın temiz kılıfı ilişti gözlerine, hemen söktü onunla kendini temizledi, üstünü giyindi, ağrıyan midesini tutarak yatakta kıvranıp durdu.

Şoke olmuştu, sağlıklı düşünemiyordu, rüya mı görmüştü, yoksa yaşadıkları gerçek miydi? Daha onu bile kavrayamıyordu. Tekrar kalkıp oturdu, çevresine baktı, tavandaki ampul çevresine ışık yayıyordu, karşıdaki pencerede aydınlık sökmüştü. Parmağını ağzına götürdü, ısırıldı ağrıyordu, demek ki gördükleri rüya değildi, elini ıslak yastık kılıfına değdirince ürktü, gözleri büyüdü elleri titredi, ağlayarak kendini tekrar yatağa attı.

Delil ile Ferhan'ın durumu daha kötüydü. Onları işkence tezgâhlarının bulunduğu bir odaya almışlardı. Sorgularını yapan ekip beş kişiydi, üç kişi İngilizce biliyordu.

En yetkilileri büyük ihtimalle bir generaldi. Beşi de asker giysiliydiler, ama rütbeleri yoktu. General yaklaşık olarak 55 yaşlarında, kır saçlı, uzun boylu somurtkan biriydi. Diğer dördü Generalin söylediği her sözü dikkatle dinleyen, acele sonuçlar çıkaran ve uygulayan robotları andırıyorlardı.

Buldukları uzunca salon bir iş atölyesine benziyordu. Tahta ve demir direkler, uzun kalın ipler, kalaslar, testereler, sivri kazıklar, prangalar, zincirler duvarlara asılmış veya yaslanmıştı. Kocaman salonun yalnızca iki penceresi vardı, onlar da tavana çok yakındı. Karşılıklı iki duvarda yanan projektör ışıkların yansıdığı alanlar çok aydınlıktı, geri kalan yerler loştu.

Ferhat ve Delil'i yürüterek ışıkların altına götürdüler, burada göz bağlarını çözdüler. Soruşturma ekibi tam olarak karşılarında yerini almıştı, ama onlar gözlerini kamaştırıcı kuvvetli ışıktan dolayı hiç kimseyi göremiyorlardı. Irak'lı generalin sesi hayli gürdü:

— Yaşamak istiyorsanız bize her şeyi doğru söyleyin, yanlış bilgi verirseniz, açık söylüyorum size korkunç işkenceler yaparız. Körfezi gemilerle doldurmuşsunuz, bu sadece bir tehdit mi, yoksa gerçekten ülkemize karşı bir saldırı mı olacak?

— Hangi amaçla nereden ne zaman ülkemize girdiniz?

— Sizin gibi kaç ekip ülkemize sokuldu?

— Askeri üslerin koordinatlarını verdiniz mi? Verdinizse nerelerin koordinatlarını ve hangi tarihlerde verdiniz? Kürtlerle ne gibi ilişkiler içindesiniz?

— Türkiye üzerinden Kuzey Irak'a silah nakliyatı başladı mı?

— Bir savaş durumunda Türkiye'deki üsler bize karşı kullanılacak mı?

— Ülkemizi uzaktan bombalamak veya füzelemek mi istiyorlar, yoksa direkt işgal mi düşünüyor?

— Önce bu sorulara dolambaçsız yanıtlar istiyorum. Bilmelisiniz ki bundan sonra yaşayıp yaşamamanız bu sorulara vereceğiniz cevaplara bağlıdır dedi.

Projektörlerin altında gözlerini kırıştıran Ferhan:

— Efendim bir yanlış anlaşılma söz konusu, biz Amerikalı değiliz ve Amerika için çalışmıyoruz dedi.

Daha konuşmaya devam edecektiki, General bağırdı:

— Yalan söylemeyin dedim, biraz daha alçak bir sesle yanındaki görevlilere:

— Soyun bunları! dedi.

Işıklı bölüme fırlayan dört kişi, Ferhan ile Delil'i iki veya üç dakika içinde çırılçıplak soydular ve Generale dönerek;

— Komutanım ikisi de sünnetlidir deyince, general bir daha kükredi:

— Sünnetliler ama batılıların pasaportunu taşırlar, onların dilini kullanırlar, batılı kadınlarla evlenirler.

Zaten bu özelliklere sahip olanlar ajanlık yapmaya müsaittirler dedi. Sesini daha da yükselterek;

— Son kez söylüyorum, doğru cevaplar verecek misiniz? diye bağırdı.

Ama Ferhan ile Delil konuşmak istemediler, ikisi de biliyordu ki ne söyleseler karşıdakiler inanmayacaklardı.

Bu sessizliğe öfkelenen General, adamlarına işareti verdi. Duvarların yanındaki direkler alındı, birkaç dakika içinde iki adet çarmıh hazırlandı, karşı karşıya dikildi. Generalin ikinci bir işaretiyle önce Delil ardından Ferhan çarmıha gerildi. Kolları bir ipe çarmıhın direklerine bağlandı, ayakları boşlukta sallanıyordu, ikisi de çırılçıplaktı ve yüzleri acıyla buruşmuştu.

Generalin sesi bir kez daha duyuldu:

— Bu gün mart ayınının 16'sı bana saldırının başlayacağı günü söyleyin, sadece bunu istiyorum, söylerseniz sizi indiririm dedi.

İkisi birlikte bilmiyoruz anlamına gelecek şekilde başlarını iki yana salladılar.

General adamlarına tekrar işaret verdi, Çarmıhtakilerin üzerine kovalarla soğuk sular döktüler. Delil'in kolları müthiş ağrıyordu, inlemeye başladı, Ferhan dilini ısırmişti. General zevkle ikisinin acıdan kırışmış yüzlerine bakıyordu. Onlara ağır işkence yapıp yapmama konusunda daha tam bir karara varamamıştı.

Şimdilik onları öldürmek doğru değildi. Zaten bu konuda Saddam'a danışmadan kendi başına bir karar alamazdı. Ama Saddam ona "çabuk o adamları çöz, öğrendiklerini bana ilet" demişti.

Adamlar çözülmüyor veya çözülmek istemiyorlardı. Ona göre ikisi de deneyimli CIA ajanlarıydı, nasıl çözecekti? İşkence ile bu iş olmazdı? Tutuklular kalp krizi geçirip ölebilirler diye düşündü, adamlarına işaret verdi, çarçabuk indirdiler. Giysilerini giydirdiler, ikisinin de kolları tutmuyordu. General:

— Alın götürün dedi. Her birinin kollarının altına ikişer kişi girdi, salona açılan demirden gri renkli bir kapıya doğru götürülürken General bağıırıyordu:

— Gidin düşünün, birazdan sizi tekrar alacağım; doğruyu söylemezseniz kabahati kendinizde arayın!

Gri kapıyı açtılar, ikisini ard arda içeri itip kapıyı kapattılar. Tahminen altı metrekare kadar genişlikte, içinde bir de tuvalet bölümünün olduğu odanın her tarafı betonu ve içi bomboştu; tavanındaki bir ampulle aydınlanıyordu.

Ferhan duvarın dibine, Delil'de onun yanına çöktü. Ferhan'ın yüzüne baktı:

— Telaşlanma arkadaş, General blöf yapıyor dedi.

Ferhan:

— Bizi korkutmaya çalıştığı belli de, sabit fikirli, mantığını yitirmiş, bizi anlamıyor. Ama

zannedersen Amerika kısa zaman içinde Irak'ı vuracak. Adamdaki telaşı gördün mü? Neyse metin olmaya çalışalım diyerek hem kendini hem de Delil'i teselli etmeye çalıştı.

Roza'yı hatırlayan Delil, bütün acılarını unutarak derin düşlere daldı. Ferhan'ın da çok acı çektiğini biliyordu. İçinden çıkılmaz bir girdaba düşmüştü. Artık buradan kurtulmanın imkânsız olduğunu düşündüğü sırada bütün gücünü toplayarak ayağa kalktı, kapıya kadar yürüdü, kulağını demir kapının aralığına dayadı; koridordaki sesleri dinlemeye çalıştı, ortalık sessizdi, uzaktan anlaşılmayan sesler geliyordu. Konuldukları küçük koğuşun sol duvarında demir parmaklıklı, dikdörtgen şeklinde bir pencere vardı, ama yüksek olduğu için oradan dışarı bakamazdı. Koğuşta tuvalet olduğuna göre burası hapisane olabilirdi, büyük bir ihtimalle Roza'da başka bir koğuşta tutuluyordu.

Ferhan'da zorlanıp kalkınca koltuk altlarının çok ağrıdığını söyledi. Aksayarak yürüyor, sadece duvarlara bakıp susuyordu. Bu ara koridorlardan sesler yükseldi; kapılar açılıp kapandı, karavana seslerinden yemek dağıtıldığı anlaşılınca Delil ile Ferhan duvarın dibinde çömeldiler. Kapılarına doğru ayak sesleri gelince ikisi de dikkatle açılacak olan kapıyı gözlemeye başladı.

Demir kapının ortasındaki mazgal açılınca Delil oturduğu yerden fırlayıp kapının yanına gitti, uzatılan iki tabak ve iki tahta kaşığı alınca mazgal kapak kapandı. Artık kendilerine yemek verileceğine inanmaya başladılar, nitekim birkaç dakika sonra demir kapı açıldı. İki gardiyanın gözetiminde iki tutuklu nohut ve bulgur pilavını tabaklarına doldurup çıktılar. Kapılar kapanınca ellerindeki tabaklarla koğuşun orta yerine dönerek ayakta yemeklerini kaşıklamaya başladılar.

Üzerinde yatacakları yatakları yoktu, kaldıkları koğuş çırılçıplaktı, ama günde üç kez yemek veriliyordu. Buraya konulduktan iki gün sonraki gece yarısı, koridordan ayak sesleri gelmeye başladı, ortalık o kadar sessizdi ki ayak seslerinden gelenin tek kişi olduğu anlaşılıyordu. Delil ile Ferhan'ın gözlerine her an işkenceye alınacaklarını düşündüklerinden uyku girmiyordu. Ve ayak sesleri yaklaştıkça kalpleri daha hızlı atmaya başlıyordu, bu strese dayanamayan Delil yerinden fırlayarak ayağa kalktı, onu Ferhan izledi. Bu ara ayak sesleri kesildi, kapının mazgal deliği açıldı, ama Delil'in kalp atışları ayak seslerinin yerini aldı. Başını eğip mazgal deliğinden bakan gardiyan, kapıya yakın ayakta kendisine bakan tutuklularla göz göze gelince

— Hanginizin adı Delil diye sordu.

— Benim diyen Delil, mazgal deliğinin yanına gitti, eğilip gardiyana bakmak istedi, ama gardiyan mazgal deliğinden içeriye sarı bir zarf uzattı, İngilizce

— Bu sana ait deyip mazgal deliğini kapattı. Tekrar ayak sesleri yükseldi, Delil'in kalbi neredeyse duracaktı, gözleri kararmaya başladı.

Gerisini hatırlamıyordu kendisine geldiğinde, Ferhan onu sırtüstü yatırmış kollarına masaj yapıyordu. Üzerine oturdu, çevresine baktı, gözü sarı zarfa ilişince, Ferhan'a bu da neyin nesi dercesine baktı. Yerdeki zarfı alarak açtı, yine aynı konuları içeren yazılandı.

— Allahım diye haykırdı, birileri bizi gözetliyor, adım adım izleniyoruz ve bizi izleyenlerin elleri öylesine uzunki; elleri hem İran rejiminin karakoluna hem de Saddam hapisanesine kadar uzanıyor diye ekledi.

Ferhan Delil'in elindeki kâğıtları aldı.

— Kardeşim paniğe kapılma, sabret bir okuyalım, adam bizim bulduğumuz şifreleri çözüyor biz de belki onun kim olduğunu açığa çıkarırız dedi ve Delil'in duyabileceği bir ses tonuyla okumaya başladı.

“Cuma günüydü, Sabiha Hanım erken uyanmış, bütün hazırlıklarını tamamlamış pazara gidecekti. Ankara Bahçelievler pazarı meşhurdu. Haftada bir, cuma günleri kurulan pazarda herkes alışverişe çıkardı. Sebze meyve ve diğer yiyecekler, dükkânlara göre burada daha ucuz ve taze olarak satıldığından pazaryeri daima kalabalık olurdu.

Sabiha Hanım genellikle her cuma günü mutlaka pazara uğrardı. Bir şeyler satın almasa bile alışmıştı bu pazara, kalabalığından, gırgırından, kokusundan, bağırarak mallarının reklâmını yapan esnafın sesinden zevk alırdı. Bir de burada kendi yaşıtı tanıdıklarıyla buluşur, güzel sohbetlere dalardı.

6 Haziran Cuma günü gezmek için değil, pazara alışveriş için çıktı. Gelinleri ve oğulları pikniğe çıkacaklarından alışverişini yapıp tez dönmesi gerekiyordu. Sıcak olmasına rağmen üzerine krem rengi yazlık bir pardesü giyinmiş, ayağına terlik takmıştı. Yaşı ellinin üzerindeydi ama yaşından daha genç görünüyordu. Bir gün önce kına yaktığı saçlarını itinayla taramış, arkadan topuz yapmıştı. Güneşte yanmış esmer teni kırışksızdı. Kırıkhanlı bir doktor tarafından yapılan dişleri bembeyazdı. Yolda yürürken hep gülümserdi. Pazardaki esnafın çoğu onu tanır ve herkes ona bir şeyler satmak, onunla bir iki kelime konuşmak isterdi. Ama bu gün biraz acelesi vardı. Rastladığı ilk tezgahtan domates seçti, dolma ve sivri biberleri ayrı tarttırdı. Filelerine taze soğan, patlıcan doldurdu. Buradan başka tezgâhlara geçti. Kiraz, malta eriği, yeşil erik aldı. Daha ileriye doğru yürümeye başladı, buradan da ızgara için et alacaktı, satıcı tanıdığı bir kasaptı. Sabiha Hanımı görür görmez:

— Hoş geldin teyzeciğim, mangal için istiyorsun değil mi?” dedi ve hemen değişik etlerden parçalar keserek doğramaya başladı. Bu et parçalarını ayrı poşetlere koyarak ağızlarını bağladı.

— Sağol oğlum, Allah razı olsun diyerek etlerin parasını ödeyen Sabiha Hanım, et poşetlerini elindeki büyük poşete yerleştiriyordu. Seyyar kasapla vedalaşınca aşağıda, taze salatalıklara göz attı:

— Bir miktar da bunlardan yavrum dedi genç adama.

Yükü çok ağırlaşmıştı, bu gün arkadaşlarına takılmadan eve dönmeliydi. Kâh yürüyor Kâh dinleniyordu. Üçüncü cadde ile on altıncı sokağın kesiştiği köşeye geldiğinde nefesi kesilmek üzereydi. Torbalarını yere bıraktı, rahat bir nefes aldı, sıcaklar bastırmış, koltuklarının altı terlemeye başlamıştı. Karşısında beş metre kadar ilerisinde iki erkek karşı karşıya durmuş konuşuyorlardı. Birisini şahsen tanıyor, ama ismen bilmiyordu. Genç adam bu mahallede ara sıra görünürdü. Herkes onu ülkücü olarak bilirdi. Zayıf, sarışın, uzun boylu bir gençti, saçlarını arkaya doğru taramıştı. Diğeri siyah saçlı, alnı çıkık, sarkık bıyıklı, orta boylu 24 25 yaşlarında biriydi.

Sabiha Hanımın şahsen tanımadığı kişi diğerine:

— Tespit ettin mi? diye bir soru sordu. Karşısındaki adam gayet emin bir ses tonuyla:

5-6-2 Tamam Reis diye karşılık verdi.

Sabiha Hanımın şahsen tanımadığı kişi, elindeki siyah kehribar tespini şakırdatarak çevresine bakıyordu. Bu ara Sabiha Hanımla göz göze geldiler, bakışlarını yere çeviren Sabiha Hanımın içi aniden ürperdi, yerdeki torbalarını alarak şuarsuzca yürüdü, biraz ileride “5 6 2 Tamam Reis” diye içinden tekrarladı. Bir parola gibi, bir şifre gibi algılamıştı.

Bu sözlerle bu rakamların anlamı neydi? Evinin kapısına kadar üzerinde düşündü, ama hiç bir anlam çıkaramadı. Eşyalarla mutfağa gitti. Her şeyi yerli yerine koydu, kafasındaki şifre ile yatak odasına gitti, komidinin çekmecesinden aldığı bir kâğıda “5-6-2 Tamam Reis” diye yazdı ve çekmeceye geri koydu.

9 Ekim 1978 akşamı Ankara'nın Bahçelievler Semtinin 17. Sokağında eski bir apartmanın bodrum katında iki kişi kalmaktadır. Birinin adı İdi Âmin Mahlûk, öbürün adı ise Rahmi Korkar'dı. Bundan bir müddet önce ikisi birlikte Tokat öğrenci yurdunda kalıyorlardı, fakat yurt binası solcular tarafından silahla tarandığı için orayı terk ederek bu apartmanın bodrum katına yerleşmişlerdi. İdi Âmin Mahlûk 1958 Yılında Erzurum'da doğmuştu. Milliyetçi Hareket partisinin militanıydı. 24 Mart 1978 günü Ankara Cumhuriyet Savcı Yardımcısı Doğan Öz'ü öldürme eyleminde yer almıştı. Uzun boylu, zayıf, gözlerinin altı şişkin ve morarmıştı. Acımasız biri olduğu için arkadaşları onu İdi Âmin olarak çağırırdı. Rahmi Korkar, İdi Âmin ile yaşıtı. O da Erzurum doğumluydu, uzun yıllara dayanan bir arkadaşlıkları vardı. Bu apartmanın bodrum katına bir müddet önce yerleşmişlerdi. Rahmi Milliyetçi Hareket Partisinin Ankara il başkan yardımcısıydı. Para konusunda hiçbir sıkıntıları olmamasına rağmen dikkat çekmemek için yoksul öğrenciler gibi binanın bodrum katını kiralamışlardı.

Üç oda küçük bir salon, mutfak ve banyodan ibaret olan bodrum katının döşemesi de öğrenci evine göre yapılmıştı. Ama İdi Amin bu ev için biraz lüks gibi görünen koltuklar satın almıştı. Çağla yeşili rengindeki bu koltuklar ve ceviz ağacından masa, bodrum katına pek uygun değildi.

Yirmi beş metrekairelik oturma salonuna başka bir hava veren koltukların renkleriyle uyum sağlayan perdeleri de arkadaşının itirazına rağmen bizzat İdi Âmin beğenmişti.

Misafirleri gelmeden iki hemşeri her tarafı temizlemiş, ocağa çay koymuşlardı. Saat tam yirmide kapı zili üç kez ard arda çaldı. Gelenlerin kim olduğunu bilen Rahmi koşarak kapıya gitti, İdi Âmin de mutfaktan ara koridora çıktı. Kapı açıldığında önde Reis, arkasından Milliyetçi Hareket Partisi Bahçelievler bölge sorumlusu Sermet Geyikli, onun da arkasından Reşat Fırtına içeri girdi. Gelen kişilerle tek tek el sıkışan Rahmi, herkesi içeri alınca kapıyı sıkıca kapattı. İdi Âmin ise misafirlerini oturma salonunun giriş kapısında karşılayarak öptü, oturmaları için yer gösterdi. Reisi tekli koltuğa oturtunca:

— Tam zamanında geldiniz çayı demledim dedi.

Çevresine keskin ve dikkatli bir bakış atan Reis ayağa kalktı, perdeleri iyice çekti, koltuğa oturunca İdi Âmin Mahlûk'un kendisine hediye ettiği Erzurum Oltu taşından tespihini şakırdatarak çekmeye başladı. Elindeki çay tepsisi ile içeri giren İdi Âmin, arkadaşlarına çay servisi yaptı. Bardağındaki şekeri karıştıran Reis, servisi tamamlayıp karşısında oturan İdi Âmin'i süzerek:

— Mahalledeki kızgın boğalardan haberin var mı? Bu gece arılaşalım, ne dersin dedi.

Onun gibi eğitimden geçmiş İdi Âmin, Reis'in ne demek istediğini hemen anladı. Meşhur kahkahalarından birisini atarak;

— İki tane hazır bekliyor, ama kasaplık varken, arılaşmayı pek anlamadım dedi, bir kahkaha daha koyverdi.

Reis ile İdi Âmin dışındakiler kızgın öküzler ile arıların hikâyesini bilmiyorlardı. Ama öküzlerle solcuların kastedildiğini anlamışlardı. İdi Âmin'in kahkahaları kesilince Reis oturduğu yerden ayağa kalktı, salonun orta yerine doğru yürüdü, kolunu kaldırarak saate baktı,

— Saat 20.30 dedi, biraz düşündü

— İdi Âmin, sen çık git orayı iyice kontrol et, kapıyı dinle, bak oradalar mı, kaç kişiler? Öğren ve çabuk gel deyince İdi Âmin dışarı fırladı.

Daha önce birkaç kez kontrol ettiği 15. Sokaktaki apartmanın 56/2 Nolu dairesi evlerine pek uzak değildi. Solcu iki öğrencinin kaldığı bu daireyi çoktan keşfetmiş, bilgilerini Reis'e iletmışti. Hatta bu dairede oturanlardan birinin adı Faruk Erzan, diğerinin ise Salih Gevence'ydi. İkisi de Türkiye İşçi Partisi

üyeydiler. Aldığı istihbarat emin yerlerdendi.

56 Nolu apartmanın 2 Nolu dairesinin kapısını bir müddet dinleyen İdi Âmin koşarak eve geldi. Reis'e

— Evde iki, ya da üç kiş var, tam olarak çıkaramadım diye rapor verdiğinde Reis düşünceliydi ve hala elindeki tespihini şakırdatıyordu,

— Elimizdeki eleman az, iki kişi daha istiyorum derken, kafasında planlar kurduğu hemen anlaşılıyordu. İdi Âmin'e,

— Öküzleri bağlamak için gerekli kabloları ve ağızlarını kapatmak için lazım olabilecek bantları hazırla emrini verdi.

Sermet Geyikli ise daha emir almadan;

— Tamam ağabey, benim adamlarım bekliyorlar, onları bir kaç günden beri hazır getirmişim, siz çıkın, trafonun orada buluşuruz diyerek çıktı. Sermet koşarak Dadaş Kıraathanesine gitti, burada kendisini bekleyen Ejder Tuzcan ile Turan Kıran'ı buldu. Selam verip yanlarında oturdu. Daha onlar bir şey sormadan yalnız ikisinin duyabilecekleri bir ses tonuyla:

— Bu gece o iş olacak, ben hemen çıkıyorum, siz de kimseye çaktırmadan, tek tek çıkın gelin dedi.

Kahveyi terk etti, bir müddet sonra sokakta buluştular, her taraf tenhaydı, sokaklarda kimsecikler yoktu, koşar adımlarla trafonun bulunduğu yere nefes nefese gittiler. Ejder ile Turan Reis'le karşılaşınca çok sevindiler. Fazla zaman kaybetmek istemeyen Reis, planı açıklamaya başladı:

— Eylem başlıyor, İdi Âmin, Sermet, Rahmi ve Reşat içeri girecek, kapıdan girilince polis denilerek silahlar çekilecek, kişiler tek tek yüzüstü yere yatırılarak üstleri aranacak, önce ağızları bantlanacak, ardından kolları arkadan kablo ile sıkıca bağlanacak, bu ara ağızları bantlanmadan kimlikleri ve hangi okulda okudukları tespit edilecek. İşi bu aşamaya getirdiğinizde bana haber yollayın, ne yapılması gerektiğini söylerim. Turan sen apartmanın bir köşesinde, Ejder sen de karşı köşesinde nöbetçi olarak kalacaksınız, herhangi bir durum olursa bana haber verin, ben de 16. sokağı kesen küçük caddenin başında arabamın içinde bekleyeceğim dedi, arabasına doğru yürüdü.

Nöbetçiler bellerindeki silahları çekerek 56 Numaralı apartmanın köşelerine sindiler.

Dört katil adayı ise ürkek adımlarla 56 Numaralı apartmana girdiler, 2 Numaralı kapının yanına varınca durdular. İdi Amin kulağını kapıya dayayarak dinledi, içeriden konuşma sesleri geliyordu. Belindeki silahı çekince diğerleri de silahlarına davrandılar, Sermet Geyikli, İdi Âmin'i iterek kapının önüne geçti, bir omuz vurdu, ama kapı sağlam olduğundan açılmadı. İdi Amin parmağıyla zile bastı, nefes nefese bekliyordardı, kapı açılınca İdi Amin:

— Kıpırdamayın! Arama var, polis diye bağırdı.

O anda “Vakıf” adlı bir dizi film izleyen oturma odasındaki beş öğrenci, “polis” lafını duyunca heyecanlanarak salona çıkmak istediler, karşılarında eli silahlı sivil kişileri görünce korkuyla karışık şaşırıldılar.

Sermet de evde toplam beş kişi görünce şaşırıldı, İdi Âmin'in:

— Eller havaya demesiyle dördü de ellerini havaya kaldırdı, Yüzüstü yere yat demesiyle yattılar. Hepsinin kolları kabloyla arkadan sıkıca bağlandı. Eline bir kalem ve kâğıt alan Sermet yüz üstü yerde yatan, kolları arkadan bağlı olan ilk kişiye sordu:

— Adın?

— Serdar

— Soyadın?

— Alten

— Yaşın?

— 23

— Hangi okulda öğrencisin?

— Ortadoğu Teknik Üniversitesi Elektrik Bölümünde öğrenciyim.

Söylenenleri elindeki kâğıda kaydeden Sermet, yere yatırılan ikinci öğrencinin başına dikildi:

— Adın?

— Hürcan

— Soyadın?

— Gürses

— Yaşın?

— 26

— Hangi Okulun Öğrencisisin?

— Ankara Devlet Mimarlı Mühendislik Akademisi

Ercüment üçüncü kişinin başına dikildi. Herkese aynı soruları soruyordu.

— Adın?

— Efraim

— Soyadın?

— Ezgin

— Yaşın?

— 23

— Okuduğun Okul?

— Ankara İktisadi İlimler Akademisi Gazetecilik Bölümü.

Bu ara İdi Amin baş komiser, Rahmi de polis rolünde odalarda arama yapıyorlardı, Reşat da eli silahlı vaziyette yere yatırılanların başında beklemekteydi. Dördüncü kişinin başında dikilen Sermet:

— Adın?

— Osman Nuri

— Soyadın?

— Uzunlar

— Yaşın?

— 20

— Okulun?

— Hacettepe Üniversitesi İstatistik Bölümü öğrencisiyim.

Asıl aradıkları adamları bu evde olmadığına içten hayıflanan sorgucu beşinci kişinin başına dikildi:

— Sen söyle, adın?

— Latif Can

— Kaç yaşındasın?

— 20

— Okulun?

— Hacettepe Üniversitesi İstatistik Bölümünde okuyorum.

Aramayı tamamlayan İdi Amin oturma odasından yere yatırılanların yanına döndü. Arkadaşlarına

www.arsiv.kurdil.org

ağızlarını bantlayın işaretini verince, ikişer kişi sırayla kolları arkadan bağlı olanların ağızlarını bantladıklarında, kurbanlar gelenlerin polis olmadıklarını anladılar, ama iş işten geçmiş, yapılacak hiçbir şey kalmamıştı.

Efraim, ağız bantlanırken artık son anlarını yaşadığını düşündü, sevgilisi Reyhan gözlerinin önünde canlandı; bembeyaz dişleriyle ona gülümsüyor, güzel gözleriyle ona bakıyordu. Ağızını bantlayan kaburgalarına tekme vurunca gözleri karardı Reyhan kayboldu.

Kurbanlar tam olarak etkisiz hale getirilmişti. Konuşmaya başlayan İdi Amin:

— Ulan sizinki de solculuk mu, hani lan tek bir silahınız bile yok. Yoksa siz ürkek tavşanlardan mısınız?

Elindeki isim listesiyle İdi Âmin'in yanına yürüyen Sermet, kâğıdı ona uzattı, isimlerin üzerinde hızla göz gezdirdikten sonra aradığı kişilerin adlarını bulamayınca şaşırıldı. Zaten iki kişi beklerken beş kişi ile karşılaşmıştı. Çevresine şöyle bir göz attı, bir kapının üzerine yapıştırılmış afişi okudu. “Yaşasın Sosyalizm!” sloganının altında daha küçük bir yazı ile: “Genç öncü” yazıyordu. Bunu okuyunca küfür etti:

— Ulan i...eler, ne sosyalizmi, ne işçisi, kim kime öncülük yapacak? Türk değil misiniz siz?

Sermet, İdi Amin'in elindeki listeyi geri alarak:

— İsimlere baksana, bunların isimleri bile sakıncalı! Okudukları kitaplardan belli ki vatan haini bunlar!

Biraz önce arama yaparken İdi Amin'in yere fırlattığı kitaplardan birini aldı, şöyle bir kapağına baktı:

— Komünist Aziz Nesin'i okur bu yavşaklar!

Elindeki kitabı yere fırlattı. Öncü, ÇarkBaşak gibi dergileri alarak sayfalarını çevirdikçe küfürler savurdu. İdi Amin durumu Reis'e bildirmeye karar verdi; Reşat ile Sermet'in kendisini takip etmelerini istedi. Yürüyerek mutfağa gitti.

Gayet soğukkanlıydı, sanki oyun oynuyordu, korku ve paniğe kapılmamıştı, kendisinden emindi ve ne yaptığını biliyordu. Mutfaka gelen arkadaşlarına:

— İkiniz Reis'in yanına gidin, durumu olduğu gibi anlattın, buradakilerin kimliklerini bildirin ne yapmamız gerektiğini öğrenin ve gelin. Tekrar geldiğinizde zile üç kez basın dedi.

Bu emir üzerine Sermet ile Reşat mutfaktan ara koridora, oradan da dışarı çıkıp kapıyı kapattılar. Çok rahat adımlarla küçük caddenin başında bekleyen Reis'in otosunun yanına gittiler. Kapıyı açıp arkadaşlarını içeri alan Reis, meraktan patlamak üzereydi, ard arda sorular sordu. Ama arkadaşları içerde yaptıklarını, bağladıkları adamların durumunu kimliklerini söyleyince:

— Beş kişiler ha dedi.

Sermet'e baktı:

— Sen nöbetçilerle konuş, çevreye göz kulak olsunlar, biz geliyoruz deyince Sermet arabadan indi.

Reis gaza basarak hızla uzaklaştı. On dakika sonra bir apartmanın önünde durdu, arabayı çalışır vaziyette bırakarak indi, apartmanın bir dairesine çıktı döndüğünde elinde bir torba vardı, Reşat'a torbada eter ve pamuk bulunduğunu, önce onları bayıltmak gerektiğini söyledi. Araba eski yerine park ettiğinde fazla zaman geçmemişti. Nöbetçileri kontrol edip, dikkatli olmalarını isteyen Sermet, Reis'in döndüğünü görünce, arabanın park ettiği yere koştu, kapıyı açan Reis ona bir şişe eter ve yeterince pamuk verdi, adamları ilaçla bayıltmalarını ve beklemelerini istedi. Arkadaşları arabanın yanından ayrılınca telsizini çalıştırdı mandalına bastı, karşı taraftan Temuçin'in sesini tanıyınca aralarında şöyle bir konuşma geçti:

— Merhaba iyi akşamlar!

— Merhaba, iyi akşamlar.

— Beş addet kızgın boğa hazır, kesimi bekliyor!

— İki idi beşe mi çıktı?

— Evet, ama tam aranan öküzlerden.

— Biliyorsun kurban sayısı artıkça sevap da artar.

— Hah ben de bunu bekliyordum iyi akşamlar.

Telsiz mandalina basıp kapatan Reis bir sigara yaktı. Üç kez zile basıp içeri giren Sermet ile Reşat, eteri İdi Âmin'e gösterince, bir kahkaha attı:

— Aferin, ya siz bayağı vatandaşları düşünüyorsunuz, zaten uykuları var, önce bir uyusunlar, sonra Allah kerimdir, kötü bir şey olsa da acısız olur yani dedi.

Eter Şişesinin kapağını açtı, eteri pamuğa döktü; Efraim'in sırtına oturdu, bir eliyle çenesinin altından tutarak başını havaya kaldırdı, eterli pamuğu burun deliklerine yapıştırarak bekledi, Efraim'in annesi, babası, teyzesi, sevgilisi, çocukluğu gözlerinin önünden geçmeye başladı. Devrimi, geleceği düşündü, ölüm ile burun buruna geldi, sönen ışıklara tanık oldu, her şey dönüyordu, evren, kendisi başındakiler, kafası...

Ölüm ile yaşam arasındaki sınırdıydı, anlatıldığı kadar zor değildi ölüm, aslında derin bir uykuya dalmaydı. Başı önüne düşünce serbest bırakıldı.

Bu duruma sevinen İdi Amin;

— Uslu çocuk uyudu oh dedi, üzerinden kalktı. Yanındakinin sırtına bindi, narkozculuktan da zevk aldığını hemen belli ediyordu. Bıraksalardı hepsini kendisi bayıltacaktı, ama arkadaşları itiraz etti, elindeki şişeyi aldılar, ıslattıkları pamukları kurbanların burunlarına tuttular. Biraz sonra kapı zili ard arda üç kez çaldı. Bu kendilerinin parolasıydı. İdi Amin elindeki adamı bırakarak, belindeki silahını çekti, kapıya yürüdü, soru sormadan açtı, kapıda bekleyenler silahlı kişiyle yüzleşince korkudan gözleri büyüdü, geri kaçmak isterlerken; Polis rolü takınan İdi Amin silahını gelenlere doğrultarak çok sakin bir ses tonuyla:

— Korkmayın içeri girin, polis dedi.

Adamlar polis sözünü duyunca ellerini havaya kaldırarak içeri girdiler, birisinin üzerinde haki renkli, diğerinin üzerinde bej bir pantolon vardı, ikisi de aynı renkte kareli birer gömlek giyinmişti.

Eli silahlı Sermet ile Reşat koridora fırladılar yeni içeri girenlerin elleri havada, kendilerine baktıklarını görünce, yüzlerini duvara çevirerek, kollarını arkadan bağlayıp ağızlarını da bantlayarak yere yatırdılar. İdi Amin içeri girenlerin üzerinden çıkan kimliklere baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı, gökte aradığı adamları yerde bulmuştu. Faruk Erzan 24, Salih Gevence ise 26 yaşındaydı. Evde kalan arkadaşlarının başına neler geldiğini, bilmiyorlardı, ağızlarının bantlanmasından kuşkulandı. İdi Amin Reşat'ı tekrar dışarı yolladı, yeni ele geçen kişilerin adlarını öğrenen Reis:

— Çabuk sonradan gelen o iki kişiyi ağızları ve kolları bağlı şekilde alın getirin dedi.

Reşat koşar adımlarla geri döndü, içeri girince durumu İdi Âmin'e izah etti. Diğer odadaki Sermet'i mutfığa çağıran İdi Amin:

— Burası sana emanet, biz gelinceye kadar bunların başında bekleyin dedi, silahını çekti Salih Gevence'nin sırtına dayadı,

— Yürü dedi,

Reşat da Faruk Erzan'ı namlunun ucunda yürüterek Reis'in arabasının bulunduğu yere kadar gittiler, arabanın arka kapılarını açıp Salih ile Faruk' u arka koltuğa oturtular, İdi Âmin'de onlara çevrilmiş silahının namlusuyla Salih'in yanında oturdu. Reis direksiyondaydı, Reşat da onun yanında oturunca araba hareket etti.

Kurbanlar henüz başlarına gelebilecekleri tam olarak anlayabilmiş değillerdi, eğer bunlar polisse, onları karakola götürüyorlardı, ama polislere benzer bir tarafları yoktu, elleri arkadan bağlıydı, karşı koyacak halde değillerdi, ağızlarının bantlı olması da başka bir sorundu.

Bir müddet sonra Reis Balmumcu yolunun 13. Kilometresinde yavaşladı arabayı تنها bir yere çekti. Ön kapıyı açarak arabadan indi, tekrar kapıyı kapattı. Karanlıktı, ortalıkta hiç kimse, hiçbir araba yoktu, gökyüzü berraktı, tek bir bulut kümesi gözüküyordu, yıldızlar gözünde küçülmüştü sanki. Bir gün önce komünistler tarafından öldürülen ülküdaşı Recep Haşatlı geldi aklına, onun intikamıyla yanıp tutuştu, arabanın kapısını açtı, içeri girdi, arabanın motoru çalışıyordu, farları söndürdü:

— İndirin. Tatbikat burada yapılacak, olay burada olmuştu, ileri götürün, maktulün öldürüldüğü yeri gösterin, bakalım hatırlayacaklar mı dedi. Reis'in ne söylemek istediğini anlayan İdi Amin ve arkadaşı, kurbanların sırtına silahları dayayarak tarlanın içinde yürüttüler. Bu ara Reis, arabanın camını indirdi, uzaklaştıkça küçülen karartıları izliyordu, evde kalan diğer beş kişi hakkında planını kurmaya çalışırken silah sesleri geldi, saydı, ard arda altı silah patlamıştı. Katiller arabaya ulaştığında henüz namluları soğumamıştı, işini sağlama bağlamak isteyen Reis:

— İdi Amin, kontrolü iyi yaptın mı? İyi baksaydın, ölmemişlerse başımıza iş açarlar diye sorunca, sevicinden bir kahkaha atan İdi Amin:

— Ayıp ettin ağabey, her kafaya üç tane, fisebillah gittiler dedi. Reis çok geç kaldıklarını, diğerlerini ikişer ikişer arabaya bindirip aynı yerde kafalarına kurşun sıkarak işi bitirmek gerektiğini söyledi. İdi Âmin'de aynı görüşteydi. Reşat:

— Benim için fark etmez deyince Reis arabayı park etti:

— Çabuk önce bir kişiyi alın gelin, der demez diğerleri arabadan fırladı. Çevik adımlarla apartmana girdiler, zili üç kez çaldılar, içeri girip kapıyı kapattılar, ortalığın sakin olduğunu görünce, önce hangisini götüreceğini düşünen İdi Amin, yerde yatan adamların yüzlerine tek tek baktı. Serdar Alten'in gözleri açık ona bakıyordu, İdi Amin korktu:

— Lan ibne sen uyumadın mı? diye bağırdı, tekrar polis rolüne bürünerek, Tamam seni götürüp serbest bırakacağız dedi. Serdar'a umut verdi, bir kolunun altına Reşat diğer kolunun altına İdi Amin girdi. Yarı sarhoş durumda olan Serdar'ı arabanın yanına kadar götürürlerken Reis arabadan indi, getirilenin ayık olduğunu görünce daha da şaşırды, Serdar arabadan inen adama iyice baktı 24 – 25 yaşlarında orta boylu bir adamdı. Bu ara otomobilin plakasına göz attı 34 PD... Gerisini okuyamadı. Onu götürenlerden birinin, arabadan inen kişiye “Reis” diye hitap ettiğini duydu. Reis el işaretiyle adamı geri götürmelerini istedi.

Reşat, Serdar'ı apartman dairesine geri götürürken Reis İdi Amine,

— Biraz önce polis aracı geçti buradan, büyük bir ihtimalle kurşuna dizilenleri gördüler, artık oraya adam götüremeyiz, hepsinin işini bitir gidelim, dedi.

İdi Amin;

— Tamam diyerek geri döndü. Apartman dairesine girince, bütün arkadaşlarını mutfağa çağırdı, ilk defa heyecanlanmıştı, kalbi hızla atıyor, nefes alışverişi de hızlandığından iyi konuşamıyordu.

Arkadaşlarına,

— Tamam bunları burada halledeceğiz, ama nasıl dedi. Çevresine baktı;

— Ben bunların hepsini iple boğarım diye söylendi, geri döndü, boş olan odaya girdi, kurbanların yerdeki elbiselerine baktı, onların içinde telden yapılmış bir askı vardı, onu yerden aldı, açtı, uzunca bir tel elde etti, mutfığa döndü, teli arkadaşlarına gösterdi;

— Hepsini bununla boğarım deyince, arkadaşları şaşkın gözlerle İdi Âmin'e baktılar, Sermet;

— Gerçekten gözünü kırpmadan boğarsın sen dedi.

Mutfaktan çıktı. İdi Amin kurbanların yan yana yatırıldığı odaya girdi, önce 20 Yaşındaki Osman Nuri Uzunlar'ı gözüne kestirdi;

— Bunu, dedi bir kolundan tutarak Kürşat'a işaret verdi, diğer kolundan da kendisi tutunca karın üstü sürüyerek mutfığa kadar götürdüler. Burada İdi Amin telin her ucunu birer eline doladı, sağ ayağıyla yerde yatan kurbanın sırtına bastı, telin halkasını çenesinin altına attı, kendine doğru yavaş yavaş çekti, hem sıktı hem kurbanın kendisine doğru kalkan yüzüne baktı, genci bayıltan eterin tesiri geçmiş, yarı baygın gibiydi, gözlerini ara ara açıyor, boyun damarları şişmiş, tel boynuna batmış ama boğulmuyordu, böyle olmayacağını düşünen İdi Amin, ayağını kurbanın sırtından çekti, teli boynuna doladı, sıktı, sıktı sıktı, gencin açılan gözleri büyüyor, dili dışarı sarkıyordu, boğazından bir hırıltı çıkıyor, yüzü morarıyor, yardım bekleyen gözlerle çevreye bakmaya çalışıyordu. Ama nafile!

İdi Amin, insan boğmanın çok zor olduğunu ancak bu işi yaparken anladı, diğer arkadaşları sessizce onu izliyorlardı.

Yardım bekler gözlerle onlara baktı, kimse yerinden kıpırdamayınca teli gevşetti, ter içinde kalmıştı, ayağa kalktı, boğmaya çalıştığı genç yaşıyordu. Biraz düşündü, mutfaktan çıktı, arkadaşlarına:

— Bu böyle olmaz, yeni bir yöntem bulmalıyız dedi. Boş odaya girdi, çıktığında elinde bir havlu vardı, tuvalete gitti havluyu suyun altına tuttu, iki eliyle sıktı, oradan mutfığa geçti, yüzüstü yatırılan genci sırtüstü yatırdı, ıslak havluyla adamın ağzına ve burnuna iki elinin içiyle bastırdı. Kurbanla göz göze gelmemek için başını yana çevirdi, bütün ağırlığıyla üzerine çöktü, hayli zaman geçmişti

Osman Nuri'den son olarak "ıh" diye bir ses çıktı, başı yana kaydı, gözlerinin ferisi söndü. Kurbanının kesin olarak öldüğünü anlayan İdi Amin, havluyu ölünün yüzünün üzerine atarak ayağa kalktı:

— Amma da öküz adammış yahu, zor bela boğdum, diğerleri böyle olmaz. Reşat sen buraya gel, silahını bana ver, siz çıkın gidin, ben halleder gelirim.

— Silahımda yeterince mermi yok, bekle yeni şarjör takayım.

— Tamam, tak ver, Reis'e, nöbetçilere söyleyin kimse kalmasın, bak siz arabayla ayrıldıktan birkaç dakika sonra başlarım. Silah sesi duyulur, insanlar dışarı çıkar, kimse görünmesin.

— Merak etme söylerim

On dörtlü tabancayı dolu şarjörle birlikte alan İdi Amin arkadaşlarını dışarıya çıkardı. Kapıyı kapatarak gençlerin yatırıldığı odaya girdi. Önce Efraim'i öldürmek niyetindeydi, isminden dolayı gıcık kapmıştı, ayağıyla onu sırt üstü yatırdı, burnu kanamış, mavi gömleği kana bulanmıştı, hiçbir şeyden habersiz derin bir uykudaydı, silahı tam kafasına doğru tutmuş araba sesini bekliyordu, içinden bir, iki, üç diye saymaya başladı. Yedi deyince harekete geçen Reis'in arabasının sesini duydu; geri sayım başlamıştı, son kez namlunun hedefindeki yüze baktı, ardı ardına dört kez ateş etti.

Hiç zaman kaybetmeden namluyu üzerinde balıkçı kazak bulunan Hürcan Gürses'e çevirdi, sırtına nişan aldı, üç kurşun sıktı. Serdar Alten sırt üstü yatıyordu onunda midesine üç kurşunu hiç tereddütsüz

boşalttı

Kalan son kişi Latif Can'dı. İki kurşunu da onun sırtına sıktı ve gözü kan bürümüş bir yaratık olarak koridora fırladı, kapıyı açtı, kapatmayı unutarak dışarı kaçtı.

Türkiye'nin o günkü koşullarında katiller olay yerinde iz bırakmadan ortalıktan kayboldular.

İdi Âmin'in kurbanların üzerine sıktığı silahın sesini duyan aynı mahallede oturan iki polis memuru birkaç dakika sonra olay yerine gittiler.

Serdar Alten henüz yaşıyordu, onu acil olarak hastaneye ulaştırdılar. Ölüm ile yaşam çizgisinde bir o tarafa bir bu tarafa gidip gelen Alten, fazla konuşmadı evlerine silahlı baskın düzenleyenlerin dört kişi olduklarını ve tahminen kaç yaşında olduklarını söyledi. Eşgallerini tarif etti, bir ara dışarı çıkarıldığını, metalik mavi arabanın yanında evi basanların kendisine "Reis" diye hitap ettikleri birisini daha gördüğünü ve arabanın plakasındaki "34 DP" yi okuyabildiğini anlattı. Verdiği bilgilerin tümü bundan ibaretti. Bunların içinde somut iki ipucu vardı: Birisi olayda kullanılan arabanın plakasının yarısı, diğeri, katillerin olay yerinde kullandıkları "Reis" hitabı.

Bahçelievler katliamıyla ilgili Ankara Emniyet Müdürlüğü bünyesinde olayı araştıran bir cinayet masası kuruldu, başına da Dürüst Oktay adında bir polis atandı. Dürüst Oktay'ın elinde Serdar Alten'in ifadesi dışında herhangi bir kanıt bulunmamaktaydı.

Sabah erkenden Hürriyet gazetesini gazete bayiiinde satın alan Sabiha Hanım evinin yolunu tuttu, okumaya çok meraklıydı her gün erkenden aldığı gazeteleri didik didik eder, haberleri yorumları okur, bulmacaları çözer öyle bırakırdı. O gün eve dönünce önce ocağa bir kahve koydu, balkonun kapısını açtı, masayı temizledi, çiçeklere su verdi, mutfağa döndü pişen kahvesini, annesinden kalan, artık antika olmuş fincana doldurdu, bir elinde Hürriyet gazetesi diğer elinde kahve fincanıyla balkona çıktı. İleri geri sallanan oturağına oturdu, Merak ettiği haber gazetenin manşeti idi. Yedi gencin nasıl öldürüldüğünü anlatan haberin bir bölümüne geldiğinde afalladı, beyninde şimşekler çaktı, gazeteyi masanın üzerine bıraktı yatak odasına koştu, komidinin çekmecesini açtı, elindeki kağıtla balkona geri döndü, Hayret rakamlar aynıydı:

5-6 2. Ona göre rakamların sırası çözülmüştü, demek ki Apartmanın numarası 56, gençlerin oturduğu dairenin numarası da 2 idi.

Ama "Tamam Reis" henüz onun için bir sırды. Onu da öğrenmeye karar verdi. Tanıdığı bir polis memuru vardı, öyküyü ona anlattı, gördüğü kişilerin tiplerini tarif etti. Sabiha Hanımın anlattıkları Dürüst Oktay'a kadar gitti. Bu bilgileri de dosyasına kaydeden Dürüst Otay, başka önemli bir bilgiye daha ulaştı:

"Nevşehir Avanos yolu üzerindeki Kozaklı benzin istasyonu önünde metalik mavi renkli, Amerikan tipi büyük bir otomobilin plakasının şehirleri belirleyen numarasının üstünden, kartona yazılmış 34 rakamı çıkarıldı. Aracın 34 numaralı karton çıkarılmadan önceki plaka numarası 34 PD137 iken, çıkarıldıktan sonra altından 06 PD 137 numaralı plaka ortaya çıktı."*

Artık harekete geçebilirdi, önce Sabiha Hanımla görüştü, mahallede gördüğü iki kişinin eşgallerini aldı, dosyasından çıkardığı fotoğrafları Sabiha Hanıma gösterdi. Fotoğrafları tek tek dikkatle inceleyen Sabiha Hanım, sarışın uzun boylu ve mahallede ülkücü olarak bilinen genci hemen tanıdı. Fotoğrafını Dürüst Oktay'ın önüne koydu ve kendinden çok emin bir ses tonuyla:

— Komiser bey birisi buydu dedi. Fotoğrafı eline alıp dikkatle bakan Dürüst Oktay:

— Çok teşekkürler Sabiha Hanım, fotoğraftaki kişinin adı Turan Kıran'dır, zannedersem olayı çözdük, elimizde başka ipuçları da var, bunlar bizi Reis'e kadar götürür, ötesini bilemem dedi.

Sabiha Hanım ayrılınca Dürüst Oktay metalik mavi araba ve plakasının öyküsünü araştırdı. Bütün izler “Reis” olarak bilinen birini gösteriyordu. Önce Turan Kıran’ı gözaltına aldı. Reis’i takip ettirdi. 08 Kasım 1978 tarihinde Adapazarı’nda tutuklandı. Konuyla ilgili sorulan sorulara doğru olmayan cevaplar verdi, yalan ifadesi doğru olarak kabul gördü, Ankara’daki cinayet masasına teslim edilmesi gerekirken çok üstten gelen bir emirle İstanbul polisine teslim edildi.

İhanete uğradığını düşünen Reis, İstanbul Emniyet Müdürlüğündeki ikinci katın geniş odasına alındığında yanıldığını anladı. Karşısında oturan eğitmeni Temuçin’di. Onu odaya bırakıp dışarı çıkan polisler kapıyı kapatınca yerinden kalkan Temuçin ile kucaklaştı. Ona yer gösterdi, karşılıklı oturdular, Reis;

— Üç gündür iflahımı kestiler, hepsi ahmak takımı bunların, kanundan nizamdan söz ediyorlar dedi.

Daha konuşacaktı, Temuçin:

— Buradaki Adım Etem, Sakin ol, hepimiz böylesi durumlarla karşılaşırız, olayda bazı ihmaller, bazı acemilikler var ama kapatırız, dedi.

— Evet diyen Reis;

— Arabanın plakasında açık vermişiz, onu kabul ediyorum dedi.

Sözü alan Etem:

— Belki de böylesi daha iyi oldu, bu olayla yeniden yaratıldın. Artık hayatın boyunca hep böyle yok edeceksin, sana başka bir isim, yeni bir kimlik, hatta bir pasaport ayarlanacak, bir de bir görevli kartı da gerekiyor ki, bu salak resmi görevlilerle başın derde girdiğinde, yakayı kurtarasan. Kendine dikkat et, artık sen sen değilsin diye vurguladı.”

19 Mart 2003 saat sabahın onu. Delil ile Ferhan’ın kaldığı koğuşun demir kapısı açıldı. İçeri girenlerin sayısı kalabalıktı. Hepsinin üzerinde askeri elbiseler vardı. Betonun üzerine oturan Ferhan ile Delil ayağa kalkarak kaygılı gözlerle gelenlere baktılar. Askerlerin başındaki subayın elinde kelepçeler vardı, fazla beklemeden yüzlerini duvara çevirdi, ellerini arkadan kelepçeledi, başlarına birer çuval geçirdi, Delil ile Ferhan bu anda kurşuna dizileceklerini düşündüler. Kulaklarına zincir sesleri gelmeye başladı. Ayaklarına da zincirler vuruldu. Kollarına birer asker girerek yürütüldüler, birkaç adım sonra kaldıkları hücrenin kapısından çıkarıldılar, koridor zannettikleri bir yerden götürüldüler, bir kapıdan daha geçirildiler, aydınlık bir mekâna çıkarıldılar.

Ortalık sakindi, onlar ve onları götüren askerlerin ayak sesleri dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Delil darağacına doğru götürüldüklerine inandırmıştı kendisini. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, nefes almakta zorlanıyordu. Ama metin olmaya da çalışıyordu. Kırk beş yıllık hayatında yaşadığı güzel anları gözlerinin önünde canlandırıyor.

Ferhan Delil’den daha mantıklı düşünüyordu, gündüz dışarıda bizi öldüremezler veya idam edemezler diye düşünüyordu. Yaklaşık beş dakika sonra bir kapının önünde durdular, buradan bir salona alındılar, önce ayaklarındaki zincirler çözüldü, biraz daha yürütüldüler, burada da kelepçelerini söktüler, başlarındaki çuvalar alınca rahat nefes alabildiler.

Kocaman bir salona getirilmişlerdi. Karşılarında yüksekçe bir yer vardı, biri uzun üç masa ve masaların etrafına sandalyeler konulmuştu, duvarın orta yerinde Saddam Hüseyin'in bir posteri asılıydı.

İkisi de birazdan oraya mahkeme heyetinin gelip oturacağını biliyordu. Salonun geri tarafına onlarca tahta sandalye sıralar halinde dizilmişti, tavanı hayli yüksek, pencereleri geniş, ortasında kalın betondan yapılmış sütunlar göze çarpıyordu. Delil, idam korkusundan sıyrılmış, kulaklarına gelen ayak seslerinden geriye, giriş kapısına doğru baktı, bir grup askerin arasında Roza salona girmişti, dudakları şişmiş, gözleri yaş dolu, saçları darmadağın, kanı çekilmiş bir ölüyü andırıyordu. Teni sapsarı ve bakışları boş gibiydi. Ayakları tutmuyordu, iki asker kollarından tutmuş adeta sürükleyerek bir sandalyede oturtular.

Roza ile aralarında hayli mesafe vardı. Bir subay;

— Geriye dönüp kadına bakmak, onunla konuşmak yasak! Savaş esirisiniz ona göre diyerek uyardı onu.

Zaten Delil ile Ferhan'a iki gün önce asker elbisesi giydirilmiş, kendi sivil elbiseleri alınıp götürülmüştü. Salonda sivil olarak yalnızca Roza vardı.

Birkaç gün içinde çok değişen Roza'nın durumunu vahim olarak değerlendiren Delil, kendisini bir türlü affedemiyordu, tek başına çekip gelseydi ne olacaktı sanki? Belki o zaman bunlar da gelmeyecekti başına. İran, Türkiye ve Irak gibi ülkelerde insanın hiç bir değeri yoktu, buralarda Batılı veya Kürt olmak başlı başına potansiyel bir tehlike olarak algılanırdı. Hele batılı bir kadın olmak!

Delil daha ötesini düşünmek istemedi. Yirmiye yakın asker onları çevrelemiş, ellerindeki copları sallıyorlardı. Ferhan ile Delil yan yana oturmuş birbirlerine bakamıyorlardı bile. Geleceklerinin ne olacağı biraz sonra başlayacak mahkemede belli olacaktı. Ya İran'da olduğu gibi serbest bırakılacaklar, ya da Bağdat'ta yok edileceklerdi. Gerçi İranlı yetkililer onları özellikle Saddam'ın karakoluna doğru göndermişlerdi ama bunun dışında kötü davranmamışlardı. Ama Bağdat onları çok vahşice karşılamıştı.

Mahkeme heyetinin oturacağı yer bir sahne gibi hazırlanmıştı, karşılıklı iki kapı bu sahneye açılıyordu. Önce sahnedeki ışıklar yandı, ardından soldaki kapı açıldı, askeri elbiseler giyinmiş üç kişi ard arda içeri girip sıra halinde yürüyerek masanın başına geçtiler. En baştaki kırk beş yaşlarında, kır saçlı, uzun boylu, bıyıklı, iriyarı bir askerd. Ortadaki savcı, elli beş yaşın üzerinde kara kuru, ince bıyıklı, maymun suratlıydı. Savcının solundaki de esmer ince boylu zayıf ve genç bir adamdı.

Bu ara eli coplu askerlerin işaretiyle Sanık konumundaki Delil, Ferhan ve Roza da ayağa kalktılar.

Mahkeme heyeti oturunca onları da oturtular. İki rütbeli subayın arasında oturan savcıydı. Dosyayı açarak şöyle bir göz gezdirirken mahkeme heyetinin oturduğu bölümün solundaki kapıdan sivil giysili birisi girdi içeri. Koltuğunun altında küçük bir daktilo vardı, yürüyerek köşedeki masanın yanına kadar gitti, daktiloyu masanın üzerine bıraktı. Az sonra sivil giysili bir tercüman da girdi salona. O da mahkeme heyetinin solundaki masada tek başına oturdu. Savcı önündeki dosyaya bir müddet baktı, başını kaldırarak sanıkları süzdü:

— Kimlik tespiti yapacağız, soracağım sorulara doğru yanıtlar verin.

Tercüman savcının söylediklerini tercüme edince, savcı:

— Hanım ayağa kalk! Adın soyadın?

— Roza Masson

— Doğum tarihin?

— 02.05.1973

— Doğum yerin ve vatandaşı olduğun ülke?

— Almanya

— Ne iş yaparsın?

— Lübeck'te bir kilisede çalışıyorum.

Savcı Roza'yı oturttu, tercüman söylenen her şeyi tercüme etmiş, kâtip te daktilo ile yazmıştı. Sıra Delil'e gelmişti, bu kez savcı bir sözüyle onu ayağa kaldırdı:

— Adın Soyadın?

— Delil Demir

— Doğum tarihin?

— 01.10.1960

— Doğum yerin ve vatandaşın olduğun ülke?

— Türkiye doğumluyum. Alman vatandaşıyım.

— Ne iş yaparsın?

— Gazeteci olarak çalışıyorum.

Delil oturunca Ferhan'ı ayağa kaldırdı, aynı soruları ona da sordu:

— Adın Soyadın

— Ferhan Duhoki

— Doğum yerin ve vatandaşı olduğun ülke?

— 12.10.1961 Süleymaniye'de doğmuşum, Londra' da büyümüşüm, İngiliz vatandaşıyım.

— Ne iş yaparsın?

— Avukatım.

— Neden pasaportun ve kimliğin yoktur?

— Kaybettim

— Buralarda Pasaportsuz ve kimliksiz dolaşamayacağını bilmiyormusun?

— Biliyorum.

— Biliyorsun da neden dolaşıyorsun?

— Efendim anlatabilir miyim?

— Anlat bakayım, seni dinliyorum.

— Ben birkaç gün önce Londra'dan İran üzerinden Süleymaniye'ye gelmiştim. Yanımda oturan beyefendi benim eski arkadaşım, Almanya'da kalıyordu, telefonlaştık, küçük bir işi vardı, gel dedim, arkadaşım Mahabad havaalanına kadar geldi. Onları karşılamak için gitmiştim, İran sınırını geçtim fark ettim ki pasaportumu kaybetmişim. Zaten bu yüzden İranlılar bizi tutukladılar, para cezası kesip, sınır dışı ettiler. Bütün anlatacaklarım bunlardır.

— Gecenin geç saatinde askeri karakolun etrafında neyin keşfini yapıyordunuz? İki Alman, bir de İngiliz vatandaşının gece arazi keşifleri yapmasının nedeni arkeolojik araştırma değildir herhalde!

— Hayır, efendim, ne arkeolojik ne de başka bir amaç için Irak topraklarına girmiş değiliz.

— Bütün Basra körfezine savaş gemilerini sürmüşsünüz, Kuveyt'e yüz binlerce asker yığmışsınız ve siz de Irak'ın içinde karakolların yanına bir yerlere sinyal yollamak için gönderilmişsiniz!

— Efendim hayır, kesinlikle böyle bir durum söz konusu değildir.

— Bakın siz batılılar veya onların piyonları fark etmiyor, kendinizi çok zeki, başkalarını aptal sanıyorsunuz. Ama öyle değil. Biz her şeyi biliyoruz. Ben şu anda sizi tutuklayacağım. Bir iki gün içinde sağlıklı düşünmenizi istiyorum, ondan sonra tekrar bu mahkemenin önüne çıkarılacaksınız, o zaman her

şeyi doğru söylerseniz, Amerika ve İngilizlerin ülkemizi işgal planlarını deşifre ederseniz, biz de tutuklu olduğunuzu dünya kamuoyuna ilan ederiz. Böylece savaş esiri olarak ülkemizde kalırsınız, kimse size kötü muamelede bulunmaz. Ama eğer bize hikâye anlatmaya devam ederseniz, mahkemeden hemen sonra üçünüz de kurşuna dizilirsiniz ve kimsenin bundan haberi dahi olmaz. Çünkü bizim ve sizin dışımızda kimse tutuklu olduğunuzu bilmiyor. Siz ölünce, sadece biz bilmiş olacağız.

Bu sözleri sarf eden savcı, ayağa kalktı, yanındaki heyetle birlikte soldaki kapıdan dışarı çıktı. Delil ile Ferhan'ın etrafını çeviren askerler, hemen hareketlendi, bir grup Asker Roza'yı alıp çıktı. Geri kalanlar ikisinin başına çuvaları geçirdi, el bileklerini arkadan kelepçelediler. Ayak bileklerini zincirle bağlayınca sırtlarını coplamaya başladılar. Delil mide boşluğundan bir yumruk darbesi alınca gözleri karardı, sendeleyerek yere düştü, yerde copladılar. Ferhan'ın bağırtıları geliyordu kulaklarına.

Her birinin başına en az on asker çullanmıştı, adeta linç ediyorlardı, tepeden tırnağa vücutlarını çiğneyip halsiz düşünceye kadar dövdüler. Kendilerinden geçen tutuklular karga tulumba öylece dışarı çıkardılar. Sıcak bir hava vardı, ortalık yine tenhaydı, ellerinden ayaklarından tutmuş götürüyorlardı. Hücre kapısına vardıklarında betonun üzerine fırlatarak kapıyı kapatıp gittiler.

İkisi de yerde baygın yatıyorlardı, koğuşa atıldıklarından bile haberleri olmadı. Başlarındaki çuvalar çıkarılmış, kelepçeleri sökülmüş ayaklarındaki zincirleri çözmüşlerdi. Delil birkaç kere kendine gelin gibi olmuş yaşam ile ölüm arasında bocalamış, düş ile gerçeği birbirine karıştırmıştı. Uykuda mıydı, uyanık mıydı, bir türlü anlayamamış, ağrıyan midesini, uyuşan sırtını, uğuldayan kafasını dinlemiş, nerede olduğunu pek kestirememişti.

Ferhan, boynundan aldığı bir tekme darbesiyle bayılmış, zamanla olan bağı kopmuştu, bir ara bir kolunun ve bacağının uyuştüğünü fark edince sırtüstü dönüp ayılmış, ama bilinci açık olmadığından nerede olduğunu tam olarak kavrayamamış, tekrar kendinden geçmişti.

Onun da bilinci bulanıktı, elleri kanatlara dönüşmüş uçuyordu, yüksek dağlara tepeden bakıyor, bazen bulutların üzerine çıkıyordu. Küme küme bulutlar durmadan önünden akıyor, masmavi denizler durgun ve dingin ona bakıyordu. Denizlerin dinginliğine dayanamadı, alçaldı, martılara karıştı.

Bu durum kaç saat veya kaç gün sürdü bilmiyorlardı. Ama ikisi aynı anda korkunç bir patlamayla uyandılar, tutuklu olarak kaldıkları bina sallandı, bombanın sesi kulaklarında uzun bir süre yankılandı. Zorlanarak oturan Delil, şişmiş yanan gözleriyle çevresine bakındı. Evet, burası daha önce kaldıkları koğuştı; yavaş yavaş olanları hatırlamaya başladı. Roza'nın kan çanağına dönmüş gözlerini, şişmiş dudaklarını, yerde yatan Ferhan'ı, çıkarıldıkları mahkemeyi, yedikleri dayakları.

Sürünerek Ferhan'ın yanına vardı, elini başının altına koyarak onu oturtmaya çalışırken, ard arda iki bomba daha patladı, gözlerini açıp çevresine bakan Ferhan bir kahkaha attı. Arkadaşının çıldırdığını sanan Delil;

— Ne oldu Ferhan? Diye endişeyle soran Delil'e cevap vermeye zaman kalmadan bombalar peş peşe patlayarak ortalığı şiddetle sarstı. Ferhan artık açıklama yapmaya gerek duymadı. Evet, Amerika Bağdat'ı bombalamaya başlamıştı.

Bomba gürültülerinden sonra binalar ve yerler sallanıyor, insanın gözünü kamaştıran ışıklar yanıp sönüyor, sirenler çalıyor, uçaksavarlar durmaksızın ateş ediyordu.

Yerden sürünerek bir köşeye sığınan Delil ile Ferhan, burada birbirlerine sarılarak ağladılar, korkudan mı, çaresizlikten mi, sevinçlerinden mi ağladıklarını kendileri de tam olarak kavrayamıyorlardı. Kesin olarak bildikleri, artık Bağdat'taki kanlı rejimin sonunun geldiğiydi.

Atılan bombalar veya füzelerden biri buldukları binaya isabet ederse kendileri de rejimle birlikte gideceklerdi. Ama bina isabet almaz, kızgınlıktan dolayı birileri onları vurmazsa, Bağdat düştüğü gün özgürlüklerine kavuşacaklardı.

Biraz sakinleşen Delil:

— Sabırlı ve direngen olmamız gerekiyor, tarihi anlar yaşıyoruz

— Evet, sakin davranmanın vakti değil, Bağdat fazla direnemez, çöker, yaralarımızı iyileştirmemiz, moral depolamamız lazım.

— Şu anda beklemekten başka yapacağımız hiç bir şey yoktu. Ölümün tam kıyısında. Geleceğimiz ne olur bilemeyiz, buradan kurtulup kurtulamayacağımız henüz belli değil ama bu yoğun bombardıman altında dahi ben gerçeği merak ediyorum. Belki de “Biz öldükten sonra gerçeği öğrenecek neye yarar?” diyeceksin; ama ben öyle düşünmüyorum, şifreler çözülsün sanki daha rahat öleceğimi düşünüyorum.

Ferhan kendisiyle aynı düşünceleri paylaştığını söyleyerek yazıyı zuladan çıkardı ve okumaya başladı:

20

“Yıldırım’ın bu gece çok önemli konukları vardı. Öğle saatlerinde hemşerisi Yavru’ya akşam buluşacakları yerin adresini söylemişti. Yavru bu adresi ezbere biliyordu. Zira onun da mekânı burasıydı. Kadıköy Çifte Havuzlar Bağdat Caddesi 242 numaralı binada Batı dilleri lisan okulu vardı, orada buluşacaklardı. Bu okul Yıldırım’a aitti. Görünüşde bu binada dil kursları veriliyordu, özünde ise burası çok değişik amaçlar için kullanılan gizli bir merkezdi.

Yavru, Yıldırım’ın misafirlerine akşam saat 18 de Bağdat caddesindeki akvaryumlu kahvede buluşabileceklerini söylemişti. Aynı saatte kahvenin kapısından İmparator ve Reis içeri girince, oturmanın sakıncalı olduğunu bilen Yavru, arkadaşlarıyla el sıkışıp öpüştükten sonra “çıkalım” dedi.

Kahveden ayrılarak تنها bir yere park edilmiş Reis’in arabasına binerek kapıları hızla çektiler. Gaza basan Reis, Yavru’nun tarifine uyararak birkaç dakika içinde okulun önüne vardı. Arabadan inen Reis, kapıda kendilerini bekleyen Bey’i görünce sevindi. Gülümseyerek ona doğru hızlı adımlarla yürüdü, Reisini karşılayan Bey yolun ortasında onunla kucaklaştı, İmparatoru ve Yavru’yu da kucaklayıp öpünce, “Buyurun” diyerek onlara yol gösterdi. Bey onları binanın içindeki en görkemli odaya götürüp siyah deri koltuklara oturttu.

Bey burada, İstanbul’da Yıldırım ile birlikte çalışıyordu. Gelen gidenleri çoktu, her şeyi çok mükemmel organize ediyordu. Patronu Yıldırım inanılmaz derecede becerikliydi. Açmadığı kapı, ayarlamadığı görevli kalmamıştı. Ortağı Bekir Çelenk ondan geri kalmıyordu. Teşkilatın Ekonomik sorunlarını çözme biriminde görev almışlardı; para işini halletmek için her alana el atıyorlardı.

Bey, patronlarının birazdan geleceklerini biliyordu. Saatine baktı, iki dakika vardı, odadan çıktı, dış kapıyı açtı, karşıdan iki kişi geliyordu. Uzun boylu, gür siyah kaşları olan, göbekli, 35 yaşlarındaki Yıldırım önde, aynı yaşlarda zayıf ince uzun boylu Bekir Çelenk arkadan yürüyordu. Yıldırım kapıya yaklaşınca Bey’ e bakıp gülümsedi:

— Misafirler geldi mi?

— Evet, efendim sizi bekliyorlar

— Kaç kişiler?

— Üç, Reis, İmparator ve bizim Yavru!

Neşeden bir kahkaha atan Yıldırım, hızlı adımlarla içeri girdi, misafirlerin oturdukları odanın kapısını açınca, iki kolunu havaya kaldırdı:

— Ben sizleri saat dokuzda bekliyordum, Hoş geldiniz sefalar getirdiniz Misafirler parolayı söyleyen Yıldırım karşısında ayağa kalkarak;

— Biraz erken geldik, saat dokuzu bekleyemedik kusura bakmayın!

— Rica ederim bunun kusuru mu olur, diyen Yıldırım misafirleriyle öpüştü. Onun ardından Bekir Çelenk içeri girdi, o da herkesle tokalaşıp koltuğuna oturdu. Önce hal hatır sordular. Herkesin durumu iyiydi.

Yıldırım:

— Bana geleceğinizi Etem Düzyol söyledi. Birbirimizi yeterince tanımıyoruz, pardon biz sizleri tanıyoruz da sizler bizi yeterince tanımıyorsunuz. Yavru ve İmparator zaten benim hemşerilerim, Reis'i bizim Bey sağolsun yeterince anlattı. İnşallah bundan sonra hep birlikte olur, iyi işler yaparız dedikten sonra onlara kısaca yaşam öyküsünü anlattı. Böylece onların kendisine güvenmeleri gerektiğini hissettirdi.

Misafirleri onu can kulağıyla dinliyorlardı, İmparator zaten eskiden beri hemşehrisine hayrandı. Yıldırım son sözlerini noktalamadan önce şunları söyledi:

— Son birkaç yıldır işlerimiz büyüdü, teşkilatımızın yaptığı yeni değişiklikler, bize yüklediği önemli görevler ve sizin gibi gençlerle bizim tecrübelerimizin birleşmesi sonucu daha büyük işleri becerebileceğimize inanıyorum. Bundan sonra birbirimizi daha yakından tanıyacağız sanırım, dedi.

Yıldırım konuşmasını bitirdiğinde Bey elindeki çay tepsisiyle içeri girdi. Yıldırım:

— Hay sağolasın, çayları sırayla dağıtıver, benim de zaten ağzım kurudu, dedi.

Tavşankanı rengindeki çayın bulunduğu ince belli bardağı tabağıyla birlikte Bey'in elinden Alan Bekir Çelenk, bardağın kenarındaki iki kesme şekeri çaya attı, yavaş yavaş çayını karıştırırken ticaretin önemini ve kendi deneylerini, başından geçen önemli olaylarla anlatarak nereden nereye geldiğini anlatmaya çalıştı.

Tecrübe hazineleriyle karşı karşıya olduğunu anlayan Reis, teşkilatın bu alana el atmasıyla çok akıllıca bir iş yaptığını kani oldu. Bu adamlarla birlikte çok önemli işler yapacağına inanıyordu. Gerçi buraya gelmeden önce Temuçin ile yaptığı kısa görüşmede bu alanda halledilmesi gereken bazı sorunlar olduğunu duymuştu; ama bu sorunların neler olduğunu bilmiyordu. Reis'in dalgın olduğunu fark eden Yıldırım, asıl konuya girmek için fırsat kolluyordu. Koltuğunda doğrularak dik oturdu, yakasının bir düğmesini açarak bakışlarını Reis'e çevirdi:

— Reis, bütün bunlara rağmen karşı karşıya olduğumuz bazı sorunlar var, yüklendiğimiz görevler çok önemlidir. Yeni bir devlet kuruluyor; düşün ki 1923 yılındayız, devlet kurulmuş ama bütçede para yok. Biz şimdi o durumu yaşıyoruz. Koca bir teşkilat kuruldu ve yaygınlaşması isteniyor. Bu görülmez ama devlet gibi büyük bir teşkilat; milyarlarca dolar sermaye gerektiriyor, nereden bulacağız?

Söz hakkı alan Reis:

— Bu konuda size bir perspektif verilmedi mi diye sorunca, Yıldırım;

— Perspektif teorik olarak verildi. Bu konuda verilen gizli brifinglere katıldık. Ama pratikte sorunların halledilmesi başka bir meseledir.

— Size göre sorun nasıl hallolabilir? Biraz daha açık konuşur musunuz?

— Tamam, açık konuşayım: Birincisi Türkiye'nin önemli gümrük kapılarında hiçbir engelle

karşılaşmamamız lazım. Bunun için bu gümrük kapılarında bizim önereceğimiz kişiler görevlendirilmeli, bu tam olarak yapılamazsa büyük işleri kolay başaramayız.

Eroini, esrarı yurt dışına tonlarla çıkarıp bazen de yurda ihtiyacımız olan malzemeyi sokacağız. Kamyonlarla silah girecek bu ülkeye. Hiçbir şeyden haberi olmayan kanunlara ve amirlerine aptalca bağlı olan gümrük memurları ve polislerle bu işler yürür mü? Yürümez. Biz malı sevk edince, yakalanacağız, basın duyar, iş mahkemeye intikal eder, anasının gözü bazı gazeteciler işin peşine düşer, Allah göstermesin arkasında devletimiz çıkarsa dünya âleme rezil oluruz.

Gerçi bu işlerden sorumlu bakanla gerekli irtibatlar sağlanmıştır ama kesinlikle söylüyorum ki; Kapıkule, İpsala, Haydarpaşa, Mersin, Yeşilköy Gümrük Kapıları bizim denetimimizde olmalıdır. Buradaki müdürlerin değişmesi yetmiyor, müdür muavinleri ve bütün personel bizden olmalıdır. Bu konuyu yukarıdakilerle defalarca konuştum, işler yürüyor ama bazı pürüzler de devam ediyor.

Bu konuda konuşmak isteyen Bekir Çelenk, Yıldırım'dan işaret bekledi, "Buyurun" sesini duyunca:

— Biraz önce sözünü ettiğiniz sınır kapılarındaki sorunlar hallolmak üzeredir. Gerekli ayarlamalar yapılmış, ama zamana ihtiyaç vardır, kısa süre içinde hallolur diye düşünüyorum. Ama doğudaki bazı sınır kapılarının da kontrolümüzde olması gerekiyor. Çünkü ham madde oradan girecek dedi. Atilla buna itiraz etmek için müsaade istedi:

— Hayır, o uzun vadeli bir iş, doğuda imalat atölyelerinin kurulması, bu konuda bağlantıların sağlanması gerekiyor. Uzun sürer, bizim ise fazla vaktimiz yok. Geçici bir stratejiye ihtiyacımız var. Dediğin işler bu rejimle zaten yürümez. Rejim kökten değişecek, bizim bütün planlarımız askeri müdahale öncesi planlardır. Bizden istenen ülkeye bol miktarda silah sokmak, uyuşturucu trafiğine hız vermektir. Biraz önce dediğin kapılardaki pürüzler kalkarsa önümüz açılır.

Tekrar söz alan Bekir Çelenk:

— O zaman bu konuyu geçelim, pasaport sorunu üzerinde biraz durmakta yarar var. Bu konuda büyük sıkıntılar yaşanmaktadır. Gerçi şu anda da pasaportları temin edebiliyoruz, ama yetmiyor. Bazen geç geliyor, bazen işler aksıyor. Pasaport çok önemli bir sorundur. Bazen tek bir pasaport yetmiyor. Giriş çıkışlar çoğalınca dikkat çekiyor. Her elemanın çok sayıda pasaportunun olması gerekiyor. Normal pasaportlar da işe yaramıyor, ya yeşil ya da diplomatik pasaportlar olmalı. Bu işin kökten çözümünü nedir biliyor musunuz? Pasaport yapma yetkisi bize verilirse pürüz kalmaz.

Bekir Çelenk'e bakıp gülümseyen Reis:

— Bu konuyu ben hallederim. Zaten gerekli kontaklarım var, konu üzerinde tartışmalar yapılmış, kontaklar ayarlanmıştır.

Reis'in sözlerinden sonra resmi toplantı bitti. Her kes sigara içmeye başladı. İmparator ve Yavru bir köşeye çekilerek derin bir sohbe daldılar."

Bu satırları okuyan Ferhan, şiddetli bir patlamayla sarsıldı, Delil ile birlikte duvarın dibinde yüzükoyun yere yattılar, Küçük çaplı bir deprem anındaki gibi hapishane binası sallandı ve az sonra tavandaki ampul söndü, her taraf karanlıktı.

Bağdat'ın bombalanmaya başlandığı gecedan beri patlamalar biribirini izlemiş, cezaevine bir ölüm sessizliği çökmüştü. Gelen giden hiç olmamıştı. Ne kapılar açılmıştı, ne de koridorlardan bir ses işitilmişti. Patlayan ilk bomba sanki mekanizmayı tamamen tahrip etmiş, cezaevi yönetimiyle tutukluların ilişkilerini kesmişti. Kimse ne olup bittiğini bilmiyordu. Her tutuklu korku ile sevinci bir arada yaşıyordu. Tam on dokuz gündan beri kimse yemek yememişti. Şansları vardı ki sular henüz kesilmemişti. Sevinçten isyan etmek isteyenler çıkmıştı, ama belirsizlik korkusu sevinç isyanlarını sessizce bastırmıştı.

Delil ile arkadaşları Ferhan hücrelerinde sabırla bekliyorlardı. Açlık umurlarında bile değildi. Ölüm korkusunu da yenmişlerdi. Dışarıda kıran kırana bir savaşın sürdüğünü çok iyi biliyorlardı. Çöken binalar vardı, yangınlar çıkmıştı, her şey allak bulak olmuştu Bağdat'ta. Gökten ateş, ölüm ve bombalar yağıyordu. İnsanlar sığınaklardan çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Çocuklarını yitiren anneler sokağa dökülmüş beddualar yağdırıyor, çılgınlıkları Ferhan ile Delil'in kaldığı hücreye kadar ulaşıyordu.

Bir kadın çılgılığı duyan Delil birden tuhafılaştı, kendini toplayarak bir köşeye çekildi, oturup orada büzüldü. Roza'yı düşünüyordu, kalp atışları hızlandı, nefes almakta zorlandı. Neredeydi Roza? Yaşıyor muydu? Ona da işkence yapmışlar mıydı? Mahkemedeki görüntüsü gözlerinin önüne gelince ürktü, o görüntüden kaçmak için başka şeyler düşünmeye başladı. Aç mıydı şimdi? Yalnız başına mı bir hücrede kalıyordu, yoksa yanında başka kadınlar var mıydı? O da bomba seslerine alıştı mı? Yoksa meraktan korkudan kalbi mi durdu? Acaba on dokuz gün boyunca açlığa nasıl dayanabildi? Ya kaldığı yerde su akmıyorsa!

"Tanrım" dedi kendi kendine: "Ben bu kadınların başına neler getirdim? Benim acılarımı paylaşmak zorundalar mı? Aç kalmak, bombalar altında tir tir titremek, ölüm ile yaşam sınırında dolaşmak, hakaretlere maruz kalmak ve açlıktan kendi kendini yiyerek ölmek; beni seven kadınlara reva gördüklerim bunlar mı olmalıydı? Ama neden Roza'yı birlikte getirdim ki? Yandıgım ateşlere o niye kendini atmak istedi ki? Çıldıracağım şimdi, ya kızım Lori? O küçücük çocuk, o şimdi hangi dağda, hangi yağmurların altında üşüyor? Hangi fırtınalar yüzüne çarpıyor? Yatağı yorganı var mı? Anne sütünü bile içememiş biliyorum, anne ve baba sevgisinden mahrum büyümenin acısına küçük yüreği nasıl dayanır, onu da bilemiyorum!

Ah ne yaptım ben? O çocuğu nasıl bu cehennemlere attım? Kendimi nasıl bir cehenneme kapattım. Ya Lori'nin annesi, benim yüzümden ne acılar çekti? Ne alçaklıklara maruz kaldı? Hamile kalmanın günah sayıldığı bir dünyada, gelişmelere nasıl meydan okudu? Orduların içinde nasıl gizledi karnını? Namluların gölgesinde nasıl doğurabildi çocuğunu? Bir yıl önce dağdan Avrupa'ya ulaşan kadının anlattıkları kulaklarında yankılandı: 'Doğum yaptığı güne kadar kimseler onun hamile olduğunu bilmiyordu. Her gün uzun ince bir gerilla şutikiyle karnını sıkıca sarıyordu. Ancak sancıları başlayınca hamile olduğu anlaşıldı. Onu bir çadıra aldılar, her kes ona düşman gözüyle bakıyordu. Doğumunu izleyen tarikat üyeleri kadınların çoğu kusuyordu. Bazıları her an başlarına bir belanın geleceğini düşünüyordu. Doğan bebekle birlikte annesinin kurşuna dizileceğine herkes emindi. Ama öyle olmadı, çocuk doğunca, Berfin babasının adını söyledi sorgularına.

Evet, doğan çocuğun babası ünlü bir gazeteciydi. Her kes sus pus olmuştu. Bu haber tez elden telsizle Serok' a bildirilmişti. Alınan yanıt çok ilginçti: 'Karışmayın, bu da devrimin çocuğu olsun' demişti.

Böylece Berfin çocuğuyla birlikte ölümden kurtuldu ve tarikatın içinde bir ilke imza attı

Ferhan, Delil'in bir köşeye çekilip büzüldüğünü görünce üzüldü, oturduğu yerden ayağa kalkmaya çalıştı, açlıktan dolayı gücü kalmamıştı, ayaklarını sürüyerek arkadaşının yanına vardı, pencereden

otomatik silah sesleri geliyordu. Köşede büzülmüş oturmakta olan Delil'e dokundu.

Düşlerinden sıyrılan Delil, Ferhan'ın çaresiz siması karşısında şaşırıldı. Bir kez daha silah sesleri hücrenin içinde yankılandı, onu başka sesler izledi, sanki göğüs göğüse bir çarpışma başlamıştı. İki birlikte dışarıya kulak kesildi. Bağırma sesleri geliyordu. Ferhan, çevik bir hareketle yerinden fırladı, pencereye doğru koştu, parmaklıklara tırmanıp, dışarıya baktı. Uzun bir müddet parmaklıklarda asılı kaldı. Avazının çıktığı kadar

— Bağdat düştü diye bağırıldı, ellerini parmaklıklardan çekince dizüstü yere düştü. Heyecanla ayağa kalkan Delil hücrede bulunan alüminyum yemek tabağını alarak kapıya doğru yürüdü, var gücüyle tabağı demir kapıya vurmaya başladı.

Ferhan, tekrar pencerenin parmaklıklarına tırmanarak camı kırdı. Dışarıda duvarların dibinde ellerini başlarının üzerinde bağlamış, yüzlerini duvara dönmüş, bir grup Arap'ın ayakta beklediğini, silahlı Amerikan askerlerinin sağı solu gözetlediğini görünce İngilizce olarak;

— Burası cezaevi, bize yardım edin diye bağırabilirdi.

Delil'in çıkardığı sesler başka koşullara ulaşmıştı ki oralardan da sesler yükselmeye başladı. Birkaç dakika içinde koridorlardan sesler gelmeye başladı. Kapılar çalındı, camlar döküldü. Günlerdir mezarlık gibi sessiz duran cezaevi uyanan bir dev gibi homurdanmaya başladı. Homurtular giderek gürültülere dönüştü. Sesler ilahilere, marşlara ve giderek "kahrolsun Saddam" sloganlarına dönüştü.

Cezaevinde ayaklanma başlamıştı. Korkunun bütün kaleleri yerle bir olmuştu, aç ve perişan insanlar birer kaplan kesilmişti. Koşullardaki bütün ranzalar birkaç dakika içinde parçalanmış, kalaslardan silahlar yapılmış, tutukluların savunma güdülerini harekete geçmişti.

Eli kalaslı insanların çoğu sevinçten ağlamaya başlamıştı, kimse gözyaşlarını silmemişti, duvarlardaki fotoğrafların çoğu ve Irak bayrağı bile indirilmişti, ama Saddam Hüseyin'in duvarlarda asılı fotoğraflarına kimse dokunamamıştı. "Kahrolsun Saddam" sloganları onun duvarlarda asılı fotoğraflarının altında atılıyordu.

Her şey birkaç dakika içinde olmuştu. Binlerce tutuklu, açlıkla ölümler pençeleşiyordu, çoğu yaşamdan umudunu kesmiş, ölüm uykusuna yatmıştı, açlıktan hastalananlar, bayılanlar vardı.

Her şey ama her şey kapıyı vuran bir tabak sesiyle ters yüz olmuştu. Bayılanlar ayıldı, ölümler dirildi, her kes aniden açlığı unuttu. Tavşan kadar korkak olanlar, aslan kesildi. Korkunun yerini cesaret aldı. Yüzler güldü, gözler sevinçten ağladı. Ölüm sessizliği tamamen dağıldı.

Yatan hiç kimse kalmamıştı. Şimdi haykıran ağızlar, coşmuş yürekler vardı.

Pencerelere tırmananlar dışarıda gördüklerini anlatınca içerdekiler coştular. Bu çatı altında herkesin yıllardır kurduğu hayaller nihayet gerçekleşmişti. Birazdan kapılar açılacak, herkes kafesinden salınan bir güvercin gibi özgürlüğe doğru kanat çırpacaktı. Bağdat'ın harabeye dönmesi, yağmur veya dolu yerine gökyüzünden füze veya bombaların yağması onların umurunda bile değildi.

Bağdat gibi dünyanın en güzel kentlerinden birinde harami gibi saltanat süren ve insanlara kan kusturan Saddam'ın iktidarı sona ermişti. Bunun en büyük kanıtı cezaevinin ön tarafında silahlı olarak dolaşan Amerikan askerleri ve ruhlarına vurulmuş prangaları söküp atan tutsakların isyanlarıydı.

Delil ile Ferhan'ın tutuklu olarak kaldıkları hücrenin kapısı öğleden sonra açıldı. Başlarındaki subayla bir grup asker içeri girdi. Subay Ferhan'ın İngilizce bildiğini öğrenince sevindi. Cezaevindeki durumu kısaca ondan öğrendi. 19 günden beri herkesin aç olduğu bilgisini elindeki deftere not düşüdü. Adlarını soyadlarını, neden tutuklandıklarını yazınca, Delil subaya, 'bu cezaevinin bir koşusunda bayan

www.arsiv.kurdi.org

bir arkadaşının tutuklu olduğunu, yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istediğini, adının Roza Masson olduğunu Almanca ve İngilizceyi iyi bildiğini' bir çırpıda anlattı

Söylenenleri not alan subay;

— Tamam, en kısa zamanda bu konuda bilgi edinin, sizi haberdar ederim, hazırlıklarınızı yapın, birazdan hepiniz doktor kontrolünden geçecek ve yemek yiyeceksiniz, işlemlerinizi tamamlanınca serbest bırakılacaksınız, geçmiş olsun dedi, dışarı çıktılar.

Hücrenin tuvaletindeki lavaboda ellerini ve yüzünü yıkamakta olan Delil açılan kapının sesini duyunca, kapıya doğru koştu, içeri giren Roza idi, kollarını yana açmış, gözlerinden yanaklarına doğru yuvarlanan yaşlarla Delil'e doğru koşuyordu. Kucaklaşmalarını kelimelerle anlatmak çok zordu.

Bir deri bir kemik kalmış Roza'nın korkuları, umutları, sevinci karmakarışıktı. Göğsü Delil'in kucağında bir körük gibi inip kalkıyordu. Gülüyor muydu, ağlıyor muydu, seviniyor muydu, üzülüyor muydu belli olmuyordu. Hıçkırıklar tıkamıştı boğazını, gözleri bulanık görüyor, yaşadıklarını rüya sanıyordu, bitmesini istemiyordu bu rüyanın, kollarıyla Delil'i daha sıkı sardı, yumdu gözlerini.

Ferhan kapıyı kapatıp giden askerlere tek bir söz söylemeden hücreye döndü, sıkıca kucaklanmış arkadaşlarını rahatsız etmeden beton sekinin üzerine oturdu.

Bu kez kurtulmalarının bir mucize olduğuna inandı. Pasaportsuz dolaşmanın başlarına açtığı belaları düşündü, arkadaşlarının yaşadığı acıların sorumlusu olarak kendisini gördü. Bu duygularla ayağa kalktı, onlardan özür dilemeye hazırlandı, Roza'nın fenalaştığını anladı. Ayakları tutmuyordu, Delil onu kucağında tutmuş bekliyordu. Yüzüne baktı Delil; sapsarıydı, gözlerini yummuştu, ağzından mırıltılar geliyor gibiydi. Uzun kuğu gibi boynunda mor lekeler vardı. Gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuştu, dudakları yaşlı bir kadının dudakları gibi pörsümüştü. Bu haliyle dalından kopmuş, solmaya başlamış bir çiçeği andırıyordu.

Delil onu incitmeden beton sekinin yanına kadar getirdi, Ferhan'ın yardımıyla sekinin üzerine yatırdı, başını dizine koyarak alnını eliyle okşamaya başladı. Hıçkırıkları durmuş, nefes alışverişi normale dönmüş, hareketsiz, baygın gibi duruyordu. Yakalandıkları günkü kot pantolon ile kahverengi gömlek hala Roza'nın üzerinde duruyordu. Demek ki ona da elbiselerini vermemişlerdi diye düşündü. Ama Roza'nın hali perişandı.

Delil

— Roza diye seslendi. Oturması için, kaldırmaya çalıştı, aniden vücudu titredi ve bağırmasına başladı, şok geçiriyordu, gözlerini açtı, Delil'e uzun uzun baktı, gözleri balık gözleri gibiydi, sanki ferleri sönmüştü. Anlamsız bakışları vardı.

— Ne oldu sana Roza? Dedi Delil sevgi yüklü bir ses tonuyla. Ama yanıt alamadı. Kapadı gözlerini ve Roza'ya sarıldı Delil.

Onları izleyen Ferhan üzerindeki gömleği çıkardı, üç dört kez katlayıp yastık yerine beton sekinin üzerine koydu, Rozayı yavaşça yatırınca başını gömleğin üzerine koydular. Ferhan;

— Korkunç bir şok geçiriyor, ondan biraz uzakta duralım deyince ikisi de camları kırılmış pencerenin yanına doğru gittiler. Dışarıda silah sesleri susmuş ama insan sesleri geliyordu. Cezaevi koridorlarından da ayak sesleri yankılanıyordu.

Delil arkadaşına baktı, hafifçe gülümsedi, bakışlarını Ferhan'ın ayakkabılarına kaydırды, bir göz kırptıktan sonra:

— Saddam'ın gardiyanının getirdiği yazı uzun mu dedi. Zoraki gülümsemeye çalışan Ferhan:

— Şu anda kaç duyguyu iç içe yaşıyoruz biliyor musun? Roza'nın içinde bulunduğu kötü durumun bizde yarattığı üzüntü, ölümden kurtulduğumuzdan dolayı yaşadığımız sevinç, açlığın yarattığı duygular, birazdan ulaşabileceğimiz yiyeceklere karşı ayaklanan bütün hücrelerimiz ve en önemlisi kapıların açılmasıyla gemilerini koparan özgürlük sevincimiz...

— Bir ara sonumuz geldi, sırlar çözümedi diye düşündüm. Ama şimdi tekrar bir umut doğdu, büyük bir ihtimalle kurtulacağız ve çözeceğiz bu sırları. Senin sıraladığın duygulara ek olarak gerçeği öğrenme merakımız da önemli. Biliyorsun, şu anda zaman durmuştur, dakikalar saat gibi uzun olmuştur, özgür kalmak için son saatleri saymamıza rağmen çok endişeliyim. Bizim bu durumumuz gibi açlık grevlerinin son saatleri de hiç geçmek bilmez, bütün bunları yenmenin bir yolunu söyleyeyim sana, yazıyı okumaya devam edelim. Nerede kalmıştık, hatırlıyorsun değil mi dedi.

Sekinin üzerinde yatan Roza'ya gözaltından bakan Delil:

— Öğrenme merakı, bizi rahat bırakmıyor, ölümlü burun buruna kalınca da dürtüyor bizi. Beni af et Roza, askerler gelinceye kadar kalan sayfaları bitirelim dediğinde Ferhan okumaya başladı:

22

“Cihan Komando eğitimi alıp döndükten sonra okuluna devam etti. Öğrencisi olduğu Ankara öğretmen okulu tam olarak faşistlerin üssü durumundaydı. Kendisi artık buranın sorumlusuydu. Dört kişilik bir komiteyle öğretmen okulunu yönetiyordu. Kamptan geldiği gün okulun yatakhanelerinin bulunduğu yatılı bölüme gitmiş, dört arkadaşını toplantıya çağırmişti. Bu toplantıdan sonra yatılı okulun bir yatakhanelerinde beşi birlikte kalmaya başlamışlardı.

Kaldıkları yer kocaman bir koğuştı. İki katlı sekiz ranza vardı, yani geceleri koğuştaki on altı kişi yatabilirdi. Beş kişi için fazla olan ranzaları dışarı atmamış, onları okula gelebilecek misafirleri için hazırlamışlardı.

Cihan Koğuşu bir yönetim yeri gibi hazırlamaya özen gösteriyordu. Çünkü buraya gelen gidenler olacaktı. Ve gelenlerin etkilenmesi gerekiyordu. Bunun için giriş kapısının hemen karşısındaki duvarın orta yerine uluyan kocaman bir kurt posterini astı. Orta Asya'da yaşayan Türklerin bir efsanesine göre uzun yıllar bir vadide dünyadan tecrit edilmiş olarak yaşayan Türklere yol göstererek eski ata yurtlarına geri götüren Asena isimli bir kurttu. Ve Türk ırkçıları bu efsaneden yola çıkarak bozkurdu bir sembol haline getirmişlerdi.

Koğuşun bir duvarına 1453 Yılında İstanbul'u Bizanslılardan alan Fatih Sultan Mehmet'in, başka bir duvarına da Başbuğun resimlerini astırdı.

Okulun dershanelerinden alınıp getirilen iki masa ve sandalye koğuşun uygun bir yerine yerleştirildi. Giysilerini asmak için kullandıkları demir dolaplarda seri atış yapabilen otomatik silahları da asılıydı.

Zaten burası öğrenci yurdundan ziyade askeri bir kampı andırıyordu. Örneğin yurdun bodrum katındaki büyük salonlardan biri atış poligonu haline getirilmişti. Dış duvarları dâhil, her taraf amacına uygun dizayn edilmiş, günün belli saatlerinde burada silah atış talimi yapılıyordu. Cihan'ın da içinde bulunduğu okul yönetimi, öğrenciler arasından güvenli kişileri seçerek bu eğitime alıyordu. Yatılı okulun bodrum katının başka bir salonu karate, tekvando, judo gibi yakın dövüş eğitimleri için hazırlanmıştı. Bu salonda öğrencilere gruplar halinde eğitim veriliyordu. Her dersin uzman eğitmeni dışarıdan geliyor, dersini verdikten sonra çıkıp gidiyordu.

Cihan'ın denetiminde çalışan Ankara Öğretmen Okulu yönetimi, başka yetkilere de sahipti. Örneğin okulun kayıt işlemlerini de onlar yürütüyorlardı. Yani yatılı öğretmen okuluna kimlerin alınacağına onlar karar veriyorlardı. Hatta o okulda kimlerin öğretmenlik yapıp yapmayacağını da onlar belirliyorlardı. Çünkü o tarihlerde Başbuğ'un sağ kolu Komando Ayvaz, Öğretmen Okulları Genel Müdürüydü.

Elbette Ankara Yatılı Öğretmen Okulunda yapılanlar sadece bunlardan ibaret değildi. Haftada birkaç kez periyodik olarak seminerler verilir ve okulun yatılı öğrencileri bu seminerlere katılmak mecburiyetinde bırakılırlardı. Öğrencileri bir iç savaşa göre şartlandırmayı amaçlayan bu konferansları Başbuğun adamları Muharrem Şimşek, Komando Ayvaz, Necati Tekin ve Başar Yazan veriyorlardı.

Cihan, okuldaki her işini rayına oturtunca Ankara Bahçelievler'deki Başbuğ Partisinin Genel Merkezinde görev aldı. Oraya gittiği ilk gün Başbuğ'un odasına uğradı, onunla tokalaştı, elini öperek saygısını gösterdi. Tepeden tırnağa heyecan doluydu, Türkiye'yi ve insanlığı kurtaracak bir liderle el eleydi. Çatık kaşları, bir kurdu andıran yüzü, korkunç gözleriyle Cihan'ı süzen Başbuğ ürkütücü sesiyle:

— Seni buraya ben aldırım, duygularına, nefesine hâkim ol. Güdülerini terbiye et, sır saklamayı öğren. Çok iş yap, az konuş. Söz gümüşse, sukut altındır atasözümüzü unutma! Kumluğa yazılan kocaman bir yazı olmaktansa, kayaya çekilen bir çizik ol. Saygı gösterilmesi gerekene karşı saygılı ol, saygıyı hak etmeyenin ipini çek. Tabiat kanunlarını öğren, daima güçlüden yana ol. Devleti baban, milleti anan olarak bil. Bunların dışında seni sen yapan içindeki her şeyi sil. Verilen her görevi ibadet olarak bil. Bu altın kurallara uyarsan yolun açıktır evladım, dedi.

Başbuğun bu dâhiyane sözleri karşısında şaşırان Cihan:

— Tamam, Başbuğum, sözleriniz kulaklarımda küpe gibi kalacak deyince, Başbuğ:

— Ha, sen Kürt'tün değil mi?

— Evet Kürdüm!

— Daha iyi evladım, Türklerle Kürtler et ile tırnak gibidirler. Hatta gerçek Türkler Kürtler'dir. Benim bu konudaki düşüncemi biliyorsun, ben ne kadar Türksem o kadar Kürdüm, bir Kürt ne kadar Kürt'se o kadar Türk'tür. Önemli olan devlete bağlılıktır. Ben sende bunu görüyorum.

— Sağ olun Başbuğum

— Sen hemen göreve başla. Seçimler yaklaşıyor, vereceğim talimatları tez kavrayıp yazıya dökeceksin. Sonra yazdıklarını düzenleyip direktifler haline getireceksin ve bunları belirli aralıklarla il ve ilçe teşkilatlarına yollayacaksın. Sana yardımcı olabilecek kişileri kendin bul ve çalıştır, dedi.

— Baş üstüne diyen Cihan asker gibi topuk selamı vererek odadan dışarı çıktı.

Kendi odasına doğru hızlı adımlarla yürürken, heyecandan içi içine sığmıyordu. Odasının kapısını kapatıp meşin koltuğuna oturdu, gözlerini yumunca, doğduğu, büyüdüğü yöreleri düşünmeye başladı. Doğduğu köyün eski adı Hergep, yeni adı Belekaya idi. Dedesinin anlatımına göre bu köy çok eskiden Erzincan'a bağlıydı. Kığı kazası yeni il yapılan Bingöl'e bağlanınca, Hergep köyü de Kığı'yla birlikte Bingöl'e bağlanmıştı.

Peri Suyu kıyısında derin bir vadide kurulan elli hanelik şirin bir köydü Hergep. Kocaman dut, ceviz armut, selvi ve kavak ağaçları köyün evlerini bir ormanlık gibi gizlemişti. Eskiden daha kalabalıktı, çevre köyleriyle birlikte kendine özgü bir dünya gibiydi adeta. Komşu köylerin adlarını hatırlamaya çalıştı: Xaştur, Zenan, Hozovit, Deşt, Sergelig kelimeleri döküldü dudaklarından.

Kurmancı ve Zazaki konuşan başka yakın köyleri de adım adım bilirdi. Bunların en büyükleri de Seter'di. Bu köyün kuzeyinde Haktanır, doğusunda Pargasur, güneyinde Zımtek, batısında Harik mezrası

vardı. Ve bu mezralarda değişik kabilelerden insanlar yaşırdı. Kabilelerin adlarını hatırlamaya çalıştı; “Seterzu, Seydiku, Galu, Usenu, Qureşu, Şıxmamedu, Quvatu” dedi kendi kendine, bunların anlamları üzerinde durmaya çalıştı. Başbuğun söylediği “et ile tırnak” deyimi geldi aklına.

Oysaki buralara gelmeden önce bambaşka bir insandı. Peri suyu berrak ve doludizgin akardı. Geceleri binlerce kurbağa aynı anda koro halinde vıraklardı. Çocuk arkadaşlarıyla köyün içinde, ayın ışığında oyunlar oynarlardı. Ana lisanıyla anlaşırdu akrabalarıyla, köy çobanının çaldığı kavalın sesi onu büyülerdi. Gül kokardı, sinc* kokardı, söğüt kokardı köyünün geceleri. Hafif serin bir yel eserdi ağaçların arasından. Dut ağaçlarına konmuş baykuşlar garip garip öterdi. Ve bazen ayağını incitmiş bir çocuğun ağlama sesi yükselirdi. O zaman her şey susardı. Peri suyu akmaz olurdu. Kurbağa korusu işaret almış orkestra üyeleri gibi sessizleşirdi, söğüt kokmazdı, baykuşlar dilsizleşirdi. Yel alıp giderdi kavalın sesini. Ay üzülürdü, gül ağlardı. Bütün çocuklar toplanırdı arkadaşlarının başına, acısına sevgilerini sürerlerdi. Çok çabuk çıkar giderdi acısı çocuğun ve ardından duvarlardan gülme sesleri yankılanırdı.

Kurbağa orkestrası gece konserine kaldığı yerden devam ederdi. Baykuşlar “Tuuuu” diyerek bir birlerine seslenirdi. Ateşböcekleri uçarken dansa tutuşurdu. Ay yaklaşır, gül kahkahayla gülerdi.

Çalan kapı zili Cihan’ı çocukluk düşlerinden kopardı, oturduğu yerden kalktı, kapıya kadar yürüdü, kapı kolunu çekince karşısında, Reis aracılığıyla tanıştığı kız arkadaşları Asena duruyordu. Saçları itinayla taranmıştı, yanaklarına hafif bir allık sürmüştü, üzerindeki bembeyaz takım elbiseyi aynı renkteki ayakkabılar tamamlıyordu. Başıyla selamlayarak elini tuttu, hoş geldiniz deyerek içeri buyur etti. Karşılıklı oturunca, İlk sözü Asena aldı:

- İstanbul’dan bir iş için gelmiştim, genel merkeze uğradım, burada olduğunuzu öğrenince sevindim.
- Çok sağ olun ben de sizi burada görünce mutlu oldum, ülküdaşların durumu nasıl?
- Herkes çok iyi, selamları var.

Asena 1956 İzmit doğumluydu, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesinde okuyordu. Reis’in çok samimi bir arkadaşıydı. Genç kız olmasına rağmen bir erkek gibi yetişmişti. Faşist Partinin militanıydı, ama Partide kadınlar için konulan kalıplar onun için geçerli değildi. Sürekli bir grup arkadaşıyla dolaşır, kahvelerde oturur, tespah çeker, sigara içerdi. Solcu gençlere karşı yapılan kavgalara bizzat katılırdı. Asena adının ona kim tarafından verildiğini bilmezdi Cihan, ama hep merak ederdi. Ona çay veya kahve ısmarlamak istedi. Asena itiraz etti, acil işi vardı, ayaküstü uğramak için gelmişti, gitmeliydi.

Misafirini uğurlayan Cihan, odasına dönünce tekrar köyünü düşündü, ama güzel gecesi Asena tarafından parçalanmıştı. Bir daha kafasında canlandıramaya çalıştı.

Bu kez Peri Nehrinde akan suyun sesi yankılandı kulaklarında. Peri suyu, köyüne, kıyısındaki diğer köy ve mezralara ruh, can, hayat verirdi. Kocaman kırmızı ve lezzetli domatesler, piştiğinde etten daha lezzetli olan biberler, tadına doyum olamaz hafif tüylü salatalıklar, kapkara patlıcanlar onun eserleriydi.

Yaz kış durmadan ninni söyleyerek akar, ilkbahar aylarında kükrer coşardı. Köyün alt tarafında başka derelerle birleşir, Munzur Nehriyle kucaklaşınca çıldırır, Keban baraj gölünde sakinleşirdi.

Bir de Seter’deki anıt mezarı hiçbir zaman unutamazdı. Eskiden üzerinde çok güzel bir kubbe vardı. Yaşlıların anlatımına göre orada bir ermiş yatardı. Bütün çevre köy ve mezralar için orası kutsaldı. Yakınındaki ağaçlara kimse dokunamazdı, dokunanın ayaklarına inme ineneğine, gözlerinin kör olacağına inanılırdı. Ziyaretin adı Çılderguş’tü (Kırk beşik). Geceleri kubbesinin tepesinde ışık yandığına inanılırdı. Ama sadece günahkâr olmayanlar bu ışığı görebilirlerdi. Kubbeyi ziyaret eden kadınlar, dilek tuttuktan sonra taş üzerine taş koyarlardı. Erkekler yanından geçerlerken durur, ellerini havaya kaldırır, dua okuyup

avuçlarını yüzlerine sürerek geçerlerdi. Çılderguş'un yalnız insanların değil, yöredeki hayvanların ve bitkilerin de koruyucusu olduğuna inanılırdı.

Büyüklerinden öğrendiğine göre çok önceleri Hergep'te ilkokul açılmış, okul çağına gelmiş çocuklar zorla okula alınmıştı. Burada dayak zoruyla, korkuyla Türkçe öğrenmişlerdi.

Türkçe öğrenenler büyüyünce peş peşe köyü terk etmeye başlamışlardı. Bu aralar Karakoçan ile Hergep köyü arasında yol yapılmış, böylece şehirle bağlantı sağlanmıştı.

Günden güne köydeki hane sayısı azalmış, giderek yalnız yaşlıların yaşadığı az nüfuslu bir köy haline gelmişti. Bakımsız kalan çevre köylerin ve Ermiş mezarlarının kubbeleri çökmüş, çevresindeki ağaçları yağmalanmıştı. Dirlik düzen kalmamış, yöre insanları birbirlerine karşı saygılarını yitirmişlerdi. Alevi köyler ile Sünni köyler arasındaki ayrılık körüklenmişti.

Karakoçan'da ortaokula başlayan Cihan tam bir Türk olarak yetiştirilmeye başlanmıştı. Tarih öğretmenleri aşırı bir Türk ırkçısıydı. Ona göre yeryüzündeki bütün Türkler esaret ve zulüm altındaydı. Bir zamanlar bütün insanlığın efendisi ve üç kıtada at oynatan bu asil ve soylu millet kan ağlıyordu. Ama bu durum böyle gidemezdi. Millet kendi bağrından yeni bir Cengiz Han'ı, bir Timur Leng'i, yeni bir Fatih'i kesin olarak doğuracaktı. İşte o zaman asil Türk soyu yeniden dünyaya hâkim olacaktı.

Koltuğuna kurulu Cihan'nın kulaklarında tarihin derinliklerinden, taa Orta Asya'dan, doludizgin koşan at nallarının sesleri yankılanmaya başladı.”

23

Hapishaneden çikalı üç gün olmuştu. Amerikalı Askerlerin kontrol ettiği bir otelde kalıyorlardı. Roza henüz şoktan kurtulamamıştı. Odanın bir köşesindeki yatakta sırtüstü uzanmış, gözlerini tavana dikmiş dalmıştı. Delil ile Ferhan pencerenin yanındaki bir masada karşılıklı oturmuş, bardaklarındaki sütü yudumlayarak sohbet ediyorlardı. Yirmi günlük açlıktan sonra üç gündür saat başına bir şeyler atıştırıyorlar, ama bir türlü doymuyorlardı.

Dışarıda zaten kıyamet kopmuştu. Otelde mahsur kalmışlardı. Saddam'ın yüz binlerce askeri bir anda ortadan kaybolmuş, şaşkın Amerikan askerleri bilmedikleri, tanımadıkları yabancı sokaklara dolmuşlardı. Anlatılanlar doğruysa; Saddam orduya: “Silahlarınızı saklayın, sivil elbiselerinizi giyin, halkın arasına karışın” talimatını vermişti.

Kırk yıldan beri halka baskı, zulüm yapan bir ordu ve polis teşkilatının ortalıktan aniden tüyemesiyle, işgalci bir konumda olan Amerikan ordusunun Bağdat'a yabancı olması, halkın ruhundaki zulüm barikatlarının yıkılmasının yarattığı ilk sonuç; kaosun kente hâkim olmasıydı.

Kaldığı otelin penceresinden dışarıyı izleyebilen Ferhan, kargaşa dışında bir şey göremiyordu. Kalabalıklar sokakları doldurmuştu, bazı gruplar camlarını kırdıkları mağazaları yağmıyorlardı, kimi ekmek çalıyordu, kimi bir koltuğu, kimi bir kanepeyi sırtlayarak evinin yoluna koyuluyordu. Kısa süre öncesine kadar onun mallarına sahip çıkıp koruyan yoksullar, bu korku sona erince kendi mallarına sahip çıkıp geri alıyorlardı sanki. Belki de talan konusunda yoksullara öncülük yapanlar, silahlarını saklayan ve sivil giyinen polis ve askerlerdi.

Saddam iktidardayken asker ve polis elbiseleriyle çarşı pazarı koruyanlar, O iktidardan düşünce sivil elbiselere bürünüp aynı çarşuyu yağmıyorlardı. Bir gün önce Saddam'a tapanlar, şimdi ayaklarındaki terlikleri ellerine almış, duvardaki Saddam resminin ve heykellerinin yüzüne vuruyorlardı. Kalabalık

törenler ve kendilerine göre tarihi gösterilerle Saddam'ın heykellerini Bağdat meydanlarına dikenler, şimdi aynı heykelleri coşkun alkışlarla yıkıyorlardı. Zalimlerin zulmünden dolayı yıllardır Bağdat'ta gizlenenler, şimdi serbestçe sokaklarda dolaşabiliyorlardı. Zalimler ise saklanacak delik arıyorlardı.

Delil, Ferhan ile birlikte bu tarihi değişikliği bir müddet pencereden izledi. Kaldıkları odanın kapısı çalınca Delil kapıyı açmaya gitti. Gelen Rebekka idi. Kucaklaşıp öpüştiler, ikisi de ağlıyorlardı, Ferhan pencerenin yanından ayrılarak açık olan kapıda kucaklaşan Rebekka ile Delil'e doğru yürüdü, Roza da yattığı yerden ayağa kalktı. Bir gün önce tanıdığı bir gazeteci aracılığıyla kaldığı oteli bildiren Delil, nihayet Rebekka'yla buluşabilmişti.

Ferhan'la tokalaşan Roza ile kucaklaşıp öpüşen Rebekka rahat bir nefes alınca yatağın bir ucuna ilişti. Sarf ettiği ilk söz:

— Kıyamet kopmuş gibi, ne telefonlar, ne elektrik şebekeleri çalışıyor, ne de sular akıyor, yaşam durmuş, buraya gelinceye kadar neler çektim bilemezsiniz dedi.

Delil'in yüzüne bakan Rebekka kendisinin çektiği sıkıntıları anlatmaktan utandı. Bu utancını dışa vurmamak için:

— Delil, Irak sınırını geçtiğinizde, yolu bilmiyor muydunuz, neden benden yardım istemediniz?

Gözleriyle Ferhan'ı işaret eden Delil:

— Bu arkadaş bize rehberlik yapıyordu, seni rahatsız etmek istemedim.

— Olur mu? Rahatsız etmek istemedim, bu söylediğinden üzüldüm şimdi!

— Olan oldu, artık hiçbir şeyi geri getiremeyiz, buradan Süleymaniye'ye gitmek için senin yardımlarına ihtiyacımız var, hiç birimizin pasaportu, kimliği yok, çünkü bütün eşyalarımıza el koydular ve geri vermediler.

Delil İran askerleri tarafından yakalandığı andan, kaldıkları otelin odasına getirildikleri ana kadar yaşadıkları her şeyi anlattı.

İranlı subay ile Iraklı gardiyanın getirdiği sarı zarfları ve zarfların içinden çıkan öyküleri dinleyince dehşete kapılan Rebekka, yanında oturan Roza'ya sarılarak ağlamaya başladı. Bir müddet otelin odasında sessizlik hâkim oldu. Kimse konuşmak istemiyordu. Rebekka ayağa kalktı, Delil'e ağlamaklı gözlerle baktı:

— Tamam, ben Amerikalı komutanla konuşmaya gidiyorum. Gerçi yollar tehlikeli her tarafta ayaklanmalar çatışmalar var. Ama ben bir yolunu bulurum.

— Sağ ol Rebekka, sana güveniyorum.

— Beni bekleyin, şu anda bir şey ihtiyacımız var mı?

Delil:

— Şimdilik yok dedi.

Rebekka vedalaşarak ayrıldı.

İki gün sonra ancak gelebildi. Dışarıda askeri bir kamyon bekliyordu. Hızlı adımlarla aşağı indiler Roza ile Rebekka arabanın ön tarafında, Delil ile Ferhan ise üstü brandayla kaplı aracın arka bölümünde karşılıklı oturdular. Araba yola çıkınca, Roza başından geçenleri, maruz kaldığı tecavüzü Rebekka'ya anlatmaya başladı. Sanki bu anı bekliyormuşçasına sabrı tükenen Ferhan,

— Cihan'ın öyküsü çok ilginçti. Ama elimizde sadece bir bölüm kaldı. Müsaitsen kalan son bölümü de okuyayım.

— Evet, bu kapalı araçta geçmek bilmeyen zamana karşı durmaktansa bulmacamızı çözmeye devam

“Milliyet Gazetesinin genel yayın yönetmeni Abdi İpekçi makam koltuğuna oturmuş, gazete haberlerini okuyor, önündeki deftere kısa notlar düşüyordu. Orta boylu, kır saçlı, orta yaşın üzerinde kibar bir adamdı. Aydın yüzlü, batı kültürüyle yetişmiş, rafine bir aydıdı.

Üzerinde yakası epeyce büyük mavi bir gömlek, kahverengi bir ceket, siyah bir pantolon vardı. Biraz önce sakal tıraşı olmuş, kendine özgü badem bıyıklarını göze çarpar hale getirmiş, evinin önünde bekleyen arabasına binerek iş yerine gelmişti.

Her sabah yaptığı gibi üzerinde küçük kahve fincanının bulunduğu bir tepsiyle içeri giren İkbâl Hanım, tatlı ve hoş sesiyle:

— Günaydın efendim diyerek, tepsiyi masanın üzerine bırakıp dışarı çıktı. Abdi İpekçi henüz kahvesini yudumlamadan masanın üzerindeki telefonu çaldı. İkinci kez çalınca ahizeyi eline aldı.

— Alo Buyurun.

— Alo, orası Milliyet Gazetesi mi?

— Evet, buyurun kardeşim Milliyet Gazetesi.

— Genel yayın yönetmeni Abdi İpekçi ile görüşmek istiyorum.

— Kimsiniz siz?

— Beni Abdi beye bağlayın, ona söylerim.

— Tamam, buyurun, söyleyebilirsiniz, benim.

— Ağabey merhaba, ben sizin yazılarınızı daima takip ederim. Çok doğru ve güzel şeyler yazıyorsunuz. Kokuyu almışsınız, ama gerçeği bilmiyorsunuz!

— Kimsiniz siz kardeşim? Ben sizi tanıyorum! Ne kokusu?

— Telefonda adımı size söyleyemem, telefonlarınız dinleniyor, biliyor musunuz?

— Ben bir gazeteciyim ve her işimi şeffaf yapıyorum!

— Ama yazılarınızda şeffaf olmayan işleri deşifre etmeye çalışıyorsunuz!

— Bu benim görevim!

— Ağabey bana inanın ve güvenin. Hayatım tehlikede, size çok önemli sırlar vermek istiyorum!

— Kimsiniz kardeşim, hangi konularda bana sırlar vermek istiyorsunuz?

— Ağabey kızmayınız, uzun süre silah kaçakçılığı, Mafya, Milliyetçi Hareket Partisi ve devlet bağlantıları üzerinde yazmıyor musunuz?

— Evet

— Ağabey bu konularda size belgeler vereceğim, bana güvenin, buluşma yerini siz belirleyin ben gelirim.

— Peki, kardeşim ne zaman gelebilirsin?

— Yarın ağabey, yarın öğle vakti!

Bir Gün sonra saat yaklaşık 13 te Abdi İpekçi ile esrarengiz adam تنها bir parkta kuru bir bankın üzerinde yan yana oturdular. Esrarengiz adam uzun boylu pos bıyıklı iri yarı bir adamdı. Yüz hatları hayli

gergin, kaşları çatık, gözleri korku doluydu. Abdi İpekçi esrarengiz adamla el sıkışırken adını söylemiş, fakat esrarengiz adam ise kendisini Burhan olarak tanıtmıştı. Burhan'ın acelesi vardı, konuşmak istiyordu:

— Ağabey geldiğiniz için size teşekkür ediyorum. Yazılarınızdan dolayı sizi iyi tanıyorum. Bunun için bildiklerimi size açık olarak söylüyorum. Beni öldürecekler, bunu çok iyi biliyorum. Ama siz benim tanığımısınız, onun için konuşuyorum.

— Kardeşim telaşlanma, seni kim öldürecek? Konu nedir? Sen önce onu anlat!

— Ağabey ben büyük bir silah kaçakçısıyım. Yalnız silah kaçakçısı değil, büyük bir eroin ihracatçısıyım. Patronumun adı Yıldırım'dır, duydun mu bu adı ağabey?

— Duydum ama yeterince tanımıyorum.

— Yıldırım MİT mensubudur ağabey!

— MİT mensubu mu?

— Evet, ağabey büyük ortağı Bekir Çelenk de!

— Ama bunların kanıtı olması gerekir.

— Sabret abicğim, anlatacağım. Sadece iş bu ikisiyle sınırlı değil ki! Binlerce kilo esrar, eroini dışarı çıkardık, tonlarca silahı içeri soktuk. Sana uyuşturucuyu çıkardığımız, silahları içeri soktuğumuz gümrük kapılarını sayayım; istersen oralarda dönen dolapları anlatayım ağabey!

— Anlat kardeşim, dinliyorum.

— Bak ağabey, siz gazetecisiniz ve aynı zamanda araştırmacısınız. Ben size söylüyorum. Araştırın. Söylediğim hiç bir şeyin yalan olmadığını anlayacaksınız. Önce size gümrük kapılarını söylüyorum: Bir, Kapıkule; iki, İpsala; üç, Mersin; dört, Yeşilköy gümrük müdürlükleri tamamen Yıldırım'ın kontrolü altındadır. Bu kapılarda görevli olan bütün personeli araştırın, hepsinin Yıldırım'ın isteği üzerine bakanlıkça atanmalarının yapıldığını göreceksiniz. Beni öldürecekler ağabey, ama sana çok önemli bir sır veriyorum: Eroin götürüp, silah getirirken bu kapılarda herhangi bir aksilikle karşılaştığımızda anahtar kelimemiz dokuzdur. İçinde “dokuz” geçen bir cümle kullandığımızda her şey aniden hal olurdu.

— Peki, dokuzun anlamı nedir?

— Ben de bilmiyorum ağabey, bir defasında sordum; “Bilmemek mutluluktur” dediler.

— Peki devletin bundan haberi yok mu?

— Hem var hem yok ağabey!

— Nasıl hem var hem yok?

— Nasıl söylenir, bilmem ki! İki devlet var ağabey, biri görünürdeki devlet, diğeri görünmeyen asıl devlet. Bu işleri yapan asıl devlettir. Göstermelik devlet de biliyor ama bilmiyor gibi davranıyor.

— Peki, silahları nereden buluyordunuz?

— İtalya, İspanya, Fransa, Çekoslovakya'dan Bulgaristan'a geliyordu. Oradaki Kintex şirketi her şeyi ayarlıyor. Bizimkiler onlarla ortak, oradan alınıp sözünü ettiğim gümrük kapılarından içeri sokuluyor. Biz devlet gibi çalışıyoruz ağabey, bizim patronlara pasaport verme yetkisi bile verilmiş, her birimiz birkaç pasaport taşıyoruz.

— Kardeşim, ama benim daha somut bilgilere ihtiyacım var. Senin bu söylediklerini kanıtlamadığım müddetçe yazamam.

— Tamam, ağabey ben sana bir dosya hazırlayayım. Hangi tarihlerde kaç kilo eroini hangi gümrük kapısından geçirdiğimizi, eroini hangi Avrupa ülkesine götürüp nereye teslim ettiğimizi, bizi geçiren

gümrük müdürü ve memurların isim ve soyisimlerini, kaç parti silahı Bulgaristan'da nerede kamyonlara yüklediğimizi, pasaportları nasıl yaptığımızı tek tek yazacağım ağabey. Günü tarihi, saati ve adı soyadıyla. Kullandığımız araçların plaka numaralarını ve bu araçların hangi şirketlerin adına kayıtlı olduklarını bir bir yazacağım. Ama ağabey, yemin billâh beni götürürler. Bunlar çok güçlü ağabey, MİT in yarısı, bakanların bir kısmı, üst düzey askerlerin çoğu bunlardır. Söz, sana dosyayı getireceğim. Ama ağabey sen de kendine dikkat et! Ben öldürülürsem mezarımın yerini bile kimse bilmez, ama seni öldürürlerse büyük gürültü kopar. Dediğim teşkilat gürültüyü çok sever ağabey!

Bu son cümleyi söyleyince vedalaşıp hızlı adımlarla bankın yanından ayrıldı. Uzaklaştıkça küçülen Burhan'ı izleyen Abdi İpekçi, korkunç bir gerçekle karşı karşıya olduğunu düşünüyordu. Adamın anlattığı her kelime gerçektir. Söylenenleri sahip olduğu bilgilerle karşılaştırınca dehşete kapıldı. Ülke, askeri bir cuntaya doğru hızla sürükleniyordu. Ve olan biten hiçbir şey kontrolsüz değildi!

Ama ne yapacaktı? Bu korkunç durumu engellemek için bir şeyler yapmalıydı! Türkiye kan deryasına dönmüştü; her gün birkaç kişi öldürülüyor, olayların faileri yakalanamıyordu. Devlet himayesinde Avrupa'ya eroin ihraç ediliyordu. Silah kaçakçıları mafya ve faşist örgütler kendi başına değillerdi, bunları koordine eden bir güç vardı. Artık buna emindi. Şu anda Türkiye'nin en büyük gazetelerinden birinin başındaydı. Aydın ve demokrat sorumluluğu da taşıyordu. Ama yalnız başına ne yapabilirdi ki? Ayağa kalkmadan önce biraz daha düşündü.

"Başbakan Sosyal demokrat bir insandır, gidip her şeyi onunla açık açık konuşmalıyım" diye mırıldandı. Az sonra bu fikrinden caydı. "Hükümet yamalı bir bohça gibi ve Başbakanın yapabileceği fazla bir şey yok. Daha geçenlerde kendisine karşı bir suikast gerçekleşti. Silahı sıkkan polis yakalandı; elindeki silah ancak özel emirle kullanılabilir nitelikteydi, ne yapabildi ki Başbakan? Ordudan bazı subaylar emekli edildi. Olayın üstü örtüldü. Hepsi bu kadar" dedi. Ama bu işi önlemenin bir yolu mutlaka olmalıydı. Amerikalılar geldi aklına. Bu konuyu bir de onlarla konuşmayı düşündü. Amerikalılar faşist bir darbeden yana olabilirler miydi?

NATO silahlarıyla akıtılan bu kadar kana seyirci kalabilirler miydi? Avrupa'ya sevk edilen uyuşturucuya göz yumabilirler miydi? Eğer Amerika bütün bunlara göz yumacaksa, nerede kalırdı demokratiği?

Kafasındaki bu soru işaretleriyle gazete binasına döndü, karşılaştığı arkadaşlarını her zamanki gibi nazikçe selamladı. Odasına geçerek koltuğuna oturdu. Bir müddet daha düşündü, masanın üzerindeki adres defterine göz attı. Paul adının karşısındaki rakamları çevirdi. Karşılıklı selamlaşmadan sonra, kısa konuştular, Paul, Abdi İpekçi'yi çok yakından tanıyordu. Randevu isteğini memnuniyetle karşıladı. Abdi İpekçi randevu tarihini ve yerini defterine not düşüp görüşmeyi bitirdi.

Gazetede yayınlanacak olan yarınki başyazısını tasarlamak üzere düşünmeye başladı. Kafasını allak bulak eden, kendisiyle birlikte ülkenin geleceğini karartan bu utancı kamuoyuna anlatmalıydı. Kalemını aldı, masanın üzerinde hazır duran kâğıdı karlamaya başladı. Konu, Mafya, Faşist Örgütler ve devlet ilişkisiydi. Yazdıklarının başına iş açacağını biliyordu. Ama gerçeğe inananların korkmaması gerektiğini söyleyen yine kendisiydi. Yazdıklarına son noktayı koyduğunda rahattı.

Paul Hoppe, Abdi İpekçi görüşmesi gayet sade döşenmiş bir büroda gerçekleşti. Abdi Bey kapıyı tıklayıp içeri girdiğinde Paul onu ayakta karşıladı, elini uzatarak Amerikan aksanı İngilizcesiyle "hoş geldiniz" dedi. Karşılıklı oturduklarında Abdi Bey muhatabını baştan aşağı şöyle bir süzdü. Kırmızıya yakın biçimli bir sakalı, kahverengi saçları, masmavi gözleri vardı. Alnı hayli genişti, üzerindeki spor

kıyafeti, elinde tuttuğu piposuyla tipik bir Amerikalı bürokratu andırıyordu. Paul piposundan bir nefes çekip

— Sizi dinliyorum Abdi Bey, yazılarınızı takip ediyorum. Benden neyi öğrenmek istiyorsunuz, doğrusu merak ediyorum! Siz Türk solcularının bir saplantısı var, her şeyin ardında Amerikan parmağı ararsınız!

— Evet, sizinle ciddi anlamda tartışmak ve merak ettiğim konuları öğrenmek istiyorum.

— Neyi?

— Türkiye nereye doğru gidiyor? Her gün birkaç cinayet işleniyor. Profesörler, bilim adamları, savcılar, öğrenciler vuruluyor. Gündüz ortasında otomatik silahlı kişiler kahveleri rastgele tarıyor.

— Evet, bunları iyi analiz etmek lazım, her şeyi Türkiye'nin çevresinde cereyan eden hadiselerle ilgili ele almak gerekiyor diye düşünüyorum. Bakın Sovyetler Afganistan'a girdi. İran Şahının ve rejiminin ömrü dolmak üzere, orada büyük kargaşalar hâkim olmaya başladı. Irak ile Suriye zaten Rusya'nın peyki konumundadır. Bulgaristan ve Sovyetler Türkiye'yi yıkmak için tetikte bekliyor. Çevreniz kuşatılmış durumda, bu kuşatmanın dışında kalan bir Yunanistan var, onunla da kedi ile köpek gibisiniz.

— Bay Paul, yani size göre Türkiye'deki kargaşayı yaratan Sovyetler mi? Kahraman Maraş'taki katliamı Ruslar mı yaptı? Bir Mayıs katliamını Bulgarlar mı tertip etti? Malatya Belediye Başkanına kimler bombalı paket yolladı? Alevilerle Sünnileri Ruslar mı bir birine kırdırdı?

— Tabii denetim dışına çıkmış milliyetçi gruplar var. Ayrıca Maraş Malatya gibi bölgelerde Sünni ve Alevi vatandaşlarınız arasında çelişkiler de var, bu husumet eskiye dayanıyor. Ama bizim çocuklar sıkıyönetim ilan etti, canla başla önlemeye çalışıyorlar.

Paul'un kullandığı “bizim çocuklar” lafı Abdi Beyin dikkatinden kaçmadı. Hiç kuşkusuz “Bizim çocuklar” sözünü askerler için sarf etmişti. Bu lafı ağzından kaçırmış olabilirdi.

Yoksa kendisi gibi bir gazetecinin karşısında sarf edilecek bir laf değildi. Abdi Bey bu lafı duymamış gibi davrandı.

— Bay Paul, size bir iç savaştan söz etmiyorum. Tek taraflı bir savaşı anlatmaya çalışıyorum. Binlerce ölü ve yaralıdan, yakılmış şehirlerden, yakalanamayan katillerden söz ediyorum. Siz Türkiye sınırlarından kamyonlarla kaçak silahların sokulduğunu, aynı yollardan Batıya eroin gönderildiğini biliyor musunuz? Ve Türkiye'ye sokulan bu silahların tümünün NATO ya bağlı ülkelerde üretildiğinden haberdar mısınız?

— Anladım, siz herhalde Sicilya Mafyasından söz ediyorsunuz?

— Bay Paul benimle dalga geçmeyin lütfen! Eğer varsa bir etkiniz bunları durdurunuz!

— Ama Türkiye'deki komünistlerden söz etmiyorsunuz, Kürt Örgütlerinin çoğu komünistlerin denetimindedir, doğuda, güneydoğuda her tarafta cirit atıyorlar, bunları görmemezlikten geliyorsunuz! Silahları Bulgarlar yolluyorlar, biliyorum, denetim dışı grupların varlığını kabul ediyorum, onlara karşı mücadele edilecek merak etmeyin.

— Bay Paul, ben denetim altındaki gruplardan söz ediyorum, tutulmuş sınır kapılarından, yakalanamayan katillerden, görevlendirilen mafyadan...

— Bak sana çok önemli bazı şeyler söyleyeceğim, ama aramızda kalsın. Mademki gerçeği öğrenmek istiyorsun sana söyleyeyim. Yasadışı işler yapanlarla bizim hiçbir ilişkimiz yok. Bizi dinlemediler, kendileri teşkilatlarını kurdular...

— Ne teşkilatı? Kendileri derken kimleri kast ediyorsunuz?

Hayli açık verdiğini anlayan Paul:

— Ama Abdi Bey, telaşlanmanıza gerek yok, bazı durumlara göz yumulmuş olabilir, müdahale yapılacak ve her kurum rayına sokulacaktır. Türkiye’de mafya olarak nitelenebilecek kendi başına buyruk bir organizasyon yoktur.

— Teşekkürler Bay Paul, zannedersem sizi anladım, elimde çok önemli bir dosya var; yakında onu yayınlayacağım. İnşallah yanlış anlaşılmasın. Demokrasi güçlerini harekete geçirebilirim sevindirir.

Müsaade isteyen Abdi İpekçi, vedalaşarak ayrıldı. Sokağa çıkarken askeri bir darbenin olacağına kesin emindi. Paul gerekli sinyalleri vermişti. Bir demokrat olarak askeri darbelerle karşıydı. Ama darbe yapmak isteyenlerin gerekçeleri de çok güçlüydü. Ve bu gerekçeler adım adım hazırlanmıştı.

Kendisi artık buna emindi, önemli bilgi ve belgelere ulaşmış ve ulaşmak üzereydi. Ona göre bu darbeyi önlemenin bir yolu vardı ve bu yolu mutlaka bulacaktı.

Türkiye’nin başka bir ilinde yani Kayseri’de, bir Ordu Evinde ikisi asker biri sivil, üç kişi çok önemli bazı konuları konuşmak için bir araya gelmişlerdi. Güneş batmak üzereydi; büronun perdeleri çekiliydi, perdelerin kenarlarından sızan ışıklardan dolayı içeride bir kızılık oluşmuştu. Tahta masanın etrafında oturan üst rütbeli subayın adı Serdar Sattık’tı. Ordunun birçok kademelerinde ve pek çok teşkilatında başarıyla çalışmış, olgun, disiplinli ve zeki birisiydi. Yaşı hayli ilerlemesine rağmen atik ve genç görünüyordu. Yüzü pürüzsüz ama saçları kırışmıştı.

Üniformalı ikinci kişi ise, doğu ordularından sorumlu Koray Yaver’di. Sivil elbiseli ise İstanbul’dan gelen Etem Düzyol’dur.

Koray ile Etem önce komutanı dinleyecek, sonra görüşlerini ve önerilerini sunacaklardı. Ankara’dan özel bir helikopterle yola çıktığından beri konuşması üzerine düşünen, notlar alan Serdar Sattık kendisini dinlemek için sabırsızlanan arkadaşlarına, çok sakın bir ses tonuyla şunları söyledi:

— Arkadaşlar, askeri bir darbe için gerekenlerin yapılması konusunda kesin talimat aldım. Ordunun bütün kademeleri ikna olmuş durumdadır. Teşkilatımızın yıllardır yaptığı çalışmalar sonucu halk ordudan medet umar hale gelmiştir. Biz ordu olarak hazırlıklarımızı tamamlayıncaya kadar teşkilat, halkı tam olarak hazırlamak için şiddet olaylarını sürdürmelidir. Siyasi partilerin parlâmentoda görevlerini yapmaması için ne gerekiyorsa yapılmalı, Ecevit hükümeti işbaşından uzaklaştırılmalı, muhalefet ve iktidar arasındaki tansiyon yükseltilmelidir. Bu işler öylesine ustaca yapılmalı ki, askeri darbe yapıldığı anda halkın büyük çoğunluğu darbeyi yapanları alkışlamalıdır.

Bu konu üzerinde uzunca bir zamandır kafa yoran Koray, çözümünü bulamadığı sorunu hatırlayınca komutanından cevabını almayı düşündü, Koray’ın yüz hatlarından soru sormak istediğini anlayan Serdar Sattık:

— Buyurun sorunuzu sorun!

— Komutanım, Türk halkını ikna ederiz; gerçi halkımız ikna olmasa da bir sorun çıkarmaz. Bizim için önemli olan Amerika ve Avrupa’nın ikna olmasıdır. Biz teşkilat olarak şimdiye kadar fazla açık vermedik. Konulan bütün şiddet eylemlerini kamuoyuna “sağ sol” çatışması olarak yansıtmış durumdayız. Amerika darbeye yeşil ışık yakar, ama bizde ne kadar insan ölürse ölsün Avrupalı bazı etkili çevreler, askeri darbeye karşı çıkarlar. Onları ikna etmenin yolunu bulmamız lazım; bu konu üzerinde çok kafa yordum ama bir yol bulamadım komutanım.

Aynı konuda çıkmazda olan komutan, o güne kadar hiç düşünmediği korkunç bir şeyi, hatırladı ve şöyle dile getirdi:

— Kolaydır, onun da bir çaresini buluruz. O ahmak çevreleri ikna etmek için binlerce Avrupalı

vurmamıza gerek yok. Tek bir kişiyi vurursak, bizdeki anarşinin nereye sıçradığını görür ikna olurlar. Bu kişide Pa 1 olabilir. Bizim teşkilat bunu kolaylıkla yapar. Yeter ki uluslararası durum iyi analiz edilsin, yeri ve zamanı iyi seçilsin.

— Ama komutanım, açığa çıkarsa?

İlk olarak kahkahayla gülen komutan:

— Teşkilatı henüz kimse bilmiyor, Olayı veya olayları sağ milliyetçi örgütler ve mafya yapmış gibi gösterilir. Yakalanan olursa böyle denir, olmadıysa bin bir teori üretilir. Avrupalılar zaten yeterince ahmaktırlar, gerçeklerden ziyade üretilen fantezilere inanmaya daha yatkındırlar.

— Amerikanın tavrı nasıl olur?

— Amerikan yönetimi darbeye tam destek verir. Ama Pa 1 konusunda dediğim gibi uluslararası durumu iyi analiz etmemiz gerekir. Gerçi Pa 1 konusu şu anda aklıma geldi söyledim, şimdilik bu konuyu unuttun!

— Komutanım birden söylediniz ama turnayı gözünden vurdunuz, bu düşünceniz kasamızda kalsın. Zamanı gelince kızgınlıkla bir iki yerde söyleriz; inanıyorum ki durumdan vazife çıkaracak arkadaşlarımız çıkar.

— Oldu, bu konuyu kapatalım. Ordu içindeki hazırlıklar üzerine kapsamlı çalışmalara ileride başlayacağız. Şimdi sizin söyleyeceklerinizi dinlemek istiyorum Etem Bey, buyurun.

Komutanı dinlerken anlatacaklarını kafasında tasarlayan Etem;

— Komutanım biliyorsunuz ki ben İstanbul'dan geldim. Bizim bölgede acil olarak müdahale edilmesi gereken bazı gelişmeler oldu. Teşkilat açık verdi.

— Ne gibi?

— Milliyet Gazetesi başyazarının telefonlarını dinliyoruz, teşkilatımız hakkında önemli bilgilere ulaştığı anlaşılmaktadır. Bakanı kullandığımızı, gümrük kapıları sorununu, kaçakçılar ve Milliyetçi Partiyle ilişkilerimizi öğrenmiş. Askerlerin darbe yapmak istediğini de kulağına çalmış birileri.

— Tehdit edilsin susar.

— Hayır, efendim susmaz, batılı çevrelerle ilişkisi geniştir, onlara inanır. Ayrıca daha şimdiden darbeyi engellemek için kulislere başlamıştır; aldığımız duyumlara göre Bülent Ecevit ile Süleyman Demirel'i bir araya getirmek için hayaller kuruyormuş. Yazılarını takip ediyorsunuzdur, kaçakçılar, Milliyetçi Parti, devletin bir kesimi diye bir üçgünden söz ediyor. Zannedersenem yakın bir zamanda bazı önemli belgeler geçti eline veya geçmek üzeredir, dosya hazırlamış yayınlamakmış!

— O zaman müdahale edilsin. Bütün çevreler tarafından sevilen bir adamdır. Bir taşla birkaç kuş birden vurmuş olacağız. Askeri darbenin neden gerekli olduğunu Avrupalı çevrelere anlatmanın en önemli unsuru olarak organize edilsin. Senaryo çok mükemmel olmalıdır. Gerçi Abdi beyin genel olarak devletimize bir zararı yoktur. Ama şu andan itibaren ölüsü dirisinden çok daha faydalıdır. Hemen işi senaryoculara havale edin, oyuncular da rollerini iyi oynamalıdırlar.

Etem, komutanın söylediklerini şifreli olarak not defterine kaydetti. Bunun dışında bir sıkıntılarının olmadığını söyledi. Koray söz hakkı aldı:

— Komutanım çok önemli olarak gördüğüm bir görüşümü arz etmek istiyorum.

— Buyurun

— Komutanım, teşkilatımızın üyeleri olup, bazı örgütlerin lideri konumda olanları peyderpey yurt dışına yollayalım, zaten bazılarını yolladık. Askeri darbe olunca, binlerce kişi kaçacak, bunu biliyorum.

Önceden lider takımı gider yerlerini hazırlarsa, sonradan çıkanları denetim altına almakta zorlanmayız.

— Olabilir. Gereğini yaparsınız!

Bu son söz toplantıyı bitirdi, Serdar Sattık Ankara ya, Etem İstanbul a döndü.

1 Şubat 1979 günü Abdi İpekçi 16.30 Uçağıyla Ankara'dan İstanbul'a dönmektedir. Gayet şık giyinmiş, saçlarını itinayla taramış, kravatını sıkıca bağlamıştı. Uçağı bulutların üzerinde seyrederken düşlere dalmıştı. Son on beş gündür gözle görülmez şeytanlar tarafından her yerde takip edildiğini düşünüyordu. Önce bürosunda sekreterinin adres ve telefon defteri kayboldu, gazete binasının her yeri arandı, orada çalışan herkeste bir telaş vardı. Bir kaç gün sonra defterin sadece kapağı bulundu. Daha bu olayın şoku atlatılmadan bu kez arabasının anahtarları kayıplara karıştı. 27 Ocak günü Türkiye İşverenler Sendikasının düzenlediği toplantıda yaptığı konuşmanın bant kayıtlarının birileri tarafından çalındığı söylendi. Görünmez bir el, her gün ona bir işaret veriyordu. Ama kimsenin onu öldüreceğine ihtimal vermiyordu. Hatta bir gün kendisine Tabanca çeken, ama sonradan Tabancasını beline sokup giden adamı anlattığında “Aman ağabey, kendine dikkat et, İç İşleri Bakanına başvuralım sana koruma versinler” diyen arkadaşlarına bakıp gülmüş; “Ben hedefte değilim” demişti.

Fakat başka bir gün aldığı tehdidin ardından gece eşiyle konuşurken; “Çocukların durumu ne olacak?” diye mırıldanmış, eşi açıklama isteyince susmuştu. Hele gazetenin başkaları tarafından alelacele satın alınmak istenmesi onun canını hayli sıkıyordu.

Bu gün Ankara'da önce Başbakan Bülent Ecevit ile görüştü, öğle saatlerinde Milliyet Gazetesinin Ankara temsilcisi ile birlikte yemeğe gitti, burada Muhalefet Lideri Süleyman Demirel'in Özel Kalem Müdürüyle karşılaştı, yemekten sonra Demirel ile telefon aracılığıyla kısa bir görüşme yaptı, bu görüşmeden sonra gazetesinin bir aracıyla havaalanına kadar geldi. Gazetenin temsilcisine “yarın seninle konuşacağız” diyerek uçağa bindi.

Bütün bunlar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti, gazeteyi sattırmamakta kararlıydı, Gazeteyi satın almak isteyen kişinin karanlık odaklarla ilişkili olduğunu tahmin ediyordu, ama patronu korkağın tekiydi, kendisine sonuna kadar güvenilemezdi. Ama tez elden dosyayı yayınlayacak ve ardından Türkiye'de yer yerinden oynayacaktı.

Bu düşüncelerle İstanbul havaalanına indi, elindeki çantasıyla kontrolden geçti, bir taksiye binip gazete binasına doğru yola çıkınca izlendiğini hissetti.

Gazetede bürosuna girince çok dalgındı. Arkadaşlarıyla merhabalaştı, fazla beklemek istemiyordu, kimseyle de konuşmadı, Masasının çekmecesindeki defterlerini alarak çantasına koydu. Gazeteci Serhan Aykul'a, “Serhan bu gece sakın içki içme, yarın çok önemli bir konuşma yapacağım, seni taze görmek istiyorum,” dedi. Arabasına atlayıp gitti. Direksiyonun başında yalnızdı, acelesi vardı, bir karanlığa doğru hızla gidiyordu; arabasının farlarıyla karanlığı aydınlatmaya çalışıyordu, ışığın aydınlattığı yerlerde bir tabanca, bir general rütbesi, bir polis elbisesi, bir eroin torbası, bir otomatik silah mermisi ve katledilmiş birçok genç görünüyordu. Üç hilalli bir bayrak bunların üstünü örtüyordu ve aydınlık bunların üzerine gittikçe korkup kaçıyorlardı.

Abdi İpekçi daha fazla şey görmek için gaza basıyordu. Teşvikiye Emlak Caddesinden evinin bulunduğu sokağı tam döneceği sırada büyük bir patlama oldu. Arabası olduğu yerde durdu, ışıkları sönünce karanlık oldu. Ve hayal ettiği güçler, gerçek olup silahlarını çekti. Önce Arabasının sağ ve sol camları kırılıp döküldü, iki taraftan kurşun yağmuruna tutuldu. Katillerine bakarken bembeyaz gömleğinde kan lekeleri büyüdü. “Tanrım bu son çılgınlık olsun” diye bağırdı ve direksiyonun üzerine

cansız olarak yığıldı.

Eli silahlı katiller, olayın olduğu sokağa yakın bir yerde park eden arabaya doğru koşular; birisi uzun boylu, üzerinde kot pantolon, gri renkli balıkçı kazak, gri renkli ceket ve siyah bir palto vardı. Diğeri birincisine göre daha kısa boylu, saçlarının ön tarafları hafif dökülmüş, üzerinde kadife kahverengi pantolon, siyah kalın bir ceket vardı. Arabanın yanına ulaştıklarında arka kapıdan ard arda bindiler. Sürücü koltuğunda üçüncü bir kişi bekliyordu. Arkadaşları kapıyı kapatır kapatmaz gaza basarak hızla olay yerinden ayrıldı. Az sonra olay yerine yakın bir sokakta bekleyen Volkswagen marka başka bir araba daha hareket etti, bu araçta da üç şahıs vardı, bunlar birinci arabanın gittiği istikamet tersine yol aldılar.”

25

Süleymaniye’ye vardıklarında şafak sökmüştü. O gün iki şafağı birden yaşamıştı bu şehir. Çünkü Saddam’ın ülkeye hâkim kıldığı karanlık sona ermişti. Kaç gecedir kimse uyumamıştı, her sokakta bir şenlik kurulmuştu. Her binanın tepesine Kürdistan bayrağı asılmıştı. Askeri araçtan indiklerinde, kendilerini bir kalabalığın içinde bulmuşlardı. Kadın erkek ve çocuklar yeni günü kutluyorlardı. Sevinçten şarkı söyleyenler de ağlayanlar da vardı. Davul zurna eşliğinde halay çekenler, kitlelere ajitasyon çekip şiir okuyanlar, silahlarını havaya dikip tetiğe dokunanlar da vardı.

Delil kalabalığın ruh haline bakınca cezaevindeki durumunu hatırladı. Onlar da kurtulduklarını anladıklarında aynen bu kalabalıklar gibi coşmuş, coşkuları sel olup gözyaşı olarak gözlerinden akmıştı.

Bu halk, yüzlerce yıldır süren esareti nihayet yenmişti. Coşkularının büyük olması bundandı. Onlar da parçası oldukları bu insanların coşkusuna katıldılar. Aynı sevinci yaşadılar, aynı ritimlerle halay çektiler, aynı dilden söylediler şarkılarını ve yorulmak bilmeden oynadılar.

O gün gökyüzü ne kadar da berraktı, bir tek bulut kümesi bile yoktu. Güneş bütün haşmetiyle doğmuş, serin bir rüzgâr yüzlerini okşuyordu.

Morali en fazla bozuk olan, ayakta duracak takati bile olmayan ve halay çekmeyi bilmeyen Roza bile her şeyi unutmuş, halaya ayak uydurmaya çalışıyordu. Kürdistan’daki özgürlük coşkusu ağır hastaları bile ayağa kaldırmıştı. Yaşlılar gençleşmiş, toplum bir bütün olarak çocuklar gibi şen şakrak olmuştu. Yüzyılların köhne kuralları, yasaları bir anda geçersiz sayılmış, paranın hükmü bile kalmamıştı.

Yıllardır Saddam’ın askerlerinin korkusundan kaçan Kürtler, şimdi kendilerini onları kovalar pozisyonda bulmuştu.

Bu durumu çok iyi gözlemleyen Rebekka, Delil’e yanaştı ve tanıdığı bir eve gidip biraz dinlenmeyi teklif edince Delil, Roza ve Ferhan’a teklifi ilettiler. Hep birlikte sokak aşağı yürüdüler, Rebekka’nın rehberliğinde bir evin kapısına kadar gidip durdular.

Üç kez kapıyı tıkladınca, genç bir adam açtı, Rebekka’yı görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı.

— Fermo/buyurun diyerek onları içeri davet etti. Rebekka önde diğer arkadaşları onu izleyerek hayli geniş bir salona girdiler. Yerde serili acem halılarını kirletmemek için ayakkabılarını çıkardılar. Yürüyerek divanın yanına vardılar, sırayla minderlerin üzerinde oturarak sırtlarını yastıklara dayadılar.

Bu arada evin sahibi salona açılan bir odanın kapısından içeri girdi, orta yaşlı, uzun boylu Peşmerge kıyafetli* biriydi. Kıpırmızı yanakları vardı, yüzü gülekti, sırayla herkese hoş geldiniz diyerek tokalaştı; hal hatır sorulup misafirlerini görebileceği bir yere oturdu. İngilizceyi mükemmel biliyordu, Rebekka ile çok samimi olduğu hemen göze çarpıyordu. Önce misafirlerine kahve ikram etmek istediğini söyledi,

misafirler onaylayınca, mutfağa haber ilettili. Rebekka arkadaşlarını sırayla ev sahibi Soro Mervan ile tanıştırdı. Son birkaç gündür yaşadıkları olayları kısaca ev sahibine anlattı. Kaybolan Lori'nin hikâyesini zaten biliyordu.

— Geçmiş olsun dedikten sonra o konuyu açmak istedi.

— Delil Bey, çocuğun dağa kaçırılmasına çok üzüldük, başınıza gelen bu felaketten sonra çektiğiniz acıları tahmin ediyorum.

— Sağ olun, teşekkür ediyorum.

Rebekka Lori'nin hikâyesini daha detaylı anlatmak istiyordu; sessizlikten faydalanarak,

— Telefonda detaylı anlatamamıştım. Haberi çok eski bir arkadaşım vermişti bana. “Delil'in kızı Lori, burada Berber bir kadının evinde kalıyor, onu geçenlerde dağdan indirmişler” demişti. Bu haberi duyunca çok heyecanlanmıştım. Buradaki yetkililerden birine başvurarak Berber kadını tanıyan birisi ile ilişki kurmak istediğimi söyledim. İki gün sonra bir kadınla beraber, başka bir durumu bahane ederek Lori'nin kaldığı eve gittim. Çocuğu orada gördüm, yeterli beslenememekten dolayı zayıf, çelimsizdi. Zanedersen evin sahibi yoksul olduğundan çocuğa iyi bakacak durumda değildi. Başka bir işi bahane edip gittiğimden çocuk konusunda bir şey söyleyememişim. Oradan dönünce sana telefon açtım, biz onu aldirmek için planlarımızı yaparken, bir duydum ki zavallı çocuğu kaçırmışlar. Araştırdım bir iz bulamayınca sana bu haberi ilettilim.

Delil:

— İki buçuk yaşındaki çocuk, dağda ne yer ne içer, nasıl yaşar, kaçıranlarda hiç akıl yok mu?

— Merak etme çocuğu yakında dağdan indirecekler, aslında burada ortalık karıştı, bazı güçlerle ilişkileri bozuldu, bundan dolayı çekip dağa gittiler. Her şey altüst oldu, Saddam devrildi, artık Kürtler arasında çatışma devri bitecek, şehirlere inecekler, o zaman Lori'yi alırız.

— Bu uzun bir süreyi alır mı?

— Süre konusunda bir şey söyleyemem ama çocuk dağda uzun süre kalamaz.

— Biliyorsunuz biz büyük bir felaket yaşadık, Roza kolay kolay bu şoku atlatamaz, acil olarak tedaviye ihtiyacı var. Ayrıca pasaportlarımız dâhil bütün kişisel eşyalarımız elimizden alındı.

— Anlıyorum sizi, Kürdistan'ın kontrolü tamamen buradaki politik güçlerin eline geçti. Lori dağdan iner inmez dostlarıma haber veririm onu alırız, bu konuda hiçbir kuşkunuz olmasın. Biz yine sizinle birlikte araştırmalarımızı sürdürelim.

— Bir taraftan çocuğu ararken diğer taraftan eğer mümkünse pasaport işlemlerimizi halletmeye çalışalım.

Rebekka durdu, ev sahibine yardım bekler gözlerle baktı. Yörenin politik şahsiyetlerinden biri olan Soro Mervan, önce hafifçe öksürdü, ardından bakışlarını misafirlerine çevirdi.

Delil'e dönerek:

— Daha önce geçerli pasaportlarımız var mıydı?

— Ben ve bayan arkadaşım Alman vatandaşıyız, Alman pasaportlarımız vardı. Ama Ferhan kardeşimin pasaportu yoktu.

— İkinizinki kolay, sizi Ürdün, Suriye veya İran' a ulaştırırsak, oralardaki Alman konsolosluklarında sorununuza çözüm bulunur.

— Çok teşekkür ederiz.

— Rica ederim, bir şey değil, ama arkadaşınızın vize sorunu olmayan bir pasaporta ihtiyacı var. Bunu

sormam gerekiyor.

Mutfaktan büyük salona giren genç adamın elindeki tepsinin üzerindeki fincanlardan sıcak kahvenin buharı tütüyor, nefis bir kahve kokusu etrafa yayılıyordu. Midesi bulanana Roza ard arda öksürünce, koltuğunun altına giren Rebekka onu banyoya doğru götürüyordu.

Kahveler içilince, Soro Mervan misafirlerinin gidişini organize etmek, eksikliklerini tamamlamak için izin istedi. Dışarı çıkmadan,

— Ev sizindir, bir ihtiyacınız olursa oğluma söyleyin deyip çıktı.

Roza ile Rebekka kadınların oturduğu odaya gitmişlerdi. Delil ile baş başa kalan Ferhan:

— Şimdi ne olacak? Mektuplar da kesildi her şey karanlıkta kaldı. Bizim şifreler de çözülmüdü. Şişeden çıkan şifrelerden ziyade İranlı Subay ile Iraklı Gardiyan'ın esrarları kafamı daha fazla kurcalar oldu.

— Dur Rebekka'yı bir çağırayım bu konuda o da görüşlerini söylesin, bakalım o ne düşünüyor.

Kadınların oturduğu bölümden Delil ile Ferhan'ın kaldığı salona gelen Rebekka, konu hakkında hiçbir yorum yapamayacağını, işlerin karışık, hatta esrarengiz olduğunu söyleyince, Delil, Rebekka'ya telefon hatlarının çalışıp çalışmadığını sordu. Bazı yerlerde çalışıyor yanıtını alınca, ayağa kalktı, nereden telefon edebileceğini sordu. Buradan yakın bir büroya gidebileceklerini öğrenince arkadaşlarından müsaade isteyip çıktılar. Oturdıkları evin hayli uzağında bir büroya gittiler. Rebekka burada çalışan gençle selamlaştı, gerekli izni alınca Delil'i içeri çağırdı, içeri girer girmez ilk dikkatini çeken bilgisayardı. Müsaade isteyip önce onun başına geçti www.hotmail.com adresini yazdı, tıkladı, gelen sayfadaki adres boşluğuna e mail adresini, passwordunu verdi, tıklayıp emailine girdi. Uzun bir süreden beri kontrol edemediğinden, çok sayıda email vardı. İlkini tıkladı, "*Merhaba Delil Bey*" ile başlamıştı, gerisini okumaya başlayınca kalp atışları hızlandı. Burada da kendisine ulaşmışlardı, anlaşılana adım adım izleniyordu.

Devamında şunlar yazılıydı:

"Görüyorsun ki her yerde bir yolunu bulup sana ulaşabiliyoruz. Fazla merak etme, yolladıklarımızı çok dikkatle oku ve sahip olduğun bilgilerle karşılaştı. Yanışlarımız varsa bu e mail adresiyle bize bildir, kendine dikkat et. Sana yolladığımız konunun devamı dosya halinde yollanmıştır, indir! Selamlar."

Bu satırları okuyan Delil, Rebekka'yı yanına çağırdı. Endişelerini ve korkularını ona da anlattı. Bu büroda yazıcı olup olmadığını sordu, olumlu cevap alınca dosyayı indirdikten hemen sonra yazıcıdan çekti. Karşıdakilere kısa bir yanıt vermem gerekiyor diye düşündü, hemen yanıt ver ikonunu tıkladı "*Merhaba*" diye yazdı. Ama ben bu adamları/kadınları tanımıyorum, niye merhaba diyorum ki, diye düşündü. Ve yazdığı ikinci kelime "Siz kimsiniz?" di. Biraz daha düşündü, şu cümleleri heyecanla yazdı. "Beni neden takip ediyorsunuz? Şifreli yazıyı ele geçirdiğimizi nasıl öğrendiniz? Bizim henüz çözemediğimiz şifreleri, bizden önce nasıl çözdünüz ve neden çözdüğünüz şifreleri bana yolladınız? Neden İranlı bir subay ve Iraklı bir gardiyan aracılığıyla? Bu sorularına doğru yanıt verirseniz hem memnun olur, hem de bu stresten kurtulup rahatlarım, acil olarak yanıt bekliyorum, Delil."

Bu satırları karşı tarafa tıklayınca kendisine gelen diğer emailere göz attı, önemli olanları defterine not etti, bazılarını kısa yanıtlar verdi. Başına gelenleri şimdilik hiç kimseye anlatmamaya karar vermenin daha uygun olacağını düşündü. Yaptığı işin tehlikeli ve ciddi olduğunu yeni fark etmiş gibi sağına soluna bakarak ayağa kalktı. Birilerine telefon açmaktan vaz geçerek Rebekka ile çabucak eve döndü.

Eve ulaştığında emailde okuduğu satırları ve verdiği yanıtı olduğu gibi arkadaşlarına anlattı. Rebekka da büyük bir heyecanla Delil'i dinlerken, kendini tutamadı. — Delil gel bunu bir haber yapalım der

demez paniğe kapılan Delil,

— Aman ha! Ne yapıyorsun sen, dur bakayım bu işin ardında kimler neler çıkacak, daha hiçbir şey bilmiyoruz. Diyerek Rebekka'ya tepki gösterdi. Elinde tuttuğu bir tomar kâğıdı dizlerinin üzerine koydu, arkadaşlarının onayını alınca tane tane okumaya başladı:

26

“İstanbul'da Kartal Maltepe cezaevinin 23 Numaralı koğuşunda, vakit ilerlemesine rağmen kimse uyumamıştı. Bu koğuşta 18 tutuklu kalıyordu. Onlar için bu gecenin çok özel bir anlamı vardı. Ayda bir böylesi eğlence geceleri düzenliyorlardı. Ama bu gecenin daha özel olmasının nedeni, bol miktarda şaraplarının olmasıydı. Koğuşun Ağası geçen sonbaharda, kocaman bir bidonu üzüm suyu ile doldurmuş gerekli malzemeleri de katarak karanlıkta saklamış ve artık olduğuna inanarak bu gece açmıştı. Kendisi ve üç arkadaşı dışındakiler birkaç gün önce tutuklanmışlardı. Böyle bir geceye ilk olarak katılıyorlardı.

Koğuşta iki katlı dokuz adet ranza vardı. Bu ranzalar öylesine yerleştirilmişti ki koğuşun orta yerinde dörtgen şeklinde bir boşluk oluşmuş, bu boşluğa uzunca bir masa yerleştirilmiş, üzerine de plastik bardaklar konulmuştu. Herkes ranzaların alt katlarına bağdaş kurarak oturmuş, saki görevi yapan bir tutuklu boşalan bardakları doldurmaya başlamıştı.

Bardaklar boşaldıkça kafalar demleniyor ve tutukluların dili açılıyordu. Bir müddet önce bu koğuşa getirilen Halim Tamer adındaki tutuklu cana yakın, konuşkan birisiydi. Ama geldiğinden beri yakalanma nedenini bir türlü anlatmamıştı. Çok konuşuyordu. Yakalanma nedeni söz konusu olunca lafı evirip çeviriyor, başka konuları anlatmaya başlıyordu.

O gece sarhoş oldukça açıldı, saki de ruh halini tez kavradığından, boşalan bardağını boş bırakmamaya çalışıyordu. Laf bir ara o konuya geldi ve anlatmaya başladı:

— Biliyorum, hepiniz neden tutuklandığımı merak ediyorsunuz! Çok saçma sapan bir gerekçeyle desem inanmayacaksınız. Şimdiye kadar size anlatmadım. Benim hakkımda çok değişik şeyler düşündüğünüzü de tahmin ediyorum. Kiminiz ırz düşmanı, kiminiz hırsız, kiminiz katil olarak düşünmüşsünüzdür beni. Ama eğer böyle düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Ben bunların hiç birisi değilim. İnanmayacaksınız ama ben İstanbul'da veya Türkiye'de de yakalanmadım.

İriyarı, palabıyıklı Koğuş Ağası meraklı gözlerle Halim'i süzerek:

— Kardeş anlatacaksan anlat, bizi merakta bırakma, uzayda mı yakaladılar seni, yoksam kiliseden mi?

— Ağam anlatırım, merak etmeyin. Ben Danimarka'da işçi olarak çalışıyordum. Rahmetli Gazeteci Abdi İpekçi öldürülünce onunla ilgili haberleri sık sık gazetelerden okuyordum. Geceleri bizim Türklerin içtiği bir birahane vardı. Ben de oraya gider içerdim. Kafayı bulunca Abdi İpekçi'nin, neden, niçin öldürüldüğünü bütün ayrıntılarına kadar anlatırdım. Bununla yetinmez olayın perde arkası diye bir bölüm açar, konuşurdum. Tabi beni dinleyen sarhoşlar, durmadan sorular sorar, ben de yanıtlar verirdim. Bir gün sonra konu hakkında yeni bilgiler edinir, akşam içip kafayı bulunca onları da anlatırdım.

Bardağı kafaya diken koğuş ağası:

— Kardeşim bunda ne var, konuya gel!

— Geleceğim, sabırlı olun Ağam. Kahvedeki konuşmalarımı dinleyen biri eve gidiyor, kalemimi

kâğıdını alıyor, İstanbul Emniyet Müdürlüğüne mektup yazıyor. Diyor ki, Türklerin oturduğu birahaneye gelen Halim isimli bir Türk işçisi, Abdi İpekçi'nin öldürülmesinin perde arkasını anlatıyor. Bu adam katil değil, ama olayın kimler tarafından hangi amaçla yapıldığını biliyor. Kendisinin ve birahanenin adresini veriyor. Bakın bir de diyor ki; o birahane hangi Türk'e sorarsanız Halim Tamer'i tanır. Bu adamın mektubunu ciddiye alan İstanbul Emniyeti sivil bir polis ekibini Danimarka'ya yolluyor. Arayıp birahaneyi buluyorlar, daha doğrusu beni ihbar eden adam onları birahaneye getirdi. Ve o gece birisini benimle tekstilci olarak tanıştırdı. Memleketten hemşerim gelmiş diye şişe üzerine şişe devirdik. Bir vakitten sonra ona neleri anlattığımı dahi hatırlamıyorum. Ağama söyleyeyim gözlerimi bir açtım baktım ki İstanbul Emniyet Müdürlüğünde Tabutluk dedikleri bölümdeyim.

Kahkaha üzerine kahkaha atan koğuş ağası:

— Hah hah haa, deme yahu, deme yahu!

— Vallahi Ağam aynen böyle oldu. Soruşturmacı karşıma geçti, “Anlat ulan, o birahane anlattıkların burada da anlat” demeye başladı. Şaşırdım kaldım, önce “efendim ben nerdeyim, onu bileyim” dedim, kıcıma tekme yapıştırdı. Ben Bağırıkça o vurdu. Sonra aklım başıma geldi. Ağama söyleyeyim, dedim yalan, “ne yalandır?” dedi. Bildiğim her şeyi anlatmamı istedi. Ben de gazetelerde Abdi İpekçi'nin ölümüyle ilgili okuduğum haber ve yorumları kendisine anlatmaya başladım. Kabul etmedi, “Sen katilleri tanıyorsun” dedi. “Yahu memur bey siz devletsiniz katili bilmezsiniz, ben nereden bileceğim” dedim, “Hayır sen bir şeyler biliyorsun” dedi. Neticede bütün dayaklara rağmen benden bir şey çıkmayınca buraya gönderdiler.

Koğuş Ağası gülmekten vaz geçmiş Halim Tamer'e acımaya başlamıştı:

— Dil başa beladır, evladım. Bir daha dikkat et öyle her şeyi ulu orta konuşma. Bak başına ne işler getirmişsin!

Koğuş ağası susunca Halim'in tam karşısında oturan uzun boylu, çekik gözlü, kırmızı yanaklı, orta yaşlı şişko adam koy verdi kahkahayı. Ama öylesine gülüyordu ki göbeği dansa tutuşmuştu. Otuz iki diş birden görünüyordu. İkide bir elinin içini diğer avucuna vuruyor, kahkahaları yükseltiyordu. Bir ara kahkahayı kesince:

— Seninki de bizimki gibi olmuş, ama bizimki hafif dolandırıcılığa kaydığı için anlatmadık.

Koğuş ağası dâhil her kes kulak kesilince uzun boylu ve adı Âdem Yaman olan adam anlatmaya başladı. Etrafında oturan üç arkadaşını göstererek:

— Dördümüz dışarıda arkadaşlık. İşsiz ve yoksulduk. Günlük geçimlerimizi temin etmekte bile zorlanıyorduk. Abdi İpekçi öldürüldüğünde Milliyet Gazetesi, katili ihbar edene yüz bin lira vereceğini açıkladı. Gazetede haberi okur okumaz umutlarım yeşerdi. Elimdeki gazeteyle birlikte bu arkadaşlarımın yanına eve koştum. Önce haberi okudum, dinlediler ama bir şey anlamadılar. Onlara bu yüz bin lirayı alabileceğimizi söyledim. Anlattıkça umutları da yeşerdi. Biz ufak tefek işler yapan küçük ve masum bir çeteydik. Sadece bir Tabancamız vardı. Onu da duvardaki soba bacasında saklamıştık.

Başımızı ağrıtmayayım, yüz bin lirayı almak için günlerce kafa patlattık, sonunda anlaştık.

Bu kez gülme sırası Halim Taner'deydi, onların da kendisi gibi keleş geldiğini anladığından kahkahaları koy verdi, ama öylesine yüksek sesle gülüyordu ki, kahkahaları notalarla çıkıyordu sanki. Koğuş ağasının ikazı üzerine koğuşta sessizlik hâkim oldu, ama Âdem kendini tutamıyordu, gözleri yaş dolu;

— Bir gün arkadaşlarımı evde bıraktım, dışarıdan İstanbul Emniyet Müdürlüğüne telefon ettim.

Telefona çıkan memura adımlı soyadımlı söyledikten sonra, Efendim ben Gazeteci Abdi İpekçi'nin katillerinin yerini söylemek istiyorum dedim. Hemen ardından bu işi vatandaşlık görevimi yerine getirmek için yapıyorum diye ekledim. Polisi inandırdığıma inanınca, kaldığımız evin adresini verdim, burada kalan üç kişi katildir, olayda kullanılan silah duvardaki soba borusunun deliğindedir, kapağı açarsanız naylon bir poşete sarılı tabancayı bulursunuz, dedim. Polis benimle bağlantı kurabilecekleri adres veya telefon istedi. Numaramı verip telefonu kapattım.

Bu kez koğuş ağası kahkahayı attı:

— Sersem parayı aldın mı bari?

— Ne parası kardeşim, ihbarım üzerine polisler bizim evi basıyorlar, arkadaşları yere yatırıyorlar, soba deliğinde silahı bulunca, yaptığım ihbarın doğru olduğuna inanıyorlar. Arkadaşları apar topar karakola götürüyorlar, ilk ifadelerinde olayın kendileri tarafından yapıldığını söylüyorlar. Tabancanın olayda kullanıp kullanılmadığını öğrenmek için balistik incelemesine yolluyorlar.

Aynı akşam üzeri polis bıraktığım telefon numarasını aradı, bir an önce parayı alıp piyasadan tüymek istiyordum, ben parayla ortadan kaybolunca arkadaşlar da, hayır biz paraları çarpmak için bu oyunu düzenledik deyip bir müddet sonra serbest bırakılacaklardı. Böylece her birimiz kestirme yoldan yirmi beş bin liranın sahibi olacaktı.

Koğuş ağası Âdem'i küçümsercesine güldü:

— Nah alırsın, oğlum koskoca İstanbul Polisini nasıl kandıracaksınız, sizde kafa yok mu?

— Ağam de dur anlatayım ha!

— Haydi, anlat bakalım.

— Ağam parayı almak için müdüriyete koştum. Kapıdaki polise adımlı soyadımlı söyledim. Bir müddet sonra iri yarı iki kişi geldi, zannettim ki beni muhasebe bölümüne götürecekler. Ağabey beni önlerine kattılar, karanlık bir salona soktular, önümde yürüyen aniden döndü, çenemin altına bir destekli kodu, inanın olsun ağabey havada böyle uçak gibi uçtum, sırt üzeri betonun üzerine çakıldım. Gözlerime yıldızlar doldu. Kendime biraz geldiğimde, dediler ki, arkadaşların her şeyi itiraf etti, bize oyun oynamışsınız. Polislerin söylediklerine inandım gerçeği olduğu gibi anlattım.

Herkes kahkaha ile güldü, koğuş ağası;

— Vay keriz vay, belki de arkadaşların biz olayı yaptık diye direniyorlardı!

— Tabii tabii onlar biz yapmışız diyorlardı. Zaten sonradan onları da bulunduğum salona getirdiler, bana olayı baştan sona kadar anlattırdılar, dinleyen arkadaşlarım çaresiz bir vaziyette onaylayınca olanlar oldu.

Koğuş Ağası:

— Ne oldu ki?

— Abi anamızı ağlattılar, demir sopalarla kemiklerimizi kırdılar. Gazeteciyi gerçekten öldürseydik fiske vurmuyacaklardı. Ama polisler, onu vurmduğumuzla inanınca neredeyse bizi öldüreceklerdi. Neyse ucuz atlattık, bir müddet sonra mahkemeye sevk edildik, ruhsatsız silah bulundurmak, dolandırıcılık yapmaya teşebbüs etmekten tutuklandık.

Âdem susmuştu ki soldaki ranzanın köşesinde oturan kısa boylu, kaytan bıyıklı, keçi sakallı Zülküf Toy, horoz gibi ötmeye başladı. Arkadaşları o güne kadar, onun böyle güldüğüne hiç tanık olmamışlardı. Ama şu anki gülüşü tam bir horoz ötüşü gibiydi. Gülüşü uzun sürünce her kes anladı ki onun da anlatılanlara benzer bir hikâyesi vardı.

Belli idi ki o da keleşe gelmişti. Normal hayatında çok şarap içen ve bol bol hayal kuran, güzel sözler söyleyen Zülküf, kimse kabul etmese de kendisini çağın filozofu olarak görüyordu. Horoz ötüşünü andıran aralıksız gülüşü sürerken, Koğuş Ağası:

— Hele bir öt bakalım Zülküf ağa, öt de bakalım sende ne var!

Bir anda ciddileşen Zülküf Toy:

— Ağam benimki daha ilginç, anlatsam inanmazsınız, hii, hiiiiii.

— Aşkolsun Zülküf, bu güne kadar niye anlatmadın ki?

— Bu gece neşem yerinde anlatacağım, Hiiii, hiiiiiiii. bir gün sabah erkenden yatağımdan kalktım, İstanbul Emniyet Müdürlüğüne telefon açtım. Uzun uzun dil döktüm, beni müdüre bağladılar. Dedim ki sayın müdürüm, ben Abdi İpekçi'nin katillerini tanıyorum. Nereden tanıyorsun deyince, katillerin tiplerini en ince ayrıntılarına kadar anlatmaya başladım. Hayret içinde kaldı, silahı sıkın birinci katilin boyunu, burnunu, göz rengini, saçlarını, kaşlarını, giydiği kazağı, ikinci katilin ayakkabı rengini bile söyleyince, beni Emniyet Müdürlüğüne davet etti.

Zülküf'ün anlattıkları karşısında hayrete kapılan Koğuş ağası:

— Hepiniz yalanlarınızın kurbanısınız, ahmaklar. Anlat bakim

— Ağam evin önüne taksi çağırdım, gelince bindim, Emniyet Müdürlüğüne sür dedim. Yalanım varsa gözüm kör olsun, koskoca İstanbul'un Emniyet Müdürü beni merdivenlerde karşıladı. Yan yana yürüyerek makam odasına kadar gittik. Karşılıklı oturduk. Diğer polislerin hepsini dışarı çıkardı, yalnızca yardımcısı kaldı, sadece ona, bir de bana güveniyordu.

Müdürün makamında duvarda asıllı Atatürk'ün resminin tam altında katillerin tipini tekrar tarif etmeye başladım. Bana dedi ki oğlum sen bu katilleri nerede gördün? Ona bütün ciddiyetim ve samimiyetle "Bu gece rüyamda gördüm" deyince, daha çok ilgilenmeye başladı, benim eksik anlattıklarımı o tamamladı. O anda anladım ki, katilleri benden daha iyi tanıyor. Konuşmamız bitince kalkıp gitmek istedim, bırakmadı. Biz de biraz misafir olarak kal dedi ve çağrılan polisler teslim etti. Artık gerisini anlatmasam daha iyi olur hii, hiiii

Koğuşun gece şenliği Zülküf'ün itirafıyla sona erdi. Ertesi gün sabah erkenden koğuş gazeteleri geldi, Zülküf "Abdi İpekçi'nin katili yakalandı" manşetini görünce yine "hiiiiii" diye ötmeye/gülmeye başladı.

Bu kez katil gerçekten yakalanmıştı. Anlatıldığına göre Abdi İpekçi öldürüldüğü gün katil olay yerinden arabasına doğru koşarken, aracında oturan bir mühendis farları yakmış ve katili çok yakından görmüştü. Bu mühendis çok sonraları İstanbul Emniyet Müdürlüğüne gitmiş, kimliğinin gizli kalması koşuluyla katilin robot resmini çizebileceğini söylemişti.

Mühendisin koşulu kabul edilince robot resim çizilip dağıtılmış. Birkaç gün sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğünü kimliği meçhul birisi aramış; "Robot resmi çizilen katil şu anda Küllük kahvesinde oturuyor," ihbarında bulunmuştu.

Mustafa Kuşsan adını taşıyan bir Komiserin emrindeki polisler Kahveyi kuşatınca, katil kuşkuluyor. Ve oturduğu masadan, bozuntuya vermeden ayağa kalkıyor, gayet sakin ve soğukkanlıca kapıya doğru yürüyor, içeri giren bazı polisler silahlarını çekip mermiyi namluya sürüyor, Komiser katile yanaşır "kimliğiniz lütfen" diyor, katil gayet sakin hareketlerle ceketinin cebinden kimliğini çıkararak Komisere gösteriyor. Kemal Mihçioğlu adını kimlikten okuyan Komiser, kendinden gayet emin bir ses tonuyla, "Kemal bey bizimle emniyet amirliğine kadar geleceksiniz, hakkınızda bir ihbar var" diyerek koluna giriyor, başka bir polis diğer koluna girince, üçüncü bir polis çabucak üstünü arayıp kahvehaneden

çıkartıyorlar.

Katil Emniyet Müdürlüğüne götürüldüğünde aynalı bir odaya alınıp çizilen robot resmiyle karşılaştırıldı, aynıydı. Gözleri bağlandı, ensesinden çekilerek işkencehaneye doğru götürüldü. Demir kapılar açıldığında insanlar feryat ediyorlardı, yalvaranlar, bağırıp çağıranlar, hırlayanlar vardı.

Gözleri bağlı katil, cehennem gibi bir yere atıldığını anlamakta gecikmedi. Güçlü bir el boğazını sıktı, korkunç bir ses kulaklarının altında yankılandı;

— Söyle kimsin sen, gerçek kimliğini söyle! diye bağırdı. Kendini gizlemeye gerek görmeyen katil, yüksek bir ses tonuyla:

— Ben İmparator! dedi. Soruşturmayı yürüten ekibin başı:

— Tahmin ediyorduk, şimdi bildiğin her şeyi anlat dediğinde İmparator, bir kahkaha attı, sonra ciddileşti, kendisini soruşturanları küçümseyen bir edayla:

— Siz kim oluyorsunuz? Erkekseniz veya sizde biraz mertlik varsa, gözlerimi ve kollarımı açın öyle konuşalım dedi.

Usta bir sorgucu, karşısındaki duvarla şöyle konuşmaya başladı:

— Mahmut Bey, ekibini hazırla! Hemen yola çık! Bunun kız kardeşini ve anasını al, ilk uçakla buraya getir dedi. Odada bulunan başka bir sorgucu;

— Emredersin müdürüm deyince, İmparator itiraz etti:

— Bakın biraz adam olun, suçsuz günahsız insanlara karışmayın dedi. Ve ekledi Abdi İpekçi'yi ben öldürdüm. Kulaklarına inanamayan sorgucular sevinçlerinden neredeyse havaya uçacaklardı. Tam olarak emin olmak için;

— Peki, yanında kimler vardı diye sorduklarında;

— Ben bu olayı tek başıma yaptım, sadece şoför vardı... Konuşmasını soruyla kestiler:

— Neydi şoförün adı?

— O Adana' ya gitti, Adı Aymaz Kahveci'dir.

Aymaz'ın anne baba adını, kimliğini, doğum tarihini, oturduğu adresi sordular, bütün sorulara doğru cevaplar verdi. Ve Aymaz'ın yakalanması için ekiplerin derhal harekete geçmesi gerekiyordu. Sesler aniden kesildi, İmparatoru kolundan tutup biraz yürüttüler. Anahtar sesi geldi, bir kapıyı açıyorlardı, onu içeri itip kapıyı kilitlediler.

Yalnız başınaydı şimdi, gözleri ve bilekleri bağlıydı. Ama iyi tavır koyduğuna, yakalanma anında söylenmesi gerekenleri söylediğine inanıyordu. En kısa zamanda teşkilatın haberi olacaktı veya biliyorlardı, belki de yakalanması bile onların bilgisi dâhilindeydi. Gerçi bu konuda kendisine bir şey söylememişlerdi. Ama yakalanmasını, onların bilgisi dışında bir gelişme olarak değerlendiremiyordu.

Olumsuz düşler kurmaktan kaçındı, konulduğu hücreyi adımlamaya başladı. Eni dört, boyu beş adımdı. Hücrede bir yatak büyüklüğünde beton bir seki vardı. Uzun bir süre üç adım aşağı üç adım yukarı yürüyüp, yorulunca bu beton sekiye oturdu. Ortalık tamamen sakindi. Sanki kendisi dışında hiçbir canlı yoktu burada. İlk soruşturmaya alındığında yükselen işkence sesleri, yalvarmalar, bağırılmalar başını alıp gitmişti. "Ben öldürdüm" sözü, herkesi derin bir suskunluğa itmişti.

Bu sessizlik uzun sürmedi, önce bir çift ayak sesi tarafından bozuldu. Hücre kapısının anahtar sesi ayak seslerine karıştı, açılan demir kapının gıcirtısı ve tanıdığı bir ses:

— Saat dokuzda gelmem gerekiyordu, erken geldim dedi, önce bileklerini, ardından göz bağını çözdü.

Gelen kişi Etem Düzyol'du.

İmparator:

— İyi ki dokuzdan önce geldiniz, ahmak takımı neredeyse bana işkence yapacaktı. Beni tutuklayan o ibne komiseri gözüm hiç tutmadı, komünist değilse bile sosyal demokrattır.

— Not ederim, o bir ayrıntı! Ama daha mühim sorunlar var! Hükümet olay üzerinde çok ciddi olarak duruyor. Senin yakalanmanla biraz rahatlayacaklar. İfaden üzerinde duracaklar, ama sana işkence yapılmayacak. İfadeni istediğin içerikte verirsin. Konuşulduğu gibi şoförden yukarıya çıkmayacaksın. Çok zorlandınsa işe Mafya görüntüsü vereceksin. Bağımsız bir terörist olduğunu vurgulayacaksın. Öyle bir tablo çizeceksin ki, özellikle ahmak solcuları yanıltmak için dış güçlerin parmağını ima edeceksin. Dikkat et, direkt söylemeyeceksin, ima edeceksin, gerisini onlara bırakacaksın! Bu konuda müthiş tezler üretirler. Unutma, sorgunu yapanlara kaçacağım diyeceksin!

— Ama onlara neden söyleyeyim ki? Tedbirleri arttırırlar! Veya bana nedenini söyleyin!

— Bilmemek mutluluktur!

— Oldu bilmeyeyim.

— Bir de şu andan itibaren Papa'yı vuracağını söyleyebilirsin!

— Hangi babayı?

— Baba değil, Papa, Papa Jean Paul'ü!

— Ben mi vuracağım onu?

— Evet, sen vuracaksın!

— Onu niye vuracağız, yoksa o da mı öküz?

— Nedenini sorma, onu vurduktan sonra nedenlerini öğrenirsin. Sana dedim ya bilmemek mutluluktur!

Bu söz karşısında İmparator sustu, artık bir tek kelime konuşmadı. Ama Etem Düzyol söylenmesi gerekenleri yine söyledi. İmparator'un aklında kalan en önemli belirlemeleri şunlardı:

— Sen hükümetin prestijinin kurtarılması için tutuklandın. Bir müddet sonra hükümetin kanunları uygulayamadığı, anarşi ve terörü durduramadığı, emrindeki hapishanelere bile hâkim olamadığı gerçeğinin bütün dünyaya ispatı için kaçırılacaksın. Abdi İpekçi olayı ile birlikte sen yeniden yaratılıyorsun! Bugüne kadar yoktun! Bu andan itibaren yeniden yaratımın başlamıştır. Ve bize gerekli olan, yaratacağımız o yeni adamdır.

Gazeteler, radyo ve televizyonlar, köşe yazarları ve yorumcular, analistler ve psikologlar senin üzerine yoğunlaşacaklardır. Artık söyleyeceğin her söz, kullanacağın her kelime yeniden yaratımında bir tuğla görevi göreceği için sözlerini gelişigüzel söylemeyeceksin ve hepimiz elbirliği ile seni yaratacağız.

Aymaz Kahveci Adana'da yakalanıp gece yarısı İstanbul'a getirilmişti. Daha uçaktayken polis ekibine verdiği ifade ile İmparator'un anlattıkları birbirini doğruluyordu. İstanbul Emniyet Müdürü Aymaz Kahveci ile bizzat konuştuğundan sonra katillerin kesin olarak yakalandığına inandı. Masasındaki telefonun numaralarını çevirmeye başladı. İçişleri Bakanına müjdeyi verecekti. Ama karşı taraftaki telefona kimse çıkmıyordu, İçişleri Bakanı göreve başladıktan yaklaşık 17 gün sonra Abdi İpekçi öldürülmüştü, katillerinin yakalanmaması onu bir hayli sıkıntıya sokmuştu. Abdi İpekçi Başbakanın hem gazeteci arkadaşı, hem de dostuydu. Bundan dolayı Hükümet katillerin yakalanması için olağanüstü çaba harcıyordu.

Bakan haberi aldığı anda çok sevindi, Emniyet Müdürüne "geliyorum" diye haber bıraktı, Başbakana katillerin yakalandığına dair haberi ilettili. Ama kesin olarak emin olmak istiyordu. Katillerin gerçeği itiraf ettiğine pek inanmıyordu. Gidip bizzat soruşturmaya katılmak niyetindeydi. Çünkü poliste sanıklara

işkence yapıldığını, pek çok zanlının gördüğü işkenceler sonucu yapmadığı olayları üstlendiğini biliyordu.

Basın olayı duymadan önce İstanbul'a gidip cinayet zanlılarıyla konuşmalıydı. Kimseyi haberdar etmeden makamından ayrıldı. İstanbul Emniyet Müdürü ile birlikte Türk basınının tanınmış şahsiyetlerinin bulunduğu yemekli bir toplantıya katıldı. Burada Faili meçhul cinayetlerin açığa çıkarılacağını, hükümetinin bu konuda kararlı olduğunu söyledi. Bu gibi lafları çokça duyan basın mensupları sadece gülüp geçtiler. Bu konuda kimse İçişleri Bakanına soru bile sormaya gerek görmedi.

Bakan toplantıdan sonra hiç vakit kaybetmeden İstanbul Emniyet Müdürlüğüne gitti. Daha önceleri savcı olarak görev yaptığından dolayı, hem binayı iyi tanıyor hem de soruşturma tekniğini iyi biliyordu. Aynalı bölüm olarak tabir edilen yere vardı.

Sanıklar burada teşhis edilirdi. Bir müddet sonra İmparator bu bölüme getirildi. Bakan aynadan onu görebiliyor, fakat İmparator Bakanı göremiyordu. Saçları arkaya doğru taranmış, uzun boylu, gözlüklü Bakan, katili bir müddet aynadan izledi. Masanın üzerindeki defterin sayfasına ilk soruyu yazmaya başladı. Sorgucu Bakan'ın sormak istediği soruyu soracak, katil cevap verirken Bakan, gözlerinin içine bakıp yalan söyleyip söylemediğini anlayacaktı.

Sorgucu gür bir ses tonuyla:

- Bir daha tekrarlıyorum, sorularıma doğru yanıt ver! Gazeteci Abdi İpekçiyi sen mi öldürdün?
- Evet, onu ben öldürdüm.
- Emri kim verdi?
- Kimse bana emir veremez! Kararı tek başıma verdim ve tek başıma uyguladım.

Bakan soruşturmacının önündeki kâğıda “Yalan söylüyorsun” diye yazdı. Soruşturmacı sesini yükseltti:

- Yalan söylüyorsun!
- Hayır, doğru söylüyorum.
- Peki, neden bir başkası değil de Abdi İpekçi?

— Onu öldürdükten sonra olacakların büyük bir kısmını tahmin etmiştim. Tüm gazeteler siyah başlıklarla çıkacak, tüm devlet, parti, sanayi, basın mensupları, yani bu düzenin ne kadar has adamı varsa, en önde birlikte yürüyeceklerdi. Gençler, çocuklar, ihtiyarlar katledildiği zamanlar susanlar, İpekçi olayının ardından akla gelmeyen her türlü önlemler, çeşitli yetkililerin ağzından basın ve yayın organlarını dolduracaktı. Ve birbirine düşman, birbirini vuran, birbirini katleden halkımız bir parça olsun gerçekleri görecek. Düzenin kimlerin yanında olduğunu görecek; binlerce insana gözyaşı dökmeyenlerin, kendilerinden birinin ölümüne karşı kopardıkları fırtınayı görecek; hiç değilse birbirlerini vurmanın hiçbir sonuç getirmeyeceğini kavrayabileceklerdi.

- Edebiyat yapma, doğru konuş! Silahı kimden aldın, kime verdin?
- Silah benimdi, olaydan sonra bir beze sardım, boş bir araziye attım.
- Cinayet işlerken yanında kimler vardı?
- Yalnızdım, birde Arabada beni bekleyen Aymaz Kahveci vardı.
- Cinayeti işledikten sonra kaçarken ne gördün?
- Koşarken karşıda bulunan park yerinden bir otomobilin farları yandı. Işık gözümü aldı.
- O ara silahın neredeydi?
- Elimdeydi, el değiştirip kemerimin arasına soktum.

Daha önce olayın tanığı mühendisi dinleyen Bakan bu ifadelerden sonra İmparator'un katil olduğuna tam olarak kanaat getirdi, ve kâğıda yeni sorular yazmaya başladı. Soruşturmacı:

- İtirafıta bulunman için sana işkence yapıldı mı?
- Hayır yapılmadı.
- Yapılsaydı bunları söyler miydin?
- Bana kimse fiske bile vuramaz!
- Niçin?
- Eğer bana bir fiske vurmuş olsalar cezaevinden kaçır bu kez daha büyük birisini öldürürdüm.
- Örneğin kimi öldürürdün?
- İçişleri Bakanı'nı öldürürdüm.

Bu yanıtın sonra Bakan tek bir kelime konuşmadan aynalı bölümden ayrıldı. İmparator da hüccesine geri götürüldü. Gerçekten kimse ona işkence yapmamıştı, her kes kendisine karşı bayağı iyi davranıyordu. Kalem kâğıt vermişler, bildiğin yaptığın her şeyi yaz demişlerdi. O da çocukluğundan başlamak üzere gördüğü yaşadığı her şeyi masal anlatır gibi yazıyor, yazdıklarını soruşturmacıları alıyor, okuyunca sordukları sorulara ek cevaplar veriyordu. Abdi İpekçi'ye Yavru ile birlikte iki silahla ateş ettiğini, olaydan sonra ikisinin koşarak kendilerini bekleyen Aymaz'ın aracının arka kapısından ard arda bindiğini, başka bir arabada olay yerine yakın Reis, Bey ve Mehmet Şeker'in beklediğini ve olaydan sonra oradan ayrıldıklarını, silahları Mehmet Şeker'in götürdüğünü söylemeyecekti. Hele asıl emrin Etem Düzyol'dan çıktığını asla ve asla itiraf etmeyecekti.

Örgütünün gücünü çok iyi biliyordu. Burada nefes alışverişinin bile kontrol altında olduğunu tahmin ediyordu. Böyle düşünürken biraz ilerisindeki tabutluklardan bağırtı sesleri yükseldi. Birisi avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Başka birisinin çığlığı onunkini bastırıyordu. İmparator yeni bir solcu grubunun yakalandığını tahmin ediyordu. Soruşturmacılar işkence eşliğinde sorularını soruyor, inanmadıkları cevaplar alınca, çırılçıplak soyup çarımha gerdikleri kişiye elektrik akımı veriyorlardı.

- Söyle ulan ibne çocuğu, silahı ne yaptın?
- Ağabey vallahi bir tarlaya attım!
- Tarlaya ha! Bana o deri kamçıyı verin, şimdi sana gösteririm tarlayı!

Çarımhta gerili adamın çıplak vücudunda şaklayan kamçı sesleri ve eşliğinde çığlıklar yükseldi. Ardından adamı çarımhtan indirdiler çıplak olarak bir araba tekerinin jant boşluğuna koydular, tekeri dik tutup yuvarladılar ve tekerin içinde O harfi gibi bir şekil alan adamın vücudunu copladılar. Büyük acılar çekiyor, başı dönüyor, midesi bulanıyordu adamın. Daha fazla dayanamadı bağırdı:

- Tamam, ağabey, silahın yerini söyleyeceğim!
- İbne söyleme, söyleme ki, seni geberttikten sonra götürüp tarlaya atayım.
- Ağabey, vallahi söylerim.

— Yalnız silahın yerini değil, sana kim emir verdi? Arkadaşların kimdi? Son on beş gündür hangi evlerde kaldın tek tek söyleyeceksin! Bak oğlum bildiğin ve bilmediğin her şeyi söylemeden buradan çıkamazsın. Birkaç gün sonra beni mahkemeye sevk ederler diye düşünüyorsan yanıyorsun. Sıkıyönetim komutanlığına başvurup gözaltı süreni istediğim kadar uzatırım.

- Tamam, ağabey vallahi söyleyeceğim.
- Bak söyledığın her şeyi kanıtlamazsan, anam avradım olsun seni kıyma yaparım!

Bu konuşmaları dinleyen İmparator'un içi ürperdi. Etem gelmeseydi veya teşkilatından olmasaydı aynı

işkenceleri kendisi görecek. Dayanabilir miydi? İmkânsızdı, bildiği her şeyi bülbül gibi okurdu. Hatta devlet sırlarını Abdi İpekçi'ye veren Burhan'ın otel odasında nasıl boğdurulduğunu sonra otel penceresinden nasıl dışarı atıldığını, morgdaki cesedinin sahte evrak düzenlenerek nasıl alındığını, gece yarısı kimsesizler mezarlığına nasıl gömüldüğünü bir bir anlatacaktı. Bununla yetinmeyecek Ankara' da işlediği cinayetlerin tümünü itiraf edecekti. Ama bu tür muameleler onun için geçerli değildi. Kaldığı evin adresini ona da sordular, “söylemiyorum” dediğinde üzerinde fazla durmadılar.

İçişleri Bakanının bile fazla üzerine gelemeyeceğini tahmin ediyordu. Gelse de hangi güçlerle karşı karşıya geleceğini bilemeyecek kadar ahmak olmadığını biliyordu. Bundan dolayı masal anlatarak gözaltı süresini doldurmayı hesaplıyordu. Bu süre dolunca sıkıyönetim komutanının, polis istese bile süresini uzatmayacağından emindi.

Savcılık ve mahkemede nasıl ifade vermesi gerektiği konusunda düşünmeliydi. İfadesinin ikna edici olması lazımdı. Bir de puslu ve dumanlı bir hava yaratmalıydı. Ona öyle söylenmiş, uzun uzadıya perspektifler vermişlerdi. Öyle ki, bu puslu havada analizcilerin hiç biri doğru bir sonuç çıkarmamalıydı.

Mesela kendisini solcu ya da sağcı olarak lanse etmemeliydi. Hem solcularla hem de sağcılarla ilişkileri var demeliydi. Hatta solla ilişkilerini kanıtlamak İçin hemşerisi Teslim Töre ile Filistin'de Gerilla eğitimi gördüğünü bile söyleyebilirdi.

Silah kaçakçılarında maddi destek gördüğünü itiraf edebilirdi. Hatta bazılarının isimlerini vermek bile sakıncalı değildi. Silahı Milliyetçi Hareket Patisinin binasında Mehmet Şeker'e teslim ettiğini söylese ortalık daha da bulanabilirdi.

Polis soruşturması düşündüğü şekilde tamamlandı. Süresi dolunca, sıkıyönetim komutanı gözaltı süresini uzatma isteğini reddetti. İmparator'da Selimiye askeri tutukevine gönderildi. Bir gün sonra Askeri Savcı Albay Refik Kara'nın makamına götürüldü, burada ifadesi alındı. Bir ara odaya giren rütbeli bir asker, savcının kulağına eğilerek bir şeyler söyledi. Savcı İmparator'a dönerek:

— Kardeşiniz uzak yerden gelmiş sizinle görüşmek istiyor, eğer istiyorsanız burada benim odamda ve benim nezaretimde görüşebilirsiniz

— Evet, görüşmek istiyorum, ayrıca böyle bir olanağı tanıdığımız için teşekkür ediyorum.

İmparatorun bu sözlerinin ardından açılan kapıdan kardeşi Alkan Sağca içeri girdi, ayağa kalkan İmparator'la kucaklaşıp öpüştüler. Karşılıklı konulmuş iki sandalyede oturunca İmparator; kız kardeşini ve annesinin durumunu sordu. Savcı ayağa kalkmış, pencerenin yanına gitmiş dışarı bakar gibi davranıyor, ama iki kardeş arasında geçen konuşmaları dikkatle dinliyordu. İmparator' un kardeşi Alkan gözyaşı dökerek ağlamaya başladı:

— Dün eve bir polis ekibi geldi, başlarında çok kötü bir baş komiser vardı, anneyi gözaltına aldılar, hala bırakılmadı.

Bu haberi duyan İmparator adeta yerinden zıpladı;

— Söyle o baş komisere, 81 de çıkacağım, annemin elini öpeceğim ve o Baş Komiserin anasını belleyeceğim!

— Abi, Abdi İpekçi'yi sen öldürmedin değil mi? Sen öldürmemişsin biliyorum.

— Nerden biliyorsun?

— Biliyorum abi

— Ben öldürdüm, dört tane de şahit var.

— Hayır, abi sen öldürmedin, ama suçu üzerine alıyorsun!

Ağlayan kardeşine öfkelenen İmparator kızarak;

— Ben öldürdüm!

— Biliyorum abi sen öldürmedin!

— Ulan ben öldürmedimse niye üzerime alayım?*

Görüşmenin bir anlamının olmayacağını fark eden İmparator kardeşiyle öpüşerek vedalaştı. Savcı pencerenin önünden çekilerek, oturacağı yere doğru yürüdü, İmparator'un karşısında oturunca dikkatle gözlerinin içine baktı:

— Demin kardeşine 1981 de çıkacağım, annemin elini öpeceğim, o baş komiserin anasını belleyeceğim dedin, o ne demek?

— 1981 de çıkarım!

— Neye güveniyorsun, nasıl çıkarsın?

— Çıkarım!

— Oğlum, sen adam öldürdün bunun cezası idam. Sen o tarihte asılmış olursun, neye güveniyorsun öyle?

Karşısındaki savcüyü küçümseyen bakışlarla süzen İmparator:

— Sizin kararınız, sizin vereceğiniz ceza bana yetişmez!

— Oğlum ne konuşuyorsun sen, bir savcı karşısındasın. Nasıl yetişmez, kaçacak mısın buradan?

— Hayır, hayır telaşlanmayın 1981 de af çıkar.

İmparatorun savcılıktaki sorgusu burada noktlanır.”

— Tam heyecanlı yerde noktalamışlar dedi Ferhan. Rebekka başka bir durumu merak etmiş olmalı ki Delil'e döndü;

— Bu adamlar, yani bu yazıları sana yollayanlar, neden belgeler halinde değil de öyküler halinde yazıp yolluyorlar, bu konuda bir fikrin var mı?

Delil:

— Orasını ben de bilmiyorum, belki de bunun daha etkili bir yöntem olduğunu düşünüyorlar. Destan öykü ve roman daha kalıcıdır, belgelerden daha etkileyicidir. Bildiğimiz en eski destanlardan birisi Gılgamış Destanı, ikincisi İlyada ve Odesa'dır. Hangi belge o destanlar kadar geçmişiyi aydınlatılabildi ki. Hangi belge onlar kadar insanları etkileyebilir? Denilebilir ki ancak bu destanlar aracılığıyla belgelere veya kanıtlara ulaşılabildi. Hatta hangi belge onlar kadar inandırıcı olabildi sorusunu da size sorabilirim?

Bu sorular karşısında Rebekka susunca Ferhan devreye girdi:

— Şu anda elimizdeki verilerle çok şey bildiğimizi söylemek zor. Aktarılan olaylar doğru, fakat kaynak esrarengiz.

Akşam üzeri tekrar büroya giden Delil email yoluyla kendisine bir cevap geldiğini görünce heyecanlandı. Kısa notu aceleyle okumaya başladı:

“Merhaba Delil Bey, kim olduğumuzu şimdilik söylemeyeceğiz! Senin için bu çok önemli bir durum olmamalıdır. Bulduğunuz şifreyi çözüyor muyuz, çözmiyoruz muyuz? Önemli olan budur. O şifrenin bir

bütün olarak çözülmesi sen de takdir edersin ki, yalnız bizim ve senin için değil, dünyadaki bütün insanlar için de çok önemlidir. Bu açıdan kendini çok şanslı kabul etmelisin. Eğer şifrelerin çözülmesini istiyorsan, bundan sonra bizim dediklerimizi yapmalısın. En kısa zamanda bulunduğun yerden ayrıl, kızını kısa bir süre içinde bulamazsın, hatta kızının bulunup bulunmaması bu şifrelerin çözümüne bağlıdır diyebiliriz.

Hiç zaman kaybetmeden Bulgaristan'ın Başkenti Sofya'ya uçmalısın.

Not: yazının devamı dosya halindedir, indiriniz”

Elinde bir tomar kâğıtla arkadaşlarının yanına dönen Delil, kısa nottaki bilgileri aktarınca, Ferhan heyecanla yerinden fırladı:

— Bu bir tuzak! Seni bir yerlere çekip ortadan kaldırmak istiyorlar.

Arkadaşının sarf ettiği sözler karşısında gülümseyen Delil:

— Ortadan kaldırılmam için bu kadar senaryo uydurabilirler mi? Zannetmem.

— Abdi İpekçi olayını tekrar anımsa, o da “bir şeyler” öğreniyor, merak ediyor, olayların peşine düşüyor ve...

— Hislerim bana bu bir oyun değil, peşine düşüyor. Bir de Roza'ya soralım.

Delil ile Ferhan'ı zaten dinlemekte olan Roza:

— Bir an önce burayı terk edelim, ben artık hiçbir şeye tahammül edemiyorum, bu kadar tehlike, bu kadar esrarengiz olaydan sonra, sen hala vazgeçmiyorsun, bir de bilmediğin tanımadığın, görmediğin kişilerin istedikleri yerlere gitmek mi istiyorsun?

— Ama Roza adamlar kızını yakın bir zamanda bulamazsın, hatta kızını bulman bu olayların çözümüne bağlı diyorlar.

— Bu resmen bir tehdit, sana şantaj yapıyorlar veya yalan söylüyorlar, kızın dağa kaçırılmasıyla bunların ne gibi bir ilişkileri olabilir ki?

— Görüyorsunki bir sürü şeyin birbiriyle ilişkisi var. Ferhan, sen korkusuz adamdın, ne olur bir şeyler söyle, bu şifrelerin çözülmesi senin için de çok önemli değilmiydi?

— Önemli ama adamların istediği yere niye gidelim ki? Ben ona karşı çıkıyorum.

— Ben iki noktadan dolayı kendimi mecbur hissediyorum. Birincisi; gerçekleri öğrenmek; ikincisi, kızımı bulmak. Ama siz gelmek istemiyorsanız, Almanya'ya gidip beni bekleyin.

Delil'in bu sözlerine hem Roza hem de Ferhan çok öfkeleniler. Onu ikna etmenin imkânsız olduğunu kavrayınca birlikte gideceklerini söylediler.

Delil ve Roza'nın pasaport sorunu birkaç gün içinde halloldu. Ferhan için yeşil bir Türk pasaportu hazırlandı. Artık istedikleri yere istedikleri zaman uçabilirlerdi. Bir gün Soro Mervan onları özel bir araçla Tahran'daki otele bıraktığında henüz güneş batmamıştı. Roza ile Delil bir odaya Ferhan ise başka bir odaya yerleşmişti. Roza Saddam'ın hapisanesinde başından geçenleri henüz anlatmamıştı. Delil ona dokunduğunda ürküp ağlamaya başlamıştı, durumunun hiç te iyi olmadığını fark eden Delil, yaşadıklarını anlatmasını istedi. Roza sarsıla sarsıla başından geçen tecavüz olayını kısaca anlattı, sesi giderek yükseliyor, elleri titriyor, boyun damarları şişiyor, gözleri büyüyor, o anı yeni baştan yaşıyormuş gibi vücudu sarsılıyordu. Delil, Roza'yı kucaklayarak alnından öptü, eliyle gözyaşlarını sildi. Ve ona sarılarak ağlamaya başladı.

Bir gün sonra saat 13'te Sofya'ya kalkan uçağa bindiler. Yan yana üç koltukta oturdular. Ferhan kemerini bağlarken Delil'e baktı;

— Biliyorum bu akşam yine dosya indirmişsin, havalanmışken okuyup durumlara göre tedbirimizi alalım.

— Evet, yeni dosya indirdim, akşam seni çağıracaktım ama Roza fenalaştı, korkunç şoklar geçiriyordu; onu teselli etmeye çalışırken uyumuşum. Ama devamını şimdi okuyabiliriz.

“1979 yılının Nisan ayıydı, hava bulutlu, sağanak bir yağmur yağıyor, gök gürliyordu. Ankara'nın Bahçelievler semtinde تنها bir sokaktaki, son apartmanın üçüncü katının bir salonunda, kahverengi koltuklarda iki genç karşılıklı oturuyordu. Birisi uzun boylu, siyah saçları yana doğru taranmış, iri burunlu, bıyıklı, kaşları seyrek, üzerinde açık mavi bir gömlek ve siyah pantolon bulunan Cihan Öz'dü. Diğeri ise açık alınlı, aşağıya doğru sarkık bıyıklı, burnu biraz uzun, gözlüklü, keskin bakışlı, Bey Öz'dü.

Cihan ile Bey amca çocuklarıydı. Yani ikisinin babaları kardeşti. Ama ayrı yerlerde büyümüşlerdi. Bey'in babası da Cihan'ın babası gibi eskiden Peri Suyu kıyısındaki Hergep köyünde otururdu. Bu dağ köyünün insanları, geçimlerini hayvancılıkla sağlardı. En çok besledikleri hayvan keçiydi. Kış aylarında yörede iki metre kadar kar yağar, her tarafı bembeyaza keserdi. Karın üzerine yağmur yağdıktan bir gün sonra kar donardı. Ve çobanlar böylesi bir ortamda av tüfeklerini omuzlarına asar, keçileri ardına takarak meşe ağaçlarının dışarıda kalmış dallarını onlara yedirirlerdi.

Bey'in babası Ali, böyle bir günde keçileriyle karlı ormana çıkmıştı, ağaçtan ağaca koşmuş, eliyle yakaladığı dalları eğmiş, keçilerini doyurmuştu. Onunla aynı yaşta olan köylüsü Ahmet Özhan ile büyük ormanın karlı eteklerinde karşılaşmıştı. Arkadaşı ona karın üzerindeki tavşan izini gösterince, birlikte izi takip etmiş, bir düzlükte birbirlerini kovalayıp oyun oynarlarken Ali'nin elindeki tüfek ateş almış, midesini tutan arkadaşısı Ahmet bir müddet ona bakmış, ellerini havaya kaldırınca şaşırıp; “Kan!” diye kekelemiş ve yüzüstü yere yuvarlanmıştı. Ali'nin elindeki tüfek yere düşmüş, koşmuş arkadaşısına doğru, sırt üstü yatırmış, üzerine kapanmış, kapanan gözlerini açmaya çalışmış, ağzından akan kanı görünce avazı çıktığı kadar bağırılmış, şaşkınlıktan kurtulunca bütün gücünü toplayarak arkadaşısını sırtlamış, tüfeğini keçileri dağda bırakarak köye doğru yürümüşü.

Bir yamaçtan aşağı inince ayağı kaymış ve düşmüş, arkadaşısına bakmış, nabzını yoklamış, nefesini kontrol etmişti. Ölmüşü arkadaşısı!

Bir çılgık daha atmış, cesedin etrafında dolanarak ağlamış, arkadaşısının dirilmesi için yalvararak Allaha dua etmişti. Kendinde köye dönecek cesareti görememiş, hayvanlarını da köyünü de terk ederek bilinmez yollara düşmüşü.

Günlerce sonra Malatya'ya ulaşmış ve bu kentte yaşamaya karar vermişti.

İşte Bey'in babasının yaşam öyküsü kısaca böyleydi. Ama kendisi Malatya'da büyümüş, ilk orta ve liseyi bu kentte okumuştu. Daha lisede okurken amcasının oğlu Cihan ile tanışmışlardı. Hatta Cihan'a sağcı fikirleri aşıl原因an Bey'di. Bolu dağında komando eğitimi gördükten sonra Bey İstanbul'da, Cihan Ankara'da görev almıştı.

Bu gece bir araya gelmelerinin çok özel bir nedeni vardı. Konuşmadan önce Cihan oturduğu yerden kalktı, pencerelerdeki mavi perdeleri iyice çekti, mutfakta kaynayan suya biraz çay koydu. Elinde iki boş çay bardağına kalktığı yere döndü, bardakların birini Bey'in önündeki sehpanın üzerine diğerini de kendi önüne koydu. Gülümseyerek;

— Sen söyleyeceklerini söyle, çay demini geç alır.

— İstanbul'da durumlar karışık. Hükümet Abdi İpekçi olayı üzerinde ciddiyetle duruyor. İmparator her an yakalanabilir, bizimkiler bana öyle dediler. Yakalanırsa banka hesabına bir miktar para yatırdığım ortaya

çıkacak.

— Onun hesabına kendi adına para mı yatırdın?

— Evet, 16 Aralık 1979 tarihinde Malatya Ziraat Bankasındaki 22533 Nolu hesabına 100 bin lira yatırmıştım.

— Desene sen de deşifre olacaksın?

— Herhalde beni de deşifre edecekler!

— Olay günü seni orada gören olmuş mu?

— Hayır. Ben, Reis ve Mehmet Şeker arabadan inmedik. Arabanın içinde uzaktan olayı seyrediyorduk, İmparator ile Yavru'yu çok sayıda insan gördü. Ben'le Yavru belki de deşifre edileceğiz ama tutuklanmayacağız. Zanedersen görevimiz bitmek üzeredir. Askerler darbe hazırlıklarını tamamlamak üzereler.

— Ben de öyle duydum. Ülkede tam olarak bir savaş durumu var, askeri bir darbe olursa halk alkışlar.

— Bizim biraz daha işimiz var, ama sen yurt dışına çıkacaksın. Etem ağabey geçenlerde senin çıkacağını söyledi.

— Almanya'ya Studgart' a ailemin yanına gidip yerleşeceğim. Askeri darbeden sonra bize önemli görevler verilecek.

— Ben de Türkiye'de fazla kalmayacağım, işlerimiz biterse bir yerlerde görüşürüz.

Cihan ayağa kalktı, mutfaktan çaydanlığı alıp masaya döndü, önce Bey'in bardığına, ardından kendi bardağına çay doldururken;

— Bütün işlemlerim tamam, yarın veya öbür gün çıkarım. Biz Ankara'da büyük işler becerdik, açık vermedik.

— Biz becermedik mi yani? Biraz sabret sesimizi daha çok duyacaksınız!

— Öküzleri iyi kovduk sanırsam.

— Haha haha şu arı hikâyesi!

Çayından son yudumu alan Bey, kolundaki saate bakınca

— Ooo geciktim diyerek ayağa kalktı. Cihan'ı kucaklayarak öptü;

— Beni bekliyorlar hemen çıkmam lazım deyip kapıdan çıktı.”

Uçak Sofya Havaalanına inişe geçerken, anonsla birlikte her kes kemerini bağladı. Gökyüzü bulutsuz ve tertemizdi. Aşağılarda karelere bölünmüş tarlalar, onların arasına serpilmiş yemyeşil ormanlar görünüyordu. Şimdi şehrin üzerinde uçuyorlardı, kafalarını bin bir soru meşgul ediyordu. Uçağın tekerleri yere deyince, düşüncelerinden sıyrıldılar.

Hızla pistte dolaşan uçak uzun bir süre sonra kapılarını açtı. Emniyet kemerini çözen Roza bir an önce dışarı çıkmak istiyordu. Sırt çantasını alıp sıraya girdi. Ferhan ile Delil'de onu izleyerek uçaktan çıktılar, uzun bir koridordan geçerek bekleme salonuna geldiler. Tahran çarşısında satın aldıkları, içinde giyeceklerinin bulunduğu iki valizi beklediler.

Bant dönmeye başlayınca gözlerini gelecek olan valizlere diktiler.

Pasaport kontrol noktasında fazla beklemeden dışarı çıktılar. Havaalanının dış kapısında müşteri alma sırası bekleyen bir taksiye doğru yürüdüler. Valizler taksinin bagajına yerleştirildi. Ferhan ön tarafa şoförün yanına, Roza ile Delil arka koltuğa oturdular. Şoföre: “Vitoscha oteli” dendi. Taksi kaplumbağa hızıyla havaalanından geniş bir caddeye çıkınca hızlandı. Yaklaşık on kilometre sonra İvan Antonov caddesine girdiler. Studentski Parkını geçince taksi hızını düşürerek lüks ve yüksek bir binanın önde durdu. Ferhan dikkatle taksiden indi, çevreye göz attı, kimseler yoktu, bir pusuya düşmemek veya bir saldırıya uğramamak için dikkatli davranmak zorundaydı. Dışarı çıkması için Delil’e işaret verince kapılar açıldı, Roza ile Delil dışarı çıktılar. Taksinin bagajındaki valizler alındı, iki otel görevlisi valizleri sürükledikleri bir aracın üzerine yerleştirince, Delil şoföre ücretini ödeyip hep birlikte otelin lobisine girdiler. Dönen camlı kapılar, beyaz mermer döşeli zemin, salonun ışıklandırma sistemi, antik ve modern eşyalar otelin lüksünü gözler önüne seriyordu. Resepsiyona doğru yürüdüler, uzun boylu sarışın bir kadın onları güler yüzle karşıladı. Delil 911 ve 1078 Numaralı odaların boş olup olmadığını sordu. Sarışın bayan parmaklarının ucuyla önündeki klavyenin tuşlarına dokununca; “boştur efendim” cevabını verdi. İşlemler tamamlanınca, imzalar atıldı, rezervasyon yapıldı. Kadın müşterilerin her birine elektronik birer kart verdi. Bu kartın üzerinde kat ve kapı numaraları yazılıydı ve aynı zamanda anahtar görevi görüyordu.

Delil resepsiyonda çalışan sarışın kadından otel ile ilgili bilgi almaya çalışırken Roza müşteriler için bırakılan enformasyon kitapçığına göz atıyordu. Otel on katlı, dört yıldızlıydı, 164 odası, içinde yüzme havuzu, saunaları, masaj odaları solaryum ve oturma salonları vardı.

Resepsiyondan asansöre doğru yürüdüler, Roza otelin özelliklerini anlatırken asansör kapısı kapandı, hafif bir müzik sesi geliyordu, anlaşılan otel sahipleri müşterileri için her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüşlerdi. Asansör durup kapısı açılınca zemini modern halılarla döşeli küçük bir salona çıktılar, bu salona beş adet koridor açılıyordu, duvarında 9111100 yazılı koridorda yürüdüler, 911 Numaralı kapının önüne geldiklerinde Roza, elinde tuttuğu kartla kapıyı açtı. Üçü birlikte odaya girdiklerinde otel görevlisi valizlerini kapıya getirdi, beş Euro bahşış veren Ferhan valizleri içeri alırken:

— Burada biraz oturayım sonra odama geçerim dedi.

Roza odaya girmeden, giriş tarafına konmuş giysi dolabını açarak valizleri oraya yerleştirdi. Delil pencerenin perdelerini iki yana çekerek odanın aydınlanmasını sağladı. Odada iki kişilik bir yatak, iki sandalye, küçük bir puf, bir küçük masa bir de mini bar bulunuyordu.

Ferhan henüz oturmadan Delil’e;

— 911 ve 1078 Numaralı odaları neden istedin; bize açıklar mısın dedi.

— Tabii ki açıklarım diyen Delil küçük pufa oturdu. Roza odanın banyo bölümüne geçip kapıyı kapadı. Ferhan’da bir sandalyeye oturunca Delil biraz düşündü, herhalde Roza’nın gelmesini bekliyordu. Yüzünü yıkayıp dışarı çıkan Roza;

— Tamam, anlatabilirsin dedi.

Delil;

— Tahran’da uyumadan önce bana gelen bölümlere şöyle bir göz atmıştım. Oteli ve odaları ondan dolayı seçtim. Biliyorsunuz İmparator, Kartal Maltepe Askeri Cezaevinden 23 Kasım gecesi kaçırıldı. Bir müddet sonra yurt dışına çıkarıldı ve Sofya’ya gelince bu odada kaldı. 1078 Numaralı odada ise Bekir Çelenk kalıyordu.

— Bu otelde sadece bu iki kişi mi kaldı?

— Kim kalmadı ki bu otelde. Burasını bir karargâh gibi kullandılar. Bir zamanlar. İmparator ve Bekir

Çelenk'ten başka Yıldırım'ın adamı Ömer Mersan kancayı atmıştı buraya. Ardından Yıldırım, Reis, Yavru, Bey ve Mihri takma isimli MİT'in üst düzey bir yetkilisi yerleştiler. Bütün bu adamların en önemli özellikleri şuydu: Hem İnterpol'ün kırmızı bülteniyle bütün dünyada aranıyorlardı; hem de Türkiye Cumhuriyeti adına başka isimler altında kendilerine özel pasaportlar ve özel görevli kartları verilmişti. Örneğin, Bekir Çelenk ve Yıldırım hem Türkiye'de suç işledikleri için aranıyorlardı, hem de Türk istihbarat teşkilatının resmi üyeleri olduklarından maaşlarını alıyorlardı. Mihri kod adıyla Sofya'ya gönderilen kişi, Türk Milli İstihbarat teşkilatının üst düzeyinde görev yapan biriydi. Reis, Yavru, Bey ve İmparator zaten büyük teşkilatın elemanlarıydı. İmparator geldiğinde bu otelde üç kişiydiler, her biri değişik isimler taşıyorlardı ve ayrı ülkelerin vatandaşları olarak görünüyorlardı.

— Nasıl yani?

— Bekir Çelenk otelde Türk vatandaşı olarak kalıyordu, ama adı Necati Çelik'ti. Ömer Mersan Lübnan uyruklu olarak görünüyordu pasaporttaki adı Kaft'dı. İmparator ise Hint vatandaşıydı, pasaporttaki adı Joginder Singh'di.

— Çok ilginç değil mi?

— Detaylarını öğrenirsek daha da ilginç olacağına inanıyorum. Hazırsanız kalan son bölümü okuyayım:

“12 Temmuz 1980 günü öğle yemeğinden sonra, İmparator Vitoscha Otelinin 911 Numaralı odasındaki yatağının üzerinde sırtüstü uzanmış düşünüyordu, yalnız başına kaldığı için canı sıkılıyordu. Bir ara kalkıp oturdu, sağına soluna baktı, gözü masanın üzerindeki telefona ilişince ahizeyi aldı. Bekir Çelenk'in kaldığı odanın telefon numarasını ezbere biliyordu, tuşlara bastı:

— Abi ben İmparator, canım sıkılıyor, müsaitseniz aşağı inip havuzda yüzebilir miyiz?

— Tamam canım 15 dakika sonra aşağıdayım.

İmparator, hiç beklemeden giysi dolabının yanına gitti, mayosunu terliklerini ve havlularını bir el çantasına yerleştirdi. Havuzun bulunduğu ikinci katta asansörden inince geniş bir salondaki vişne renkli koltuklara oturup beklemeye başladı.

Vaktinde gelen Bekir Çelenk İmparator'u selamlayarak havuzun bulunduğu bölüme doğru yan yana yürüdüler. Havuzun giriş bölümünde bekleyen görevli genç kıza oda numaralarını söyleyip, birer kart alarak soyunma kabinlerine geçtiler.

İkisi ayrı kabinlerde duş alırken aynı müziğin nağmelerini dinliyorlardı, bir müddet sonra aynı anda kendilerini havuzun masmavi sularına bırakıp aynı hizada yüzmeye başladılar. Onlardan başka kimselerin olmamasına sevinmişlerdi. İlk soruyu Bekir Çelenk sordu:

— İmparator, bana artık kaçışımı anlatmayacak mısın?

— Abi söz vermiştim ya, biraz dinlendim artık anlatırım.

— Vallahi buradan daha müsait yer bulamazsın.

— Abi biraz yüzelim, şöyle orada uzanalım, anlatırım.

“Şöyle orada” derken gözleriyle havuzun kenarındaki şezlongları göstermişti. İmparator hızla yüzmeye, havuzun bir ucundan diğer ucuna gidip gelmeye başladı. Bekir Çelenk ise suyla masaj yapılan yere geçti, sırtını tazyikli suya tuttu. 30 Metre uzunlukta, beş metre genişlikte yaklaşık olarak iki metre derinlikteki havuzda aralıksız 15 dakika yüzen İmparator, yorulup nefes nefeseyken sudan çıktı, havuzun kenarındaki sarı renkli çarşafla örtülü bir şezlonga sırtüstü uzandı, beyaz bir havluyla örtüldü. Masaj bölümünden çıkan Bekir Çelenk:

— Bir şeyler içer misin canım, diye sordu;

— Portakal suyu dedi.

Garson kızla İmparator'un bilmediği bir dille konuşan Bekir Çelenk, geri dönerek İmparator'un uzandığı şezlongun bitişiğindeki bir yatağın üzerine yüzü İmparator'a dönük yan yattı.

İmparator,

Abi, basından nasıl yakalandığımı okumuşsun, hatta soruşturmamı bile en ince ayrıntılarına kadar biliyorsun. Onları sana anlatmayacağım.

— Bana sadece kaçışımı anlat canım

— Ağabey ben kaçmadım, kaçırıldım. Yakalandığımdan bir müddet sonra Etem Düzyol yanıma geldi. Bana dedi ki: Merak etme, metin ol, kaçacaksın, hatta şu andan itibaren bazı yetkililere kaçacağına dair açıklamalar dahi yapabilirsin' dedi.

— Niye öyle dedi ki?

— Bilmiyorum, ben de sordum “bilmemek mutluluktur” dedi. Seni yeniden yaratıyoruz gibi garip bir cümle kullandı. Neyse beni askeri savcılığa çıkarttıklarında, orada bir vesileyle kaçacağımı açıkladım. Savcı olayın üzerinde çok durunca atlattım. Beni Selimiye cezaevine koydular. Bizim Yavru düzenli olarak ziyaretime gelip gidiyor, ihtiyaçlarımı karşılıyordu.

— Abdi İpekçi olayından o da aranıyordu, seni ziyaret etmesi tehlikeli değil miydi, neden başka birini görevlendirmediler ki?

— Ağabey geç orayı, başka bir kimlikle geliyordu, işini sağlama bağlamıştı. Bizim Yavru'yu bilirsin cin gibidir. Bir gün bana “İdareye başvur seni Kartal Maltepe Askeri Cezaevine versinler” dedi. Hemen işareti aldım, akşam bir dilekçe dizdim abi, bir müddet sonra oraya yolladılar. Artık kaçacağımı kesin olarak anlamıştım. Burada çok önemli bir sırrı sana açıklayacağım, ama aramızda kalsın, büyük sır, biliyor musun abi?

— Canım ayıbettin, bütün sırlar benimle birlikte toprağa gömülür.

— Abi, ben Papayı vuracağım!

— Deme yahu, hangi Babayı?

— Baba değil abi, Papa'yı, bu dünyada kaç tane Papa var?

— Daha önce bu açıklamanı bir gazeteden okuduğumda, bir arkadaşına “bizim İmparator kafayı yemiş” demiştim.

— Ne kafayı yemesi abi, söylediğim gerçek, bunu bizzat Etem Düzyol söyledi bana, teşkilat bu kararı almış. Abdi İpekçi'nin öldürülmesi, benim tutuklanmam, deşifre edilmem, cezaevinden kaçırılmam ve ileride Papa'yı öldürmem tek bir senaryonun ayrı sahneleridir, biliyor musun?

Kahkahayla gülen Bekir Çelenk:

— Şu anda burada konuştuğumuz da bir sahnedir, kim bilir?

— Abi Papa'yı vuracağımı da çok önceden açıkladım. Tutuklu olarak kaldığım cezaevinde bir gün sabah gazeteleri koğuşumuza geldi, okudum Papa'nın yakın bir tarihte Türkiye'yi ziyaret edeceğini yazıyordu. Her kesin duyacağı bir ses tonuyla “eğer buradan kaçarsam Papa'yı ben vuracağım, kaçmazsam birisine vurdurtacağım” diye bağırdım. Her kes bana bakıyordu, ama çoğu palavra attığımı zannediyordu. Bizim Doğan Yıldırım'ı tanırısın, o da bizim teşkilattan, bir gün karşılaşarsak sana anlatır. Çünkü o da benim kaldığım koğuşta tutukluydu.

— Neyse burayı geç canım, nasıl kaçtın?

— İlerde tekrar buraya dönerim. Dedim ya abi, her şey kendiliğinden oldu, önce bazı subay ve askerler kaldığım cezaevine atandı. Bir ara adli tiptan kaçacaktım, ama salağın biri açık verdi. Neyse sana o geceyi anlatayım, tam bir maceraydı abi.

— Çabuk anlat sabrım tükendi!

— Er Mümin Aymaz’la cezaevine görevli olarak atandıktan bir gün sonra kontağı sağladım. Bana “dokuz gün önce gelecektim, ama geciktim” dediğinde hemen “dokuz gün gecikme bir şey değil” yanıtını verdim. Birbirimizi anlamaya başladık. Teşkilatın üst düzeyinin talimatıyla gelmişti. Onun üstleri de vardı. Gece nöbetini devraldığımda bana bir takım asker üniforması ve bir çift bot getirdi. Bana daha önce bir tabanca vermişti zaten. Elbiseyi giydim, tam bana göreydi, kepimi taktım, aynanın karşısına geçtim; çakı gibi bir askerdim vallahi! Ama sakalım biraz uzundu. Hemen birkaç dakika içinde sinekkaydı bir tıraş oldum. Hazırlığının bittiğini söyleyince, “her şeyin tamamlandığını bütün ihtimaller üzerinde düşünüldüğünü, birlikte çekip gideceğimizi söyledi. O önüme geçip yürüdü, koğuşun kapsını kapattık ve koridora çıktık, ortalıkta hiç kimse gözüküyordu, kalbim güm güm atıyor, ayaklarım kendiliğinden kalkıp iniyordu; cezaevinin dış kapısından çıkınca serin bir rüzgâr yüzüme çarptı, sevincim arttı. Nizamiyenin ışıklarına doğru yürüyorduk, nöbetçi askerlerin silüetleri görünüyordu, Mümin ile birlikte yan yana yürüyerek nizamiyeden çıktık, hatta Mümin bir askere selam bile verdi. Nizamiyeden uzaklaşınca bir otoyola el kaldırdık iki asker gibi şehre gittik ve bizim Yavru’ ya teslim olduk.

— Er Mümin ne oldu?

— Ne olacak? O da benimle birlikte firar etti. Basını takip etmişsindir. “Milliyetçi Hareket Partisi militanı er Mümin Aymaz İmparatoru cezaevinden kaçırdı,” diye manşetler attılar. Bu manşetlere her kes inandı. Beni kaçıran Mümin sonradan yakalanacak, bu minval üzere ifade verecek, cazaevinin iki asteğmeni de tutuklanacak ve olay bu üçgende karartılacaktır.

— Vay be tereyağından kıl çeker gibi olmuş desene?

— İstanbul’da genellikle Reis ile beraber kalıyordum. Bana en güvenli yerin onun evi olduğunu söylediler. Cezaevinden çıkmıştım ama Papa henüz Türkiye’ye gelmemişti. Etem bir gün Reis ile görüşmüş, “hazırlansın, Papa gelirse eylemi yapsın” demişti. Ben Reis ve Yavru baş başa verdik, neyi nasıl yapabileceğimizi tartıştık. Neticede Milliyet Gazetesine bir mektup yazmaya karar verdik. Mektubu ben kendi el yazımla yazdım. Hatırlayabildiğim kadarıyla tam olarak şöyle yazmıştım:

“MİLLİYET GAZETESİNE

Türkiye’nin kardeş İslam ülkeleri ile Ortadoğuda yeni bir siyasi, askeri ve ekonomik güç oluşturmamasından korkan batılı emperyalistler hassas bir dönemde dini lider maskeli haçlı kumandanı John Paul’ü acele Türkiye’ye gönderiyorlar. Bu zamansız ve anlamsız ziyaret iptal edilmezse Papayı kesinlikle vuracağım. Cezaevinden kaçışımın tek nedeni budur. Ayrıca ABD ve İsrail kaynaklı Mekke baskınının hesabı sorulacaktır.

Ayrıca kansız, sessiz ve basit bir kaçış olayını rica ederim büyütmeyin.

Saygılarımla, ad soyad ve imza”*

— Bu mektubu aynı gün Milliyet Gazetesinin çöp kutusuna bıraktım, bir telefon kulübesinden gazete bürosuna telefon açarak haber verdim. Bir gün sonra bu haber bomba gibi patladı!

— Mektuptan Etem’ in haberi var mıydı?

— İçeriğini Reis’e o söylemişti. Sadece el yazısı bana aitti. Bir gün sonra yani 28 Kasım 1979 tarihinde Papa Türkiye’ye geldi ve ben 30 Kasım günü bizim Yavru ile birlikte Papa’yı İstanbul’da

vuracaktım. Tam olarak silahlandık, olay yerine gittik, üstten haber geldi geri döndük!

— Sana göre neden geri adım attılar?

— Nedenini sormadım, ama Reis: “Bu işi İstanbul’da yapmanın tehlikeli olacağını, düşünmüş olacaklar ki vazgeçtiler” dedi.

— Ne istiyorlar ki Papa’dan?

— Bak abi, yine aramızda sır olarak kalsın!

— Söz!

— Bizim teşkilatın en üst düzeyinden biri demiş ki: “işbaşına gelecek bir askeri yönetimin Türk halkı tarafından alkışlanması için beş bin, Avrupalılar tarafından onaylanması için bir ölüye ihtiyaç vardır.”

— Sana göre gerekçe sadece bu mu?

— Ben de sordum, “bilmemek mutluluktur” yanıtını aldım. Veya “diğer nedenler Papa vurulduktan çok sonraları anlaşılır, bazı nedenler belki de hiçbir zaman anlaşılmaz” dedi. Ama zannediyorum Papa olayında senin de rolün olacak

— Zaten daha şimdiden beni işin içine almışsın. Öyle görünüyor ki bana günah keçisi rolü verilecek!

— O nasıl bir şey abi?

— Yahudi inancına göre, her insan, bir yıl boyunca çok sayıda günah işler, bu günahlardan kurtulmak için her kes yıl sonunda bütün günahlarını bir keçiye yükler, çöle/ölüme gönderir.

— Abi şaka yapma kimse seni ölüme gönderemez.

Garson kız portakal suyunu getirince, İmparator dik oturarak tepsideki uzun bardağı alıp Bekir Çelenk’e uzattı. Diğer bardağı da kendisi için alınca, garson kıza İngilizce olarak “teşekkürler” dedi.

İkisi yalnız kalınca İmparator:

— Abi sizin işler nasıl gidiyor? Komünist bir ülkede üstlenmemiz pek kafama yatmıyor da, bizimkiler ne yapıyor ben anlayamadım!

— Bizim işler gayet pürüzsüz gidiyor. Burada çok önemli bağlantılar kurduk, rejim gidici, en baştakiler bunu biliyor ve bizimle birlikte çalışıyorlar.

— Abi Uğur Mumcu’nun sözünü ettiği Kintex şirketi nerede, böyle bir şirket var mı?

— Var tabi. Bizim kaldığımız otelle aynı cadde üzerindedir. Bulgar istihbaratının şefi Terziyev tarafından yönetiliyor. Bu şahıs bizimkilerle çok içli dışlıdır. O, bizim sayemizde büyük vurgunlar vuruyor, biz de onun sayesinde milyarları kazanıyoruz.

— Kendi komünistlerimizi “öküz” diye vuruyoruz, Bulgar komünistleriyle ortak ticaret yapıyoruz! Bu biraz garip değil mi?

— Komünizm öldü İmparator, öldü!

— Eeee, komünizm öldüyse niye kendi insanlarımızı öküz diye vuruyoruz ki?”

Gecenin geç saatleriydi. Roza’nın başı ağrıyordu, kendisini bir türlü toparlayamamıştı. Saddam’ın hapisanesinde başından geçenlerden dolayı şoktaydı. Almanya’ya döner dönmez bir psikologa gitmeyi düşünüyordu.

Çözmek istedikleri konu olağanüstü ilgisini çektiğinden ve Delil'i yalnız bırakmamak için Bulgaristan'a gelmeyi kabullenmişti. Ama huzurlu değildi, hüzünlü ve yorgundu. Bir an önce uyumak istiyordu.

Roza'nın bu durumunu fark eden Ferhan ile Delil birlikte odadan çıktılar. Önce Ferhan'ın valizini 1078 Numaralı odaya bıraktılar. Kısa bir dinlenmeden sonra dışarı çıkıp biraz dolaşmaya karar verdiler. İkisi de Sofya'nın yabancısıydı, Bulgarca da bilmiyorlardı. Ama gideceklerdi.

Ferhan,

— Dikkatli olmak gerekir dedi. Aşağı kata inip, resepsiyondan interneti kullanıp kullanamayacaklarını sordular, bir görevli onları bilgisayarların bulunduğu bölüme götürdü. Emailine göz atan Delil yeni dosyaların geldiğini görünce sevindi, hemen yazıcı aracılığıyla kâğıda geçirip vakit kaybetmeden resepsiyonun önünden geçerek, otelden dışarı çıktılar, İvan Antonov caddesi boyunca yürüdüler; sağa giden bir sokağa saptılar, biraz daha yürüyünce oturabilecekleri bir barın ışıklarına takıldı gözleri. Müzik sesleri geliyor, renk renk ışıklar yanıp sönüyordu. Beton merdivenleri tırmanıp içi tıklım tıklım dolu barın kapısından içeri girdiler, hareketli bir Balkan müziği eşliğinde piste dans edenler vardı. Köşedeki boş masaya geçince istekleri üzere önlerine konulan birayı yudumlamaya başladılar.

Delil yeni gelen bölüme göz atınca gülümsedi, arkadaşının kulağına eğildi, İmparator'un da bir zamanlar bu bara geldiğini, belki de bu köşede oturduğunu anlattı.

Ferhan:

— Barda bir kadınla anlaşıp “kiliseye götürdüğünü” ben de duymuştum dedi. Müzik sesinden dolayı birbirlerini anlamakta zorlanıyorlardı. Ama bir müddet sonra dansa kalkan çiftler oturdu, Canlı müziğin sesi kesildi, CD çalardan yükselen bu soft parça eşliğinde her kes kafaları demlemeye başladı. Bu sessizlikten faydalanan Delil, hem birasını yudumluyor, hem de gelen yeni bölümü Ferhan'la birlikte sessizce okuyordu:

“Temmuz gecesiydi, hava sıcaktı, otel odasında gözüne uyku girmemiş, yatağında saatlerce dönüp durmuştu. Uyuyamayacağını anlayınca, ışığı yakmış, o gün satın aldığı yazlık gri takım elbisesini beyaz gömleğini giyinmiş, aynanın karşısına geçerek saçlarını taramış, koltukaltlarına, boynunun iki yanına Hugo Boss marka parfümü sıkmış, Bekir abisine çaktırmadan otelden ayrılmıştı.

Sağına soluna fazla bakmadan iki gece önce keşfettiği barın kapısından içeri girmiş, köşedeki masaya oturunca, gelen garson kızdan kırmızı şarap istemişti.

Bar her zamanki gibi kalabalıktı, oynak, kıpır kıpır bir müzik çalıyor, genç kızlar piste dans ediyordu. Uzun aralıklarla kadehi dudaklarına götürüp yudumlayan İmparator, gözaltından çevresini gözetliyor, çiftleri sayıyor, kendisi gibi tek olanları dikkatle inceliyordu. Dans yapan grup karışıkta, kimlerin tek, kimlerin çift olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Kuşkusuz o anda onu izleyenler de vardı, oradaki herkes onun yabancı biri olduğunu ve gönül eğlendirmek için uğradığını tahmin ediyordu.

Bir ara müziğin ritmi değişti daha ağır tonda nağmeler kulaklara ulaştı; ışıklar daha açıldı; sarışın bir kız sahneden ayrıldı. Üzerinde vücudunun bütün hatlarını gösteren dar bir bluejeans ve kısa beyaz bir bluz vardı. İmparator'un oturduğu köşeye yakın bir masada oturdu. Yüzü İmparator'a dönüktü, aniden göz göze geldiler, iradesi dışında başıyla İmparatoru selamladı. Ardından gözlerini gözlerinden kaçırdı, kimdi bu adam? Nereden ne zaman gelmişti? Sanki önceden tanıyordu onu! Tanıdığı bütün adamları hafızasından geçirdi, gözlerini tekrar kaldırdı, bu kez uzun bakıştılar. İmparator hafif gülümsedi, kız kaçtırmaya çalıştı bakışlarını ama çekemedi. İmparator'un bakışları onunkine kenetlenmişti, hangi tarafa

baksa onu görüyordu. Bir müddet sonra birbirlerini çeken iki mıknatıs gibi oldular.

Kızın gözleri artık bardaki hiç kimseyi görmüyordu. ikisi yalnızdı, bir güç onu ayağa kaldırdı, kendiliğinden yürüdü. Ayakları onu İmparator'un oturduğu köşeye kadar götürdü, elini uzattı, İmparator ayağa fırlayarak kendisine uzanan eli tuttu. Kız İngilizce olarak

— İyi geceler dedi. Elinin içindeki eli hafifçe sıkıan İmparator, aynı karşılığı vererek elini bırakınca karşılıklı oturdular. Kızın inci gibi dişleri vardı, okyanus mavisiydi gözleri. Uzun saçlarıysa sapsarıydı. Az bildiği İngilizcesiyle adını sordu;

— Maria Lucia, dedi

— Benimki de İmparator.

Kelimeleri bitmişti İmparator'un. Bakışlarıyla konuşuyorlardı artık, İmparator şarap bardağını işaret etti, başparmağını ağzına doğru götürdü; "içmek ister misin?" dedi. Kız "evet" anlamında başını sallayınca, kadeh istendi. İmparator şarap doldurdu, kadehler karşılıklı kalktı.

Şarabın nasıl bittiğini farkedemediler ikisinin de kafaları hoştu, dünyayı toz pembe görüyorlardı. Daha doğrusu kendileri dışında hiç kimseyi görmüyorlardı. Onları sarhoş eden bakışları mıydı, şarap mıydı? Onu da bilmiyorlardı. İmparator hesabı ödedi, birlikte dışarı çıktılar. Caddenin kenarında bir ışığın altında birbirlerinin gözlerinin içine tekrar baktılar. Kiraz dudakları dolgundu kızın, gözleri yalvarıyordu sanki. İmparator iki koluyla Lucia'yı sardı, dudaklarını dudaklarının arasına aldı. Bir ateş basmıştı vücutlarını, ikisi de titriyordu, şaşkındılar, bir müddet sonra birbirlerinden ayrıldılar. Cadde boyunca yan yana sessizce yürüdüler. Biraz ileride İmparator Lucia'nın elini tuttu, elinde bir kor parçası vardı sanki; gözleri tekrar davetkâr gözlere kaydı ve yeniden Lucia'yı dudaklarından öpmeye başladı.

Farkına varmadan çok yürümüşlerdi. Sofya otelinin karşısındaki büyük parkın yanına kadar gelmişlerdi. Lucia İmparator'un elinden tutarak parkın kapısından içeri girdi. Gece hayli ilerlemişti, her taraf sakindi. Parkın girişinde İmparator Lucia'yı kucağına aldı, incecik bir beli vardı, ağırlığı ancak elli kilo kadardı. Dudaklarından öperek, çamlıkların altındaki bankın yanına kadar yürüdü. Güçlü kollarından Lucia'yı indirmedi, kucağında bankın üzerinde oturdu. Lucia'nın dudakları İmparatorun dudaklarındayken narin parmakları gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Bir müddet sonra İmparatorun dudakları, Lucia'nın boynunun iki yanına ateşli öpücükler konduruyor ve aşağıya doğru kayıyordu.

Hapis hayatı, kaçak günleri, devrim zamanında İran'da geçirdiği aylar hep kadınsız geçmişti. Cinayet işlemek ve planlamaktan vakit bulamadığı için kadınları unutmuştu. Bir yaz gününün serin gecesinde, bu parlak ayın ve milyonlarca yıldızın altında, bu güzel İrem bahçesinde bir huri bulmuştu. Bu hurinin gözlerine öylesine vurulmuştu ki Vithoşa Otelinin lüks odası bomboş dururken ayakları onu parka, kuru bir bankın üzerine getirmişti.

Lucia'nın da düğmeleri çözülünce, İmparator önce elleriyle göğüslerini okşadı, ardından dudaklarını öpmeye başladı. Bundan müthiş bir zevk alan Lucia inledi, kalp atışları hızlandı, çevik bir hareketle İmparator'u Bankın üzerine yattırdı. Dizlerine oturdu, kemerini çözmeye çalıştı; ama İmparator bu hareketini engellemek için ayağa kalktı. Sağına soluna baktı, akli başına geldi, bu açık yerde, bankın üzerinde olmaz dedi el hareketleriyle. Lucia da ayağa kalktı, düğmelerini ilikledi. İmparator küçük elini avucunun içine aldı yürüdüler, sarmaş dolaş oldular, bazen koşular bazen de kollarında taşıdı Lucia'yı.

Gözleri uygun bir yer arıyordu. Görkemli kiliseyi gördüler, oraya doğru yürüdüler, kilisenin sakin olduğunu tahmin ediyorlardı. İmparator bahçe kapısını itti, açtı, içeri girdiler, Maria Lucia güldü, İngilizce bir şeyler söyledi, ama İmparator anlayamadı. Kilisenin giriş kapısına kadar gittiler, ama kapı kapalıydı,

binanın ön cephesinden sağa doğru yürüdüler, duvar oyuklarındaki azizlerin muhteşem heykelleri ay ışığında parlıyordu. Çarmıha gerili İsa'nın heykelinin bulunduğu yerin biraz aşağısında Aziz Petrus'a ait olduğunu tahmin ettiği heykelin dikili olduğu oyuğun önünde durdular. İmparator burada Petrus'un ve İsa'nın huzurunda Maria Lucia'yı dudaklarından üç kez ardına öptü. Önce gömlek düğmelerini tek tek çözdü, pantolonunu iç çamaşırını üzerinden aldı. Şimdi Lucia karşısında bir Venüs heykeli gibi duruyordu. Onu Petrus'un heykeline yaklaştırdı, birkaç adım geri çekilerek ay ışığında vücudunun bütün hatlarına baktı.

Omuzlarına kadar sarkmış saçları, kızarmış dudakları, diri ve dik göğüsleriyle Venüs heykelinin bir benzeriydi. Heykellerin arasındaki en güzeli kıpırdayınca İmparator onu kucakladı, gömleğinin nasıl sırtından indiğini kemerinin nasıl çözüldüğünü fark edemedi.

Ayaklarının altındaki toprak titriyordu, gökyüzündeki yıldızlar ve ay hızla dönüyordu Lucia'nın bacakları arasındaki İmparator iki eliyle ince belini tutmuş, kendi vücudu yerinde kıvrılırken Lucia'nın başı kilise duvarına kadar gidip geliyordu.

Çarmıha gerili İsa, üstten onları izleyip gülümsüyordu. Lucia İsa'ya dikkatle baktı. Acı, kaygı, endişe, üzüntü ve kimselere kızgınlık yoktu yüzünde; aksine onun yüzünden, huzur, sevgi ve gülümseme gördü. Ama Petrus kızgındı, elinde tuttuğu üç anahtarla her an onlara saldıracak gibiydi.

Birazdan kilise sallandı, çarmıhtaki İsa titredi, eli anahtarlı Petrus harekete geçti. Lucia'nın çılgınlıkları İmparatorun inlemelerine karıştı.

Ay kayboldu, yıldızlar gitti, İsa çarmıhından kurtularak göğe doğru yükseldi. Petrus, bir eliyle anahtarlarını, diğer eliyle uzun eteğini tutarak kaçtı. Karanlık, hiçbir şey kalmamıştı ortalıkta. Lucia'nın çılgınlıkları, İmparator'un inlemeleri de Petrus'la birlikte çekip gitmişti. Yalnız birbirlerinin içinde erimiş tek bir vücut duruyordu kilise duvarının dibinde; sessiz, nefessiz ve kıpırtısız.

İmparatorun sıcaklığı Lucia'nın içine akıyordu. Ay geri geldi, ortalığı aydınlatıyordu, yıldızlar hızla yerlerine dönüyordu, yer artık sallanmıyordu, İsa tekrar çarmıha gerildi, Petrus, Lucia ile kendisi sevişmiş gibi nefes nefese yerine geçiyordu. Çevresindeki canlanmaya uyan Lucia ayağa kalktı, hala baygın gibi duran İmparator'un kolundan tutup kaldırdı; iki adım kadar yürüterek onu Petrus'un heykelinin yanına götürdü, İmparator'un çıplak sırtını Petrus'un heykeline dayadı.

Eğildi, İmparator'un ayaklarından başlayarak dizlerine kadar öptü, yukarılara doğru tırmandı, sertleşen imparatorun üzerine oturdu, dimdik memesi İmparator'un ağzındayken iki eliyle Petrus'un anahtarlarından tuttu, İmparator onunla Petrus arasındaydı ve Lucia kutsal anahtarları tutarak inip kalkıyordu.

Petrus, Lucia ve İmparator!

Yer tekrar sallanmaya başladı, ay ve yıldızlar dolandı, İsa çarmıhıyla yere düştü, ama Petrus Lucia'nın elinden kurtulup kaçamadı. Kendi ayaklarının dibinde işlenen bütün günahlara tanık olunca, hazzın inlemeleri eşliğinde yavaş yavaş taştan heykele dönüştü.

Külsüz ve dumansız ateşlerde yanan İmparator, ani bir hareketle döndü, Lucia'yı kucagından indirdi, yüzünü Petrus'a cevirdi, şimdi Lucia Petrus ile İmparatorun arasındaki ateşte yanıyordu.

Kutsal mekândaki bu sevişme oyunu aralıksız olarak sabaha kadar sürdü. Şafak sökerken ay ve yıldızlar son kez görünmez oldu; çarmıhtaki İsa, ayaktaki Petrus ve diğer azizler hiçbir şey olmamış gibi yerli yerinde duruyordu. Zevkten mest olmuş Lucia giysileriyle vücudunu örtüyor, imparator duvara tutunarak ayakta durabiliyordu.

Lucia'nın gidelim işaretiyle kilisenin bahçe kapısına doğru birlikte yürüdüler İmparator onu fahişe zanettiğinden, cebinden çıkardığı 200 doları uzattı, kızgın bir yüz ifadesi takınan Lucia, İmparatorun sağ yanağına iki tokat atarak söylene söylene uzaklaşıp köşe başında kayboldu. Şaşkınlıktan kurtulan İmparator'un kulağında Lucia'nın sesi;

— Ben üniversite öğrencisiyim, fahişe değilim sersem, diye yankılanıyordu.”

Gecenin geç saatlerinde kadehindeki son yudumu içen Ferhan;

— Vay be daha neler öğreneceğiz dedi

30

Roza, Delil ve Ferhan biraz önce üstü kubbeli tarihi bir binanın önünde taksiden indiler. Delil otelin ön cephesinde bulunan iki büyük kapının ortasında asılı olan dikdörtgen şeklindeki beyaz levhaya göz attı, siyah harflerle üzerinde “Hotel İSA” yazılıydı. Demek ki taksi şoförü onları doğru adrese getirmişti. Leonardo Da Vinci havaalanına 20 dakika kadar uzaklıktaki otel, Via Cicerone 3900193 Roma adresindeydi.

Beş katlı bu tarihi binanın ön cephesinin her katında yedi adet büyük pencere vardı ve bu pencereler tahta pervazlarla kapatılmıştı. Sadece en üst katın pencerelerinin tahta pervazları yoktu ve her penceredeki vazoda bir gül ağacı dikiliydi.

Yedi penceredeki yedi ağacın kırmızı gülleri ana caddeye el sallıyor gibiydiler.

Otelin yeni misafirleri tarihi binalara özgü üstü kavisli kapısından içeri girip resepsiyonun önünde durdular. Üzerinde otel çalışanlarının giydiği özel elbiseler bulunan uzun boylu esmer kadın, doldurmaları gereken formları nazikçe önlerine sürdü, bir müddet sonra doldurulmuş olarak geri alınca, kalacakları iki odanın anahtarlarını ellerine verdi, teşekkür ederek bir görevli eşliğinde onları üçüncü kata yolladı. Eşyalarını odalarında bırakan Rosa ile Delil, Ferhan'ı da alarak otel görevlisinin tarif ettiği üst kata çıktılar, burada otel müşterilerinin oturabilecekleri güzel bir kafeterya vardı. Botanik bahçesini andıran kafeteryanın orta bölümünde yuvarlak bir sehpanın etrafında rahat koltuklara oturdular. Roza kırmızı şarap, Delil ile Ferhan soğuk bira istediler.

Garson istenilenleri masaya bırakıp gittikten sonra, Delil;

— İmparator, Papa Johannes Paul'a suikast yapmadan önce son geceyi bu otelde geçirmişti. Bu otele sabah ayrılarak San Pietro meydanına gitmiş, akşam üzeri burada Papaya iki kurşun sıkarak onu yaralamıştı. Mademki biz bu olayların peşine düştük, İmparatorun son gece neler yaşadığını öğrenmemiz gerekiyormuş; son olarak bana gelen dosyaya baktım böyle yazıyor dedi.

Arkadaşları hazır olduklarını söyleyince, son gece bilmesinin nasıl çözüleceğini merakla dinlemeye başladılar:

“12 Mayıs 1981 gecesiydi, saat tam olarak on biri yirmi dakika geçe İmparator Hotel İsa'daki odasına girdi, çabucak soyundu, iç çamaşırlarıyla yatağına uzandı. Yorgundu, bir an önce uyumak istiyordu. Ama mümkün değildi, kaçıp gitmişti uykusu, gözlerini her kapatışında bir başka olay canlanıveriyordu gözlerinin önünde. Buna rağmen kendini zorlamaya çalıştı, ince yazlık örtüyü başına çekti, gözlerini tekrar yumdu. Milano havaalanında Yavru ile birlikte uçağa binmişlerdi. Uyarı üzerine kemerlerini bağladılar,

Uçak havalanmıştı; ikisi de heyecanlıydı. Mallorca'yı ikisi de bilmiyorlardı, ama orasının kelimenin gerçek anlamıyla bir cennet olduğunu duymuşlardı. Etem, özel bir kurye aracılığıyla onlara “buraya çabuk gelin” haberini yolladığında çok sevinmiş, hemen Milano'daki bir seyahat bürosundan Hotel Flamboyan'a iki kişilik rezervasyonu yaptırmışlardı.

Nihayet hayalleri gerçekleşmiş ve Mallorca'ya doğru havalanmışlardı. İmparator, Etem'in kendilerini karşılayacağını söylemiş, Yavru ise buna inanmamıştı. Uçaktan indikten sonra bir salondaki bantta valizlerini beklerlerken bahse bile girmişlerdi. Ama dış kapıda karşılaştıkları uzun boylu kişi Yavru'yu haklı çıkarmıştı. Adam İmparator'a elini uzatırken “hoş geldiniz, saat dokuzdan beri sizi bekliyorum” demiş, ikisi de gelen kişinin onları Etem Düzyol'un yanına götürecek elaman olduğunu anlamakta gecikmemişti.

Gelen kişi adını, kim olduğunu, buraya neden geldiğini söylememiş, sadece “beni izleyin” deyip yürümüşü. Onlar da adamı izlemiştiler.

Döner bir kapıdan dışarı çıktılar. Karşı tarafta otobüs durağı vardı, o tarafa yöneldiler, uzun boylu adam ayakta dikili bir görevliye “Hotel Flamboyan'a hangi otobüs gidiyor” diye sordu. Otobüs gösterilince, yürüdüler, valizlerini bagaja bırakıp yukarı çıktılar.

Otobüs, yolcuları tamamlanınca harekete geçti. Havaalanından uzaklaşırken hiç kimse konuşmuyordu. İmparator gidecekleri yerin uzak olup olmadığını merak ediyordu; el çantasının fermuarını çekti, biletini ve rezervasyon kâğıdını çıkardı, otelin adresine baktı:

“Hotel Flamboyan caribe Martin Ros garcia 16. 07181 Palmanova” yazıyordu. Ama İmparator bu adresin ne kadar uzakta olduğunu bilemezdi ki. Kâğıtları tekrar katlayarak çantasına yerleştirdi, otobüsün penceresinden dışarıya, denize baktı. Kıyı boyunca asfalt düzgün bir yoldan gidiyorlardı. Solunda uçsuz bucaksız Akdeniz, sağında ise yine uçsuz bucaksız Palma kenti görünüyordu. Tarihi büyük bir yapının önünden geçerken gözlerini muhteşem yapıdan ayıramayan İmparator yanında oturan rehberine

— Bu bina nedir diye sormuş,

— Meşhur Palma katedrali budur cevabını aldığıında, Katedral geride kalmıştı.

Biraz sonra otobüs şoförü bir otelin adını anons ederek, burada incek yolcuların hazırlanmaları gerektiğini bildirdi. Bu anonsla İmparator, bütün müşterilerin Flamboyan oteline gitmeyeceklerini anladı. Yol boyunca belirli otellerin yakınına uğrayan otobüs o otelin müşterilerini bırakıp geçecekti.

Bu durumu anlayınca; beyaz ince elbiseler giyinmiş İtalyan kızı daha fazla merak etmeye başladı. Ya onun kalacağı otele gelmezse? Milano'da uçağa binmeden gözüne kestirmiş, birkaç kez kızla göz göze gelmiş, hatta bir keresinde göz kırpmış, kız da ona bir gülücük fırlatmıştı.

Üçüncü kez anons yapıldığında İtalyan kız ona son gülücüğü ile veda ederek aşağı inmişti.

Yedinci durak Hotel Flamboyan'dı. Anonsla birlikte İmparator hemen ayağa fırladı, ellerindeki valizlerle biraz yürüyüp otelin ön tarafına vardılar. Deniz kıyısında betondan yapılmış büyük bir binaydı. İmparator başını kaldırıp otele bakarken dudaklarını kıpırdatmadan katları saymaya başladı, sekiz katlıydı, her katta denize bakan sekiz adet balkon vardı. Binanın iki yanında kocaman ağaçlar göze çarpıyordu.

Birkaç merdiven yukarı çıkarak otelin birinci katındaki resepsiyonun önünde ellerindeki valizleri yere bıraktılar. İşlemleri tamamlanınca onları üçüncü kata çıkardılar. Odalarına girmeden önce kendilerine rehberlik yapan uzun boylu adam; “Arkadaşlar bana müsaade, benim gitmem gerekiyor, Etem ağabey yakında gelecek” diyerek merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Odaları yan yanaydı, İmparator kapıyı

açarak içeri girdi, giysilerini dolaba yerleştirdi, tuvalet dâhil her tarafa göz attı. Kendi odasının kapısını çekerek arkadaşının odasına girdi, Yavru balkonda oturmuş sigara içiyordu. O da yanındaki sandalyeye oturarak denizi izlemeye başladı. Yavru;

— Masmavi denizi görüyor musun? Havalarda biraz daha sıcak olsaydı yüzerdik.

— Şimdi de yüzebiliriz, su fazla soğuk değilki.

— Biz yüzebiliriz de, bir ay sonra buralar çok kalabalık ve hoş olur.

— Odana iyice baktın mı? Otel gayet lüks, her odada mini bar da var.

— Etem abi gelseydi dışarı çıkıp çevreyi dolaşırdık.

Bu esnada kapının zili çaldı. İmparator koşarak kapıyı açtı, karşısında Etem Düzyol'u görünce, gülümsedi;

— İyi insan sözünün üzerine gelir, biz de şimdi sizi konuşuyorduk dedi.

Yavru Etem'in odaya girdiğini görünce sigarasını acele söndürüp içeri girdi, iki eliyle Etem'in sağ elinden tutarak eğildi;

— Hoş geldiniz abi diyerek oturması için onu balkona davet etmek istedi. Ama Etem itiraz etti;

— İstiyorsanız dışarı çıkıp şöyle bir dolaşalım teklifinde bulundu.

Otelden dışarı çıkıp üçü yan yana yürüdüler, ama hiç kimse konuşmuyordu, daha önce Bulgaristan, Zürih ve Viyana'da buluşmuşlardı.

Mallorca neden seçilmişti? Yavru ile İmparator bunu bilmiyorlar ve öğrenmek istiyorlardı. Etem öğrencilerinin hafızasını okuyormuş gibi söze başladı:

— Önce size bir açıklamada bulunayım. Ben resmi görevimden istifa ettim. Şu anda burada, yani Palma'da Otoban isimli bir şirkette müdür olarak çalışıyorum. Ama biliyorsunuz vatan görevim devam ediyor, öldüğümüz güne kadar da devam eder.

Yavru kafasına takılan başka bir soruya yanıt arıyordu. Etem, onun konuşmak istediğini anlayınca buyur dedi.

— Abi, 12 Eylül 1980 günü ordunun yönetime el koyma sorununu sizinle tartışmamıştım. Halk orduyu destekledi, hatta alkışladı. Buraya kadarı iyi, öğrenmek istediğim şu: Askeri darbe emir komuta zinciri içinde gerçekleşti. Teşkilatımızın sözü bundan sonra geçerli olacak mı, olmayacak mı? Veya teşkilatımızın Milli Güvenlik Konseyi üzerinde ne kadar etkisi olacak?

— Askeri darbeyi bizim teşkilat istedi, planladı ve çok başarılı olarak gerçekleştirdi. Her şeyi kontrol eden biziz, resmi görevliler görevlerini yaparlar, süreleri dolunca çekip giderler. Biz ise devleti yöneten devletiz, kalıcı ve bakıyız.

— Ama abi, askerler bizimle ilişkide olanlara da yönelmeye başladılar. 23 Nisan 1981 tarihli gazeteleri okudum, bizim Gümrük ve Tekel Bakanını, diğer arkadaşları ve Yıldırım Abiyi yüce divana sevk etmişler.

— Çok normal, o alanda fazla açık verildi. Basın çok şeyi açığa çıkardı, bazı arkadaşlar biraz içerde yatacaklar. Bu işin riskleri vardır, bunu her zaman söylüyorum. Bakın, İmparator konusunda çok baskı altında kaldık, sonunda deşifre etmek zorunda kalıp tutuklattık. Ama şu anda birlikte görev başındayız.

— Yani onların soruşturmaları sonucu bizim teşkilat bir zarar görmez mi demek istiyorsunuz?

— Hayır, onların yargılanması sonucu bizim teşkilat tam olarak temize çıkar. Bunlar yakalanmasaydı devlet bir bütün olarak töhmet altında kalırdı. Devlet eroin ihraç edip, silah ithal ediyor diyorlardı. Bunların yargılanması sonucu Gümrük ve Tekel Bakanı "rüşvet" yediğinden ceza alacak; bizim diğer

adamlarımız da “kaçakçı” olarak damgalanacaklar ve dosya bu şekilde kapanacak. Devleti başka nasıl temizleyebilirsiniz?

— Haklısınız abi.

— Bu konuyu kapatıyoruz. Sizi ilgilendiren konuya geçiyorum: “PA 1” olayını gerçekleştireceğiz. Artık erteleme yok.

Kalp atışları hızlanmaya başlayan İmparator, heyecanlı bir ses tonuyla:

— Ne zaman ağabey?

— Buradan dönünce.

Bu ara bir kafeteryanın önünden geçiyorlardı. Etem artık konuşmak istemediğini belli etti. Müsait bir yerde oturdular, kahve içtiler, havadan sudan konuşup bir gün sonra buluşmak üzere sözleştiler. Etem ayrılıp gitti. İmparator ile Yavru biraz dolaştıktan sonra otel odalarına dönüp duş aldıktan sonra uyudular.

Etem bir gün sonra koltuğunun altında bir dosya ile geldi. Yavru’nun odasında bir araya geldiler. Etem, iyi uyuyup uyumadıklarını, yerlerini beğenip beğenmediklerini sordu. Olumlu yanıt alınca, masanın üzerindeki dosyanın kapağını açtı. Yüz hatları her zamanki gibi gayet ciddiye, bakışlarında kararlılık okunuyordu. Dosyanın ilk sayfasına gözlerini gezdirerek konuşmaya başladı:

— “Pa 1” olayı üzerinde sizinle konuşacağım. Zamanı tam olarak gelmiştir. Uluslararası koşullar müsaittir. Bu konudaki analizler tamamlanmış, bu bölümler sizi ilgilendirmez. Ben sizi ilgilendiren bölümler hakkında konuşacağım. Bir aksilik olur, biriniz veya üçünüz yakalanırsanız nasıl ifade vermeniz gerektiğini çok iyi bilmeniz gerekiyor.

Biliyorsunuz Rusya’daki rejime karşı Polonya’da Leh Walesa önderliğinde bir ayaklanma başlamış. Geçenlerde “Pa 1” orayı ziyaret etti, milyonlarca kişi tarafından karşılandı. Ve Sovyet rejimi çatırdamaya başladı. “Pa 1” Sovyet bozkırlarını tutuşturacak kıvılcımı yakmıştır. Şu anda ona karşı yapılacak bir eylemden Rusya’yı sorumlu tutmak zor değil. İfadenizi bu strateji üzerine kuracağız.

Konuyu biraz daha detaylandırırsak, “Pa 1” e karşı eylem emrini Sovyet istihbaratı verecek, ama uygulamasını Bulgar istihbaratı yapacak. Bunun daha altı da var, Bulgar istihbaratı da Bekir Çelenk aracılığıyla size teklif getirmiş ve siz üç milyon mark karşılığında anlaşmış olacaksınız. Genel çerçeve budur, detaylar üzerinde konuşacağız.

İmparator;

— Ama abi, biz Bekir Çelenk’le Bulgar bağlantısını nasıl kuracağız?

— Sizin kurmanıza gerek yok. Teklifi Bekir Çelenk bize getirdi dersiniz, hatta şöyle bir senaryo uydurabilirsiniz. Mesela Bekir Çelenk ile en son nerede görüştünüz?

— 30 Mart 1981 akşamı Zürich Sheraton otelinin gece kulübünde.

— Yanınızda kim bulunuyordu?

— Ben, Yavru, Avrupa Türk Federasyonu Başkanı Musa Serdar Çelebi ve Bekir Çelenk vardı.

— Musa ile Bekir nereden Zürich’e gelmişlerdi?

— Musa Serdar Çelebi o gün Frankfurt’tan, Bekir Çelenk ise Londra’dan uçakla gelmişlerdi.

— Tamam, bu tarihi ve bu oteli unutmayın. “Pa 1” i vurma teklifi burada size yapılsın. Mesela, Bekir Çelenk size şöyle diyebilir: “Çocuklar size iyi bir teklif sunacağım. Öldürülecek kişi Papa’dır. Bunun için tam olarak üç milyon mark teklif ediyorlar. Para benim aracılığımınla Almanya’da bir bankaya yatırılacak, siz işi becerdikten sonra alacaksınız,” desin. Burada Yavru Bekir Çelenk’e şu soruyu sorabilir: “Abi bir sakıncası yoksa parayı veren kim?” Bekir biraz kızsın ve şöyle desin: ‘Kardeşim orasını ben de

bilmiyorum, bilmek de istemedim. Ama teklif İtalya'daki bazı insanlardan geldi.” Burada imparator devreye girsin: ‘politikacılar mı ağabey?’ Desin. Bekir hayır anlamında başını sallasın ve şöyle desin: “Bu insanlar resmi olarak hiçbir yerde yokturlar, ama aslında her yerde vardırılar, orduda, poliste, mafyada, basında iş âleminde istihbarat örgütlerinde”

Burada yavru gülümsedi:

— Yani doğrudan bizi tarif etsin, değil mi abi?

— Bekir Çelenk’le konuşma ve anlaşmanın çerçevesi bu olsun. Bunun dışına çıkılmasın. Büyük bir ihtimalle, araştırmalar sonucu Bekir ile Musa Serdar Çelebi’nin 30 Mart günü Zürich havaalanına indiklerini tespit ederler ve bu durum tezinizi güçlendirir.

— Peki, ağabey ya Bulgar bağlantısı nasıl anlatılacak?

— Siz anlatmazsanız da o bağlantı hemen kurulur, Bekir Çelenk ilişkileri batı istihbarat örgütleri tarafından mercek altına alınır. Yıldırım ile Bekir’in Bulgar istihbarat örgütleriyle bağlantıları su yüzüne çıkar. Amerikan istihbarat örgütü CIA bu fırsatı kaçırmaz, olayı Sovyetler’in ve Bulgaristan’ın üzerine yıkmak için bin dereden su getirir. Ama buna rağmen ben dosyamda bulunan bazı krokileri, isimleri ve adresleri size göstereceğim. Onları ezberleyin, yani bilginiz olsun soruşturmada konuyu açarlarsa, size anlattığım çerçevede konuşabilirsiniz.

Etem, dosyadan çıkardığı bir krokiyi masanın üzerine koydu. Yavru ile İmparator krokinin üzerine eğilince;

— Bu İvan Antonov’un Roma’daki evinin krokisidir diyerek parmağıyla işaretleyerek buralar evin odaları, bu evin salonu, bu salonu ikiye bölen bölme, bunlar kapıları diye devam etti.

Evin adresini, içyapısını, hatta duvarlardaki boyaların rengine kadar ezberleyeceksiniz. İvan Anatonov Roma’da Bulgar Air istasyonunun şefidir dedi. Dosyadan aldığı yeni bir zarfı İmparator’a uzatarak;

— Bunun içinde fotoğrafı dâhil, Antonov ile ilgili bütün bilgiler mevcuttur. Bunları kelimesi kelimesine ezberleyeceksiniz. Ayrıca geçici olarak dosyayı size bırakacağım. Bulgar askeri ateşe yardımcısı Ayvazov, Bulgar ajan Vasilev ile ilgili bilgileri dikkatle inceleyin ve ezberleyin.

Yakalandığımızda hiçbir şeyi kesin olarak söylemeyin. Bir gün önemle üzerinde durduğunuz konuyu, öbür gün es geçin, her şey bulanık olsun. Soruşturmacılarımız hangi konu üzerinde fazla durmak istedilerse, siz daha dikkat çeken bir konuyu ortaya atarak onları oyalayın.

Mesela ortaya çıkmasını istemediğiniz bir konuda mı sizi sıkıştırdılar? Bizim elimizde ölüm listesi vardı, yakalanmasaydık, Kraliçe Elizabet’i, Birleşmiş Milletler Genel Sekreterini ve başkalarını sırayla öldürecektik deyin.

Hafifçe gülümseyen İmparator:

— Tamam, abi ben o işin ustasıyım, bizimkileri nasıl uyuttuysam, ortalığı bulandırdıysam, aynısının daha gelişmiş bir versiyonunu burada yapacağım. İşleri öylesine Arap saçına çevireceğim ki Jul Sezar bile mezardan kalksa içinden çıkamayacak dedi.

Etem, İmparatora baktı:

— Rolünü mükemmel oynayacağına inanıyorum, yapacağın son taktiğini de söyleyeyim mi? Çıkmaz sokaklardan çıkamadınsa: Ben İsa’yım, dirilen, yeniden dirilen İsa, dünyaya döndüm, Tanrının buyruğunu yerine getirdim, yolunu şaşırın Papa’yı cezalandırdım, diyeceksin...

Yorganını başının üzerinden çeken İmparator Mallorca’dan kurtuldu. Uyumak istiyordu, ama yarın olacak olanlar bırakmıyordu ki gözlerine uyku girsin. Gerçekten yarın ne yapacaktı? Binlerce kişinin

ortasında Papa'yı vurunca, kurtulabilir miydi? Bunu imkânsız olarak görüyordu. Oraya gelenlerin, Papa'yı görmek isteyenlerin çoğu fanatik Hıristiyanlardı. Silahı patlatır patlatmaz, onu paramparça ederlerdi. Kopan kolunun acısını duydu, yüzü buruştu, kafasına inen tekmelerden korkup yatağında dik oturdu. Vücudu sınırlıydı, gözleri büyümüşü, kalabalığın uğultusu kulaklarında yankılanıyordu. İçinden gelen bir ses "korkma" diyordu, "sen normal bir insan değilsin" diye devam ediyordu.

Uyuyamayacağını anlayan İmparator yataktan çıktı, çantasının bulunduğu yere kadar yürüdü, orada yavaşça eğilerek çantasından kâğıt kalem aldı, dönüp yatağının üzerinde oturdu. Biraz düşündü, bütün insanlığa bir mektup yazacaktı. Yazacağı her satırın ileride tarih olacağını bildiğinden dikkat çekici bir başlık bulmaya çalıştı. Bir kaçını yazdı beğenmeyince sildi, son olarak "Bütün Dünyaya" başlığı üzerinde karar kıldı. Yazıyı bitirince, bu benim politik vasiyetnamemdir diye düşündü.

Yatağından kalkarak tekrar çantasının bulunduğu yere gitti. İki vesikalık fotoğrafı gözüne ilişti, onları çantasından aldı, fotoğraflara birkaç dakika baktı. Aklına yeni bir şeyler gelmiş gibi heyecanlandı, yatağının yanına tekrar döndü, kendi kendine konuşmaya başladı: "Yarın vücudum parçalanacak, gazeteler ve televizyonlar parçalanmış cesedimi teşhir edecek, yakışıklı iki fotoğrafımı burada bırakayım; bu otele kaldığıma dair belgeleri üzerime alayım, hiç olmazsa Türkiye gazeteleri yakışıklı fotoğraflarımı yayınlansın" dedi.

"Bütün Dünyaya" başlığını taşıyan bildirin altına kendi gerçek ismini yazdı; pasaportu ise sahte idi, Faruk adlı biri adına düzenlenmişti. Onu da bildirin yanına bırakıp; fotoğraflarını da üzerine koydu. Banyoya gitti, elini yüzünü yıkadı, aynaya baktı, yüz hatlarını inceledi, gözleri kızarmış, rengi hafif solmuştu. Bir havluyla kurulanıp yatağına döndü.

Yarın sabah erken kalkmalı, Yavru ve Bey ile görüşmeliydi. Yorganı başına çekti, kafasındaki her şeyden kurtulmak istiyordu. Ama mümkün olmadığını anlayıp, kalkıp yeniden oturdu, Arapça olarak bildiği bazı duaları mırıldandı. Türkçe olarak da "her şeye kadir Ulu Tanrı, tüm günahlarımı affet, bu gün beni göğe kabul et ve bana cenneti bahşet" dedi. Sırtüstü uzandı.

31

Papa o gece derin bir uykuya dalmıştı. Yatak odasının kapı zili çaldı, gecenin bu geç saatinde kim olabilirdi? Zil ikinci kez çalınca, yatağında doğruldu, ayaklarını yatağından aşağı sarkıttı, bastonuna dayanarak ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü, iki adım atınca tekrar kapı zili çaldı, önemli bir şey olmuş diye düşündü, kapıyı açınca Vatikan'da görevli bir yardımcısıyla yüz yüze geldi. Papa'nın simasına bir gülümseme yayıldı henüz buyurun demeden, yardımcısı:

— Efendim gecenin bu geç saatinde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Lakin başka bir çare bulamadığımdan sizi uyandırmak zorunda kaldım.

— Rica ederim, önemli bir şey mi oldu?

— Çok önemli değil efendim, işi yarına da erteleyebilirdim. Ama rahibe dayanamıyor, gece boyunca hep ağlamış, uyuyamamış, çıkıp bana gelmiş!

— Anlayamadım hangi rahibe, niye ağlıyormuş, sana niye gelmiş?

— Efendim Rahibe Lucia, şu genç rahibe! Siz de onu tanırırsınız, büyük bir günah işlediğini söylüyor,

uyuyamıyor, çıldırmak üzereymiş, günah çıkarmaya geldi, kendisiyle konuştum, bildiklerimi ve gördüklerimi sadece papa'ya anlatabilirim, onun dışında kimseye sırrımı açamam diyor. Bir çaresini bulamadığım için sizi uyandırdım kusura bakmayın!

— Tamam, söyleyin yukarı çıksın!

Rahip tahta merdivenlerden aşağı kata inerken, Papa yatağına geri döndü. Giysi dolabındaki beyaz cübbesini alıp giydi, külahlını başına geçirdi, yatağına oturduktan bir müddet sonra kapının zili tekrar çaldı,

— Girin demesiyle birlikte kapı açıldı, başı beyaz bir örtüyle sıkıca bağlı, üzerinde siyah giysiler bulunan genç bir rahibe içeri girip dizleri üzerine çökerek selam verdi. Oturduğu yerden ayağa kalkan Papa Rahibeyi yatağının karşısındaki divana davet etti. Başını hafifçe kaldıran Rahibe, Papa'nın eliyle işaret ettiği divana doğru yürüdü, oturmadan önce saygısını göstermek için eğilerek bir kez daha selam verdi. Rahibeyi oturtan Papa da onun karşısına oturdu. Bir an için ikisi arasında bir sessizlik oldu, Rahibe başını önüne eğmiş ellerine bakıyordu. Papa'nın bakışları ise Rahibenin yüzünde dolaşıyordu. Korku, tedirginlik utanç karışımı duyguları rahibenin yüz hatlarında okuyabilen Papa:

— Ne oldu kızım, anlat.

Aniden uykudan uyanmış gibi titreyip kendine gelen ve bakışlarını Papa'ya çevirip onunla göz göze gelen Rahibe Lucia:

— Efendim dedi, dudakları titremeye başladı, gözlerinden iki damla yaş döküldü.

Dikkatle Rahibenin yüzüne bakan Papa:

— Ağlama kızım, ne oldu?

— Efendim büyük bir günah işledim, gözüme uyku girmedi, ağladım, ağladım derdime çare bulmanız için size geldim, bana kızgın değil misiniz?

— Hayır, kızım. Rahat ol, derdini anlat!

— Anlatmakta zorlanıyorum, daha doğrusu, korkuyor ve utanıyorum!

Bu son kelimeyi kullanırken yine önüne baktı, dudakları titredi, sol eliyle ağzını kapadı. Tedirgin olan Papa:

— Kızım utanma, tanrının huzurundasın, bildiğin ve gördüğün her şeyi çekinmeden açık açık anlat ki günahların af olsun.

— Ama efendim anlatırsam yeni bir günah işlemiş olurum!

— Hayır, kızım günah çıkarmak günah değildir!

— Yani gözlerimle gördüğüm kulaklarımla duyduğum her şeyi açık anlatayım mı?

— Kızım seni bu kadar üzen şeyi anlat.

Rahibe Lucia, iki elini dizlerinin üzerine koydu, Papa'nın gözlerinin içine baktı, korkuyu ve utancı bir kenara bırakmıştı, cesaretini yeterince toplayınca;

— Efendim, Roma'da bir ablam var, kendisi bir komünisttir.

— Bunda senin bir günahın yok ki evladım.

— Biliyorum efendim, konu bu değil, geçenlerde misafir olarak onun evine gittim.

— Çok normal, bunda ne var?

— Efendim ablamın kütüphanesinde gözüme bir kitap çarptı, adı "Günaha son çağrı"ydı. Yanılmıyorsam yazarı Yunanlıydı, adı da Kazancakis'ti. Kitabın ilk birkaç sayfasına göz gezdirdim, efendimiz İsa'ya anlatıyordu.

Durumu anladığımı zanneden Papa;

— Sonra kitabın tümünü okudun ve bu kitabı okuduğun için kendini suçlu hissettin, uykun gelmedi ağladın!

— Hayır, efendim sorun sadece kitap okumak ile ilgili değil, doğru, kitabın hepsini okudum, bunun itiraf edilebilecek bir günah olduğunu biliyorum. Ama olanlar ondan sonra oldu!

— Kızım kitabı okuyunca inançlarını mı yitirdin? Biliyorsun ki kilise o kitabı ve yazarını aforoz etti. Orada yazılanların çoğu yalan ve kurgu!

— Ama efendim, ben kitaptakilere inanmadım, bizzat İsa efendimizi kendi gözlerimle gördüm ve kendisi ile konuştum.

Bu sözler karşısından ürperen Papa, yerinden kalktı, Rahibeye doğru yürüdü, yanına varınca eliyle başını okşadı:

— Üzülme yavrum, okuduğun o kitaptan dolayı şok geçiriyorsun, efendimizle neler konuştun veya onunla nasıl görüştün? Anlat.

Gözlerine yaş dolan Rahibe hıçkırımaya başladı, iki eliyle Papa'nın elinden tutarak yüzünü sürdü:

— Efendim korkuyorum, buradan ilerisini anlatayım mı? Yeni bir günah işlemek istemiyorum!

— Tanrının huzurundasın kızım, Tanrıdan korkma, anlatırsan huzura erişirsin.

— Tamam efendim, anlatacağım.

Papa Lucia'nın elleri arasından eline çekerek yatağına dönüp oturdu. Dili tutulmuş gibi merakla Papa'yı izleyen Rahibe:

— Bu gece bir rüya gördüm efendim, kocaman bir kapıyı açtım ve geniş bir salona girdim, Salonun zemini beyaz mermer taşlarla döşeliydi, hava çok sıcaktı. İsa efendimiz salonun ortasında oturuyordu. Ama efendim, artık anlatamam!

Hıçkırarak ağlamaya başladı, iki avucuyla yüzünü kapadı, tekrar oturduğu yerden kalkan Papa, Rahibeye doğru yürüdü, yanında diz çöktü, hıçkırıklardan sallanan omuzlarından tuttu:

— Sakin ol evladım, heyecana kapılma, sırrını anlat, benimle paylaş rahatlırsın. Daha fazla taşıyamazsın bu sırrı, bir an önce anlatmalısın. Yoksa kemirir, yer bitirir seni!

Lucia'nın hıçkırıkları arttı, divandan inerek kendini Papa'nın kucağına attı, bir hazan yaprağı gibi titriyordu, Papa gözyaşları akan yanaklarını eliyle sildi, Rahibe kendinden geçmiş gibiydi. Papa anlatması için bir kez daha ısrar edince kaldığı yerden anlatmaya devam etti:

— Efendimiz çırılçıplaktı, erkeksiydi, yani kendini uyarılmıştı, içeri girdiğimi görünce sevindi, oysa ben ürküp geri kaçmak istedim, kapıya elimi atım, açıp dışarı çıkacaktım, itiraz etti, beni yanına çağırırdı, utancımından ne yapacağımı bilemiyordum, ayaklarım beni ona doğru götürüyordu. Ama onun bakışları şehvetliydi.

Bu son kelimeyi kullanınca sustu, Papa'nın koynuna tam olarak sokuldu, Onun iri ve yumuşak göğüslerini göğsünde his eden Papa ürkerek kendini geri çekti, Lucia'nın yanaklarını iki avucunun arasına aldı, gözlerinin içine baktı:

— Kızım anlat, kalbine şeytan girmiş, gördüğün ve duyduğun her şeyi açık anlatmazsan oradan çıkmaz.

— Anlatayım değil mi efendim?

— Dinliyorum seni kızım!

— Efendimize doğru gidiyordum, kapı açıldı, döndüm baktım, içeri giren Maria Magdalena idi.

Üzerinde bembeyaz şeffaf bir giysi vardı, vücudunun bütün hatları görünüyordu, ayakları çıplaktı, güleç yüzüyle bir balerin gibi yürüyordu; hızla beni geçti, sanki ben orada yokmuşum gibi kendisini efendimizin kucağına attı. Efendimiz onu üzerine alıp öpmeye başlayınca ürktüm geri kaçmak istedim.

Lucia sesini kesti, gözlerini Papa'nın gözlerinden kaçırdı, başını ellerinin arasından çekti ondan biraz uzaklaştı, bir suçlu gibi önüne baktı. Ama Papa,

— Kızım utanma gördüğün bir rüya, çekinmeden anlat, anlat ki tesirinden kurtulasın, sağlığın için geleceğin için, günahlarından arınman için her şeyi anlatmalısın.

— Asıl günah bundan sonraki kısmı efendim.

— Kızım anlat günah falan yok!

— O gece efendimizde öyle dedi!

— Ne dedi?

— Maria ile öpüşürken, sen git; git gördüklerini anlat!

Lucia burada tekrar Papaya sokuldu, adeta onu kucakladı, ağzını kulağına dayadı, fısıltıyla:

“Git Papa’yla konuş, İsa kadınlarla sevişiyor de, ben gözümle gördüm diye yemin et. Benim adıma yasaklar konuldu, ben hiç birini kabul etmiyorum, Rahiplere evlenme ve cinsel ilişki yasağını kim koydu? Rahibelerin güzelliklerini kim kara çarşafın içine gizledi, hangi sersem onların bütün arzularına gem vurdu” dedi.

Gem kelimesi dudaklarından döküldüğünde, bütün gemleri tam olarak boşanmıştı. Papayı öpmeye başladı, kadının niyetini anlayan Papa kendini genç ve azgın Rahibenin elinden kurtarmaya çalışıyordu. Lucia Papa’yı altına almış hem kendini soyuyor hem de konuşuyordu.

— Efendim bana “git sende Papa ile seviş, benim adıma konulan bütün tabuları yerle bir edin, Rahibeler ile Rahipleri konulduğu duvarsız zindandan kurtarın. Bu cezayı onlara o kâfir Roma imparatoru Costantin verdi, bana inanır gibi göründü, hatta beni Allahın oğlu ilan etti; bu sapık görüşünü onlara da onaylattı ve benim adıma onları bu dünyada cehenneme attı.” diye bağırdı.

Papa bütün çabalarına rağmen Rahibenin altından çıkamıyordu, rahibe belden yukarısını soymuş dolgun memeleriyle İsa adına onu teslim almaya çalışıyordu. Papa Bütün gücünü toplayarak son bir hamle yaptı, bunu da beceremezse azgın kadına teslim olacaktı; yani niyetini bu yaştan sonra bozmak üzereydi. Tanrım diyerek bir hamle yaptı, bütün gücüyle kadını iterek kalktı; sağına soluna baktı, kadın yoktu, gördüğü bir rüya veya kâbustu. Ter içinde kalmıştı nefes nefeseydi.”

Akşam üzeri hava serinlemişti. Üçü de dışarı çıkıp Roma sokaklarında dolaşmak istiyorlardı. Ferhan, Papa'nın rüyasına güldü, ellerinde okuyacakları yazı kalmamıştı, bu son bölümdü; üçü de bir gün sonra gelecek olan dosyanın içeriğini çok iyi biliyorlardı. Roza;

— İsterseniz Vatikan’a doğru bir uzanalım. San Pietro Meydanını bir gezelim, geç saatlerde gelir uyuruz, deyince Ferhan yine güldü:

— Biliyormusunuz, San Pietro Meydanı, Petrus’un meydanı demektir. İmparator, Bulgaristan’da Petrus’un kucağında Bulgar Lucia Maria ile günah işledi, Roma’da bu kez Petrus meydanında cinayet

işlemek istedi. Bu ilginç hikâyenin mekânını da bir görsek fena olmaz.

Üçü birlikte ayağa kalktı, Delil garsonu çağırdı, hesabı ödedi, Roza ile Ferhan'ın ardına takıldı. Resepsiyonda görevli kadından San Pietro'ya nasıl gidebileceklerini öğrendiler. Otelin kapısının önüne çıktıklarında Roza;

— Bu sokağın adı Via Cicerone, sol tarafa gideceğiz, bu sokak bizi P.za Cola dei Rienzo caddesine götürecektir, oradan yine sola döneceğiz, epeyce yürüdükten sonra Via Cola dei Rienzo'da yürümeye devam edeceğiz.

Roza ile Delil yan yana yürüyordu, Ferhan onları izliyordu. P.za Cola dei Rienzo caddesine girdiklerinde çok şaşırıyorlardı. Cadde genişti, her iki tarafında tarihi yapılar uzanıyordu, üç şeritli asfalt yolun iki kenarında aynı aralıklarla aynı boyda ağaçlar vardı. Burada modern çağ ile ortaçağ iç içeydi. Mermer ve oyma taşlardan inşa edilmiş binalar, tarihi kapıların önünde bekleyen insan ve hayvan figürleri öylesine canlıydı ki, insan ancak bunları Roma'da izleyebilirdi. Ferhan, Delil ile Roza'ya ulaşınca:

— Kim bilir belki de İmparator Papa'yı vurmaya giderken bu caddeden yürüyerek gitmiştir dedi.

Delil,

— Kaleme aldığı broşürü okumuştum, sabah saat sekize doğru İsa Otelinden çıktığını söylüyor, ama hangi caddeden San Pietro meydanına gittiğini yazmamış.

— Papa'ya akşamüzeri saat 17 sularında silah sıktığına göre epeyce dolaşmış olmalı.

— Doğru çok dolaştığı kesin. Daha önceden kim bilir meydanı kaç kez keşfetmiştir.

— Mutlaka Papa'yı San Pietro meydanında da izlemiştir.

— Yazdığı broşürde yaklaşık olarak şöyle diyor: "10 Mayıs 1981 Roma'daydım. San Pietro meydanında bulunuyordum. Aylak aylak dolaşırken Vatikan'ın bir kapısı açılıyor ve siyah, üstü açık bir Mercedesle Papa beliriyor. Papa ayakta, yanında beş altı kişi, iki üç de Rahibe var, Papa'yı alkışlıyorlar, ben de olaya alkışlarımla katılıyorum. Papa'yı bu kadar yakından ilk kez görüyorum, onu başka bir kez, ünlü beyaz arabasıyla San Pietro meydanında görmüştüm."

— Bak ben tahmin etmiştim. Plan çok önceden yapılmış, kim bilir kaç kez tatbikatlar yapılmış, Papa'ya nereden ateş edileceği, nereden kaçılacağı, arabanın nerede bekleyeceği ve her şey adım adım planlanmış.

— Orası kesin öyledir, İmparator sabah saat sekizde otelden ayrılınca büyük bir ihtimalle ilk işi Yavru ve Bey Öz ile görüşmek olmuştur. Çünkü bu ikisinin de o gün San Pietro meydanında olduklarını biliyorum.

Roza konuşmaya dalan Delil ile Ferhan'ı uyarmak için:

— Siz konuşmanıza devam edebilirsiniz ama biz P.za dei Risorgimento caddesine geldik, ben bu caddeyi biliyorum, daha önce buraları gezmiştim. Biraz daha ilerlersek Musei del Vaticano görünür, çok büyük ve harika bir müzedir, bin dört yüz oda ve salonu vardır.

Roza'nın yaptığı açıklamalara çok sevinen Ferhan;

— Roza artık rehberimiz sensin, hem Vatikan'ı iyi tanıyorsun, hem de Hıristiyanlık tarihini iyi biliyorsun

— Teşekkürler, şimdi önümüzdeki caddenin adı Michelangelo, oradan da sola döneceğiz bakın karşıdaki uzun ve tarihi bina Müzedir.

— Michelangelo ünlü bir mimardır, nasıl söylüyorduk biz? Mikelanj.

— Evet, ta kendisi, onun San Pietro kilisesinde Pietası var, belki resmini falan hatırlarsın, yeryüzünün

en muhteşem eserlerinden birisidir.

— Pieta'nın kelime anlamı nedir?

— Merhamet demektir.

Michelangelo, Hz. İsa'yı çarmıhtan indirildikten sonra, ölüsünü kollarında tutan ve izleyicilere adeta gösteren, Meryem ana ile birlikte betimlemiştir. Ölü İsa ile yas tutan Meryem'in acılarını ve duygularını taş aracılığıyla bu mükemmellikte kaydetmek, olağanüstü bir durumdur. Haddinden fazla genç bir anne ile onurlu bir şekilde ölen oğlunun acısını simgeleyen bu eser, şu anda cam bir fanus içinde muhafaza ediliyor.

Via di P.ta Angolica caddesinden aşağı doğru yürüyorlardı, çevredeki binaların haşmeti artık daha belirgin bir biçimde göze çarpıyordu. Kim bilir belki de Roma İmparatorları kendi büyüklüklerini insanlara anlatmak için bu kadar büyük ve ihtişamlı yapılar inşa ettiler. Roma Hıristiyanlığı kabul edince aynı yapıların üzerine, kapıların giriş ve çıkışlarına Hıristiyanlıkla ilgili sembolleri, azizlerin ve İsa'nın heykellerini yerleştirerek Allah'ın ve onun Peygamberi İsa'nın ululuğunu anlatmaya çalıştılar

Via d. Conciliazione caddesi meydanın uzantısı sayılıyordu, orayı gördüklerinde varmak istedikleri yere yaklaştıklarını anladılar. Meydanın Çevresi mermer sütunlardan ibaretti. Rehberleri Roza bu sütunların 248 adet olduğunu söylüyordu. Mermer sütunların üzerindeki yapıların üzerinde yine mermerden yontulmuş çok sayıda muhteşem heykel, nöbet tutan ortaçağ askerleri gibi dizilmişti.

Bu heykeller öylesine canlıydı ki, seslenseniz dönüp bakacaklardı sanki. Hiçbiri diğerine benzemiyordu. Her birinin duruşu, yüz ifadesi ayrıydı, kimi hüznüydü, kimi merakla bakıyordu, kiminin yüzünde ciddiyet okunuyordu; kimi ağlamaklıydı, kimi kızgın, kimi de dikkatle sizi izliyor gibiydi. Asırlarca sürmüş nöbetlerinden hiç şikâyetçi değillerdi, nice yazlar, nice kışlar, nice yağmurlar, nice fırtınalara tanık olmuşlar, bıkmamışlar, hep öyle durup bakmışlar. Ömrü kısa olan insanları tepeden seyretmişler, tarih gözlerinin önünde akıp gitmiş, kendileri bu günü ve geleceği gözlemişlerdi.

Roza:

— İşte şu karşıdaki muhteşem yapının adı San Pietro Bazilikası'dır, yanındaki de Vatikan sarayı, Yani Papalık konutudur. Bilebildiğim kadarıyla Bazilikayı İmparator Costantinus dördüncü yüzyılda yaptırmıştır. Yapımı yüz yıllarca yıl devam etmiş, çok kez restore edilmiştir.

Ferhan'ın kulakları Roza'yı dinlerken gözleri dikilitaş'ı inceliyordu, Roza'nın konuşmasına müdahale ederek:

— Affedersiz bir soru soracağım!

— Buyurun.

— Buradaki dikili, taş tıpkı İstanbul'daki dikili, taşa benziyor, aradaki fark, buradakinin üzerinde çarmıha gerili İsa figürünün olmasıdır görebildiğim kadarıyla. Yoksa bu taş da mı Mısırdan getirilmiştir?

— Taşın nereden getirildiğini tam olarak bilmiyorum. Yalnız bu taş dikme işi Mısır kültürüne aittir. Romalılar onlardan öğrenmişler. Gördüğümüz taş yirmi beş bucuk metre yüksekliğindedir. Derler ki Sezar, Petrus'u dikili, taşın bulunduğu yerde çarmıha ters gerip öldürdüğü için, daha sonraları bu taş Petrus'un anısına oraya dikilmiştir.

— Bildiğim kadarıyla Petrus' un tam adı Simon Petrus' tur.

— Evet, İsa ile tanışmadan önceki hayatında balıkçıydı. İsa çarmıha gerildikten sonra Antakya'ya kaçtı, ilk vaazlerini orada, yeraltındaki mağaralarda verdi M.S 38 39 yıllarında olacak

— Biliyorum, oradan Yunanistan'a geçmiş ve Hıristiyanlığı yaymaya çalışmış.

— Sezar döneminde Roma'ya gelmiş, gizli çalışmalar yürütmüş, yakalanınca ters çarmıha gerilmiş.
— Büyük bir ihtimalle o gün Roma'nın tümü ya korkudan ya da başka nedenlerden dolayı susmuş.
— Değişen Roma daha sonraları bu meydanı onun anısına inşa etmiş, bak orada Petrus'un bronzdan bir heykeli var, tarih boyunca insanlar, o kadar çok ayağının altını öpmüşler ki, sağken yaya olarak dünyayı dolaşmaktan dolayı aşınmayan ayağı, burada öpülerek aşınmış.

Akşam üzeri olduğu için sadece meydanı dolaşabilirlerdi, Bazilikaya ve müzeye giremezlerdi. Meydanın tam giriş kısmına, ilk beyaz çizginin yanına varıp durdular. Meydanın yapısı ovaldi, yani dünyayı andırıyordu. Bu oval yapının tam ortasında yirmi beş buçuk metre uzunluğunda bir dikilitaş, iki tarafında taştan aynı uzaklıkta kocaman iki mantarı andıran iki katlı iki çeşme vardı, yukarıya doğru fışkıran su, her tarafı mermer, her tarafı heykel, her tarafı sütun ve her tarafı ölü olan bu meydanda hayatın şarkısını söyler gibiydi.. Çeşmelerin sağında ve solunda, üzerinde nöbet tutan heykellerin bulunduğu sütunlu iki yapı, birbirine simetrik bir biçimde yerleştirilmişti. Mermer zemine çizilen çizgileri incelediler, dikili taş, beyaz dikdörtgen bir mermerin üzerine yerleştirilmişti.. Dikdörtgenin her köşesinden dışa doğru, yan yana az aralıklarla beyaz dört çizgi çekilmişti. Bu çizgiler bir daireyle birleşiyordu. Bu daire kendinden daha büyük bir dairenin içindeydi. Ve sekiz adet simetrik çizgi ile güneş tasvir edilmişti.

Roza karşılarında duran ve çok mükemmel bir şekilde ışıklandırılan Bazilikayı anlatıyordu, Delil ile Ferhan'ın gözleri muhteşem yapıdaydı. Kendileri gibi çok sayıda turist meydanı dolaşıyor, giderek karanlık çöküyor, mükemmel ışıklandırma çevredeki her şeyi daha bir güzel gösteriyordu. Burası evrenin orta yeri gibiydi, dolaşmaları uzun sürdü. Delil, ağrıyan ayaklarından şikâyetçi olunca;

Roza:

— Kolayı var, buraya yakın çok güzel bir kafe var, isterseniz orada oturup bir espresso içelim, dinleniriz.

— Kafede veya yakın yerde internet bağlantısı şansımız olur mu acaba? E mailime bakacaktım.

— Kafeye gidelim sorar buluruz.

İstemeyerek San Pietro meydanından ayrıldılar, Roza'nın bildiği kafeye gittiler, sakın ve romantik bir yerdi, Delil ile Ferhan تنها bir köşedeki masada oturmaya giderken, Roza Garsondan Kafede veya civarda internete girme imkânı olup olmadığını soruyordu. “Bir kat yukarıda” cevabını alınca, sevinerek Delil'in yanına gitti:

— Delil sen oturma, şu merdivenden yukarı çık, ikinci katta bilgisayarlar var, E mailine bak çabuk dön.

Delil, çevik adımlarla merdivenleri tırmanırken Roza ile Ferhan karşı karşıya oturarak Roza'nın ısmarladığı espressoları beklediler. Delil ile garson aynı anda masaya geldiler. Garson fincanları masaya bırakıp gidince, Delil elindeki bir tomar kâğıtla oturdu.

— Yerimiz mükemmel, sakın ve romantik, San Pietro meydanını seyrediyoruz kahvelerimizi yudumlarken.

Delil'in sözünü keserek, ikisi birlikte güldüler,

— Böyle söyleyeceğini biliyorduk dediler.

Delil;

— Burada olmaz ben şöyle bir göz atayım, otelde okuruz dedi:

“13 Mayıs 1981 günü akşam üzeriydi. Hava güneşliydi. O gün San Pietro meydanında binlerce kişi

vardı. Esmer tenli İmparator, dikili taşa yakın bir yerde boynunda asılı fotoğraf makinesiyle duruyordu.

Yavru ile Bey daha önce belirlenen yerlerinde duruyorlardı. İmparator'un heyecanı doruktaydı, ikide bir saatine bakıyor, olaydan sonra kaçacağı yerleri göz ucuyla süzüyor, kendisine yakın mesafede duran Yavru'ya göz kırpiyordu.

Saatine son baktığında 17 ye birkaç dakika vardı, Papa üstü açık, beyaz renkli arabasının içinde ayakta, ellini kaldırmış kalabalıkları selamlıyordu. Başında beyaz kapuşonu, üzerinde beyaz elbisesi vardı.

Papa'nın iki tarafında takım elbiseli, kravat takmış, biri gözlüklü iki kişi oturuyordu. İnsanlar Papa'ya dokunmak, onun ellerini tutmak, onunla göz göze gelebilmek için etrafını adeta kuşattığından, aracı çok yavaş ilerliyordu.

Papa, İmparator'un karşısına geldiğinde sanki kalabalık ona siper oldu, Yavru kalabalığın arasına dalarak Papa'ya yaklaştı; ama İmparator elinde tuttuğu fotoğraf makinesiyle uğraşıyordu, aldığı emri hatırlıyordu, Papa dışında kesinlikle kimseye bir şey olmayacaktı.

Yavru'ya işaret verince yerine döndü, Papa kalabalıkları selamlayarak, takdis ederek onlardan uzaklaştı. Daha önce aynı manzaraları izleyen İmparator, Papa'nın aracının tekrar döneceğini, meydanda birkaç tur daha atacağını biliyordu. Bulunduğu yeri terk etti, sütunlara doğru geri çekildi, yükselen alkış seslerini işitince baktı. Papa geliyordu. Hızla yerine dönüp, elindeki Fotoğraf makinesiyle beklemeye devam etti. Yavru'nun bir gözü Papa'da diğer gözü İmparator'daydı. Papa İmparator'la karşı karşıya geldiği bir anda Papa eğilip bir kadının kucagındaki Küçük çocuğu iki eliyle kaldırdı, kucagina alarak kutsadı. İmparator, bu pozisyonda onu vuramayacağını düşündü, birkaç adım daha Papa'nın aracına yaklaştı aralarında 2025 metre ya var ya yoktu. Papa kucagındaki çocuğu eğilerek annesine verince tekrar dikildi, aracı yol alırken, İmparator Yavru'ya göz kırptı, elindeki fotoğraf makinesini yere attı. Cebindeki silahını çekti, bir el ateş etti, kurşun Papa'nın vücuduna girdi. Silahın patlamasıyla alanda bir dalgalanma oldu; kameralar ve fotoğraf makineleri eli silahlı İmparator'a dönmüştü. Bu tarihi mekânda bir silahın patlamasıyla İmparator baş aktör olup kameraların önüne geçmişti; sanki ikinci kurşunu kameraların karşısında sıktı, Papa elinden de yara alıp sendeledi, kalabalık bir kitle Papa'nın aracını kuşatmak isterken Yavru üçüncü kurşunu sıktı. Ama bütün gözler, kameralar ve fotoğraf makineleri İmparator'a çevrildiğinden kimseler Yavru'yu fark edemedi, yalnız olay yerinden kaçarken Amerikalı bir turist önu arkasından görüntüleyebildi.

Bey'in rehberliğinde sütunlara doğru koşarken, eli silahlı İmparator kaçmaya yeltendi, kolunu yakalayıp onu durduran ilk kişinin yüzüne dönüp baktığında bir Rahibeyle karşılaştı, bu Rahibenin adının Lucia olduğunu ancak mahkemede öğrenecekti.

San Pietro meydanında bir uğultu vardı sadece, güneş bir an önce batmak istiyordu sanki. Meydandaki insanlar heykele dönüşmüştü adeta. Heykeller ise insanlar gibi kargaşayı izliyorlardı. Bir grup insan yaralanan Papa'yı meydana uzaklaştırmaya çalışırken, başka bir grup etkisiz hale getirilmiş İmparator'u götürüyorlardı. Linç edilmediğine öldürülmediğine bir türlü inanamayan İmparator, Papa'nın da ölümcül yerlerinden yaralanmadığını tahmin ediyordu. Onun hesabına göre bu gün ikisi de San Pietro meydanında öleceklerdi, ama hesabı tutmadı. İkisi de ölmemişti. Papa hastaneye, İmparator Vatikan polisine götürülüyordu. Yavru, Bey ile birlikte çoktan olay yerinden uzaklaşmış, araçlarının park etiği yerde bekleyen, adını kendilerinin de bilmedikleri birine silahlarını teslim ederek Almanya'nın Bochum kentine doğru harekete geçmişlerdi.

Aynı saatlerde haber ajansları Papa Johannes Paul'ün Vatikan'daki San Pietro Meydanında silahlı bir

saldırıya uğradığı haberini bütün Dünyaya iletiyorlardı. Bir gün sonra yani 14 Mayıs 1981 Günü Türkiye'deki Askeri Cuntanın lideri Kenan Evren 'Birinci Vazifen 81 Plan Tatbikatı'nı izlemek üzere uçakla İstanbul'a gidiyordu. Yeşilköy Havaalanında, Türk basınına verdiği demeç, manşet haberler arasında yerini alıyordu: Papa II. Jean Paul'un İmparator tarafından vurulmasıyla ilgili olarak yaptığı açıklamada, "Papa'nın vurulması beynelminel terörizmin hangi boyutlara ulaştığını gayet iyi, açık seçik olarak ortaya koymuştur. O, akıllı havalarda dolaşan bazı Avrupalı dostlarımızın, herhalde bu olay karşısında biraz da olsa akliselime ulaştıklarını zannederim. Çok utanılacak bir olay ve bunu yapanın da bir Türk vatandaşı oluşu bizi çok üzdü. Ama biliyorsunuz ki, bu vatandaşımızı idamla cezalandırmıştık. Ama Türkiye hudutları dışına çıkmıştı. Birçok Avrupalı dostlarımız yurdumuzdan kaçan teröristlere siyasi mültecidir diye kucak açarlarsa sonuç bu olur."

Birleşmiş Milletler'de Askeri Cunta'nın Büyükelçisi Coşkun Kırca'nın New York'ta verdiği demeç ise Cunta liderinin demecinin bir benzeriydi; bu demeçler Papa vurulmadan çok önce aynı kişi tarafından hazırlanmış gibiydiler:

"Avrupa'nın birçok ülkesinde, Türkiye'de adaletten kaçan teröristlerin rahatlıkla barınabildikleri, Türk makamları, bu gibi kanun kaçaklarına karşı, ortak önlemler alınmasının gerekliliği hususunda Avrupa hükümetlerini çeşitli kez ikaz etmişlerdir. Ancak, Batı Avrupa'daki bazı çevrelerin, bu ikazları, düşünce ve ifade özgürlüğüne karşı girişimler olarak değerlendirmesi teessüfe şayandır. Papa'ya karşı girişilen menfur saldırı, Türkiye'nin ikazlarında ne kadar haklı olduğunu ortaya çıkarmıştır."

En önemlisi de Türkiye'de darbe yaparak işbaşına gelmiş, yürürlükteki anayasayı askıya almış, ülkeyi emirlerle yöneten Askeri Cunta Yönetiminin geleceği Avrupa Konseyinde 14 Mayıs 1981 günü görüşülüyordu. Papa Johannes Paul'un bir Türk teröristi tarafından vurulması ve bu Teröristin Askeri Cuntanın bir maşası olduğunun anlaşılabilmesi, hatta Askeri Cuntanın terörizmi etkisiz hale getirmek için yapıldığının propagandası altında Avrupa halkını temsil eden parlamenterler Türkiye hakkında kararlarını vereceklerdi.

Ne yazık ki Türkiye'de oluşmuş gizli teşkilat Türk ve Kürt halkını aldattığı gibi, Avrupa halklarını ve onun temsilcilerini de aldatacaktı, Türk halkının alkışlarıyla iktidarı yasadışı yollardan ele geçiren askeri cunta, Avrupa halklarının temsilcilerinin alkışlarını da alacaktı. Nitekim aynı gün ajansların geçtiği şu iki haber, Avrupa konseyinin gafletinin belgeleri gibiydi:

"Dışişleri Bakanı İlder Türkmen, Avrupa Konseyi toplantısı için Strasbourg'da bulunan 21 Avrupa ülkesi dışişleri bakanı veya bakan yardımcısına hitaben yaptığı konuşmada, 'Terörizmle mücadele için işbirliği önerdik, ancak bugüne kadar gereken ilgi gösterilmedi. Bu nedenle de bu tip girişimler (Papa olayını kast ediyor) engellenemiyor' dedi"

"Hafta başından beri Strasbourg'da çalışmalarını sürdüren Avrupa Konseyi Asamblesi 33. Dönem toplantılarında Türkiye ile ilgili görüşmeler sona erdi. Görüşmeden sonra yapılan oylamada Türkiye Konsey üyesi olarak kaldı. Bu arada, Türk üyelerin Konsey nezdindeki görev sürelerinin uzatılmaması kabul edildi."

İsa oteline dönen Delil ile Roza odalarına çekildikten bir müddet sonra Roza'nın ateşi yükselmişti, başı ağrıyor, midesi bulanıyordu. Onu kucağına alıp banyoya götüren Delil soğuk su ile yüzünü yıkamaya çalışıyordu. Ayakları tutmuyordu Roza'nın, yanakları al al olmuştu, şuuru tam olarak yerinde değildi, nefes almakta zorlanıyordu ve sanki var olan oksijen ona yetmiyordu.

Az sonra Delil onu kucağında taşıyarak yatağın üzerine yatırdı, gömlek düğmelerini çözdü, ama kıvranıyordu Roza, bağırarak, kendini duvara vurmaya çalışıyordu. Oda dönüyordu, Delil' in başı yerde ayakları tavandaydı, her şey ters dönmüştü, dayanamadı bir çığlık attı, yerinden kalkıp fırlamak istedi. Delil onu kucaklayıp yatağın üzerine oturttu, sarıldı ona, yanağıyla yanaklarındaki gözyaşlarını sildi, gözyaşları gözyaşlarına katıldı, acısına ortak olmaya çalışıyordu; onun da nefesi daraldı, o da nefes almakta zorlandı, başı döndü, Roza'nın yüzünü, gözlerini ellerini, omuzlarını öptü, saçlarını uzun uzun kokladı. Hıçkırıklarını hıçkırıklarına kattı. Birbirlerine sarılarak sessizleştiler, ne kadar uyduklarını bilmiyorlardı, Delil'in cep telefonunun çalmasıyla uyandılar, ikinci çalışta telefonu açan Delil karşı taraftan Rebekka'nın sesini duydu, heyecanlı bir sestti:

— Gözün aydın müjdem ver Delil, Lori'nin yerini bulduk diyordu.

Heyecandan ayağa fırlayan Delil, kızının yerini ve durumunu öğrenmeye çalışırken, atlattığı kâbustan sıyrılarak çok sevilen Roza'da ayağa kalkmış, kulağını telefona dayamış Rebekka'nın anlattıklarını dinliyordu. Rebekka'nın anlattığına göre Lori hastalandığı için bir gün önce dağdan indirilmiş, yine berber kızın evine bırakılmış, durumu şu anda iyiymiş; ama en geç yarın, berber kızla konuşulacak ve çocuk oradan alınacaktı. Rebekka'nın bir de isteği vardı; çocuğun Almanya' ya gelmesi için yapılması gerekenler üzerine düşünmeye başlamak ve sağlam bir yol bulmak. Delil teşekkür ederek telefonu kapatınca Roza ile birbirlerine sarıldılar, Roza uzun zamandır ilk kez gülüyordu,

— Hemen Ferhan'ı çağıralım, o da bu sevincimize ortak olsun dedi. Delil cep telefonundan Ferhan'ı aradı. Kapıyı çalıp içeri giren Ferhan'ın yüzü gülüyordu arkadaşlarına:

— Gözünüz aydın diyerek bir sandalyeye ilişti. Roza Rebekka'nın anlattıklarını aktarınca Delil, yarından tezi yok Almanya'ya dönüyoruz. Lori bulundu, Roza'nın gidişatı iyi değil, eğer kabul ediyorsanız hemen şu anda aşağı inip internette uçak biletlerimizi alalım, sabah erkenden havaalanına hareket ederiz diye önerince en fazla Roza sevindi.

Ferhan da kabul edince odadan çıkıp aşağı indiler. Rezervasyon işlemlerini tamamlayarak odalarına çekilip uyudular.

Sabah saat 10.30 da Leonardo da Vinci hava alanından uçakları kalktı. Önce Lori'nin Almanya'ya acil olarak nasıl getirilebileceği üzerinde tartıştılar. Ardından Papa'nın yaralanmasından sonra ortaya çıkan tartışmalara daldılar. İlk sözü Ferhan aldı;

— Papa'nın vurulması en çok Amerika Birleşik Devletlerinin işine geliyordu. Çünkü o tarihlerde Sovyetler Birliği ile ABD arasında müthiş bir soğuk savaş vardı. Denilebilirdi ki, rakipler son kozlarını oynuyorlardı. Papa'nın vurulmasının hemen ardından gazeteci kimlikli bazı CIA ajanları şu yorumları yapmaya başladılar: Papa Johannes Paul Polonya asıllıdır, Polonya'daki Leh Walessa önderliğindeki sendikal hareketi komünizme karşı desteklediği ve Doğu Avrupa halklarını komünizme karşı direnişe çağırdığı için Sovyet rejimi tarafından öldürülmek istenmiştir. Bu iddianın senaryosu en kısa zamanda hazırlandı. Bu senaryoya göre Papa'yı öldürme planını Sovyet yönetimi yaptı, uygulamasını ise Bulgar'lara havale etti. Bulgar'lar da bu işi Türk mafyası ile birlikte organize etti, Bekir Çelenk bulundu, onunla Bulgar istihbaratı ilişkisi üzerinde duruldu, İmparator ile Bekir Çelenk ilişkileri ayyuka çıkarıldı,

Roma'da görevli üç Bulgar işin içine sokuldu, böylece dünyadaki bütün Hıristiyanlar Sovyet rejimine karşı harekete geçirilmeye çalışıldı. Bu, amansız bir savaştı. Kocaman yalanlar uzun menzilli füze etkisinde kullanılıyor ve yüz binlerce insan beyinlerinden vuruluyordu.

Ferhan'ın söylediklerine olduğu gibi katılan Delil, Sovyetlerin ve sosyalist blokun bu konudaki görüşlerini ise şöyle dile getiriyordu:

— Sovyet blokuna göre Papa'yı Amerikan emperyalizmi vurmuştu. Amaçları açıktı, Hıristiyan halkları Sovyet rejimine karşı kıskırtmak, Polonya'dan sonra bütün Doğu Avrupa ülkelerinde ayaklanmalar gerçekleştirerek sosyalist sistemi yıkmaktı. Sovyetler Birliği'ne göre ise; Papa'yı öldürme planını CIA yapmış, tetikçi olarak ta aşırı sağcı bir partinin militanı olan İmparator kullanılmıştı.

Ferhan'ın konuşmasına müdahale eden Roza,

— Bu arada bir de Katolik kiliselerinin ilginç bir teorisi var, Papa'nın vurulmasıyla ilgili kilisenin görüşleri anlattıklarınızdan daha ilginç. Derler ki; Papa vurulmadan tam olarak altmış dört yıl önce Portekiz'in Fatima köyünde Meryem Ana üç çocuğa görünmüş ve bu üç çocuğa üç sır söylemiş, bu sırların üçüncüsü de Papa'ya yapılacak bir suikastmış. Hatta Meryem Ana'nın bu sırrı açıkladığı çocuklardan biri şu anda yaşıyor ve bir kilisede rahibedir, adı da Lucia'dır.

Lucia adını duyan Delil irkildi, özür dileyerek Roza'nın konuşmasına müdahale etti:

— Bu Lucia'lar biraz fazla olmadı mı, sizler de dikkat ettiniz mi? İmparator'un Sofya'daki kilisede seviştiği kızın adı Maria Lucia idi, gecenin geç saatlerinde Papa'nın odasına kadar gidip rüyasını anlatan Rahibenin adı da Lucia idi. San Pietro meydanında eli silahlı İmparator'un kolunu kısıkvrak yakalayan rahibenin adı yine Lucia ve senin anlattığın Fatima'lı rahibenin adı da Lucia.

— Evet, benim de dikkatimi çekti, bu konuya dönerim, kilisenin görüşlerini anlatıyordum. Katolik kilisesine göre bundan altmış dört yıl önce üç çocuğa görünen ve bu çocuklara üç sırrı söyleyen Meryem, Papaya karşı bir suikast yapılacağını önceden haber vermişti. Ve böylece Papa'nın yaralanması ilahi bir emrin yerine getirilmesidir. İşte burada İmparator'un durumu tartışma konusu oluyor. Eğer Papa'nın yaralanması ilahi bir emrin yerine getirilmesi ise, bu emri yerine getiren kişi suçlu değildir. Çünkü o, altmış dört yıl önce bildirilmiş ilahi bir emri yerine getirmiştir. Bundan dolayıdır ki, Papa Roma'daki hapisaneye bizzat giderek İmparator ile görüştü, onunla kucaklaştı, “seni affediyorum kardeşim” dedi. Bir de kilise Papa'nın vurulduğu 13 Mayısın ‘13ü’ üzerinde çok durdu. 13 rakamı biliyorsunuz ki Hıristiyanlıkta uğursuz bir rakamdır. İnanışa göre İsa'nın 13 havarisi vardır, 13. Havarinin adı Yahuda'dır ve bu sonuncusu İsa'nın yerini ihbar ettiği ve İsa'yı yakalattığı için 13 rakamı uğursuzdur. Bunlarla birlikte derler ki Meryem Ana 13 Mayıs 1917 Tarihinde Portekiz'in Fatima köyünde üç çocuğa görünmüş ve 13 Mayıs 1981 Tarihinde İmparator Papayı yaralamış, bu tarihler arasında bir bağlantı vardır. Yani bunlar bir tesadüfün eseri değildir diyorlar.

Roza'nın anlatıklarına gülümseyen Delil:

— Anladım, İmparator hapisteyken senin anlattığın bu tartışmaları bir yerlerden okuyup öğrenmiş ve kendi durumunu öykünün bir yerlerine yerleştirmiş: “Ben dirilen, yeniden dirilen İsa'yım” demiş, cezaevinde yazdığı kitabın adı; Ben Mesih'tir. Kitabın kapağında kırmızı harflerle “BEN”, mavi harflerle “MESİH”in M harfinin sol köşesinde sarı bir pencere var ve oradan karanlık dünyaya ışık sızıyor. Mavi renkli Mesih yazısının hemen altında, başında pelerininin kapuşonu ile örtülü, üzerinde beyaz elbisesi ile Papa, onun karşısında ise siyah saçlı üç günlük sakal ve bıyığıyla genç İmparator oturuyor. Resmin hemen altında ise şu üç cümle yazılmış:

Papa'yı Neden vurdum?

Vatikan'la aramdaki sır nedir?

Papa ile ne konuştum?

Roza ile Delil'in anlattıklarını dikkatle dinleyen Ferhan;

— Bu konu hakkında ben de bir ara pek çok kitap okudum. Papa'nın vurulmasıyla ilgili başka bir iddia da var. Bu Papa 2. Johannes Paul'den önce Başka bir Papa vardı, asıl onun adı Johannes Paul'dür.

— Polonyalı Papa'nın gerçek adı Karol Wojtyla'dır. 33 günlük Papalığından sonra yatağında ölü olarak bulunan 1. Johannes Paul'ün adı onun yerine seçilen Karol tarafından kullanılıyor. Derler ki İtalya'da Gladio adıyla bilinen gizli bir örgüt vardı. Gladio P2 locasıyla sıkı ilişkideydi. Bu P2 locasının şefi Gelli olarak bilinen bir adamdı. P2 locası 962 üye den ve 17 hücreden oluşurdu. Bir hücrenin üyeleri diğer hücrelerin üyelerini tanımazdı. Sadece Gelli bütün üyeleri tanırđı. Ama Locanın üyeleri öyle sıradan kişiler değildi. Meslek gruplarına göre şöyle sıralanabilirlerdi: Kardinaller, Piskoposlar, çok sayıda General ve Amiral, bakanlar, emniyet müdürleri, sanayiciler, iş adamları, gazeteciler, pop yıldızları, Mafya babaları. Yine derler ki Papa 1. Johannes Paul seçildikten sonra P2 locasına karşı mücadele vermeye başladı, hatta Vatikan'ın bankeri Calvi'nin P2 locasının üyesi olduğundan kuşkulandığı için görevinden aldı. Ama Papalığı yalnızca 33 gün sürdü ve dijitalinle zehirlenerek öldürüldüğü zannediliyor.

Papa 1. Johannes Paul'ün ölümünü böyle değerlendiren çevrelere göre, onun yerine seçilen Papa 2. Johannes Paul'ü vuran örgüt yine P2 locasıdır. Çünkü derler ki P2 locası bir mafya örgütü olduğu için Türk mafyası ile ilişkileri vardır ve tetikçiyi Türk mafyası aracılığıyla temin etmiştir. Çünkü P2 Locasının Gladio ile ilişkili olduğunu söylerler. Gladio'nun bir benzeri de Türkiye'de vardır. Hatta ikisi aynı merkezden emir alıyolar.

Bütün bu senaryoları bildiğini söyleyen Delil,

— Zaman zaman bu batıluların doğululardan daha mantıklı olduklarını düşünürüm. Ama bazen de derim ki, batılular doğululardan çok daha fazla yalanlara inanırlar. Biliyorsunuz İngiltere doğumlu Joanne K. Rowling isimli bir kadın, bundan birkaç yıl önce Harry Potter adını taşıyan bir kitap yazdı. Kitap öylesine tutuldu ki, geçenlerde bir gazetede bu kitapla ilgili bir haberde bugüne kadar 300 milyon adet satıldığını yazıyordu. Kitap çok satıldığı için yeni bölümleri yazıldı, filmi yapıldı, Harry Potter, takvimleri, kol saatleri, roman kahramanlarının figürleri, kısacası bir Harry Potter sanayii kuruldu. Ve kitap baştan sona fantezi, bir kahve köşesinde kahvesini yudumlayarak kalemini oynatan işsiz bir hemşirenin saçma sapan fantezileri.

Başını iki yana sallayıp kakhaha ile gülen Roza:

— Baksana Türk Generalleri Papayı vurdu, ama bu gerçek üzerinde kimse pek durmadı. Türk Generalleri yapsaydı CIA'nın haberi olurdu gibi saçma sapan bir gerekçeyle bu seçenek es geçildi. Ama Meryem'in üçüncü sırrı denilen bir yalana milyonlar inandı. Bu konuda bir kaç tane de roman yazıldı. Fatima Köyü Hıristiyanların hac merkezi haline getirildi. Olayın içinden çıkılamayınca Tanrı'ya havale edildi. Bir de savcılar İmparator'un üzerinde yakalanan Brovning marka silahın ardına düştüler, bu silahın eski bir Nazi aracılığıyla İmparator'un arkadaşlarının eline geçtiği anlaşılınca, bu konuda da çok sayıda fantezi üretildi.

Kemerlerinizi bağlayın anonsuyla inişe geçeceklerini anlayan Ferhan, tartışmaya son noktayı koymak için;

— Etem İmparator'a ne demişti? "Onu vurduktan sonra nedenlerini öğrenirsin, bin bir neden uydururlar.

Bir de çıkmaz sokağa girersen ben İsa'yım dersin" demişti.

34

Lübeck'teki evine varan Delil'in ilk işi Rebekka'yı aramak oldu. Kızın evden alındığını söyleyen Rebekka çok neşeliydi,

— Kızın bu gün benden ne istedi biliyor musun? diye sordu, Delil'den cevap almadan,

— Topuklu ayakkabı diye sürdürdü.

Delil sevinçten ne yapacağını bilemiyordu, elleri ve dudakları titriyordu. Roza da onun sevincine ortak olmak için yanına gelmişti, bir ara,

— Telefonu Lori'ye versin bir sesini duyalım dedi. Delil kendini zorlayarak

— Telefonu çocuğa verebilirmisin deyince, Lori'nin şu anda başka bir yerde olduğunu söyledi.

İlk şoku atlatan Delil, çocuğun acilen Almanya'ya gelebilmesi için hemen harekete geçeceğini söyleyip telefonu kapattı. Biraz düşündükten sonra Eli'yi aradı, ona başından geçenleri değil, geri döndükten sonra çocuğun bulunduğunu, acilen buraya gelmesi gerektiğini anlattı. Bu konuda hiçbir bilgisinin olmadığını söyleyen Eli, hemen Hamburg'a gelip bir avukata gitmesini, sorunu avukata anlatıp bir çözümün bulunmasını önerdi.

Eli'nin doğru söylediğini düşünen Delil telefonu kapatarak Ferhan ile birlikte Hamburg'a gideceğini söyleyince, Roza'da onlarla birlikte dışarı çıkarak psikologuna gitti.

Akşam üzeri Delil ile Ferhan Eli'ye uğradılar. Çocuğun bulunmasına en az Delil kadar sevinen Eli, onları her zamanki gibi güler bir yüzle karşıladı. Yukarıya, oturmaları için kütüphanesine davet etti. Kocaman salonun duvarları raflarla kaplıydı ve binlerce kitapla doluydu. Kütüphanenin orta yerine konulmuş antika bir masanın etrafındaki antika sandalyelere oturdular, Eli kahve hazırlamaya giderken, Delil, Eli'nin bir yazar olduğunu, beş adet kitabının yayınlandığını, Alman PEN'in yöneticilerinden biri olduğunu, Rusçayı çok iyi bildiğini, vefat eden eşinin Adolf Hitler'e karşı çıkmış ve tanınmış bir profesör olduğunu anlattı.

Eli kahveleri hazırlayıp masaya bırakınca, oturur oturmaz avukatın ne söylediğini öğrenmek istedi.

Delil;

— Avukatla biraz önce görüştüm, durumu teferruatlı olarak anlattım. Çocuğun doğum kâğıdı yok, herhangi bir ülkenin nüfusuna kayıtlı değil, bundan dolayı pasaportu ve kimliği bulunmamaktadır. Bunları anlatınca: "Çok zor bir olay, uğraşalım ama en az bir yıl kadar sürer" dedi.

— Ben de teşekkür edip kalktım ve sana geldim.

Delil'in anlatmak istediğini anlayan Eli, biraz düşündükten sonra,

— "Okey meine liebe", bu hafta Berlin'e gideceğim ve söz veriyorum bu konuyu Dışişleri Bakanıyla görüşeceğim, ama biliyorsun oralarda savaş var, her şey altüst olmuş, fakat yapabileceğim her şeyi yapacağıma inanabilirsin. Gerekirse ben gider alıp gelirim deyince, Delil'in gözleri yaşardı ve Eli' ye sarıldı.

Yarım saat sonra Eli'nin evinden ayrılan Delil ile Ferhan en yakın istasyonda U Bahna binerek Merkez istasyona, oradan da trenle Lübeck'e geri döndüler. Roza psikologdan dönmüştü. Olan biten her

şeyi Roza'ya anlattılar. Roza'da psikologdan randevu aldığını, bundan sonra her gün düzenli olarak gitmesi gerektiğini anlattı. Delil, hem Roza'nın durumundan, hem de çocuğun getirilmesi konusunda bir yol bulamadığı için tedirgindi. Başını elleri arasına almış düşüncelere dalmışken telefon çaldı, yerinden fırlayarak ahizeyi kulağına götürdü, Rebekka idi. Delil avukatın söylediklerini aktarınca, Rebekka:

— Bak güzelim, kendini üzme, ben yolunu buldum. Burada benim yanımda bir kadın var, onu Almanya'ya göndermek istiyoruz, kadının pasaportu var. Lori'nin fotoğrafını onun pasaportuna yapıştıracağız, yani Lori, kadının kızı olarak görünecek, ikisini İstanbul'a kadar getirmek bana ait, siz ise Almanya'dan İstanbul'a kadın için bir davetiye yollayacaksınız hepsi bu kadar gülüm, dedi.

Rebekka'nın pratik zekâsına hayran olan Delil, teşekkür ederek, davetiye yollamanın kolay bir iş olduğunu anlattı, bir an önce çocuğun yola çıkarılmasını istedi ve Rebekka'ya öpücükler yollayarak telefonu kapattı.

Oturduğu sandalyede sırtüstü yaslanarak rahat bir nefes aldı. Rebekka'nın önerisini Ferhan ile Roza da çok mantıklı buldular.

On üç gün sonra Rebekka müjdeyi verdi: “Yarın İstanbul havaalanından kalkacak olan uçak saat on altıda Bonn havaalanına inecek, gözünüz aydın”. Delil bu cümleyi hayatı boyunca hiç unutmayacaktı. Hemen hazırlıklara başladılar; o gece üçü de sabaha kadar uyumadı, sabah kahvaltısından sonra bir arabayla yola çıktılar. Bremen'e uğradılar, öğle yemeğini orada yeyip yola devam ettiler. Bonn ile Köln arasındaki Havaalanına vardıklarında uçağın inmesine daha yarım saat kadar zaman vardı. Bir Kafe'de oturup beklediler. Uçağın inişiyle birlikte yerinde duramayan Delil, hemen çıkış kapısının camlarından içeriye gözlemeye başladı. Kimse görünmeyince havaalanı içindeki bir dükkâna girdi, burada Lori için bir iki hediye aldı. Döndüğünde Roza ile Ferhan'da içeriye gözetliyorlardı. Dönen bagaj bantlarının bulunduğu salona ilk giren bir kadındı, ikincisi, üçüncüsü derken gözleri merakla çocuklu bir kadını arıyordu. Delil hayatı boyunca o andaki duyguları hiç yaşamamıştı, bu heyecanın tadı bir başkaydı; kalbi duracak gibiydi, yerinde duramıyor, gözleri radar gibi bir anda bütün yüzleri tarıyordu. Nihayet uzun boylu ince zayıf bir kadını kucağındaki küçük bir çocukla görününce çılgınlığı atan Delil;

— Aha budur dedi.

Roza'nın heyecanı da bir başkaydı. Onun da hiç çocuğu olmamıştı ve bu çocuğu kendi çocuğu gibi sevecekti. Anne olmayı hissederek kapıya yürüdü. dışarı çıkan kadını ve kucağındaki çocuğu öptü. Delil Lori'yi kucağına almak istedi ama o kendisini kucağında tutan kadına yapışarak ayrılmak istemedi. Küçük bir kız çocuğuydu Lori; yeterince ve sağlıklı beslenemediğinden dolayı zayıftı, gözleri, hele kirpikleri çok güzeldi, minnacık ayakları vardı, elleri burnu kusursuzdu. Delil kadının çantasını almak istedi, Lori çantayı alıp götürecektir gibi hırsızca bakar gibi kucağında durduğu kadını dürterek Soranca,

— Seyran, Seyran bak çantayı götürüyor dedi.

Bunu öylesine sevimli bir ses tonuyla söylemişti ki Delil neredeyse oturup ağlayacaktı, sarılıp Lori'yi öptü.

Seyran, Lori'ye,

— Bak bu senin baban.

Roza'yı göstererek,

— Bak bu da annen deyince Lori, inanmıyorum gibi bir yüz ifadesi takınarak kadına yapıştı.

Parktaki arabaya binip yola çıktıklarında, Seyran, Lori'nin iki buçuk yaşını geçtiğini, dokuz kilo ağırlığında, seksen beş santim uzunluğunda olduğunu, ama çok güzel konuştuğunu, çok az yemek

www.arsiv.kurdi.org

yediğini anlatıyordu. Roza, Lori'nin küçük elinden tutarak öptü

— Kim bilir belki de anne sütü içmeden büyümüş çocuk deyince, gülümseyen Seyran:

— Bizim yanımıza geldiğinde sütün ne olduğunu bilmiyordu. Her gün bir evde bırakmışlar çocuğu. Kaldığı eve biraz ısınıp oradaki insanlarla kontak kurmaya başladığında başka bir yere götürmüşler. Böyle evden eve dolaştırıldığı için güvenini yitirmiş. Kimi sevmiş, kime ısınmışsa bir müddet sonra kopmuş onlardan, geleceği kararmış zavallımın. Oysa çok zeki bir kız, her şeyi çabuk kavıyor, daha bu yaşında dünyaya küsmüş gibi. Onu doğuran kadın çocuğuna 'çocuğum' diyemiyormuş, adetlerine göre bu yasakmış, kimin çocuğudur diye soranlara da "babası yurtsever bir milisti, Türk devleti ailesini katlettiği için, parti çocuğu aldı, yani partinin çocuğudur" diyormuş.

Delil eve ulaşmak için acele ediyor, habire gaza basıyordu. Seyran'ın her sözü bir ok gibi yüreğini delip geçiyordu. Olan bitenlerin tek sorumlusu kendisiydi; bundan dolayı kendini affedemiyordu. Eve vardıklarında hava kararmıştı. Roza, bildiği birkaç Kürtçe kelimeyle Lori'yle kontak kurmaya çalıştı; önce gel seni yukarı kata götüreyim dedi, biraz kuşkuyla bakan Lori, sonunda razı oldu, tahta merdivenden yukarı çıkınca onu tuvalete götürdü, burada ona "yikanmak ister misin?" diye sorunca başıyla evet dedi. Küveti sıcak suyla doldurdu, köpüklü kokulu sabunları suya karıştırdı. Çocuğu soyduğunda bir deri bir kemikti, ip ince bir boynu, yirmi numaralık ayakları, çukura kaçmış gözleri, yağsızlıktan kirpi dikenleri gibi tel tel duran kızıl saçları içini kanattı Roza'nın.

Lori sıcak köpüklü suya girip sırtüstü, Kürtçe olarak "ox çi xweşikê"/oh ne kadar hoştur dedi. Roza bu söze çok sevindi; o da soyunarak onunla suda oynamaya başladı. Çabuk ısınmışlardı birbirilerine.

Gün geçtikçe Lori ile Roza birbirilerine ısındılar, onu getiren kadın evden ayrılıp gidince Lori hala kuşkuluydu, birilerinin gelip kendisini götüreceğinin tedirginliğini yaşıyordu. Artık Roza'ya yapışmıştı, nereye gidiyorduyorsa onunlaydı, gece uyurken ya bileğini, ya saçını, ya kulağını, ya burnunu, ama mutlaka bir organını tutup uyurdu.

Bir müddet sonra da yatağında yılan gibi kıvranmaya başladılar, Roza ile Delil hemen ışığı açar, onun bu halini izlerlerdi. Çocuğun çektiği acılar, korkular, yaşadığı tedirginlik, huzursuzluk yataktaki bu dönmelerle dışa vuruluyordu.

Sık sık altını ıslatırdı. Geldiği gece halının üzerine işeyince bir çığlık atarak mutfaktaki beton zeminin üzerine koştu; korkulu gözlerle çevresine bakmaya başladı. Onun bu korkulu gözleri Roza'nın dikkatini çekti, çünkü refleksleri korku yüklüydü. Daha sonra Rebekka'dan öğrendiler ki; kaldığı evlerde halılara her işediğinde dövülmüş, o da dövenlere inat, bulduğu her halıya işedikten sonra ağlayıp kaçarmış!

Roza, Lori geldikten sonra psikologa gitmekten vaz geçti. Çünkü, onun en iyi terapisti Lori'ydi. Bazen onu katıla katıla güldürüyor, bazen derin düşüncelere daldırıyor, bazen de sevinç gözyaşları döktürüyordu. Geldiğinin ikinci günü elinden tutup çarşıya götürmüştü. Bir külah dondurma alıp eline vermiş, dondurmanın nasıl yenileceğini göstermiş, ama adının dondurma olduğunu söylememişti. Bir gün sonra tekrar çarşıya çıkmışlar, tam dondurmacının karşısına geldiklerinde Lori durmuş, sağ elini dondurma külahı varmış gibi ağzına doğru kaldırmış "dayıka mı/annem" deyip havayı yalamış.

Başka bir gün onu ormana götürmüş. Roza ile yan yana yürüyorlarmış, تنها gölgelikli bir ormanlığa varmışlar, Lori hafifçe eğilmiş, bir elini arkasına atmış, diğer elinin işaret parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yapmış; ardından yalnızca Roza'nın duyabileceği bir ses tonuyla; "Dayıka mi, denge xu meke ekser heyê/anne ses çıkarma asker var" demişti.

İki buçuk yaşındaki bir çocuğun bu haline gülmesi mi ağlaması mı gerektiğini o da bilemiyordu.

Başka bir gün Lori'nin elinde oyuncak bir bebekle parka gitmişler. Roza bir banka oturmuş, Lori'de kumda oynuyormuş, bir müddet sonra Lori koşarak Roza'nın yanına gelmiş, elinden tutarak kaldırmış, “dayika mi were/anne gel” demiş, onu kumluğa kadar götürmüş, bir tümseği göstermiş; “keçik dî qebrêdê/kız mezardadır” demiş. Roza şaşırıp dizlerini dövmeğe başlamıştı!

35

Delil Lübeck'teyken bir ara emailini kontrol etmiş, beklediği haberin gelmediğini görünce kendisi kısa bir mail yazmış, bazı sorular sormuştu. Emailde şunları yazmıştı: “Merhabalar, bu gün e mailimi kontrol ettim size ait bir dosyaya rastlayamadım. Neden kestiniz? Yoksa fark etmeden bir hata mı işledim? Kızıma nihayet kavuştum, oysa siz bulamazsınız demiştiniz, bu konuda bana doğruyu söylemediniz. Bundan sonra sorduğum sorulara doğru yanıtlar vermezseniz, ben de dediklerinizi yapmayacağım. Birincisi; siz kimsiniz? İkincisi, dokuz ne demektir? Selamlar Delil.”

Bu emaili yazdıktan sonra bilgisayarını kapatan Delil aşağı kata inerek Ferhan ile birlikte dışarı çıktı, Köpekler caddesinden yukarı doğru yürüdüler, Caddenin sonuna yakın bir yerde büyük bir kütüphaneye girdiler, en üst katında geniş bir okuma salonuna, çıktılar, bir masada karşılıklı oturunca Delil:

— Hayatımız tehlikede, her an bizi ortadan kaldırabilirler. Bu sırları kurcalayan kim yaşayabildi ki? Biz önemli olayları öğrendik, bilgi akışı aniden durdu. Başımızın çaresine bakmamız lazım

— Ne yapabiliriz ki?

— Yapabileceklerimiz vardır, tedbirimizi alalım, yapabildiklerimizi yapalım. Ben Eli'yi buraya çağırıyorum. Konuyu ona anlatacağım ve PEN'den evi koruma altına aldırmasını isteyeceğim; dışarı çıktığımızda ise kendi tedbirimizi kendimiz alırız!

— Bunu yapar mı Eli?

— Evet yapar.

Delil telefonla Eli'yi aradıktan iki saat sonra Eli “Merhaba” diyerek kütüphanenin salonuna girdi. Önce Delil, ardından Ferhan ile öpüşüp kucaklaştı; ela gözlerinin içi gülüyordu, son derece şık giyinmiş, saçlarını itinayla yaptırmıştı. Ciddi bir durumla karşı karşıya olduklarını bilmesi söz konusu değildi. Neşeli bir yüz ifadesiyle Delil'in karşısına oturdu. Ama Delil'in neşesiz olduğunu hemen anladı, başını iki yana sallayarak,

— Ne var dedi.

Eli'nin gözlerinin içine bakan Delil:

— Dünyanın bilmediği bazı sırları çözmek üzereyim; şimdiye kadar sana da söylemedim kusura bakma.

Telaşa kapılan Eli:

— Nedir öğrendiğin sırlar?

Başından geçen olayları, karşı karşıya olduğu tehlikelerin bir kısmını anlatınca, şaşkınlığı büsbütün artan Eli heyecanlanarak şöyle dedi:

— Aman yarabbi bütün bunları neden daha önce anlatmadın bana?

Eli'yi sakinleştirmeye çalışan Delil cep telefonunu cebinden çıkardı, bataryasını çıkarıp masanın

üzerine koydu, Ferhan ve Eli'nin telefonlarını istedi, onların bataryalarını kendi bataryasının yanına koyup şimdilik hiç kimseye söylememesi koşuluyla öğrendiği ve yaşadığı her şeyi tıpkı bir roman gibi Eli'ye anlattı. Durumun ciddiyetini anlayan Eli:

— Peki, ne yapabiliriz?

— Evi korumaya alabilir misin?

— Polis koruması mı?

— Hayır, teknik korumaya!

— Evet, çok gelişmiş bir alarm sistemi yerleştirebiliriz, ama polisin haberi olması şart.

— Neden haberi olması şart?

— Alarmı yerleştirdiğimize dair

— O konuda haberi olsun, ama sana anlattıklarımın kimsenin haberi olmasın.

— Birlikte çalıştığım komiteyi can güvenliğinin olmadığına dair ikna etmem gerekiyor, çünkü söz konusu alarm çok pahalı.

— Tamam, sen hemen gerekenleri yapmaya başla, ben de yazıyorum. Bundan sonra gerekmedikçe evden çıkmayacağım, cep telefonumu taşımayacağım, nerede olduğumu yakınlarım dışında kimse bilmeyecek!

Bu sözlerden sonra ayrıldılar Eli sözünü tuttu, bir hafta içinde eve alarm yerleştirildi. Artık art niyetli hiç kimce eve 300 metreden yakına habersiz yaşanamayacaktı. Alarm işi bitmeden bir gün önce e postaya bir mesaj gelmişti. Delil okumadan önce Ferhan'ı yukarıya çağırdı. İkisi de son derece heyecanlıydı. Notu yazıcı aracılığıyla kâğıda aktaran Delil:

— Balkona çıkalım orada okuruz dedi. Balkondaki sandalyelere oturunca Delil elindeki notu okumaya başladı:

“Merhaba Delil Bey, sorularınıza yanıt vermeden önce, söylemek istediğimiz önemli bir husus var. Biz size güveniyoruz, sizin de bize güvenmenizi istiyoruz. Şimdiye kadar size yanlış bilgi vermedik. Sadece kızınızı buradayken bulamazsınız dedik, nitekim öyle oldu. Kim olduğumuzu öğrenmek istiyorsunuz, size sabırlı olun dedik, biz Dünyanın çözemediği sırları çözerek size yolluyoruz, siz bizim sırrımızı çözmeye çalışıyorsunuz. Lütfen sabırlı olun, her şeyi, ama her şeyi öğreneceksiniz, hiçbir şey karanlıkta kalmayacaktır. Şu anda size dokuzun sırrını açıklayacağız, hoşça kalın.

DOKUZ

Türklerde dokuz kutsal bir sayıdır. Manas destanında, mezara gömülmüş Manas anlatılırken: “Öldüğünde dokuz gün bekletildi, İşlemeli elbiseleri dokuz parçaya bölünüp halka dağıtıldı” denir. Altay Türklerinin inancına göre ise; insanın iskeletinde, avuç, ayak kemiği, baş, bel, dirsek, diz, el bileği, omuz, topukla birlikte dokuz ek vardır. Yine Altay Türklerine göre yeraltı ve gök dokuz kattır. Yine onlarda bahar bayramı dokuz martta kutlanır. Kıyamet tasvirlerine göre “denizin dibinde dokuz çatallı karataş vardır ki, kıyamet zamanında bu taş dokuz yerinden açılacak demirden ve koyu sarı atlara binmiş dokuz atlı çevreye saldıracaktır. Yine Altay Türklerinin inancına göre tanrı evreni yarattıktan sonra dokuz dallı bir ağaç yarattı, dokuz dalın kökünden birer kişi yarattı, her kişiden birer oymak türetti.

Yine Türk destanlarında “dokuz ağaç, dokuz boy, dokuz dev, dokuz felek, dokuz tuğ” gibi deyimler çokça geçer. Oğuz Kağan destanının bir versiyonunda geçen bir bölümde de şöyle der:

Bir ev tikdi altundan ol şehriyar

Kim ol evden felek evi kıldı ârâ

Tokuzyüz yılık/at, tokuzbin koy/koyun öltürdi
Bulgardan/deriden toksan tokuz havuz kıldırdu/ yaptırdı
Tokuzuna arak/rakı, toksanına kımız tolturtti/doldurdu
Barça/bütün nökerlerin/beglerin keltürtti/getirtti.

Not: Dokuz'un bu özelliğinden dolayı, adını ileride öğreneceğin teşkilat, bunu kendi arasında şifre olarak kullanmaktadır.”

Burada geçen teşkilat kelimesi Ferhan'ın dikkatini çekmiş olacak ki;

— Bu adamlara bir daha not yazdığında, sakın ki unutmayasın, bu teşkilatın adını bir sor, onun şifresini doğru çözersek, diğerleri kolay çözüldü dedi.

Ferhan'ın haklı olduğunu söyleyen Delil tekrar yukarı çıktı, bilgisayarını çalıştırdı, internet bağlantısını sağladı, e mailine girdi, yeni bir not vardı, hemen açıp göz gezdirdi. Yine “Merhaba” ile başlamışlardı. Devamında şunları yazmışlardı:

“En kısa zamanda İsveç'in başkenti Stockholm' a gitmeniz gerekiyor, eğer gerçekten çok önemli bir Dünya sırrının çözülmesini istiyorsanız oraya gidiniz ve haberimizi bekleyiniz! Neydi şifre? “Semir Medborgarplatsen sttop. Pars, Stockholm. Ben başlama Nürnberg Pa 2 Sveavagen Stokholm Stop.” İşte sıra bu şifrenin çözülmesine gelmiştir. Hoşça kal.”

Hızla aşağı inen Delil, notu Ferhan'a uzatırken

— Bize yine yol göründü, önemli bir sır çözülecek, sen oku, bir bakayım uçakta boş yer var mı? Ertesi gün cumaydı değil mi? Eğer şansımız varsa yarın Lübeck'ten Stockholm'a yakın bir kasabaya kalkacak olan bir uçak var dedi. Tekrar bilgisayarının başına geçti. Explorer'ın arama çizgisine www.ryanair.com, yazdı, tıkladı. Açılan sayfadaki rezervasyon bölümüne Kalkış Hamburg (Lübeck), iniş Stockholm (NYO) yazdı. Evet, uçakta boş yer vardı, iki kişilik rezervasyonu hemen yaptı, kredi kartından ücreti ödedi ve biletleri yazıcıdan çekip masanın üzerine Ferhan'ın önüne bırakarak:

— Buyurun biletleriniz dedi.

Yıllarca dağda kaldığı için bu hızlı teknik gelişmeleri hayretle karşılayan Ferhan, biletleri alıp inceleyince: “iki kişi için Sotockholm'e gidiş geliş, yalnızca 142 Euro mu?” Dedi şaşırarak.

Bu şirketin Avrupa'nın çeşitli ülkelerine bir Euroya bile yolcu taşıdığını anlatan Delil'in kafası biraz sonra eve gelecek olan Roza ile Lori'yi nasıl ikna edeceği ile meşguldü.

Cuma günü saat 16.00da Lübeck Havaalanının terminalinde hazırıldılar. Gerçi havaalanı şehrin epeyce dışındaydı, ama yine de tam vaktinde ulaşmıştı. Delil yazıcıdan aldığı biletleri burada değiştirdi, uçuş kartlarını aldı, aramadan geçerek uçağa doğru yürüdüler. Beton bir alanda duran uçağın merdivenlerinden çıktılar. Ferhan pencerenin yanında oturdu.

— Uçak havalanınca aşağıdaki manzarayı seyredersin dedi. Koltuğuna oturan Ferhan:

— Sormadım ama merak ediyorum, kalacak/yatacak yerimizi ayarladın mı dedi.

— Tabii dedi Delil. Stockholm'de çok sayıda arkadaşları olduğunu, kalınacak yer konusunda bir probleminin olmadığını, ama Bu Pa2 problemi konusunda hiç kimseyle konuşulmaması gerektiğini söylediğinde apronda hızlanan uçak yükselmeye başladı. Yemyeşil ormanlıklar, ekili tarlalar, durgun göller, zikzaklar çizerek akan nehirler ve az sonra masmavi deniz serildi gözlerinin önünde.

Denizin üzerinden Danimarka'ya geçince bulutların içine girdiler, uçak giderek yükseldi, bulutların üzerine çıktı. Ferhan aşağıya baktığında uçsuz bucaksız bir bulut deryasından başka hiç bir şey görünmüyordu. Bulutların yukarısında tertemiz bir gökyüzü vardı. Güneş hükümranlığını kurmuştu.

Aşağı doğru tekrar baktı, bulutlar çok değişik şekillere bürünüyor, hızla dağılıyor, yeni şekiller alıyorlardı. Değişik renkleri de vardı bulutların: Çekilmiş bembeyaz pamuk gibi, simsiyah kara dumanlar gibi, grinin değişik tonlarından bulut kümeleri ve güneş ışınlarıyla boyanmış kızıl bulutlar gibi. Bazen kocaman sıradağlar görüntüsü çiziyorlar, bir an içinde aynı dağlar dağılıverip dümdüz ve bembeyaz bir ovaya dönüşüyorlardı. Kocaman filler, yelesi aslanlar, büyük şelalelere dönüşüyorlardı. Sanki becerikli bir ressamın dia gösterisini izliyor gibiydi Ferhan.

Terminalden dışarı çıktıklarında arkadaşını gören Delil, Ferhan'a dönerek;

— İşte sana sürprizim, bak karşıdakini tanıdın mı? Dedi.

Gülümseyerek, kendilerine doğru gelen adamı dikkatle inceleyen Ferhan;

— Vay Ferman diye bağırıldı, koşarak arkadaşını kucakladı. Ferman, Ferhan'ın üniversiteden arkadaşıydı. Diyarbakır'da Mayıs 1980'de gözaltına alınmış, korkunç işkencelerden geçirildikten sonra tutuklanmıştı.

12 Eylül 1980 askeri darbesi olunca, içerde kalmış, sekiz yıl sonra ancak çıkabilmişti. Gördüğü işkencelerden dolayı Türkiye'de yaşamak istemeyen Ferman, karanlık bir gecenin ortasında Meriç nehrinden gizlice geçerek Yunanistan'a gitmiş. Uzun bir süre Atina'da inşaatlarda çalışarak para biriktirmiş, bu parayla sahte bir pasaport edinmiş, kafasına koyduğu İsveç'e ulaşınca, politik iltica talebinde bulunmuş, bu talebi olumlu karşılanınca, önce dil öğrenmiş, ardından bir okula kaydını yaptırarak psikoloji okumuş, İngiltere'ye gidip doktorasını yapıp psikolog olarak İsveç'te çalışmaya başlamıştı.

Üç arkadaş Ferman'ın kullandığı arabayla havaalanından ayrılırken, hem hasret gideriyor, hem de geçmişte birlikte yaşadıkları hoş anılarını anlatıyorlardı. Bir ara Ferhan Ferman'a

— Psikolojiyi seçmenin özel bir amacı var mı?

— Tabi var, olmaz olurumu? 1980 ile 1983 yılları arasında Diyarbakır cezaevinde neler yaşadığımı biliyor musun?

— Birçok kişiden dinlemiştim.

— O duvarlar arasında tanık olduğum/maruz kaldığım dehşeti/vahşeti iyi tahlil edebilmen için psikoloji okudum diyebilirim.

Başından geçen en korkunç olaylardan birini anlatırken, aniden direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Araba yoldan çıkıp duvara doğru hızla yöneldi.

Delil arabanın hız göstergesine baktığında 180 Km. deydi, bir daha duvarı gördü, kulağında hafif bir ses, gözlerinin önünden geçen ateş kıvılcımları ve bir daha gözlerini tekrar açtığında ayakları havada kafası koltuğun altındaydı.

Vücudunu dinledi, kalbi atıyordu, nefes alabiliyordu, iki elini birden oynattı, bir aksilik yoktu, ayaklarını oynattı, orada da sorun yoktu, Ferhan'a seslendi,

— Bana bir şey olmadı diye cevapladı Ferhan.

Bu sefer Fehan endişeyle;

— Ferman! diye seslendi ama ondan ses çıkmadı. Kapıları açıp dışarı fırladılar, Ferman'ın çıkabileceği kapıyı hemen açtılar, başı direksiyonun altına girmişti, yavaşça dışarı çektiler, gözlerini açan Ferman, kahkahayla gülmeye başladı. Her tarafını incelediler ama kafasındaki ufak tefek iki cam kırığı dışında sağlamdı.

Araba duvara çarpınca sırt üstü dönmüş, yirmi yedi adım kadar sürüklenerek durmuştu. Yüz seksen kilometre hızla giden bir aracın duvara çarpıp sırt üstü sürüklenerek gitmesi ve hiç kimsenin burnunun

dahi kanamaması bir mucizeydi; ama demek olasıydı, tabii arabanın kalitesinden olmalıydı.

Üç arkadaş şaşkın bir şekilde arabayı incelerken ambulanslar ve polis araçları siren çalarak olay yerine geldiler. Şoförün kafasındaki küçük bir kanamanın dışında ciddi bir yaralanma olmadığını anlayınca biraz daha rahat bir tavırla, kontrol altında tutmak için en yakın hastaneye götürüldüler. Burada üçünün de muayeneleri yapıldı, bir taksiyle Ferman'ın kaldığı adanın karşısına gönderildiler. Taksiden inen Ferman, işaret parmağıyla karşı tarafı arkadaşlarına göstererek:

— Ben bu küçük adada kalıyorum, buraya deliler adası da demek mümkün. Adada 24 delimiz var, onlara bakan personel sayısı ise yüzün üzerinde.

Gülümseyen Ferhat:

— Bari yüz akıllı 24 deliyle baş edebiliyor mu?

— Deli dediklerim zırdeli değiller ki. Çok sakindirler, çoğu benden akıllı, plajda yüzüp kumda güneşleniyorlar. Kitap okuyorlar, kimi ben filozofum diyor, hele biri var ki, uzun sakal bırakmış, hiç yıkanmıyor, “Ben Diyojen'im, bana bir fiçı bulun” diye diyor. Başka biri var ki, o da kafayı uzaya takmış, geçenlerde telaşla odama girdi, buyurun bir isteğiniz mi var dediğimde; “Efendim uzaya bir sürü araç fırlatıyorlar, peki bunlardan biri kafamıza düşerse ne olacak veya bunun sorumlusu kim olacak?” dedi.

Ferman hem konuşuyor hem de yürüyordu. Deniz kenarında tahta bir bölümün üzerine çıktı, oradaki bir düğmeye basınca karşı taraftan kıyıya doğru yüzen bir tahta gelmeye başladı. Ferman, Stockholm'de yüzlerce adayla tahtadan yapılmış, elektrikli telle karşıya gidip gelebilen, araba dahil her türlü yükü taşıyabilen bu tahta zemin ile ulaşımın sağlandığını anlatırken, tahta zemin iskeleye yanaştı, üzerine binip karşı tarafa geçtiler. Ferman'ın kaldığı iki katlı villa iskeleden pek uzak değildi, beş dakika kadar yürüdükten sonra yemyeşil ormanların arasında duvarları mavi ve sarıya boyanmış villanın bahçesine girdiler. Alt kattaki geniş salonun kapısını açan Ferman arkadaşlarını içeri buyur etti.

Akşama doğru birlikte yemek yiyen üç arkadaş, derin sohbetlere dalarken martini içiyorlardı. Kafaları hoş olduğu bir anda Delil evde bilgisayar bulunup bulunmadığını sordu. Üst katta bilgisayar ve internet bağlantısı olduğu cevabını alınca bir yudum daha aldı. Ferman bu gece nöbetçi olduğunu söyleyerek arkadaşlarıyla birlikte ikinci kata çıktı, onlara yatacakları yerleri, tuvaleti ve bilgisayar odasını gösterdi ve izin alabilirsem birkaç dakika sonra dönerim diyerek ayrıldı.

Bilgisayarın başına geçen Delil emailine baktı dosya gelmişti. Yazıcıyı çalıştırdı, kâğıda çekerek, Fehar'ın oturduğu odaya gitti. Kadehine bir martini daha doldurdu bir yudum aldı ve heyecanla okumaya başladı.

36

“Yirmi altı yirmi yedi yaşlarında bir genç, 20 Haziran 1984 günü İsveç'in Uppsala kentindeki bir postaneye gidip, yeni yerleştiği evi için telefon bağlatmıştı. Postaneden çıkınca genişçe bir meydandaki otobüs durağına topallayarak yürümüş, ayakta kalacak takati olmadığı için bir bankın üzerinde oturmuş, otobüs bekliyordu.

25 yaşlarında uzun boylu, zayıf başka bir genç, topallayarak postaneye giden, oradan çıkıp otobüs

durağına kadar yürüyen ve bir bankın üzerinde oturan genç adamı adım adım izliyordu.

Üzerinde yazlık siyah bir ceket vardı; eli, cebindeki tabancayı tutuyordu. Kurbanın yanına yavaşça sokuldu, sağına soluna baktı, çevresi pek kalabalık değildi. Bankın üzerinde oturmuş, derin düşüncelere dalmış genç adama son kez baktı, cebindeki tabancayı çıkardı, şakağına dayayarak tetiği çekti.

Silahın patlamasıyla derin düşlere dalmış genç yüzükoyun yere yuvarlandı. Çevredeki insanlar bağırmaya başladı; silahı sıkan genç hiçbir şey olmamış gibi tabancayı cebine koydu ve olay yerinden hızla uzaklaştı.

Bir köşeyi döndü, uzaktan katili gören İsveçli bir genç, roller (paten) sürüyordu, hızla katilin peşine takıldı, katil cebindeki tabancayı yol kenarında ağaçlık bir alana fırlattı ve köşede bekleyen taksiye yaklaşarak bindi. Şoföre “Marsta” diye sakın olmaya çalışan bir tonda seslendi, şoför bekletmeden yola koyuldu. Taksi durağına yetişen İsveçli genç sırada bekleyen diğer taksiye atlayarak, Şoföre; “buradan yeni kalkan taksiyi takip et, içinde katil var” der demez, taksi şoförü telsiz aracılığıyla polise durumu iletti. Katilin bulunduğu taksinin plaka numarasını verdi ve telsiz aracılığıyla nasıl bağlantı sağlanacağını söyledi. Katilin bulunduğu araçla bağlantı sağlayan polis, aracına aldığı kişinin bir katil olduğunu, ona hiçbir şey çaktırmadan gayet sakın davranarak direkt karakola getirmesi gerektiğini söyledi. Tek kelime İsveççe bilmeyen katil, telsizle şoförün taksi durağıyla konuştuğunu zannederek, elindeki tespihi şakırdatıyordu ve kuşkulu gözlerle ellerine bakıyordu. İşini mükemmel yapmış, kimselere pek görünmeden olay yerinden uzaklaşmış, en önemlisi suç aletini ağaçlık alana atmış ve taksiye binip olay yerinden uzaklaşmıştı.

Cinayeti bu kadar mükemmel işleyebileceğini hiç düşünmemişti. Birazdan ona bu cinayeti işleme görevi vermiş olan arkadaşıyla görüşecek, işi ne kadar mükemmel yaptığını ballandıra ballandıra anlatarak onun takdirini alacaktı. Büyük bir ihtimalle bu olaydan sonra buradan alınacak, o güne kadar bir türlü göremediği Serok’un yanına bile gönderilebilecekti. Katilin derin düşlere daldığı bir anda Şoför, taksiyi polis karakolunun garajına sürdü, eli silahlı polisler kapıları açıp katilin şakağına silahları dayadığında derin düşlerinden sıyrılarak gerçekle burun buruna geldi.

Yaka paça arabadan indirilerek nezarete alınıp karakola çağrılan bir tercüman aracılığıyla ilk ifadesi alındı. Tabancayı attığı yeri söyledi. Öldürdüğü kişi için tek cümle ile “haindi öldürdüm” dedi.

Upsala’daki otobüs durağında öldürülen genç morga kaldırılmıştı. Doktorlar otopsi yaptılar. Kafasından aldığı tek kurşunla ölmüştü. Ama vücudunda kapanmış derin yaralar vardı. Bu yaralardan bir kaç tane yanıyordu. Yani kızgın ütüyle dağlanmıştı vücudundaki sigara yanıkları ise çok sayıdaydı. Bir zamanlar birileri bu adamın vücudunda çok sayıda sigara söndürmüştü. Bacaklarında yırtıklar vardı, bir ayağı daha önce kırılmıştı, kolu bir zamanlar çıkmış ama yanlış kaynamıştı, çenesinin altında derin bir yarık vardı.

Doktorlar bu bulguları tek tek zapta geçirdiler. Polis ise maktul hakkında fazla bir bilgiye sahip değildi. Sadece üzerinde çıkan iltica belgesinde Adının Enver Ata, doğum yerinin Türkiye/Batman, doğum tarihinin 1958 olduğu yazılıydı.

Öğleden sonra arkadaşının öldürüldüğünü duyup hiç vakit yitirmeden hastaneye koşan Çetin Güngör adındaki başka bir genç, morgda arkadaşının cesedini gördükten sonra gözyaşlarını içine akıtarak dışarı çıktı. Buradan direkt cinayet masasına götürüldü. Karakolda Enver Ata’nın kimliği ile ilgili sorulara doğru yanıtlar verdi. Doktor raporundaki bulgulara göz gezdiren bir Komiser, maktulün vücudundaki kapanmış eski yaraların nedenlerini sorudu.

Çetin:

— Bu arkadaşım, 1979 tarihinde Türk polisi tarafından Batman’da tutuklandı. Oradan Diyarbakır’a götürüldü. Kurdoğlu olarak bilinen bir işkence merkezinde sorgulandı. Vücudunun bazı yerleri kızgın ütüyle dağlandı, Ayağı, kolu, çenesi kırıldı, yüzü hariç her tarafında sigara söndürüldü, Gece yarısı öldüğü sanılarak bir çöplüğe atıldı. Sabaha doğru bu haliyle çöplükten sürünerek, bir caddeye çıktı, Tanımadığı bir Kürt, onu evine götürüp sakladı, gizlice tedavi ettirdi, iyileşen arkadaşım yasadışı yollarla Türkiye’den ayrılıp İsveç’e gelerek iltica başvurusunda bulundu.

Çetin’in söylediklerini İsveççeye çeviren tercümanı dikkatle dinleyen Komiser:

— Senin arkadaşını kimler, ne için öldürmüş olabilirler?

— Ben ve arkadaşım, daha önce bir Kürt partisinin merkez komitesinin üyesiydik. Hatta ben bu partinin Avrupa sorumlusuydum. Partimizin tepe noktasında bazı tuhaf ilişkiler saptadık, bu durumu eleştirerek Partimizden ayrıldık.

— Ne gibi tuhaf ilişkiler?

— Öldürülen arkadaşım çok hazin bir örnektir. Türk polisi onu Diyarbakır’da öldüremiyor, öldü sanılarak atıldığı çöplükten kurtulup İsveç’e kadar geliyor, ayrılmış olduğu partinin tepe noktasından çıkan emirle Uppsala kentinde öldürülüyor.

— Emrin oradan geldiğini nereden biliyorsun?

— Ben biliyorum, size söyleyeceklerim bu kadar, bu konuda kamuoyuna yapacağım açıklamalar vardır, kalkmam lazım dedi.

Polis karakolundan ayrılan Çetin, çok düşünceliydi. Köşe başındaki bir taksiye binerek, Uppsala’da arkadaşlarıyla birlikte kaldığı evine gitmek istedi, gideceği adresi şoföre söyleyip, bindiği taksinin kapısını kapattı. Kendi kendine “nereden nereye” dedi. Ve geçmişi hızla gözlerinin önünden geçmeye başladı. 1976 yılında Dersim’in küçük bir köyünde ilkokul öğretmeni olarak çalışıyordu. Orta boylu, güler yüzlü, yakışıklı bir gençti. Kumral saçlarının orta bölümünde bir tutam beyaz saçı vardı, bu onun tanınmasını sağlayan en önemli işaretiydi. Öğretmen olmadan önce de çok kitap okur, dünyayı kavramaya çalışırdı. Türkiye sol hareketinden etkilenip sosyalizm ile ilgili kitaplar okumaya başladı. 1938 Tarihinde Türkiye Cumhuriyetinin gerçekleştirdiği ve yetmiş bin kişinin katledildiği Dersim katliamını yaşlı tanıklardan dinledi. Bir müddet sonra okumakla birlikte halkının kaderini değiştirmek için bir uğraş içine girmenin daha doğru olduğu sonucuna vardı.

Ankara’da üniversitelerde okuyan ve zaman zaman Dersim’e uğrayan bazı genç devrimcilerle tanıştı, onlarla haftalarca süren tartışmalar yaptı. Hakkını vermek lazım ki, yaman bir tartışmacıydı. Karşısındakini mat etmede onun üzerine yoktu. Her konuda bilgi sahibi olması, kelimelerini seçerek tane tane söylemesi, cümlelerini etkileyici kurması, kendisini dinleyenlerin seviyesine inmesi onun temel özellikleriydi.

Ankara’da Üniversitelerde okuyan öğrenci arkadaşlarıyla her konuda tartışıp anlaşınca, politik bir grup kurmaya karar verdiler. Bu gruba “Kürdistan Devrimcileri” adını koydular. Ardından amacını belirlediler. Onlara göre Kürdistan sömürge bir ülke idi. Türkiye, İran, Irak ve Suriye devletleri tarafından işgal altında tutuluyordu. Bunun için Kürdistan halkını topyekûn örgütlemek, yabancı işgale karşı uzun vadeli bir ulusal kurtuluş savaşı başlatmak, bunun sonucunda, bağımsız birleşik ve demokratik bir Kürdistan kurmaktı.

Çetin’in mensup olduğu grup bu kararları alınca, öğretmenlik mesleğinden istifa ederek ülkesinin

değişik bölgelerine gitmeye başladı. Amacı aydınları ve gençleri ikna etmek, onlar aracılığıyla halka gitmekti. Kürdistan'da zor koşullar mevcuttu, gençlik ve aydınlar umutsuzdu, halk ise politikanın dışındaydı, adı üzerinde anlaştıkları ve amacını saptadıkları örgütlerinin hiçbir imkânı yoktu. Çetin, kendi imkânlarıyla ülkesinin bazı bölgelerini dolaşıyordu. Gittiği her bölgede tanıdığı birilerini buluyor, tanıdık yoksa birileriyle tanışıyor, onların çevreleriyle tartışmaya giriyor, bu tartışmalarla umudu yeşertiyordu.

Zaman zaman kimseleri bulamadığı, kalabileceği bir yer ve yiyecek yemek bulamadığı da oluyordu; ama bir özelliği vardı, asla yılmıyordu. İki yıl içinde ülkesinin kuzey parçasında neredeyse uğramadığı il ve ilçe kalmamıştı. Gittiği her yerde bazı öğretmenleri, öğrencileri ve gençleri ikna etmiş, geniş bir çevre yaratmıştı. Onun kullandığı sözler ve kelimelerle uyanan gençler, yeni bir yaşam kurmanın arayışı içine girmişlerdi. Elbirliği ile komün evleri yaratılmış, mali imkânlar organize edilmiş, profesyonel olarak çalışacak kadroların finans olanakları sağlanmıştı.

Çetin'in çok sayıda başka arkadaşları değişik illerde aynı amaçlarla çalışmalarını ilerletince Koray Yaver ve teşkilatı daha önce yetiştirilip hazırlanan Serok'u Antep'te başarılı bir operasyonla örgütün içine, daha sonra da başına yerleştirdiler. Bu operasyon öylesine ustaca yapıldı ki, Çetin dâhil hiçbir arkadaşı Serok'un gerçek yüzünü kavrayamadı.

Yüzüne devrimci maskesi takınan Serok, Antep olaylarından kısa bir süre sonra aynı merkezden koordine edilmiş, basın aracılığıyla kamuoyuna "Çok tehlikeli bir Kürt lider" olarak tanıtıldı; kurulmak istenen Kürt örgütü de ona mal edildi. Türk basını ve devletinin "çok şiddetli bir biçimde hedeflediği" bu adam, kendisini tanımayan binlerce Kürdün sempatisini kazandı. Basın aracılığıyla yapılan ikinci operasyonla liderlik mertebesine oturan Serok'un görevi oluşturulmak istenen örgütün içini boşaltmak, akli başında, lider özellikleri taşıyan kadroları tutuklatmak, tecrit etmek veya ortadan kaldırmaktı. Kürt parti ve örgütleriyle kendisinin kontrol etmeye çalıştığı örgütü arasında çelişkileri derinleştirerek çatıştırmak, Türkiye genelinde yaratılmak istenen kargaşa ortamına zemin hazırlayıcı çatışma türlerini teşvik etmek gibi uğursuz rolleri üslendi.

Onun bu yönlerine dikkat çeken bazı Kürt örgütleri inandırıcı olamadı. Zira silahların konuştuğu bir ortamda lafın bir değeri kalmamıştı. Halk doğruyu söyleyenlere değil, silah taşıyanlara ilgi duyuyordu.

Serok, 12 Eylül 1980 Askeri darbesi yapılmadan çok önce, Haziran 1978 tarihinde başında bulunduğu örgütten hiç kimseye tek bir söz söylemeden tanıdığı örgüt sempatisini bir kaçakçı aracılığıyla sınırı geçerek Suriye'nin başkenti Şam'a gitti. Çetin Güngör ise askeri darbeden sonra Ancak Lübnan'a ulaşabildi. Örgütün önemli kadroları ve merkez komite üyeleri tutuklanmış veya çatışmalarda öldürülmüşlerdi. Askeri darbeden dolayı Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da barınma koşulları kalmamıştı. Lübnan'ın Bekaa vadisinde bir grup arkadaşıyla birlikte kalan Çetin, zaman zaman Şam'dan gelip kendileriyle görüşen Serok'tan kuşkulananmaya başlamıştı.

Kendi iç dünyasında geçmişin muhasebesini sessizce yaptığında, Serok ona devrimci maske takınmış karanlık bir adam olarak göründü. Bildiği bütün olayları, konuşmaları çatışmaları, esrarengiz ölümleri, kuşkulu tutuklamaları, yaratılan suni düşmanlıkları yan yana getiriyor, ölçüp biçiyor, günler ve gecelerce düşünüyor, her şey gelip Serok'ta düğümleniyordu. Ama esrarengiz muammayı bir türlü çözemiyor, vardığı sonuçları da arkadaşlarına izah edemiyordu. Öylesine bir ortam oluşturulmuştu ki kimse gerçeğe bir türlü inanmak da istemiyordu.

Buna rağmen Çetin 1982 tarihinde Bekaa'da yapılan bir örgüt konferansı öncesi kuşklarını bazı arkadaşlarıyla paylaşmayı göze alabildi. Serok'u dar bir toplantıda tartışmaya çekmeyi denedi; fark

edildiğini fark eden Serok derhal tedbirler geliştirmeye başladı. Bir taraftan tek tek örgüt üyeleriyle görüşerek Çetin'in kuşkulu biri olduğunu söyledi, diğer taraftan grup içinde ve resmi toplantılarda Çetin'i överek onu sorumlu olarak Avrupa'ya göndermek istediğini söylemeye başladı.

Durumun vahim olduğunu fark eden Çetin Güngör, Şam rejiminin hâkim olduğu ve Serok ile esrarengiz ilişkiler içine girdiği Bekaa'nın taşları arasında bir gerçeği açığa çıkarıp, yanlışı doğrulamayacağını anladığı için hesaplaşmayı başka bir zamana ve başka bir zemine erteledi.

Ama Serok tehlikeyi fark ettiğinden tedbirlerini almayı, tuzaklarını kurmayı ertelememişti. Çetin Güngör'ü övmeye başladı onunla aynı kuşukları paylaşan yedi merkez komite üyesini Avrupa'ya göndermeyi tasarladı. Kendisine sadık iki kişiyi de bunların arasına yerleştirdi, konferans kararıyla dokuz kişilik bir grubu Stockholm'e yollamayı başarınca rahat bir nefes aldı. Örgütün kurucularının çoğu zaten tutuklanmıştı. Diyarbakır zindanı olarak ün yapan, Koray Yaver'in sorumluluğundaki hapisneden sağ olarak çıkmaları çok zordu. Avrupa'ya gönderilenler dışında örgüt kurucularından birkaç kişi kalmıştı yanında. Avrupa'daki grup bertaraf edilebilirse; diğerlerini ortadan kaldırmak o kadar zor olmayacaktı.

Çetin ve arkadaşları Stockholm'e gelip yerleşince Serok'un aralarına yerleştirdiği iki kişiyi tespit etmekte zorlanmadılar. Zaten bu şahıslar: "örgütün asıl temsilcileri biziz" havasına girmişler, Serok ile telefon bağlantısı sağlamışlar ve ayrı bir odak gibi hareket etmeye başlamışlardı.

Serok'un durumunu deşifre etmeyi birincil görev olarak önüne koyan Çetin, en güvendiği arkadaşlarını ikna etmeye çalıştı. Kısa bir zaman zarfında Avrupa'da durumun hiç te iyi olmadığını sezen Serok, Başta Çetin olmak üzere örgütün Avrupa'daki bütün merkez üyelerini sorunu tartışarak halletmek maksadıyla Şam'a davet etti. Serok'un amacını anlayan Çetin, Enver Ata ve bazı arkadaşları bu öneriyi reddederken, onu, hala hataları olan bir devrimci olarak kabul eden ve onunla tartışarak hataları düzeltmek isteyen bir grup, Şam'a geri döndü. Oraya varır varmaz kendilerini yeraltı mağaralarında cellâtların huzurunda buldular.

Taksi, evinin kapısında durunca düşlerinden sıyrılarak, kapıyı açtı, şoföre ücretini ödeyip indi. Birkaç adım yürüdüktan sonra merdivenlere tırmandı, üç kez kapının ziline bastı. İçeri girdiğinde üç arkadaşı heyecanla kendisini bekliyordu. Bunlardan bayan olanın adı Seher'di, o da Çetin gibi Dersim'de doğmuş, 1976 yılında öğretmenlik yaparken kardeşi ile birlikte örgüte katılmış, daha sonra hem kendisi hem de kardeşi örgüt içinde sivrilmişlerdi. Kardeşi 1979 Kasımında tutuklanmış, Diyarbakır cezaevine konulmuş, kendisi ise yurt dışına çıkabilmeyi başarmıştı. Çetin, Serok konusunda onu ikna edince tekrar Şam'a dönme reddetmişti.

Çetin, oturma odasındaki bir koltukta oturup tüm detaylarıyla karakolda polislin kendisine sorduğu soruları ve verdiği yanıtları arkadaşlarına anlattı. Çok üzgündü, fazla konuşmak istemiyordu. Zaman zaman sesi titriyor, kelimeleri eskisi gibi istediği ustalıkta peşpeşe dizemiyordu. Umutları ısıtılıp su dökülmüş bir cam parçası gibi paramparça olmuştu. Arkadaşlarının gafilliğinden dolayı örgütün dışına atıldığından beri, Serok maskesindeki yırtığı onarmak için durmadan yalanlar üretiyordu.

Çetin'in beyninden geçenleri adeta okuyan Seher,

— Diyarbakır cezaevinde tutukluların kendilerine yapılan baskıların kaldırılması için başlattığı direnişleri de bir silah olarak bizlere karşı kullanıyor. Bu kozu bir türlü elinden alamadık dediğinde, Çetin bir müddet önce Serok'un kendisi ve arkadaşları hakkında örgüte ilettiği ve ölüm emri niteliği taşıyan talimatın içeriğini hatırladı.

Bu talimata göre:

Bizzat Serok'un emriyle Diyarbakır'daki tutuklular, Türkiye Cumhuriyetinin zulmüne karşı direniş başlatmış, ölüm oruçlarına girmiş, bir kısmı kendilerini yakmış, bir bölümü mahkemelerde Kürt halkının mücadelesinin haklılığını savunmuşlardı. Bunun sonucunda Kürdistan'ın bazı şehirlerinde kıpırdanmalar başlamışken, Diyarbakır cezaevinde tutuklu olan Seher'in kardeşi Yıldırım ve örgütün başka bir Merkez komitesi üyesi Şahin Dönmez örgütten ayrıldıktan sonra Türk devletine sığınarak, cezaevinde Kemalist bir örgüt kurmuşlardı. Avrupa'daki Çetin ve Seher'i de bu Kemalist örgütün Avrupa temsilcileri olarak atamışlardı.

Oysa işin gerçeği hiç te böyle değildi. Türkiye'de askeri darbe olduktan üç ay sonra Diyarbakır cezaevindeki tutukluların dünya ile olan bütün ilişkileri kesilmiş, cezaevi bir esir kampına çevrilmiş, içeride iki tutuklunun birbiriyle ilişki kurması bile imkânsız hale getirilmişti.

Böyle bir ortamda Serok'un cezaevine talimat yollaması, bu talimatın cezaevine ulaşması, talimatı alan tutukluların birbirleriyle irtibata geçip direniş başlatması imkânsızdı.

Cezaevindeki direnişler tutukluların kendi iradeleriyle, dışarıdan kopuk olarak başlamış ve duvarlar arasında haklılar ile haksızların kavgası şeklinde sürüyordu. Hiç kuşkusuz bütün kavgalarda olduğu gibi bu kavganın da korkakları, ödleklere, geri kaçanları, pişman olanları, saf değiştirenleri olmuştu. Seher'in kardeşi ve Şahin Dönmez'de bunlardandı. Cezaevinde tutuklu olan bu kişilerle Semir ve arkadaşlarıyla uzaktan ve yakından hiçbir ilişkisi yoktu. Serok cezaevi direnişini kendisine maske edinmiş, orada saf değiştiren kişiler ile kendisinin gerçek yüzünü deşifre eden Çetin arasında yalanlarla örülmüş bir ilişki kurmuştu.

Bu konu üzerinde Düşünen Çetin, arkadaşlarına Diyarbakır cezaevindeki direnişlerin kendilerine karşı kullanıldığını vurguladıktan sonra:

— Çok eski bir taktiktir bu. Çok eskiden Şam valisi Muaviye bir savaşta bu taktiği Hz. Ali'ye karşı kullanmıştı. Uzun bir kavgadan sonra Hz. Ali'nin askerlerini yenemeyeceğini anlayan Muaviye, askerlerine “Kur'an'ı sayfa sayfa yırtın, mızrakların ucuna takın, Ali'nin askerlerinin üzerine yürüyün” talimatını verir. Muaviye'nin bu hilesi karşısında Kur'an'a kılıç çekmeyen Ali'nin ordusu geri çekilir. Şimdi Serok Kürdistan direnişçileri ve şehitlerinin kafalarını mızrağının ucuna takmış bize karşı savaşıyor.

Çetin'in bu sözlerine müdahalede bulunan Seher:

— Tamam, da, ben bu saldırıların İsveç'te düzenleneceğini tahmin etmiyordum. Burası barışçıl bir ülke, kimsenin kimseye karışmadığı, ceylanlarla tavşanların korkusuzca yerleşim birimlerine inip dolaştığı bir yer, burada çarşının ortasında insan öldürmenin ne demek olduğunu bilmiyorlar mı?

— Çok önemli bir oyunu bozuyoruz, yaptığımız işin önemini kavrarsan bunlardaki çılgınlığın derecesi hakkında şaşırmasın.

— İsveç hükümeti zaten bunları terörist olarak değerlendirdi. Enver Ata'nın ölümünden sonra bunlara karşı tedbirleri artırıyorlar.

— Serok'un bütün Kürtleri ve Kürt hareketini terörist olarak damgalamak gayesiyle bu işleri yaptığını neden düşünmüyorsun?

— Ama bu konuyu İsveç'teki diğer Kürt parti ve gruplarına anlatmamız lazım.

— Evet, İsveç'in konumu çok önemli, düşünebiliyor musunuz? Türkiye'deki askeri darbeden sonra bütün Kürt partilerinin lider kadroları gelip İsveç'e sığındı ve bu ülke hepsini politik mülteci olarak sahiplendi. Bu durum Türkiye'deki Askeri Cuntayı kesinlikle rahatsız etmiştir.

— Geniş bir kamuoyu oluşturamazsak, Serok'un ilişkilerini deşifre etmezsek, buralarda daha çok cinayet işlenir.

Bu tartışmaların hemen ardından, kaldıkları evi terk etme kararı aldılar. Çetin tanıdığı bir yakınının evine kapanarak merkez komite üyesi ve Avrupa sorumlusu olduğu örgütünün on yıllık geçmişini tahlil eden yazılar kaleme almaya başladı. Kamuoyuna yapılan bu açıklamalara göre örgütün pek çok karanlık yüzü vardı. Kuruluşundan beri, Türkiyedeki sol örgütler ve Kürt örgütleriyle silahlı çatışmalar içine girmiş, kendisinden ayrılmak isteyen veya eleştiri yönelten üyelerini öldürmüş, ilk başta hedef alınmaması gereken bazı güçleri hedefine almış, lider olarak ortaya çıkarılan adamı kutsamıştı. Bu konuyu şu cümlelerle vurgulamıştı: “Körlerin ülkesinde şaşı kral” misali yüzlerce köle beyinlinin içinde liderliğe layık görülen Serok, hep dokunulmaz olmuş ve putlaşmıştır. Onun Merkez Komitesi ve kongre üzerinde bir statüsü vardır. Merkez Komitesinin üyeleri ipleri Serok'un elinde birer kukladırlar. Ancak Putperestlik ve dalkavukluk yaptıkları sürece yerlerini koruyabilirler.”

Serok'un örgüt içindeki konumundan başka onun Ruh haline de işaret eden Çetin şu tahlilleri yapmıştır: “Kaldığı Serok'u çok yakından tanıyan insanlar olarak bizler, onun direniş karşısındaki kişisel tutumunu çok iyi bilmekteyiz. Kişisel yaşamında bir ödlekten daha ödleğ olması rağmen, teorik ve siyasal yaşamında kahraman havasına giren bu adamın içine düştüğü çelişkinin izahı, ancak ruh doktorlarının ilgisine mazhar bir konu olsa gerektir. Çünkü kendi 'arkadaşlarına' ve Kürdistan halkına seslenirken 'ölünüz,' 'kendinizi doğrayınız' türünden nutuk çeken birinin, kendi özel yaşamında aynı fedakârlıklara katlanmaması açık ki izaha muhtaç bir durumdur.”

Stockholm'de yapılan bu açıklamalar, bazı siyasi çevrelere ulaştığı sıralarda Kürdistan'ın Eruh ve Şemdinli kasabalarında bazı askeri karakollar Kürt gerilla güçleri tarafından baskına uğruyor ve bunun haberleri dünya kamuoyunda büyük yankılar uyandırıyor.

Kürt kamuoyunun bütün dikkatleri bu baskın haberlerine odaklandığı sıralarda, Serok, durumunu fark eden, kendisine biat etmeyen örgütün kurucusu konumunda olan kişileri “Çetin'in işbirlikçileri” olduğu gerekçesiyle tek tek ard arda katlettiyordu. Gözlerin görmediği kulakların işitmediği bu ortamda katliamı kolaylıkla gerçekleştiren ve bunun gerekli olduğunu da örgüte kabul ettiren Serok, Çetin'i öldürecek olan militanı Almanya'nın Mainheim kentinden Stockholm'e gönderecekti.

Katil adayı 2627 yaşlarında, orta boylu, kilolu, gücü kuvveti yerinde bir gençti. Örgüt içinde Xebat kod adını kullanırdı. Ama daha önce kaldığı Stockholm'de Kel Reşit olarak tanınırdı.

Onu Serok'un emriyle Stockholm'e yollayan kişi, örgütün Avrupa sorumlularından Sadun'du. Stockholm'e ne için geldiğini kendisi, Sadun ve Serok dışında hiç kimse bilmeyecekti, kaldığı evleri kendisi belirleyecek, silahı da kendisi temin edecekti.

Daha önceleri buralarda örgüt faaliyeti yürüttüğünden nerelere gidebileceğini, kimlerin yanında barınacağını, silahı nasıl bulacağını biliyordu. Onun için zor olan Çetin'in kaldığı adresi tespit etmekte. Ama bu konuda Serok'tan bilgi geleceğini biliyordu.

Çetin can güvenliği için bazı tedbirler almasına rağmen, uluorta dolaşiyor, çok sayıda kişiyle görüşüyordu. 1984 Ekim ayının son günüydü. Stockholm'de havalar bayağı soğumuştur bir gün önce merkez tren istasyonunda Türkiye sol örgütlerinden birinin lideri Pars ile karşılaşan Çetin, görüşmek için randevu talep ettiğinde, Pars, memnuniyetle kabul etmiş ve bir gün sonra saat üçte buluşabilecekleri yerin adresini “Sveavâgen caddesi üzerindeki, Kunsershusert binasındaki kafe” olarak vermişti.

Saat iki otuzda Merkez İstasyonunda trenden indiğinde üzerinde siyah kalın bir palto, kahverengi

kadife bir pantolon vardı. Yeni traş olmuş, saçlarını yana taramış, tanınmamak için siyah bir gözlük takmıştı, ama onu ele veren kafasının ortasındaki bir tutam beyaz saça hiç dokunmamıştı. Tren istasyonundan çıkınca, kendisinin de birçok kez katıldığı protesto mitinglerinin yapıldığı meydana doğru yürüdü. Köprü gibi bir yeri geçerek onu Konserthuset'e götürecek sokağa saptı. Epeyce yürüdükten sonra yüksekçe bir taşın üzerine konulmuş kocaman tabanca heykelinin yanında durdu, uzun süre baktı. Arabaların geçmediği bu caddenin tam orta yerinde dikili bir taşın üzerine konulmuş kocaman tabancanın namlusu bükülüp bir düğüm şeklinde bağlanmıştı. Bir arkadaşının anlattığına göre aynı markadan tabancaları bir İsveç firması ürettiyor, sanatçı bu silahın üretilmesini protesto etmek amacıyla eserini buraya yerleştirmişti. Kendi içinden "keşke yeryüzündeki bütün silahların namluları böyle düğümlenebilseydi" dedi. Konserthuset binasının ön tarafında bulunan meydana doğru yürüdü. Buraları iyi tanır, anlatıldığına göre bu meydan çok eskiden hayvan pazarı olarak kullanılmıştı, ama İsveç'e yabancılar geldikten sonra pazaryeri olmuştu. Kurulan seyyar tezgâhlarda çok uzak ülkelerde yetişen meyve ve sebzeler müşterilere sunuluyordu. Yaz aylarında canı sıkıldığında bu tezgâhlarda çalışan hemşerilerinin yanına gelir, tahta bir kasanın üzerinde oturur, önüne konulan üzüm tanelerini atıştırırken derin sohbetlere dalardı.

Kış soğukunda ise meydan bomboş ve ıssızdı. Ön cephesinde taştan yapılmış on adet yüksek sütun bulunan Konserthuset binasının ön cephesi bu meydana bakıyordu. Sol köşesinde çırılçıplak, kış soğukuna adeta meydan okuyan bir grup kadınlı erkekli metalden yapılmış heykel duruyordu. Her zamanki gibi meraklı gözlerle bu heykelleri izleyen Çetin, sanatçının anlatmak istediğini kavramaya çalışıyordu.

Yuvarlak bir daire üzerinde dikili sekiz heykelin sekizi de çırılçıplaktı. Ön taraftaki üç heykelin ortasındaki erkek, iki yanındaki kadındı. Bunların karşılarında arka taraftaki üçlünün ise iki tarafında erkek ortasında kadın heykeli vardı. Ve bu iki üçlünün yan taraflarında ise birer kadın heykeli duruyordu. Heykellerin her biri bir insan boyundaydı ve her biri değişik bir pozisyon almış dans eder ve yüz mimikleriyle bir şeyler anlatır gibiydiler. Bu heykellerin orta yerinde ve çok yukarılarda erkeklik organı gayet açık olarak betimlenen bir erkek heykeli gökyüzüne doğru uzanmış iki eliyle çatalı bir cisim tutuyordu.

Dil bilen bir arkadaşından sanatçının bununla bir Viking efsanesini anlattığını duymuştu, ama detayını bir türlü öğrenemediğinden buradan her geçişinde meraklı gözlerle hep aynı pozisyonda duran bu heykellere bakardı.

Heykelleri baş başa bırakarak Konserthusert binasının arka tarafına geçen köşeyi döndü. Kafenin kapısı tam karşısındaydı, biraz daha yürüyerek üç basamaklı merdiveni çıktı. Taştan yuvarlak bir zemin üzerinden camdan içeri baktı, Pars henüz gelmemişti, cebinden bir sigara çıkarıp yaktı, kahve kapısının sağ tarafındaki bir sütunun üzerinde taştan çıplak bir kadın kabartması vardı. Sol elini omzunun hizasına kaldırmış bu heykelin avucunun içinde taştan bir güvercin duruyordu. Gözleri bu küçük heykeldeyken sigarasının son dumanını oraya doğru savurdu. Az sonra sigarasını söndürüp içeri girdi. Burası uzun ama dar bir salondtu. Biri önden biri yandan iki giriş kapısı vardı. Tahtadan masaların etrafına kırmızı renkli sandalyeler konulmuştu. Salonun orta yerine doğru yürüdü, sağındaki duvarın dibinde dikili, iki eliyle tuttuğu ve ağzıyla bir müzik aleti çalan beyaz heykelin yakınındaki masada oturdu.

Henüz kendisine bir kahve ısmarlamadan karşısındaki kapıdan Pars Yay içeri girdi, Çetin Güngör ayağa kalkarak, gülümsedi, elini uzatıp “hoş geldiniz” diyerek oturması için yer gösterdi. Herkes gibi Çetin’de Pars Yay’ı Türkiye solunun en önemli liderlerinden biri olarak biliyordu. Uzun boylu, iriyarı, heybetli bir görünümü vardı. Bilebildiği kadarı ile Pars Yay, Türkiye’de 68 kuşağı olarak bilenen solcu liderlerin en tanınmışlarından biriydi. 1971 Yılında Türkiye’de gerçekleşen 12 Mart cuntası tarafından idam edilen Deniz Gezmiş’in en samimi arkadaşıydı. Bir aralar aynı cunta tarafından tutuklanıp cezaevine konulmuş, bilahare çıkan bir aftan dolayı sebest bırakılmıştı.

Serbest kalınca Türkiye’deki bütün solu toparlamaya çalışmış, başarılı olamayınca kendi örgütünü kurarak başına geçmiş, 12 Eylül Askeri Darbesinden kısa bir süre önce Avrupa’ya çıkmıştı. Buradan örgütünü yönetiyor ve mücadelesini sürdürüyordu.

Çetin’in karşısında oturunca hal hatır sordu. Pars ile görüştüğüne sevinen Çetin, yaşadığı zorlukları, öldürülen arkadaşlarının acıklı akıbetlerini, Serok’un gerçek niteliğini tek tek anlatmayı düşünüyordu. Sarp Yay’ın da Serok Alan ile aynı teşkilatın üyesi olduğunu nereden bilebilirdi ki. Çünkü Sarp’ın da bir bilinen bir de bilinmeyen yüzü vardı. Hem anne, hem de baba tarafından özbeöz devlet çocuğu olarak dünyaya gelmişti. 1960 yılında Türkiye’de gerçekleşen ilk Askeri Cuntada yer alan ailesinin önemli fertleri gençliğine damgasını vurmuştu. Harp okuluna girmesi, teğmen olarak mezun olması, ardından bir gemide komutan yardımcılığına kadar yükselmesi, bu Askeri Cunta döneminde vuku bulan bazı olaylarla ilgilidir.

1968–1969 tarihlerinde “orduyu kıskırtmak” amacıyla kaleme alınan ve dağıtılan iki bildiriden dolayı ordudan uzaklaştırıldı. Birkaç yıl sonra, solcu bir genç olarak Türkiye’de yeni askeri bir darbe tezgâhlayan Generallerle kontak kurmuş, bu generallerin emirleri doğrultusunda silahlı eylemler, bombalama işleri ve soygunlar organize ederek darbenin zeminini bizzat hazırlamaya çalışmıştır. Ama darbeyi emir komuta zinciri içinde gerçekleştiren 12 Mart generalleri, Pars’ı da tutuklayıp cezaevine atmış, uzlaşmaz bir tavır takınan arkadaşlarını ipe gönderirken, onu sadece bir soygun olayından cezalandırmışlardı.

1974 affı onun gibileri kapsamadığından, içeride teşkilatla kontak sağlamış, eşitlik yasası gereği salıverilmişti. Tahliye olur olmaz solu örgütlemek ve denetim altına almak için çalışmalara başlamış, ama hızla bölünen solu bir türlü bir araya getiremeyince, kendi örgütünü kurarak ayrılıkları körüklemişti.

Teşkilatın askeri darbe öncesi sağın ve solun bazı lider kadrolarını ürküp kaçacak olanları toparlayıp denetim altına almak amacıyla yurt dışına yollama kararına vardığı zaman tespit ettikleri elamanlarından biri de Pars’tı. Türkiye’de askeri cunta öncesi 24 Ocak kararları olarak bilinen ekonomik paket yürürlüğe konunca güya askerlerin darbe yapacağını anlayan Pars, cuntayla savaşmak amacıyla Avrupa’ya çıkmıştı.

İki ayrı Avrupa ülkesinde kalan Pars sonunda İsveç’e iltica talebiyle başvurmuş ve burada oturma hakkı almıştı. Hiç kuşkusuz ki bu adam teşkilatın Avrupa’daki en önemli sorumlularından biriydi. O da imparator ve Reis gibi Etem Düzyol ile kontak halindeydi. Eroin kaçakçılığı, kara para aklama, legal ve illegal ticaretle uğraşma, solcu ve Kürt örgütleriyle ilgili bilgi toplama, Avrupa’da Ermeni kişi ve kurumlarına karşı istihbarat elde etme, sol ve Kürt örgütlerini kıskırtma, dağıtma, bölüp parçalama, birbirine vurdurtma gibi görevleri vardı. Pars’ın hayli maharetli olduğunu kimse inkâr edemezdi. Gerçi “kurdum” dediği örgütü kağıt üstünde bir isimden ibaretti. Ama ilişkide olduğu adamlarının vasıtasıyla

www.azsi.kurdil.org

bir eli mafyanın, bir eli Reis ve çetesinin, bir eli bazı sol örgütlerin, bir eli Serok'un başa geçirildiği örgütün içine kadar uzanıyordu. Serok'a muhalefet edenler bile gelip dertlerini ona anlatıyordu.

Bütün bunlardan habersiz Çetin Güngör, kahvesini yudumlarken, Devrimci yol örgütüyle olan iyi ilişkilerini anlatıyor, Serok'un kuşkulu biri olduğunu icraatlarını sergileyerek ispatlamaya çalışıyordu. "Devrimci örgütüne" rapor vermek maksadıyla Çetin'in söylediklerini başlıklar halinde önündeki defterin sayfalarına not düşen Pars, çok üzgün olduğunu, devrimciler arasında bu tür problemlerin olmaması gerektiğini söylüyordu.

Artık kalkma zamanının geldiğini düşünen Çetin;

— İki Kasım gecesi Kürt örgütleri bir toplantı düzenliyorlar, ben de davetliyim, gideceğim, size davetiye vermediler mi?

— Hayır, henüz bize ulaşmadı, ama siz kesin gidecek misiniz?

— Evet gideceğim

— Aman kendinize dikkat ediniz, toplantının hangi adreste düzenleneceği konusunda bir bilginiz var mı?

— Medborgarplatsendaki Halkevinde.

Pars Yay, Çetin Güngör'ün söylediği adresi ve toplantının yapılacağı tarihi defterine not düşünce, kahveden ayrılarak farklı yönlere gittiler. Merkez garda trene binen Pars çok sevinmiş, senaryoyu kafasında kurmuştu bile. Bir an önce gazeteci arkadaşı Veli Yular'a ulaşmak istiyordu. Veli de onun gibi aynı teşkilatın üyesiydi. O da özel görevler için gazeteci maskesi altında Stockholm'e yerleştirilmişti. Türkiye'nin en büyük gazetelerine haberler yapmaya, İsveç'teki bazı haber organlarında çalışmaya başlamıştı. Enver Ata'nın Upsala'da öldürülmesinden sonra, kaleme aldığı ve Türkiye'deki gazetelerden manşetten verilen haberler arcılığıyla İsveç'te oturma almış Kürtler'le İsveç hükümeti arasında soğuk rüzgârların esmesinde pay sahibi olmuştu. İsveç polisi şiddet yanlısı olarak değerlendirdiği bazı Kürtleri, ilticacı olarak kaldıkları komüne hapsedmiş, dolaşım özgürlüklerini kısıtlamıştı, bu muameleyi kabul etmeyen Kürtler açlık grevlerine yatmış, yürüyüşler ve protestolar düzenlemişti. Bu kesimin temsilcileri tarafından yapılan bazı açıklamalarda İsveç hükümeti tehdit edilmişti. Bu durumdan vazife çıkaran Veli Yular "Stockholm gerginliğini" artırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Pars, yeni yaratılacak durumla gerginliğin zirveye çıkacağını biliyordu. Zira Kürt hareketi Şemdinli ve Eruh baskınlarıyla dünya kamuoyuna sesini duyurmuş, bir yıldan fazladır süren çatışmalarla bazı kesimlerin özel ilgisini çekmeye başlamış, hatta İsveç gibi ülkeler ciddi olarak Kürt problemi üzerinde düşünmeye başlamıştı. İşte bu olumlu havayı sekteye uğratmak ve silahlı savaşımı başlatmış olan Kürt hareketini terörist olarak damgalatmak ve hem de bu işi İsveç hükümetinin eliyle yapmak çok önemliydi. Kafasındaki bu düşüncelerle Veli Yular'ın kapısını çaldı. Kapıyı açan Veli Yular gelenin Pars olduğunu anlayınca sevindi. Teşkilatın eroin sevkıyatı konusunda bir problemi çıkmıştı, Pars'ın da bu sebepten dolayı geldiğini zannetmişti. Ama az sonra Pars'ın, Paris'te verilen açıktan haberinin olmadığını anlayınca o konuda konuşmamaya karar verdi.

Pars, Çetin Güngör ile olan görüşmesini ve Çetin'in anlattıklarını neredeyse cümle cümle Veli Yular'a aktarınca iştahı kabaran Veli:

— Abiciğim bu durumdan yararlanmalıyız. Siz Çetin'in iki Kasım akşamında o toplantıda olacağını Serok'a bildirin, gerisini bana bırakın!

— Evet, ben de aynen öyle düşünüyordum.

Kel Reşit talimatı almıştı, Çetin Güngör 'ün iki Kasım gecesi Medborgarplatsen'deki toplantıya katılacağını öğrenmiş, kalmak için güvenli bir yer olarak seçtiği Kürt avukatın evini habersizce terk etmişti.

Daha önce tanıdığı bir aileye uğramıştı. Bu aile Stockholm'e yerleşmiş Kürt ailelerinin en ilginçiydi. Bir tarafıyla Kel Reşit'in mensup olduğu örgüt ile ilişkiliydi, bir kolu eroin mafyasının içindeydi, bir tarafıyla Türk ırkçısı Milliyetçi Hareket partisine dayanıyordu, bir yanıyla başka bir yurtsever Kürt örgütüyle bağlantılı, bir yanıyla da Pars'ın çevresine uzanıyordu. Bu ailenin mensuplarından biriyle samimi olan kel Reşit uygun bir ortam yaratınca; "Türk istihbaratı beni izliyor, sizde varsa bana bir silah verin, birkaç gün sonra geri vereyim" dedi. Halit olarak tanınan adam yatak odasına gitti, geri döndüğünde elinde Fransız onlusu olarak bilinen yedi altmış beş çapında mermi atan silahı Kel Reşit'e uzatarak "buyur şu anda bu silahım var, alabilirsin" dedi. Silahı eline alıp iyice inceleyen Kel Reşit, sağlam olup olmadığını, tutukluluk yapıp yapmadığını sordu. Olumlu yanıtlar almasına rağmen تنها olan evde sandalyenin ayağına bir mermi sıktı. Pratikte tabancanın sağlam olduğunu görünce beline taktı, "akşam geri gelirim" diyerek evden ayrıldı, çarşıda elbise satan bir mağazaya uğradı, içeri girip kendisi için geniş, beyaz çizgili siyah bir pantolon ve bu pantolona uygun bir şapka satın aldı. Ama şapkayı seçerken çok uğraştı, çünkü başına geçireceği şapkanın altına silahı koyarak salona sokmak istiyordu. Bir de giyeceği pantolon ve şapka ona siyasetle ilişkisi olmayan seviyesiz bir genç görüntüsü vermeliydi.

Akşamüzeri silahı emaneten aldığı eve geri döndü, bir gün sonra Kürt örgütlerinin yapacağı toplantıya katılacak olan gençlerle sohbet etti, hiç biri onun siyasi görüşlerini paylaşmıyordu, çoğu toplantıyı organize eden başka bir Kürt örgütünün sempatizanlarıydı. Kel Reşit için gençlerin hangi örgüte ilgi duyduğu o anda hiç önemli değildi. Önemli olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmek için, Türk cuntası ve Avrupalı emperyalist güçlerle işbirliği yapan Çetin'in bir an önce ortadan kaldırılmasıydı. Bu amaç için gençlere karşı hayli toleranslı davrandı, yapılan eleştiriler karşısında sessiz kaldı, hatta bazı konularda onlara hak bile verdi. Gecenin geç saatlerinde gençlerle anlaşınca rahatlıkla uyumaya gitti.

Bir gün sonra akşamüzeri yeni aldığı kıyafetlerini o gece yattığı odada giyindi, silahını şapkasının altına güzelce yerleştirdi, büyük salona gençlerin yanına dönünce, her kes tuhaf tuhaf ona baktı ama hiç kimse ondan kuşulanmadı.

Bindikleri bir arabayla Götgatan Caddesi 8 Numaralı binaya yakın bir yerde indiler. Şoför arabayı park etmek için yer ararken Kel Reşit ile üç genç, toplantının yapılacağı salonun ön tarafındaki Medborgarplatsen meydanında birer sigara yakarak arkadaşlarını beklerken Kel Reşit meydanın giriş çıkışlarını inceliyor, hangi taraflardan nereye doğru kaçabileceğini hesaplıyordu. Reşit buraların yabancıları değildi, gecenin geç saatlerinde salondan dışarı çıkabilirse onu kimse yakalayamazdı. Aslında onun için yakalanıp yakalanmamasının da fazla bir önemi yoktu. İşi başarmanın ötesi üzerinde kafa yormayı bencillik olarak algılıyordu. Bundan dolayı kaçmakla ilgili düşünceleri kafasından kovmaya çalıştı.

Binanın basamaklarını sayarak çıktı, tam olarak 27 basamaktı. Kapıda güvenlik için üst araması yapan

görevliler, gelen gençleri tanıdıkları, Kel Reşit de onlarla beraber olduğu için üstlerini aramadan içeri aldılar. Rahat bir nefes alan Kel Reşit salonda oturduktan bir müddet sonra tuvalet bölümüne gitti, şapkasının altındaki silahı alarak, mermiyi namluya sürdü, beline takarak salona geri döndü.

Kürtler kadınlı erkekli çocuklu kabileler halinde salona giriyordu. Sahnenin her tarafına Kürdistan bayrakları asılmıştı. Bu salonda onun dışında hiç kimse biraz sonra olacak olanları bilmiyordu.

Program başlamadan önce Çetin, Seher ve Baki Karer içeri girmiş, salonun orta yerinde yan yana oturmuşlardı. Baki Antep'te öldürülen Haki Karer'in kardeşiydi. Daha önce Örgütün merkez komite üyesiydi. Serok Alan'ın Avrupa'dan Ortadoğu'ya davet ettiği grubun içindeydi. Giden grubun bütün üyeleri tutuklanıp öldürülmüş, Baki ise tutukluyken gardiyanını ikna ederek hapisten kaçmış ve hayatını kurtararak İsveç'e ulaşabilmiş tek kişiydi.

Kel Reşit ise her üçünü de çok yakından tanıyordu. Onlar gelip oturunca gözleri onlarda kulakları müzikteydi. Program, Kürdistan'daki son durumu izah eden siyasi bir konuşmayla başladı, Kürt müziği ile devam etti. Sahnedeki sunucu Saat 21.30 da konsere yarım saatlik bir aranın verileceğini anons ettiğinde Çetin oturduğu yerden kalktı, salonun bir boşluğunda kitap satılan standlara doğru yürüdü, çok sevdiği kitaplardan bir kaçını satın almak istiyordu. Çetin'in kalktığını gören Kel Reşit de yerinden kalktı, kitapların sergilendiği bölüme doğru yürüdü, ama onun amacı kitap satın almak değildi. Başına şapka takmış tuhaf bir pantolon giyinmiş Kel Reşit'i Çetin tanıyamadı.

Bir ara yan yana yürüdüler ama Kel Reşit adımlarının hızını kesti, kalbi hızlı atmaya başlamıştı, Çetin'in arkasına geçti, bu katil ile kurbanın son beraberliği idi.

Tabancasını çekti, önündekinin kafasına tuttu, tek el ateş etti, arkadan darbeyi alan Çetin'in gözleri karardı, yüzünden kanlar fışkırdı ve hiçbir acı his etmeden yüzüstü yere kapaklandı.

Silahın patlamasıyla dış kapıda kontrol görevi yapanlar, kapıları sıkıca kapattılar.

Her kes ayağa kalkmış şuurunu yitirmişçesine eli silahlı katilin üzerine yürüyordu. Katil kapıdan dışarı kaçamayacağını anlayınca, geri döndü, salonun ön tarafındaki pencerelere doğru yürürken "Benim sizinle bir problemim yok" diye bağıyor, kendisine yavaşları silahla tehdit ediyordu: Tam Götgatan caddesine bakan köşedeki pencerenin yanına vardığında üzerine atlayıp elindeki silahı almak isteyen birisine daha ateş etti. Her kes katilin artık pencereden atlayacağına inanmıştı, bundan dolayı bir grup genç, kapıları açıp merdivenden aşağı koşarak pencerenin önünde tedbir almaya başladılar. Pencerenin camlarını elindeki silahın namlusuyla kırmayı başaran katil, yaklaşık olarak üç veya dört metre yükseklikteki Götgatan caddesinin kaldırım taşları üzerine ayaküstü düştü. Dengesini yitirdi ve hazır bekleyen bir grup gencin yumruk ve tekme darbeleriyle yere yıkıldı, linç edildiği bir anda toplantıyı düzenleyen Kürt partisi liderinin müdahalesiyle kurtarıldı ve olay yerine gelen polis ekibine sağ olarak teslim edildi.

Cihan Öz Almanya'nın Hamburg kentinin bir semtinde Etem Düzyol'la görüşmek için akşam geç saatlerde randevu almıştı. Sabah erkenden uyanmış, duşunu almış, kalın paltosunu giymiş, soğuk olduğu için başına bir de bere geçirmiş, saat dokuzda merkez istasyonunda Wandsbeck Gartenstadt istikametine

gidecek olan U 2ye (metro) binmişti.

Etem'in randevu yeri olarak şehir merkezinden uzak bir yeri seçmesi, üzerinde fazla düşünmeyi gerektirecek bir şey değildi. Aradan yıllar geçtikten sonra Etem'in, yani eğitmeni Temuçin'in tekrar kendisiyle yüz yüze görüşmek istemesinin çok önemli bir nedeni olduğunu tahmin ediyordu.

Ama teşkilatın sırlarına akıl erdirmenin mümkün olmadığını bildiğinden bu konu üzerinde de fazla düşünmedi. Almanya'ya geldiğinden beri teşkilat birkaç kez onunla ilişki kurmuş, birkaç kez de yazılı olarak talimat yollamıştı. U Bahnın penceresinden dışarıya baktığında, binalar, arabalar, direkler, köprüler, insanlar hızla gözlerinin önünden aktığı gibi, Almanya'da yaşadığı anlar, dakikalar, saatler, günler, geceler, haftalar, aylar ve yıllar aynı hızla kafasından geçiyordu. Stuttgart'a gelip yerleştikten bir müddet sonra, önce Dev Sol adıyla bilinen sol bir örgüte "ilgi duymuş," sempatizanlarıyla ilişkiye geçmiş, onlardan aldığı sol içerikli kitapları okumuş, sınıf mücadelesi, diyalektik, felsefe, sömürü, artı değer ve kesintisiz devrimi kavramış. Dev Sol sempatizanı olarak Türkiye İhtilalci İşçi Köylü ordusu taraftarlarıyla tanışmış, onlarla tartışmalar içine girmiş, bir müddet sonra "Mao Zedung düşüncelerinden etkilenerek" bu örgütün çevresine takılmış, bunlardan da Mao Zedung'u uzun yürüyüşü, çelişkileri, baş çelişkileri, tali çelişkileri, uzlaşır çelişkileri, antagonist çelişkileri, kızıl iktidarı, kızıl üsleri, Şanghay'ı, Çan Kay Şek'i, kültür devrimini ve İbrahim Kaypakkaya'yı öğrenmiş, bu örgütün çevresi aracılığıyla Serok'un başında bulunduğu partinin taraftarlarıyla teması sağlamış, onlarla Çin devrimi üzerinde tartışırken, hakarete uğramış, gençlerden biri ona "ulan utan utan, kendi ülkenden haberin yok, ikide bir Çin devriminden söz ediyorsun" demişti. Bunun üzerine çok düşünmüş, bu çevrenin Çin devriminden hoşlanmadığını anlamıştı. Bir müddet sonra Kürt yönünü ön plana çıkararak bu çevreden arkadaşlar edinmişti. Düzenledikleri kitle toplantılarına katılmış, onlarla birlikte sloganlar atmış, yürüyüşlerde en ön saflara geçmiş, örgütün yayın organını düzenli olarak izlemeye başlamıştı. Bu aşamadayken teşkilattan birisi kendisiyle görüşmek istemiş, Stuttgart merkez istasyonundaki bir Kafe'nin önünde karşılaştığı, orta boylu şişman kişi: "Dokuzdan beri burada seni bekliyorum" dediğinde sevinmiş, "Bende dokuzu biraz geçe ancak gelebildim" demişti.

Kafe'nin تنها bir köşesine çekilince, Cihan iki kahve istemiş ve şişman kişi alçak bir ses tonuyla önce Etem'in selamları olduğunu, ardından da bu günden itibaren kendisini önemli görevlere hazırlamasını bildirmişti. Cihan, şişman adamı can kulağıyla dinlerken, adam konuşmasını sürdürmüştü:

— Örgüt çevresiyle ilişki kurduğunu biliyoruz. Geçenlerde örgüt içinde çok önemli bazı gelişmeler oldu. Örgütün Avrupa sorumlusu Çetin Güngör, Serok Alan'a karşı muhalefet bayrağı kaldırdığı için İsveç'te öldürüldü. Çetin öldürülmeden bir müddet önce ve öldürüldükten sonra Avrupa'daki kadroların çoğu tasfiye oldu. Şu anda muazzam bir kadro boşluğu vardır. Bu durumu iyi değerlendirmek gerekiyor. Alınan karar gereği sen Avrupa örgütünün merkezinde yer alacaksın!

— Ama bu çok zor, ben henüz sempatizan düzeyindeyim, buradan Avrupa örgütünün merkezine aniden çıkmak imkânsız gibi!

— Hayır, her şey ayarlanmış durumda, sen sadece söylenenleri yapacaksın!

— Mesela neyi?

— Örgütün yayın organı Serxwebun'u okuyor musun?

— Evet

— Orada provokasyonla ilgili uzun yazılar var, onları dikkatle oku ve becerebiliyorsan ezberle, yakında bu mıntıkada, provokasyonu lanetleme ve Serok'a bağlılık toplantıları düzenlenecek, kitlelerin

katılacağı bu toplantılarda söz hakkı iste, sana söz hakkı verildiğinde Serxwebun gazetesindeki provokasyonla ilgili yazının içeriğini anlat, provokasyonu lanetle, Serok'u öv, ona uzanan eller kırılacak, o bizim güneşimiz, o bizim her şeyimiz diye bağır!

— Ondan sonra ne olacak?

— Sana gelen görev tekliflerini reddetme, hepsi bu kadar.

Kahvelerini içtikten sonra vedalaşıp ayrılmışlardı, Cihan eve koşarak provokasyonla ilgili yazılan her şeyi birkaç kez üst üste okuyarak adeta ezberlemiş, bir müddet sonra gerçekten Stuttgart'ta bir toplantı düzenlenmiş ve Çetin provokasyonu konuşmacılar tarafından lanetlenmişti.

Dinleyicilere söz hakkı verildiği an, parmağını kaldırmış, heyecanlı ve titrek sesiyle Kürt toplumu için Serok'un ne kadar önemli olduğunu anlatmış, halktan insanların konuyu daha iyi kavramaları için, şu örneği vermişti: “Hevaller/Arkadaşlar, örgüt insan vücudu gibidir. Biliyorsunuz vücudun ayakları, bacakları, gövdesi, elleri, kolları bir de başı vardır. Serok, baştır arkadaşlar, baş olmadan gövde hangi işe yarar? Size söylüyorum!”

Bu soru üzerine dinleyiciler tarafından dakikalarca alkışlanmış ve devam etmiş, “Bazıları başımızı koparmak istiyorlar, biz buna müsaade etmeyeceğiz ve başa karşı gelen tırnağı keseceğiz, yaşasın Serok, kahrolsun hainler!” demiş yerine oturmuştu.

Bir hafta sonra Stuttgart yöresinin parti komitesine atanmış, görevli olarak gittiği her yerde Serok'un propagandasını yapmıştı. Çetin Güngör'e ilgi duyan Kürtlere karşı acımasız davranmış, bir gün Avrupa merkezinde görevli olan biriyle birlikte bir Kürdün evinde misafirken, görevli Şam'daki Serok'la telefon görüşmesi yapmış, bu esnada telefonu ona uzatmıştı. Ahizeyi kulağına götürdüğünde karşı taraftan:

“Merhaba, Merhaba, Cihan'mıydı adınız? Arkadaşlar sizden çok bahsediyorlar, sizin gibi temiz gençleri görmüyorlar, ben bu kadar uzaktayım sizin değerinizi anlıyorum. Ömrüm boyunca sizin gibi gençler için her şeyi hazırladım. Yeter ki görevlere talip olun” demişti.

Cihan' da: “Sizi biraz da olsa temsil etmeye, verdiğiniz ruhu taşımaya çalışıyoruz ama yetersizdir” cümlesini kullanmıştı. Keyiften dört köşe olan Serok, bir kahkaha atmış;

“Tamam, mademki yetkinleşmek istiyorsun, arkadaşlara söyleyeceğim, seni merkezi düzeye alsınlar, çevrene dikkat et, provokasyonlara meydan verme, haydi başarılar,” demiş, telefonu kapatmıştı.

Serok'un sarf ettiği her sözün, örgüt tarafından bir talimat olarak kabul edildiğini bilen Cihan, o andan itibaren Partinin Merkez Komite üyesi olmuş, bir hafta sonra Hollanda'da düzenlenen komite toplantısına davet edilmişti. Üç gün sonra Avrupa örgütünün merkez üyesi, Bremen ve Hamburg eyalet sorumlusu olarak atanmıştı.

U 2 treni Wandsbeck Gartenstadt istasyonunda durduğunda, daldığı düşlerden ayılan Cihan, trenden dışarı çıktı, merdivenden alt kata indi, sağa döndü, istasyondan dışarı çıkınca sola dönerek anayoldan karşıya geçti. 8 numaralı otobüs buradan kalkıyordu. Durağa vardığında saatine baktı, üç dakika sonra gelecek otobüsü beklerken bir sigara yaktı. Almanya'da her şey dakikti. Otobüs tam vaktinde geldi, beş dakika sonra Bramfelder Dorfplatz durağında indi, kaldırımında bekleyen bir kadına çat pat Almancasıyla Karstadt'ın adresini sordu.

Otobüsün geldiği yolun kaldırımından geri döndü, üç dakika kadar yürüdü, sola döndü biraz daha ilerleyince üzerinde Karstadt yazan binayı gördü, saatine baktı, tam vaktinde gelmişti. Binanın camlı kocaman kapısından içeri girdi. Giyecek eşyalarının sergilendiği bölümden, kasanın yanından, geçti. Mutfak eşyalarının satıldığı bölüme vardı, karşıda aşçı elbisesiyle elinde bir tabak tutan heykele doğru

yürüdü, lokanta bölümüne göz attığında Etem'i göremedi. Çocuklar için düzenlenen mavi kırmızı masaların ve başka oyuncakların konulduğu oyun oynama bölümünün yanına geldiğinde Etem'in köşedeki masada oturduğunu fark etti, heyecanlanıp, kendine çeki düzen verdi. Cihan'ı fark eden Etem de ayağa kalktı, ona doğru iki adım yürüdü, Cihan eğilerek elini öpmek istedi, ama Etem, omzundan tutarak kaldırdı, yanaklarından öptü. Kendisi çift kişilik, kamışla örülmüş üzerinde beyaz çizgili siyah bir minderi olan bir koltukta, Cihan da onun karşısında oturdu. Aralarındaki dikdörtgen tahta masanın sağ tarafındaki cam duvarın dışında güzel bir bahçe vardı, camın yanına kocaman kilden yapılmış iki vazo konulmuş, içine iki ağaç dikilmişti. Cihan önce ağaçları gerçek sandı, fakat vazoların içindeki kumların vazolarla aynı renkte olduğunu fark edince ağaçların yapay olduğunu anlamakta gecikmedi.

Çevresini dikkatle inceleyen Cihan'ı fark eden Etem, güzel bir yer seçtiğini anladı, önce Cihan'ın sağlık durumunu ardından da ne içeceğini sordu, Cihan Kapuçino ısmarlayınca Etem, Bey'den haber alıp almadığını öğrenmek istedi. "Hayır, haberim yok " cevabını alınca;

— Biliyorsun Alman polisi onu 16 Kasım 1983 te tutukladı. Üzerinde çok sayıda sahte pasaport, evrak, mühürler bir de silah çıktı. Onu kullanmak amacıyla serbest bıraktılar ama başaramayınca tekrar tutukladılar.

— Ben de duydum, ama detaylarını öğrenemedim.

— Almanya'nın Bochum kentinde Eroin işinden yakalandı, Papa Jean Paul konusunda onu tongaya getirmek istemişler, Reis ve Yavru ile görüş, ifadenizi değiştirin demişler. Başarılı olamadılar. Neyse o dava kapandı, sen ne yapıyorsun, işler nasıl gidiyor?

— Benim bir sıkıntım yok, işlerim tıkırında, sizi bekliyordum.

— Nihayet günün geldi

— Hayırdır Ağabey?

— Büyük bir operasyon olacak ve bunun için seni uygun gördüm, önerdim, önerim kabul edildi.

— Heyecanımdan yerimde duramıyorum, lütfen söyler misiniz?

— Operasyonun adı Pa 2 olacak

— O ne demektir anlayamadım ağabey?

— İsveç başbakanı Olof Palme'yi vuracaksın Cihan!

— Nedenini sorabilir miyim ağabey, ikna olursam daha rahat yaparım!

— Tabii doğru söylüyorsun, bilmen gereken her şeyi bileceksin, bunun için seni buraya çağırdım.

— Dinliyorum Ağabey

— Bak Cihan, hayat bizim kurguladığımız şekilde gitmiyor, bazen düşündüklerimizin tersi de çıkıyor, Türkiye'de askeri darbe olduktan sonra Ermeni örgütü Asala'nın diplomatlarımıza yönelik eylemleri giderek hızlandı ve biz bunlara karşı Dünya çapında müthiş bir mücadele verdik. Neticede bu örgütü darmadağın ettik ve en önemlisi bir açık vermeden bu işi başardık. Ama bizim için en tehlikeli sorun, sen de biliyorsun ki Kürt sorunudur. Hatta Türkiye'de askeri müdahalenin yapılmasının asıl nedeni de bu Kürt sorunuydu. Biz kısa zamanda bu sorunu çözeceğimizi umuyorduk, ama yanıldık. Diyarbakır cezaevinde bir kıvılcım yaktılar, kısa zaman içinde bütün bozkırı tutuşturdular, önlemeye veya denetim altına almaya çalıştık olmadı. Biliyorsun Ağustos 84 ten beri bir silahlı mücadele başladı ve Dünya'ya Kürt Ulusal Kurtuluş mücadelesi olarak yansıtılıyor. Kürt Örgüt ve Partilerinin çoğunun merkezi İsveç'e göçmüş ve İsveç hükümeti bunlara müthiş ilgi duyuyor. İsveç başbakanı Olof Palme eskiden beri ulusal kurtuluş mücadelelerine ilgi duyan ve destek veren birisidir. Palme deyip geçmemek lazım,

Sosyalist Enternasyonal içinde çok etkin birisidir ve tek bir sözüyle Kürt sorununu uluslararası arenaya taşıyacak ağırlıkta birisidir. Amerika Kürt sorunu konusunda baştan beri bize taahhütte bulunmuştur. Fakat İsveç hükümeti Amerika'yı dahi dinlemeyecek bir pozisyondadır. Bu tehlikeyi sezdiğimiz için İsveç üzerinde biraz durduk. Şu anda her şey tam kıvamında. 1984 Haziranında Kürdistan İşçi Partisine mensup Zülküf kod adı taşıyan birisi, Upsala'daki bir meydanda, herkesin gözleri önünde Enver Ata adındaki eski bir örgüt sorumlusunu silahla öldürdü. yakalandığında eylemi üstlendi, 1985 Kasım ayında ise örgütün Eski Avrupa sorumlusu yine örgütün başka bir militanı tarafından yüzlerce kişinin gözleri önünde öldürüldü. Bu iki olay ve daha başka nedenlerden dolayı İsveç hükümeti Kürdistan İşçi Partisini terörist bir örgüt olarak ilan etti.

Bunda bizim çalışmalarımızın büyük bir payı var. Teşkilatımızın aldığı kararların en önemlisi, Kürdistan İşçi Partisini bütün Avrupa'da ve hatta Dünya'da terörist olarak damgalamaktır, bunu mutlak başarmamız lazımdır.

— Anladım Olof Palme'yi vurup Kürdistan İşçi Partisinin üzerine yıkacağız!

— Evet, aynen öyle. Şu an İsveç'te bunun ortamı hazırdır. İsveç hükümeti haklı olarak Kürdistan İşçi Partisinin terörist olduğunu söylüyor. İsveç'e yerleşmiş olan bütün Kürt örgütlerinin yöneticileri, işlediği cinayetlerden dolayı bu örgüte karşı tavır takınmış, durumdadır. Örgütten ayrılan kesimler örgütün terörist metotları benimsediğini açıkladılar, bizim basın bu konuda çok başarılı işlerin altına imza attı.

— Evet, bir ara okudum, bizim gazetelerden biriydi “Kürdistan İşçi Partisi Olof Palme'yi vuracak” diye manşet atmıştı.

— Dedim ya her şey itina ile hazırlanmış durumda, bundan sonrası senin maharetine kalmış, yakalanmamaya çalış, yakalanırsan vereceğin ifade konusunda sana perspektif vereceğim, şartlar ne olursa olsun o sınırların içinde hareket edeceksin.

— Nasıl ifade vereceğim ağabey?

— Olof Palme Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini terörist olarak damgaladığı, inderimizin İsveç'e gelmesini kabul etmediği için tarafımızdan cezalandırılmıştır diyeceksin, çerçeve budur, gerisini sen uyduracaksın.

— Sizce bu mantıklı bir gerekçe mi?

— Niye olmasın?

— Örgüt, “Beni niye terörist ilan ettin” diye Palme'yi vurursa, bütün dünya örgütü terörist olarak damgalamaz mı?

— Bu ayrıntıyı çok az kişi düşünür, onları da kimse dinlemez.

— Peki, ne zaman ve nasıl Stockholm'e gitmem gerekecek, orada bana kimler yardımcı olacak?

— Bu konuda ben sana bir şey söyleyecek durumda değilim, Hamburg'da yapman gereken bir iş var, onu organize ettikten sonra seninle bağlantı sağlanacak ve gideceksin!

— Sorabilir miyim ağabey? Birincisi; yakalanırsam kimden emir aldığımı söyleyeceğim? İkincisi; Hamburg'da ne gibi bir iş yapmam lazım?

— Onu da kısaca anlatacağım, yakalanırsan Olof Palme örgütümüzü terörist ilan etti, üzerimize çok geldi, ben durumdan vazife çıkardım dersin. Çok sıkıştırılırsa, benim dışımda içinde bulunduğun ilişkileri anlatabilirsin, ama dikkat et, hiçbir şeyi kesin söyleme, her şeyi muğlâklaştır ki kimse işin içinden çıkamasın. Hamburg'da yapacaklarına gelince önce burada bir cinayet işlenecek ve bunun Palme olayı ile bağlantısı olacak!

— Nasıl?

— Hamburg’da öldürülecek adam, Dev Yol’un lider kadrolarından biridir.

— Taner Akçam mı?

— Hayır, Taner vurulursa onun yerine başka biri geçer ve Avrupa’da örgüt faaliyetlerini kaldığı yerden devam ettirir. Öyle bir adam vurulacak ki, bunun ölümünün örgüt içinde yaratacağı panik, şok, üzüntü ve korkudan dolayı örgüt dağılacak.

— Peki, bu olayın Palme olayı ile ilişkisi ne?

— Hamburg’daki olayı sen organize edeceksin, ama tetiği sen çekmeyeceksin, tetiği çekecek adamı ben sana bulacağım, o da Kürdistan İşçi Partisi üyesi olarak biliniyor, ama bizim adamımızdır.

— Şu anda nerede?

— Hamburg’da örgüt içinde görevli!

— Ben tanıyor muyum?

— Sorumlu olduğun alandaki adamları tanımaz mısınız? İkimizin dışında kimse bilmeyecek. Adı Ferit Aycan

— Ağabey hayatta inanmazdım, onu aşırı bir Serok hayranı olarak bilirdim.

— Seni de öyle bilmiyorlar mı? Aşırı Serok hayranlarına dikkat edeceksin!

— Peki, ağabey vurulacak kişi kimdir?

— Dev yolun liderlerinden Kürşat Timuroğlu!

— Tanırım ağabey, Alman komünistleri içinde bile çok sevilen bir adam, üstelik sanatçı!

— Vurulacak adam o,

— Ama ağabey bunu niye vuruyoruz, Palme ile bağlantısı ne?

— Dev Yol örgütü Çetin Güngör’e destek verdiği için Kürdistan İşçi Partisinin hedefinde, şu anda Kürşat Timuroğlu’nu kim vurursa vursun onlardan bilinir. Birinci neden bu, İkinci neden böyle bir darbeyle Dev yol örgütünün en azından Avrupa’da dağılacağına inanıyoruz. En önemli nedene gelince Kürşat Timuroğlu Hamburg’da vurulmadan sen Palme’yi Stockholm’de vurmuyacaksın.

— Neden ağabey? Burasını anlayamadım işte!

— Zaten işin püf noktası burada, Ferit Aycan Timuroğlu’nu öldürdüğü an, sen Stockholm’de olacaksın, eğer Ferit olay yerinde yakalanırsa, olayı örgüt adına üstlenecek, emri örgütün merkez üyesi ve Hamburg eyalet sorumlusu olarak senin verdiğini söyleyecek. Ve o andan sonra sen Palme’yi vurabilirsin!

— Ya Ferit Aycan yakalanmazsa?

— Onu da düşündük, Timuroğlu’nun ölüm haberini alır almaz, icraata başlayacaksın. Hamburg’daki eylemi yapacak kişi yakalanmazsa, sen de yakalanmazsan zaten problem yok, o zaman Palme’nin öldürülmesiyle ilgili bin bir gerekçe uydurur, biz yine de bir biçimde Kürt hareketinin üzerine ykarız.

Ama eğer sen olay yerinde yakalanırsan, biz de aynı anda bir yolunu bulup Ferit Aycan’ı Alman Polisine tutuklatırız ve Timuroğlu Cinayetinin emrini senin verdiğini itiraf ettiririz!

— Şimdi anlaşıldı, teşekkürler

— Tamam, benim söyleyeceklerim bu kadar, arı görev başındadır, öküzlerin kökü gelinceye dek!

Bu sözleri sarf edince ikisi de güldü, ayağa kalkan Etem önde yürüdü, Karstad’tın dış kapısına kadar birlikte yürüdüler. Burada sarılıp öpüştükten sonra ayrıldılar.

Etem Karstad’ta yakın bir yerde bahçelik bir alana girip gözden kayboldu. Cihan geldiği yoldan geri

döndü. Eve ulaşınca sırtüstü uzanıp saatlerce hiçbir şey yapmadan düşündü ve bol bol dinlendi. Akşam üzeri Avrupa koordinatörü aradı, gece kalacağı evin telefon numarasını istiyordu. Cihan geceyi bu evde geçireceğim deyince Koordinatör, bu gece Serok'un arayacağını söyleyerek telefonu kapattı. Serok lafını duyunca içine korku düşen Cihan, telefonun ahizesini yerine koymadan, çok önemli bir şeyi unuttuğunu hatırlamış gibi düşünmeye başladı. Ahizeyi yerine bırakarak yalnız kaldığı odada bir aşağı bir yukarı gidip geldi, kendisinin duyacağı bir ses tonuyla: "Serok'un haberi olmadan bu alanı nasıl terk ederim? Ondan habersiz ortadan kaybolmamla birlikte öbür gün hain ilan edilirim ve Etem'in bütün planları suya düşer! Bu konuyu Etem ile konuşmam lazımdı, neyse bu gün haberi iletmem imkânsız, ama acil durum için kullandığımız yoldan yarın haber iletirim" diye düşündü.

Gece geç saatlerde telefon çalınca, karşı taraftakinin Serok olduğuna emindi, hemen ahizeyi alarak

— Buyurun dedi, Serok, her zamanki gibi önce;

— Merhaba, merhaba dedi ardından: Aslında saat dokuzda arayacaktım deyince, Cihan titredi, Yoksa Serok ajan olduğumu fark etti mi diye düşündü? Sağına soluna baktı, başka bir odada oturan iki militanda bir kıpırdama yoktu. Dili tutulmuş gibi oldu, neredeyse ahizeyi bırakıp kaçacaktı, karşı taraftan Serok;

— Saat dokuzda arayacaktım diyerek ve kelimelerin üzerine basa basa tekrarlayınca, korkusu daha da arttı, ne diyeceğini şaşırdı, kısa bir süre sonra şaşkınlığını üzerinden atarak

— Neden geciktiniz? dedi. Karşı taraftan

— Bu karşılık yanlış cevabını alınca nerdeyse baygınlık geçirecekti. Biraz düşündü, gözleri büyüdü, ama olamaz! Serok'ta teşkilatın üyesi olabilir mi? Kulaklarına inanamadı. Etem'in bu konuyu kendisine neden anlatmadığını düşündü. Bütün cesaretini toplayarak

— Ben de saat dokuzdan beri sizi bekliyordum yanıtını verdi.

Durumun anlaşıldığını söyleyen Serok:

— Bu gün sana gerekli perspektifler verilmiştir. Dev -Yol'cu alçaklar bizimle oyun oynadılar. Çetin'i desteklediler ve meşrulaştırmaya çalıştılar. Ferit Aycan, Hacı'nın evinde kalıyor, gidip onunla görüş ve tahliye olacak kişiyi iyice göster ki tanışın ve kısa zamanda tahliye etsin. Sen de o alanı terk et, Fransa'ya gideceksin, sana bir telefon numarası verilecek, o numarayı arar dokuz şifresini verirsin, onlar seni kuzey ülkesine götürürler. Pars'a selamlarımı söyle dedi.

Şaşkınlıktan küçük dilini yutmak üzere olan Cihan, o da kim demeden;

— Baş üstüne Serok diyerek telefonu kapattı. Kendi kendine "vay be, devletin bir numaralı düşmanı olarak bilinen örgütün başındaki bir numaralı adam devletin bir görevlisi!" diye mırıldandı.

26 Şubat 1986 günü sabah erkenden uyanan Cihan, çayı demlemiş, ekmek ve gazete almaya giden arkadaşı Ahmet'i bekliyordu.

Bir haftadan beri Stockholm'u iyice dolaşmış, ona rehberlik eden Ahmet dışında kimseyle temas sağlamamıştı. Ama Ahmet'le iyi anlaşıyorlardı. Arabayla onu Paris'ten almaya geldiği zaman, görüştüğü ilk anda kanı ısınmıştı. "Dokuz saatir yemek yemedim" cümlesiyle kendini tanıştırmayı, daha çok hoşuna gitmişti.

Cihan teşkilattan aldığı disiplin ve gelenekler gereği, kimseyi bütün yönleriyle özel olarak tanımak istemezdi. Bu yüzden ikisinin Paris'ten Stockholm'e kadar yaptıkları uzun yolculukta Ahmet'e tek bir soru dahi sormamaya karar vermişti

Ama zaman zaman başından geçen bazı olayları anlatan Ahmet, bir ara Paris'te uyuşturucu satmaktan dolayı La Santé cezaevinde tutuklu olarak kaldığını ve burada Reis'le tanıştığını söylemesiyle heyecanlandığından dayanamamış, "içerde Reis'le aran nasıldı?" diye sormuştu.

Bu soruya önce kahkahayla yanıt veren Ahmet, "kardeşim içerde o 'sağcı' ben 'solcuycudum,' bu yüzden gruplarımız ayrıydı. Herkesin yanında birbirimizle konuşamazdık, ya yazışarak ya da fırsat buldukça تنها yerlerde görüşürdük" demişti. Mensup olduğu sol örgütün liderinin Pars olduğunu söylediğinde, Cihan, Serok'un "Pars'a selamlarımı söyle" cümlesini hatırlamış ama bir şey dememişti.

Kapı zili çaldığında Cihan düşlerinden sıyrılarak kapıya koştu, Ahmet'in getirdiği gazeteleri elinden alarak mutfağa döndü, bir sandalyede oturarak haberlere göz attı. Ahmet çayları doldururken, aniden ayağa fırlayarak:

— Kahvaltımızı yapıp hemen çıkalım dedi, arkadaşının heyecanlandığını fark eden Ahmet;

— Ne oldu ki diye sorduğunda; Bir gün önce Hamburg' da işlenen cinayet ile olan ilişkisini anlatamayacağını bildiğinden bir hata işlediğini fark etmekte gecikmedi.

— Bir şey yok, canım sıkıldı, gidelim bu adamı bulalım, artık mihlamanın zamanı geldi dedi. "Adam" olarak sözünü ettiği kişi, İsveç Başbakanı Olof Palme idi. Bir hafta içinde onu üç kez görmüşlerdi, Stockholm'e geldiğinin ikinci günü Vâsterlinggatan sokağında yürürlerken yanına yanaşan Ahmet: "Bak karşıdan yalnız başına gelen Olof Palme'dir" diyerek kendisine göstermişti.

İkinci kez beyaz renkli Başbakanlık binasının yakınındaki köprüünün üzerinde bekleyip İsveç Kralının şatosunu izlerken başbakanlıktan iki kişiyle birlikte çıkan Olof Palme'yi tekrar görmüşlerdi. Ahmet'in anlattığına göre evi ile başbakanlık arasındaki mesafe fazla uzak olmadığından bazen tek, bazen de yanındakilerle yürüyerek gidip gelirmiş. Son olarak Ahmet, ona Palme ailesinin oturduğu evi gösterirken Olof Palme'yi görmüşlerdi.

Kahvaltıdan sonra Cihan biraz düşündü,

— Ahmet, git bana silahı getir, artık silah taşıyacağım, bu andan itibaren uygun bir yerde karşılaşsam hallederim! dedi. Hiç itirazsız yatak odasına giren Ahmet, bir müddet sonra geri döndü; elinde bir smith wesson vardı, silahı uzattı. Cihan kocaman tabancayı eline aldı, kabzasına, namlusuna, tetiğine baktı, mermilerini boşaltıp, tek tek inceledi, yeniden yuvalarına yerleştirip beline taktı,

— Haydi çıkalım, dedi.

Ahmet önde Cihan onu izleyerek evden ayrıldılar. Stockholm'de hava soğuktu, yürüyerek bir otobüs durağına gittiler, bir müddet otobüs beklediler.

Buradan Vâstra Skogen tren istasyonuna kadar otobüsle, oradan trene binerek merkez istasyonda yani T Centralen olarak bilinen yerde indiler. TCentralen'den yürüyerek bakanlıkların, meclisin ve başbakanlığın bulunduğu caddeye çıktılar. Kırmızı taşlardan yapılmış kocaman tarihi binaların bulunduğu sokaklarda dolaşırken soğuktan titriyorlardı. Olof Palme'nin evinin yakınlarında dolaştıklarında, Cihan Ahmet'in duyabileceği bir ses tonuyla:

— Evi ile başbakanlık binası arasında bu olayı gerçekleştirip yakalanmamak imkânsız; bunun için adamı daha تنها bir yerde düşürmemiz lazım, havalar soğuk; zaman ve sabır gerekiyor dedi.

Perşembe, bütün gün boyunca başbakanlık ile evin yolunu gözetlediler, hiçbir yerde izine

rastlayamadılar. İkinci gün, yani 28 Şubat Cuma günü, aynı şekilde gün boyunca neredeyse iki saatte bir, muhtemelen Olof Palme'nin gelip geçebileceği yolları izlediler, nafile!

Hava kararınca bir Kafede oturdular. Ahmet çay, Cihan kapuçino içti. Bu gün de eli boş döneceklerdi, Cihan saatine baktı, yirmi otuzdu, hesabı ödeyip çıktılar, Kafe'ye en yakın U Bahn istasyonuna doğru yürüdüler, yeraltına girip elektronik panoya baktıklarında trenin gelmesine üç dakika vardı. Arabasının T. Centralen'e yakın bir yerde arkadaşının evinin önündeki parkta olduğunu söyleyen Ahmet:

— İstersen arabayı alıp öyle gidelim dedi.

Cihan henüz görüşünü söylemeden tren geldi, kompartımana geçip oturduklarında Ahmet elini Cihanın dizinin üzerine koyarak yavaşça sıktı

— Çaktırmadan bak, ileride oturan odur, yanındaki de karısı dedi. Cihan gözaltından baktı, demek ki adamın eceli gelmiş diye düşündü. Kendi kendine sessiz sorular sormaya başladı. Bu gece vakti nereye gidiyorlar? Yanında korumaları var mıdır? Eşiyle yalnız mıdır? Çevresinde, yakınında oturan insanların yüzlerini giyimlerini, tek tek inceledi, yaşlarını tahmin etti, korumaya benzer kimse yoktu, kompartımanda kendileri dışında epeyce erkek vardı, bazıları yabancıydı. İsveçli olanların suratlarında bakışlarını gezdirdi, koruma olabilecek tipleri tahmin etmeye çalıştı. Korumaya benzer birilerini göremeyince muhtemelen yalnızdırlar diye düşündü. Ama nereye gidiyorlardı? Tren bir durakta durdu, burada binenler oldu, ikinci durağı da geçtiler; üçüncü durağa yaklaştıklarında, önce Olof Palme ardından eşi kalktılar. Eşi önde o arkada kapıya doğru yürüdüler, Cihan'ın gözleri onlardaydı, trenden inip, uzaktan takip etmeye karar verdiler.

Yürürken Ahmet'e baktı;

— Buraları biliyor musun dedi.

Çevreyi iyi tanıyan Ahmet, evet anlamında başını sallayınca Palme çiftini takip ederek yeraltı geçidinden dışarı çıktılar. Biraz ilerleyince geniş bir caddeye vardılar, bu caddeyi gösteren levhada Sveavâgen yazıyordu. Tünelgatan ile bu caddenin bittiği yerde sağa döndüler.

Cihan ile Ahmet yirmi veya yirmi beş adım geriden onları izliyorlardı. Ana cadde üzerinde bulunan uzunca bir binanın yanından geçerlerken, binanın kapısının üzerinde göz gezdiren Cihan, Skandia 44 yazısını okudu, muhtemelen burası büyük bir oteldir diye düşünürken biraz ileride Palme çifti kırmızı ışıkta bekliyordu. Burada yolun karşı tarafına geçmek istediklerini anlayınca, onlar da adımlarını yavaşlattılar. Almanların zebra çizgileri dedikleri yolun üzerine çekilmiş beyaz çizgilerin üzerinden karşıya geçerken üzerinde Irish Pup yazan Kafe gibi küçük bir dükkân dikkatini çekti, buradan sağa dönen çift, bahçesi mezarlık olan Adolf Frederiks kilisesinin ön tarafından iki yüz altmış adım kadar yürüyerek Katangatan caddesinden karşı tarafa geçtiler.

Bu caddenin hemen karşısında ABF blokları vardı, en alt katın köşesinde Huset isimli bir kafe, biraz ilerisinde bir otobüs durağı, kırk beş adım ileride de "Grand Sineması" vardı, işte Palme çifti direkt bu sinemaya girdi. Kapıya kadar gelen Cihan ile Ahmet içeri girmeden beklediler. Ahmet;

— Tamam, anlaşıldı, bunlar İsveçli Yönetmen Suzanne Osten'in yaptığı Bröderna Mozart filminin ilk gösterimine gelmişler deyince, kapıdan geri döndüler.

Cihan hemen kafasında bir plan kurmaya başladı;

— O zaman gel, bu çevrede bir keşif yapalım, neresi uygunsa belirleyelim, sen sonra arabayı al buraya gel, bana göre arabayı sinemaya yakın bir yere park et. Eğer geldiği yoldan dönerse sen hemen arabaya biner biraz sonra gidip belirleyeceğimiz yerde beklersin, eğer geldiği yoldan geri dönmez başka bir

www.arsiv.kurdi.org

taraftan giderse artık uygun bir yerde hallederiz dedi.

Grand sinemasının yakınındaki otobüs durağından Huset Kafenin bulunduğu köşeye kadar geldiler. Burada Sveavâgen anayoluyla birleşen Kamagatan caddesine göz attı, hatta caddede biraz ilerledi, karşı tarafında bahçeli bir kilise vardı, bu sokağın başında Palme'yi vurup bu caddeden arkaya doğru kaçarsam diye düşündü. Arabayla birileri peşime takılsa kurtulmam imkânsız deyip geri döndü. Ahmet ile birlikte Kamagatan sokağından karşı tarafa geçtiler. Demir parmaklıklı kilise bahçesi boyunca yürüyerek Irish Pubun bulunduğu köşe ile kilise bahçesi arasındaki Adolf Frederiks Kyrkogatan sokağına baktı. Buradan da kaçılabilirdi, ama arabalı takip sorunu burada da vardı bu yüzden burayı da geçtiler.

Yaya geçidi çizgilerinin üzerinden Sveavâgen yolundan karşı kaldırıma geçip sağa göndüler, Tünelgatan yolu ile Sveavâgen'in bitiştigi yerin orta noktasında duran Cihan:

— Aha buradan daha uygun yer bulunamaz; çevreye bir bak, biraz karanlık, ikincisi kaçış yerleri çok, üçüncüsü nedir biliyor musun? dedi. Cevabını beklemeden

— Bu Tünelgatan cadesinin sonunu görüyor musun? Arabayla oradan ileriye gidemezsin, burada önemli olan araba takibinden kurtulmaktır. Farz edelim ki Tünelgatan ile Sveavâgen caddesinin bitiştigi yerde vurdum ve Tünelgatan yolundan yaya olarak koştum ve araba beni kovaladı, kovalayan araba ancak merdivenlere kadar gelir. Ben merdivenlere tırmanırsam, peşimden, yaya olarak gelemez, çünkü silahım var dedi.

Tünelgatan yolundan aşağı indiler, Sveavâgen'e paralel olarak uzanan Luntmakargatan yoluna geldiklerinde bu yolun başında duran Cihan,

— Bak bu yolun sağında veya solunda arabayı park etsen ve ben de Tünelgatan yolunun başında adamı vursam, koşup yanına gelsem, yine birileri arabayla peşimize takılırsa kurtulamayız, öldürmeye çalıştığımız adam, bir ülkenin Başbakanı; uzaktan takip edilmediğini nereden bileceğiz diyerek merdivenlerin başına kadar yürüdü.

Burası bir tünel ağzı gibiydi, daha doğrusu üstü yuvarlak geniş bir kapıdan yeraltına giriliyordu; bu kapının üst tarafına konulmuş demir bir levhanın üzerinde 1886 rakamı vardı. Bu belki de tünelin inşa tarihiydi. İşte bu tünel ağzının her iki tarafından yukarı caddeye çıkmak için taş merdivenler vardı, Cihan merdivenlerden yukarı çıkarken içinden kaç basamak olduğunu sayıyordu, en üste çıkınca

— 89 basamak dedi.

Buraya paralel uzanan caddenin adı, Malmskillnadsgatan'dı. Bu caddede sağa döndü;

— Aha arabayı park edeceğin yer diyerek, yol kenarındaki bir boşluğu gösterdi.

Merdivenlerden aşağı indiklerinde kendisi için en uygun yerin burası olduğunu heyecanla anlattığı Ahmet'e döndü;

— Sen hemen acele olarak git, arabayı al, sinemaya yakın bir yerde parka çek. Sen gelene kadar ben buralarda keşif yapıyorum, birlikte sinemaya girer filmi izleriz, eğer gittiği yoldan geri U bahnla dönmek isterse; sen arabaya biner zaman kaybetmeden gösterdiğim yerde beklersin. Ben de takip eder, uygun bir yerde işi halledip, yanına fırlarım, gerisini bu şehrin girdisini çıktısını bildiğin için sana bırakacağım dedi.

Ahmet;

— Okey diyerek hızlı adımlarla ondan ayrıldı.

Cihan, Tünelgatan ile Sveavâgen yolunun bitiştigi kaldırıma geldiğinde, Tünelgatan yolunun ortasından sağa doğru Sveavâgen kaldırımından yürüyerek adımlarını saymaya başladı. Oradan Skandia otelinin kapısına kadar, 79 adım, buradan Irisch Pubun önündeki trafik lambasına kadar 79, trafik

lambasından Kamagatan yoluna kadar 193 ve buradan sinema yoluna kadar 67 adım saydı, bütün bunları kalemiyle elindeki bir deftere kaydedince, Grand sinemasının yakınındaki durağa gelerek otobüs bekliyormuş gibi dikildi.

Burada bir sigara yaktı, dumanını havaya savurdu, henüz sigarasını bitirmeden Ahmet geldi.

Cihan'a yaklaşarak;

— Kardeş tamam, arabayı biraz aşağıda uygun bir yere park ettim dedi.

Gayet sakin adımlarla sinemaya doğru yürüdüler, kapıdan içeri girince binanın yer döşemesinin beyaz mermer olduğunu fark eden Cihan uzun ama dar koridorunda iki bilet satın alarak Bröderna Mozart filminin oynadığı salona doğru yürüdü. Ahmet'e,

— Kapıya yakın bir yerde oturalım, gözümüz kalkıp gidenlerde olsun, erkenden ayrılabilir, eğer filmin sonunu beklerse biz filmin bitmesine iki dakika kala önceden çıkıp otobüs durağında bekleriz dedi.

Ahmet sözlerini başıyla onaylayınca filmin oynadığı salona girdiler. İçerisi hayli karanlıktı, kapıya yakın yerde el yordamıyla kendileri için yer aradılar, koltukların dolu olduğunu anlayınca, biraz ilerlediler, Cihan yukarılarda ama kapının da görülebileceği bir yerde boş koltuklar görünce oraya doğru yürüdü, yan yana oturduklarında film çoktan başlamıştı.

Aydınlık değildi ama birazdan gözleri karanlığa alıştığında çevrelerini iyi görebileceklerini düşünüyorlardı.

Ara sıra yükselen kakhaha seslerinden dolayı izlediği filmin komedi olduğunu tahmin eden Cihan, dil bilmediğinden dolayı gördüğü resimlerde gülünecek bir durum arıyordu.

Gözleri karanlığa alıştığında kapıdan dışarıya çıkabilecek kişileri rahatlıkla görüp tanıyabileceklerini anlayınca, rahat nefes aldılar. Kurbanın saatleri sayılıydı artık, bundan sonra hiç gülmeyecekti, karısıyla hayatının son filmini izliyordu, ama bunu bilmiyordu ve arkasında oturan katilini de tanımıyordu. Ama ya katili? Bu yeryüzünde sadece o biliyordu ki, İsveç Başbakanı Olof Palme bu gece ebediyen susacaktı. Palme gibi bir insan ölümü hak etmiş miydi? Bu sorun katili hiç mi hiç ilgilendirmiyordu? O doğru dürüst Olof Palme'nin kim olduğunu bile bilmiyordu. Mensup olduğu teşkilat bu kararı verdiğine göre, kurban ölümü hak etmişti, katil için bu tarafıyla ilgileniyordu sadece.

Cihan'ın gözleri perdede ama aklı sokaktaydı.

Geçen arabaları, düşünüyordu, silahı patlıyor, Olof Palme yere düşüyor, Tünelgatan yolundan kaçıyor, merdivenleri çıkıyor, ama birileri onu görüyor, arabaya biniyor, hareket ediyorlar, onları bir araba takip ediyor, hızlanıyorlar, onları izleyen arabanın şoförü gaza basıyor. Şehir içinde bu kadar hızla geçen arabalar dikkat çektiğinden başka arabalar da onları kovalıyor, polis durumu fark ediyor, İsveç sokaklarında bir ölüm kovalamacası başlıyor, bir dönemeçte acı bir fren sesi duyuluyor ve arabaları bir uçurumdan yuvarlanırken ateş alıyor!

Cihan titreyip Ahmet'in elini tutuyor, yükselen kakhaha sesleri kulaklarına gelince sinema salonunda olduğunu anlıyor,

Tekrar perdedeki sahnelerde dikkatini toplamaya çalışırken aklı yine dışarı kaçıyor. Belindeki silahını çekiyor, Olof Palme'ye doğrultuyor, tetiğe dokunuyor “çak” diye bir ses çıkıyor, silah patlamıyor, bir daha basıyor yine “çak” sesi çıkıyor, Olof Palme geri dönüyor, elindeki silahı alıyor, karısının elindeki gülü kendisinin eline veriyor “haydi git” diyor. Cihan'ın içindeki insanlık kıpırdıyor ve gülümseyip tekrar perdeye bakıyor.

Çevresindeki insanlar yine bir kakhaha tufanı koparıyorlar, ama o başka şeyler düşünüyor, çünkü o bu

gece bir kral, hatta bir tanrı, kendisini öyle görüyor, koca bir başbakanın yaşamı onun elinde, isterse onun canını alır, isterse canını bağışlayabilir de. Arkadaşı İmparator geliyor aklına, onun gibi yapabilirim diye düşünüyor, sadece bir veya iki mermiyi kafası hariç vücuduna sıkırım, ölmezse şansı var, ölürse eceli dolmuş derim.

Cihan'ın bitişiğinde oturan orta yaşlı bir kadın koyuverince kahkahayı, yan yan bakıyor, ama düşlerini sinemada bir türlü tutamıyor, bu kez arkadaşı İmparator'un yaraladığı Papa ile kendisinin vuracağı Palme'yi karşılaştırıyor. Acaba hangisi daha masum diye soruyor kendi kendine, hangisinin günahları daha az, hangisi daha insancıl, hangisi daha çok savaş karşıtı? Gerçi Papa nasıl ki bütün Hıristiyanların Papa'sı idiyse; Olof Palme'de dünyadaki bütün sosyal demokratların "Papasıydı. Ama hangisi daha masumdu, onu bilemiyordu.

Bu kez Ahmet'in

— Film bitiyor uyarısıyla kendine gelen Cihan, kapıya doğru yürüdü. Merdivenlerden inerek kapıyı açtı, Salondan dış kapıya çıkınca bir sigara yakıp, yavaş yavaş otobüs durağına doğru yürüdü.

Ahmet'te onu takip ediyordu, çok heyecanlandığı için konuşamaz durumdaydı. Otobüs durağında birer sigara yaktıklarında sinemadan tek tük kişiler çıkmaya başladı. Cihan kolundaki saate baktı; 23.03'tü, hava hayli soğuktu, sokaklarda tek tük insanlar vardı ve trafiğin akışı da hayli yavaşlamıştı. Yol kenarındaki ağaçlar bile üşüyordu.

Sinemadan çıkanların bir bölümü otobüs durağına geliyordu, özel arabaları olanlarsa binip hızla ayrılıyordu. Cihan'ın bir gözü çevrede diğer gözü kapıdaydı. Palme çifti kapıdan görününce Ahmet'in yanına gitti. Kapı tarafına bakan Ahmet, çiftin istikametini öğrenince Cihan'a hiçbir şey demeden ayrıldı, hızlı adımlarla Huset kafenin önünden geçip ileride kayboldu.

Palme çifti otobüs durağını geçince, iki elini montunun cebine koymuş Cihan, başını önüne eğerek duraktan ayrıldı. Olof Palme eşiyile bir şeyler konuşarak ilerliyordu, onların önünde iki kişi daha yürüyordu.

Cihan'ın önünde ve arkasında yürüyenler vardı, bazı arabalar hızla Sveavâgen yolundan geçiyordu, sinemadan çıkanlar soğuk caddenin sessizliğini bozmuştu. Kamagatan Caddesini geçen çift, kilise bahçesinin demir parmaklıklarına paralel yürürken, Huset Kafe'nin önüne gelen Cihan'ın gözleri onlardaydı. Yolun karşısına geçti, mezarlığın yanından geçerken, tuhaf bir duyguya kapıldı, önünde birazdan ölecek olan biri yürüyordu, ardında Azraili, yan taraflarında da mezarlık vardı.

Araları biraz açıldığında düşlerinden sıyrılarak adımlarını hızlandırdı. Adolf Frederiks Kyrkogatan yolundan karşıya geçen Palme çifti yoldan araba geçmemesine rağmen trafik lambasının önünde kırmızı ışıktaki beklediler. Önünde bekledikleri trafik lambası biraz ilginçti. O da caddeyi geçince gözlerini lambaya dikti. Lamba direğinin üzerinde yuvarlak bir levha vardı. Kırmızı çizgili zemini beyaz bir dairenin içine kırmızı renkli bir çarpı işareti çekilmişti, bu işaretin altında uzunca bir levhanın üzerinde 6.309.30 rakamları yazılıydı. Onun altındaki başka uzun bir levhanın sol köşesinde küçük bir daire çizilmiş yukardan aşağıya doğru yanlamasına tek bir çizgi çekilmiş, yanına da "Övrigtid" yazılmıştı. Ehliyeti olmadığı ve dil bilmediği için bu işaretlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Gözlerini levhadan ayırdığında Palme çifti Sveavâgen yolundan karşıya geçmek üzereydi, onun acelesi yoktu, yavaş adımlarla yolun karşısına geçerek, hızlı adımlarla yürümeye başladı. Önündekiler Skandia otelinin kapısına vardıklarında aralarında ancak yirmi adım kadar vardı, buradan ötesi önemliydi. Arkasına doğru baktı, hiç kimse yoktu, karşıdan bir araba geliyordu, uzakta ise iki kadın görünüyordu.

Caddeye tam bir sessizlik çökmüştü, sadece lambalar gözetliyordu onları. Adımlarını hızlandırdı, son kez çevresine baktı, elini beline götürdü, aralarında ancak beş adım vardı, silahı Olof Palme'nin sırtının sol tarafına yaklaştırdı ve tetiğe dokundu. Bir çığlık sesi duydu. Caddede bir bomba patlamıştı sanki. Olof Palme yere yıkılmış, kendisi de ileriye doğru savrulmuştu. Ayağı kaydığı için dengesini kaybetti, kalbi bir başka atıyordu şimdi, elleri titredi, dengesini sağlamaya çalışıyor, olmuyordu. Sarhoş gibiydi, tabancayı ikinci kez çifte doğru tuttu, tetiğe dokundu ve kendini Tünelgatan caddesinde buldu. Koşuyor muydu, uçuyor muydu, buzun üzerinde mi kayıyordu? O da farkında değildi. Merdiven basamaklarını görünce elinde tuttuğu silahını fark etti, hemen beline taktı, merdivenleri koşarak çıktı, sağa dönüp biraz ilerledi, Ahmet oradaydı, kapıyı açtı, Ahmet'in yanına oturdu ve araba caddedeki sessizliği bozarak ilerledi.”

41

Ferman geri dönmeyince Delil ile Ferhan, dışarı çıkmaya, adada gezmeye karar verdiler. Önce ikinci kattan birinci kata indiler, masanın üzerindeki evin anahtarını aldılar, kapıyı çekip denize doğru yürüdüler. Okudukları konular hakkında düşüncesini açıklamak isteyen Ferhan;

— Bana göre bu evde yazıya çekip okuduğun bölümler çok önemli ve çarpıcı gerçekleri içeriyor, bazı noktalar üzerinde tartışmamız lazım diye düşünüyorum.

— Evet, haklısın bu bölümlerde iddia edilen bazı olayların, yıllar sonra belgeleriyle birlikte nasıl ortaya çıktığını biliyor musun? Dağda kaldığın için belki haberin yoktur. Ama çok önemli belgeler çıktı ortaya. Örneğin Ferit Aycan'ın hikâyesi gerçekten çok ilginç. Cinayet işlendikten sonra Alman Polisi Ferit Aycan'ın Fotoğrafını ele geçiriyor, adını tespit ediyor ve her tarafta aramaya başlıyor. Aycan Serok'un talimatıyla Almanya'dan Atina'ya götürülüyor. Oradan Şam'a ulaştırılıyor, Şam'da silahlandırılan Ferit Aycan güya Türk ordusuna karşı savaşa gönderiliyor.

Alman makamları bir müddet sonra Ferit Aycan'ı cinayet işlemekten dolayı aradıklarına dair hem Türk makamlarına hem de İnterpol'e bilgi veriyorlar ve İnterpol Ferit Ayacan'ı kırmızı bültenle aramaya başlıyor. Ama Ferit Aycan 23 Aralık 1992 de İstanbul Emniyet Müdürlüğünden kendi adına pasaport alıyor. Kırmızı bültenle bütün Dünya'da arandığı halde 8 Ağustos 1995 günü İstanbul Ticaret Odasına başvurup kendi gerçek adı, kendi fotoğrafı ve kendi adresi ile FERTUR adında bir Şirket kuruyor. Aynı tarihlerde İstanbul'un Fatih semtinde kendi adına bir de Fotoğraf stüdyosu açıyor. 1986 ve 1988 de iki kez patlayıcı madde ve silah bulundurmaktan polis tarafından tutuklanıyor, hiçbir soruşturmaya tabi tutulmadan, mahkemeye çıkarılmadan “bilinmez eller” tarafından serbest bırakılıyor. En ilginç nedir biliyor musun?

— Nedir?

— Ferit Aycan, Interpol tarafından arandıktan sonra, kendi adına, yani Ferit Aycan adına düzenlenmiş pasaportla sekiz kez Türkiye'ye giriş çıkış yaptığı ortaya çıkıyor. Sonunda nasıl oldu biliyor musun?

— Hayır bilmiyorum.

— Hırvat polisi 18 Eylül 2000 günü Ferit Aycan'ı tutukladı ve Alman makamlarına teslim etti. Hamburg'da bir mahkemede yargılandı, “susma hakkımı kullanıyorum” diyerek konuşmadı. Kürşat Timuroğlu'nu planlayarak öldürmekten ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

— Tabii kimseler Türkiye'deki bu duruma bir şey demedi.

— Kim ne diyecek ki? İşin garip tarafı, Türk makamları Ferit Aycan'ı yazılı bir müracaatla Alman

makamlarından geri istedi.

— Pars Yay'ın durumu da bununkine benziyordu. Kurduğu örgütlerin hepsini feshederek 1993 yılında Türkiye geri döndü. Onunla ilgili bazı garip ilişkiler açığa çıkmaya başladı. Bundan bir sene kadar önce Reis ile ilgili bir kitap okumuştum, yanılmıyorsam oradaydı. Türk İstihbarat Teşkilatından daire başkanlığına kadar yükselmiş biriyle iki ayrı firmada iş ortakları olduğu ortaya çıktı. Bu ilişkinin mazisi kim bilir belki de 1979 tarihlerinde Bulgaristan'a kadar uzanır. Çünkü MİT daire başkanlığına kadar yükselen kişi, o zaman Mihri takma adıyla Mafya olarak lanse edilenler içinde görevlendirilmişti.

— Evet, buna benzer başka bir takım ilişkiler de açığa çıktı. 1979 da İmparatoru yasadışı yollarla Türkiye'den çıkarma işine karışan ve bundan dolayı yargılanan bir genç şu anda İstanbul'da cezaevinde olan İmparator'un avukatlığını yapmaktadır. İşte bu avukatla Pars'ın aynı şirketin yönetim kurulunda yer aldıkları ortaya çıktı. Bütün bunlar tesadüfî olamaz, bunları ancak sözü edilen, ama henüz adını öğrenemediğimiz teşkilat bir araya getirebilir.

Karşılıklı konuşarak yürüyerek deniz kenarına kadar gitmişlerdi. Delil, kumluğa doğru yürüyünce Ferhan ona eşlik etmişti. Biraz ileride küçük bir plaj vardı, o tarafa yöneldiler, havalar hayli sıcaktı, mayoları olsaydı yorgunluk atmak için yüzerlerdi.

Ferhan, Pars konusunu tekrar açmak için Delil'e bir soru daha sordu;

— Veli Yular ile Pars arasındaki ilişki hakkında bilgi yok. Sence Veli Yular şu anda nerede? İsveç'te karanlık kimliği açığa çıktıktan sonra kayıplara karıştı, bir yerde gazetecilik yaptığını duydun mu?

— Veli Yular hakkında merak ettiğim ama çözemediğim başka esrarengiz ilişkiler vardır. Masela Onunla Hans Holmer ilişkisini çok merak ederim, ne zaman ve nasıl? Nerede? Ne için kuruldu bu ilişki? Onu çözebilirsek Olof Palme olayının perde arkası belki tam olarak aydınlanır. Biliyordur, Olof Palme öldürüldükten sonra, olayı aydınlatmak için bir komisyon kuruldu ve bu komisyonun başına da Polis Şefi Hans Holmer atandı.

— Sana göre Olof Palme cinayetini Kürdistan İşçi Partisi'nin üzerine atma senaryosunu Hans Holmer, Veli Yular ile birlikte mi yazdı?

— Eğer Olof Palme'nin öldürülmesi senaryosunu birlikte yazmamışlarsa bile, cinayet işlendikten sonraki Hans Holmer senaryosunun hazırlayıcılarından biriside Veli Yular'dır. Neyse ikisinin hazırladığı senaryo yazılı olarak var, ileride okursun

— Serok'un Olof Palme cinayetinden sonra söyledikleri veya yazdıkları dikkatini çekmedi mi?

— Nasıl dikkatimi çekmez? Kendisiyle görüşmeye giden Avrupalı bütün gazetecilere, (onlar bu konuda hiçbir soru sormadan) "Olof Palme'nin öldürülmesi ile benim hiç bir ilişkim yoktur" dedikten sonra bu konuda uzun nutuklar atmıştır.

— Sana göre söylediklerinin hepsi yalan mı?

— Hayır, önemli bir bölümü doğrudur. Örneğin bir gazetede yayınlanan şu itirafı gibi:

"Yine İsveç rejimi, Kürtlere en çok arka çıkan bir rejimdir. Gerçekten Kürtlerin nefes almalarına oldukça fırsat veriyor. Bu nedenle, 12 Eylül rejimi için Avrupa'daki bir No'lu hedefdir. Yani 12 Eylül rejiminin bir No'lu hedefi olan Kürdistan İşçi Partisi bu ülkede hayli faaldir ve bu yüzden o da Türk rejiminin bir No'lu hedefi olmuştur. Dolayısıyla, Amerika ve Türkiye açısından yine bir çakışma var. Amerika açısından Palme'nin vurulmasıyla önemli bir sosyal demokrat muhalif tasfiye edilecektir. Biliyorsunuz ABD'nin o dönemlerde iki temel üzerinde yürütülen bir politikası vardı.

Birincisi sosyalist sisteme, diğeri ulusal kurtuluş hareketlerine yönelmekeydi. Palme bu iki temel

politika içinde önemli bir hedefti. Kürt Ulusal Kurtuluş hareketlerinin en vicdanlı koruyucularından birisi, en azından vicdanını satmayacak şahsiyetlerden birisi olduğunu iyi bildiğimiz Olof Palme'nin öldürülmesinin Türkiye ve onun kirli işbirlikçileri tarafından düzenlenen bir suikast olduğu açıktır.”

— Adam oldukça açık ve seçik itiraf etmiştir.

— Şam da kendisiyle görüşen bütün batılılara bu içerikte açıklamaları yıllarca yaptı. Ama karargâhını Türkiye ordusunun denetlediği bir yere taşıyınca, başka şeyler fısıldamaya başladı

— Ne gibi?

— Bu konuda, İmralı'da yargılanırken duruşma hâkimi ile olan diyalogları var, önce o diyaloglara bakmamız lazım. Duruşma hâkimi Okyay: “Bak bunu iyi dinle! İsveç'in Kürdistan İşçi Partisinden ayrılanlara sığınma hakkı vermemesi üzerine konuşma yapmışsınız ve Olof Palme'nin öldürülmesi emri vermişsiniz.” Diyor. Serok Alan yanıt veriyor: “Bu bana yüklenen bir komplodur. Avrupa'da Kürdistan İşçi Partisi provokatif biçimde şiddet eylemlerine karıştırıldı. Palme olayında bunun rolü vardır. Palme'yi PKK Vejin Örgütünün öldürdüğü yolunda bilgiler aldım. Bu Örgütü Kesire Öcalan (eski eşi) ve Hüseyin Yıldırım kurdu, geliştirmek istedi genellikle Avrupa'da faaliyet gösteriyor.”

— Evet, ben de bunu okumuştum. Serok Alan'ın denetiminde oluşan örgütün ikinci adamı olarak bilinen Şemdin Sakık Türk ordusuna esir düştüğünde gözaltındayeken, Olof Palme'nin öldürülmesi ile ilgili şu açıklamaları yapmıştı veya Türk devleti Şemdin Sakık adına Türk basınına şu açıklamaları yayınlamıştı: “İsveç Başbakanı Olof Palme Serok Alan'ın emriyle o tarihlerde Avrupa'da siyasi sorumlu olan “Harun” kod adlı militan tarafından öldürüldü. Harun Bingöl'ün bir köyünde doğmuştur.”

— Aha, “Harun” Cihan'ın Palme cinayetinden sonra kullandığı kod isimdir.

— Doğrudur. Türk devletinin yetkilileri Şemdin Sakık adına neden yukarıdaki açıklamayı Türk basınına ve dünya basınına sızdırdılar? Şemdin Sakık hâkim huzurunda neden bu açıklamaya sahip çıkmadı? “Harun”un adını, gerçekten Şemdin sakık mı söylemişti, yoksa onun soruşturmacıları mı ortaya atmıştı? Bu olay henüz karanlıktadır? Eğer Şemdin Sakık soruşturmacılarına “Harun” un adını Olof Palme'nin katili olarak itiraf etmişse, bu daha önce “Harun”un dağda Palme cinayetini kendisinin işlediğini Şemdin Şakık'a anlattığından dolayıdır. Eğer Şemdin Sakık'ın soruşturmacıları “Harun”u deşifre etmişlerse, Şemdin'in soruşturmacıları devletin çekirdeğidir, yani teşkilatın üyeleridir. Deşifre edilmesine karar verdikleri için deşifre etmişlerdir.

Serok Alan'ın Türk mahkemesi huzurunda söylediklerine gelince, eğer Olaf Palme Hüseyin Yıldırım ve Kesire Yıldırım tarafından öldürülmüşse; bu demektir ki, Olof Palme Serok'un örgütü tarafından öldürülmüştür. Çünkü 1986 tarihinde Kasire ve Hüseyin Yıldırım Serok'un liderliğini yaptığı örgütte üst düzeyde sorumluydular. O tarihte henüz örgütten ayrılmamışlardı.

— Bir kere PKK Vejin Örgütünü de Mehmet Şener ve arkadaşları 1990 yılının sonunda Kürdistan İşçi Partisinin 4. kongresinden sonra kurdular. Yani Olof Palme öldürüldüğü zaman PKK Vejin diye bir örgüt yoktu. Kesire Yıldırım ne o zaman ne de daha sonra bu örgütün üyesi olmadı.

— Kaldı ki Olof Palme öldürüldüğü zaman Kesire Yıldırım Güney Kürdistan'daydı ve Avrupa ile hiç bir ilişkisi yoktu. Hüseyin Yıldırım örgütün diplomatik işlerine bakıyordu, işlenen cinayetlerden haberdar edilecek bir yapı ve konumda değildi.

Ferhan ile Delil plajın girişine konulmuş bir bankın üzerinde oturup bir ara denizi seyrettiler, kalkmak üzereydiler ki Ferman da yanlarına geldi. İşyerinden izin aldığını söyleyip birlikte Stokholm'e gitmeye karar verdiler ve oradan ayrıldılar.

Stockholm'den dönen Ferhan ile Delil'in ilk işi aldıkları hediyeleri Lori'ye vermektir. Delil, Lori'yi kucağına aldı, üzerindeki elbiselerini soydu, yeni aldığı eteği ve bluzu giydirdi, ayaklarına topuklu ayakkabı geçirdi. Çünkü Lori ondan topuklu ayakkabı istemişti. Lori'nin hukuki durumu için mahkemeye başvurmuşlardı. Çocuğun yasadışı yollardan Almanya'ya giriş yaptığı ve geçmişi anlatılmıştı. Politik ilticacı olarak kendisine oturma alınmıştı. Sigorta işlerini de Bayan Eli halledince sorunları çözülmüştü.

Roza ile Lori'inin arası çok iyiydi, hatta Roza, "Lori benim doktorumdur" diyordu. Öyle diyordu ama her gün Lori'yi kendisi doktora götürüyordu. Çünkü dağdayken çocuğun hiçbir aşısı yapılmamıştı. İç kulakta iltihap vardı, boğazında bir şişkinlik olduğundan dolayı geceleri rahat nefes alamıyordu. Bir de psikolojisi düzgün değildi; her şeyden korkuyordu, kaşları çatıktı, insanlara düşmanmış gibi bakıyordu ve yeterince yemek yemiyordu. Roza'nın kaşığı elinde gece gündüz peşinde dolanıyordu.

Delil'in hep Lori ile ilgilendiğini oturduğu koltuğunun üzerinden izleyen Roza;

— Bakıyorum kızına kavuşunca beni bir kenara attın dedi gülümseyerek,

— Kıskandın mı diye soran Delil, Lori ile birlikte Roza'nın yanına kadar yürüdü, alnından öptükten sonra Lori'yi onun kucağına bıraktı. Roza yukarı çıkacağını anlayınca;

— Nereye gidiyorsunuz? İsveç'te öğrendiğiniz her şeyi bana da anlatmadan buradan bir yere tek adım dahi atamazsınız dedi. Delil Ferhan'ı işaret ederek;

— Sana anlatsın ben yukarı çıkıp e mailime bakacağım ve bir e mail yazacağım dedi ve yukarı çıktı.

Bilgisayarının başına geçti. Ferhan'la konuştuğu gibi kendisine bilgi gönderenlere bir mektup yazacaktı. Bilgisayarın internet bağlantısı sağlanınca e mailini açtı, yeni bilgi dosyası yoktu, adamın, adamların veya bayanların emailinin yanıt ver bölümünü tıkladı ve yazmaya başladı:

"Merhaba,

Verdiğiniz bilgiler için çok teşekkür ediyorum. Artık şunu itiraf etmeliyim ki; sizden öğreneceğim olaylardan ziyade sizi daha çok merak etmeye başladım. Kimsiniz siz? Bu kadar bilgiye nasıl sahip oldunuz? Ve bu bilgileri neden bana aktarıyorsunuz? Bütün bu olayları yapan teşkilat olarak adlandırdığınız örgütün adı ne? Daha önce bana verdiğiniz cevapta işi sonraya ertelemiştiniz, umarım sözünüze sadıksınız, ama şu anda bir konuyu aydınlatmanızı istiyorum. Neden beni seçtiniz? Yani bu bilgileri neden bana yolladınız? Bu konuda beni ikna edecek bir yanıt verirseniz sevinirim. Selamlar, Delil."

Mektubu adrese yollamak için bir tıklama yeterliydi zaten, bilgisayarı kapatıp aşağı indiğinde Ferhan İsveç'te öğrendiklerini Roza'ya anlatıyordu. Lori'de oturmuş dikkatle anlatılanları dinliyordu. Delil Lori'yi kucağına aldı;

Kızım onlar İngilizce konuşuyor, sen anlamazsın, gel seninle oyun oynayalım dediğinde, sevinerek odasına doğru yürüyen Lori,

— Ama baba ben oynayacağım sen seyret dedi.

Odaya girdiler, Delil, Lori'nin yatağının üzerinde oturdu. Lori yatağının altından bir şey almış gibi odanın orta yerine doğru yürüdü, orada oturunca ranzanın altından aldığı varsayılan şeyi önüne koydu, elleriyle bir şeyler yıkıyormuş gibi yaptı. Delil:

— Kızım ne yapıyorsun diye sorduğunda gülümseyen Lori;

— Baba görmüyor musun çamaşır yıkıyorum dedi. Oysa önünde leğen, leğenin içinde çamaşır yoktu.

Bir eliyle su döküyormuş gibi yapıyor, önündeki leğenin içindeki çamaşırını küçük elleriyle ovuyordu. Delil'in düşleri dağlara uçmuştu çoktan.

Lori hayali çamaşırını yıkayıp hayali iplere asmıştı. Ardından babası için hayali yemek pişirmeye başlamıştı. Önce hayali taşlardan bir ocak yapmış, ardından hayali odunlarla ateş yakmıştı. Hayali ateşin üzerine hayali bir tencere koymuş hayali yemekler yapmış, hayali kaşıkları koyarak hayali sofrasını kurup:

— Baba gel yemek yiyelim diyen Lori'nin sesiyle ağlamaya başlamıştı Delil. Sesi Roza ile Ferhan'a kadar gitmişti, koşarak Lori'nin odasının kapısını açan Roza:

— Ne oldu hayatım, niye ağlıyorsun dediğinde, Delil gözyaşlarını silerken,

— Bu çocuğa oyuncak al Roza, dağda oyuncak bulamadığı için bütün oyunları hayalidir bunun dedi.

Lori'yi kucağına alıp öpmeye başladı. Buna itiraz eden Lori:

— Ama bavıke mı/baba sana yemek hazırladım, haydi gel yiyelim deyince bu kez üçü de kahkahayla güldüler.

Lori iki buçuk yaşında bir çocuktan ama hal ve hareketleri, davranışları algılama düzeyi, çocuklarına hiç benzemiyordu, dağda büyüklerin arasında yaşayan belkide tek çocuk olduğu için refleksleri de farklıydı.

Roza ile Ferhan salona geri dönünce Delil ile Lori olmayan kaşıklarla olmayan yemeği yemeğe başladılar. Yemekten sonra hayali bulaşıkları yıkayıp odadan dışarı çıktılar. Ferhan İsveç'te öğrendiklerini Roza'ya anlatmış, şimdi sorularına yanıt veriyordu.

Akşam üzeri emailini kontrol eden Delil, bir dosyanın geldiğini gördüğünde sevinçle Roza ile Ferhan'a seslendi, onlar da yukarı çıkınca, dosyayı açmak için tıkladı. Üçünün de heyecanı doruktaydı, Delil, monitöre yansıyan yazıları seslice okumaya başladı:

“Merhaba,

Size sabırlı olun demiştik. Her şey bir plan doğrultusunda çözülüyor. Verdiğimiz söze sadık kaldık, bu güne kadar sizi aldatmadık. Ve bundan sonra vereceğimiz direktiflere uyarsanız her şey normal seyrinde yürür. Size bazı uyarılar yapmak zorundayız; Birincisi, bu konuyla ilgili hiç kimseyle telefonla konuşmayınız; ikincisi, bu konuyu güvenmediğiniz veya tanımadığımız kimselerin yanında tartışmayınız.

Bizi merak ediyorsunuz, biliyoruz. Sabredeceksiniz ve ileride her şeyi öğreneceksiniz Yeri gelmişken merak ettiğiniz ve sorduğunuz bir sorunuza yanıt verelim.

Neden seni seçtik?

Dikkat ediyorsan burada tekil konuşmuyorum. Çünkü seni seçen yalnız ben değilim, biz bir grubuz, bu da sana bir ipucu olsun.

Sizi seçmemizin nedenine gelince; 2001 Yılı'nın sonbaharında Almanya'nın Köln şehrine gittiniz mi? Burada ünlü bir yazarla buluştunuz mu? Şimdiye kadar size yolladığımız bilgilerin çerçevesinde bu yazarla tartıştınız mı?

Cihan'ın fotoğraflarını bu yazara gösterdiniz mi? Cihan'ın gerçek adını ve soyadını bu yazara söylediniz mi?

Bu yazardan 'siz Cihan'ın 28 Şubat 1986 tarihinden önce İsveç Konsolosluğu'ndan kendi gerçek adına hazırlanmış pasaportla vize alıp İsveç'e gidip gitmediğini bana öğrenin, ben de size Olof Palme'nin kimler tarafından ve ne için öldürüldüğünü ispat ederim' dediniz mi?

Bir gün sonra bu ünlü yazar, Olof Palme olayını araştıran ünlü bir İsveçli gazeteci ile telefonla görüşüp tartışmalarınızın tümünü aktardı mı? Gazeteci konuyu araştırıp bilgi vereceğine dair söz vermedi mi?

Bu olaydan birkaç gün sonra Olof Plame'yi öldürmekle suçlanan, ancak daha sonra delil yetersizliğinden dolayı aklanan Christer Pettersson isimli bir İsveç'li, gazeteci arkadaşı Gert Fylking'e giderek 'Olof Palme'yi ben öldürdüm' demedi mi? Ve Pettersson gazeteci arkadaşıyla beraber bir mektup kaleme alıp İsveç'te yayınlanan Expressen gazetesine yollamadı mı?

Bir gün sonra İsveç'te yayınlanan gazetelerin çoğu bu açıklamayı "Olof Palme'nin katili itiraf etti!" şeklinde manşetten vermedi mi?

Aynı tarihlerde güney Kürdistan'da Mahmut Karanlık'a mayınlı bir suikast yapıldığı haberlerini Türk basınından okumadınız mı? Ve bunun hemen ardından Serok kendi avukatları aracılığıyla Mahmut Karanlık'a 'Kemal (Mahmut Karanlık'ın kod adı) kendine dikkat etsin, Harun'a (Cihan) yapılanları ona yapmak istediler' uyarısını yollamadı mı? Ve bütün bu olaylardan sonra bulunduğu ülkenin istihbaratından dolayı olarak size tehdit içeren bir mesaj ulaşmadı mı? Ve yine bütün bu gelişmelerden sonra, önce İsveç'te oturan gazeteci, ardından tartıştığın ünlü yazar sessizliğe gömülmediler mi? Ve siz de 'arı deliğine çomağı soktum' diyerek araştırma yapmaktan vazgeçmediniz mi?

Ortalık durulunca, Pettersson'un söylediklerini kimse dikkate bile almadı. Ardından kuşkulu bir şekilde ölmedi mi?

Biz bütün bunları biliyorduk ve seni adım adım izliyorduk. Telefonlarda sansürsüz konuştuğundan dolayı, işimizi bayağı kolaylaştırıyordun. Bütün bu anlattıklarından sonra neden sizi seçtiğimizi artık anlamışsınızdır. Bu satırları okuduğunuzda zaman olarak neden şimdiyi seçtiniz sorusunu soracağınızı biliyorum. Dedim ya sabırlı olun, her şeyin sırası ve zamanı vardır.

Bana sorduğunuz sorunun yanıtını verdim. İsteğime gelince; en kısa zamanda İstanbul'a gideceksiniz. Kusura bakmayın sizi ülkeden ülkeye dolaştırıyoruz. Bunun da bir nedeni var. İleride öğreneceksiniz. Selamlar."

Ayla, dizi film izlerken uyuyakaldığı kanepenin üzerinde telefon sesiyle uyandı. Bu saatte kim arayabilirdi? Gözlerini ovdu, hayli yorgundu, üzerine çökmüş bir ağırlık vardı, telefon bir kez daha çalınca oturduğu yerden kalktı, telefonun durmadan çaldığı yöne doğru ağır adımlarla yürüdü, ahizeyi kulağına doğru yavaşça kaldırdı, telefonun öbür ucunda Lübeck'te yaşayan gazeteci arkadaşının gırtlaktan çıkan:

— Aylacığım Merhaba! diyen sesini duydu.

Sinirleri aniden gevşedi, başka birisi olsaydı, kesin fırçayı yerdı, ama Delil'in sesinde hep esrarengiz bir şeyler vardı ve bu sesi her duyduğunda yumuşardı. Şimdi de öyle oldu;

— Buyur canım, nasılsın dedi heyecanlı bir ses tonuyla.

— Sağ ol diyen Delil devamla, Ayla, yarın bir arkadaşımın birlikte İstanbul'a uçacağız. Bildiğin gibi on beş yıldır İstanbul'u görmedim; arkadaşım da uzun bir süredir İstanbul'dan uzak, acaba zamanın var mı, bir gününü bize ayırabilir ve bizi Dolmabahçe Sarayına götürebilir misin? Sen İstanbul'un güzel

yerlerini insanlara gezdirmeyi seversin, bu yüzden seni rahatsız ettim kusuruma bakmazsın herhalde dedi.

Biraz düşünen Ayla:

— Ama yarın sabah duruşmam var, sizi havaalanından alamam, eğer Dolmabahçe sarayını görmek istiyorsanız, duruşmam Beşiktaş'taki ağır ceza mahkemesinde, İstanbul'a inince bir otele yerleşin cep telefonumdan beni arayın, bir yerlerde buluşuruz dedi.

Bu öneriyi kabul eden Delil;

— Sağ ol, teşekkürler canım diyerek telefonu kapattı.

Ayla yatağına uzanmadan önce Delil'in "arkadaşımınla birlikte geliyoruz" derken "arkadaşım" kelimesine özellikle vurgu yaptığını fark etmişti. Belki de ziyaretin nedeni arkadaşıyla beni tanıştırmaktır diye düşündü, sırtüstü uzanırken: "Umarım eğlenceli bir tiptir, hatta yakışıklıysa angarya olarak gördüğüm bu iş eğlenceye dönüşebilir" diye düşünerek gülümsedi, tatlı düşlere daldı, öylece uyuyakaldı.

Sabahleyin erkenden uyanınca: "Eee bu gün yeni bir insanla tanışacağım şık ve etkileyici olmalıyım" diyerek kendisine çok yakıştığını bildiği kırmızı pantolon, beyaz bluzunu giydi, kırmızı fularını boynuna bağladı; kırmızı taşlı küpelerini, pahalı gözlüklerini de takmayı ihmal etmedi. Kapıdan çıkarken son kez portmantonun aynasında kendisine baktı: "Eh fena değilim, bakmayın evde kaldığıma ama güzel kızım işte" dedi.

33 yaşında İstanbul'da doğup büyümüş, sarı saçlı, güler yüzlü, dobra dobra konuşan, gayet zeki, anlayışlı ve hoş bir avukat olan Ayla, son yıllarda çok süslü giyiniyor, erkeklerin dikkatini çekmeye çalışıyor, ama önüne çıkan çoğu erkeği gayri ciddi buluyor, kimseyi beğenmiyor, gönlünün sultanını da bir türlü bulamıyordu. Delil'le tanışıklığı çok eskilere dayanıyordu ama koşullar gereği çok az görüşebiliyorlardı.

Ayla öğleden sonra Ağır Ceza Mahkemesindeki duruşmasından çıkıp Dolmabahçe sarayına doğru yürüdü. Cep telefonuna bırakılan mesaja baktı. Almanya'dan gelen misafirleri aramış, Hilton otelinde kaldıklarını söylemişlerdi. Bu haberi okuyan Ayla'nın kalbi hızla çarpmaya başladı, titreyen parmakları telefonun tuşlarında dolaştı, bir müddet sonra Delil'in antik sesi duyulunca heyecanı doruğa çıktı.

— Hoş geldiniz, hoş geldiniz dedi iki kez ve ekledi.

— Dolmabahçe Sarayı kaldığınız otele yakındır, ben sizi Sarayın giriş kapısının önündeki saat kulesinin dibinde bekleyeceğim dedi, telefonu kapayıp çantasına koydu. Saatine baktı, onların biraz gecikeceğini düşünerek yolu üzerindeki resim müzesini gezdi, oradan çıkınca yalnız yürümeye başladı.

Hem yürüyor hem de İstanbul üzerine bestelenmiş bir şarkıyı güzel sesiyle mırıldanıyordu "Ah İstanbul, İstanbul olalı görmedi böyle keder" dedi, gerisini hatırlayamadı, aynı cümleyi bir kez daha tekrarlardı, "keder"den sonrasını getiremedi, bir sigara yaktı. Dertleri depreşmişti, kaşlarını çattı, şu anda çok sert bir görünümü vardı, ama bu görünümün altındaki duygusallığı ve yumuşaklığı çok az insan fark edebilirdi.

Ayla yalnız başına İstanbul boğazı boyunca dolaşmayı, dolaşırken düşünmeyi, hüzünlenmeyi ve hatta ağlamayı çok severdi. Bir de sigarasının dumanını boğazın mavi sularına doğru üflemeğe bayılırdı.

Bugün de öyle yaptı, gözyaşları kirpiklerinin üzerinde dans ederken, dudakları dua eder gibi mırıldanırken ve sigara dumanı gökyüzüne doğru savrulurken, bu kez Sezen Aksu'nun o içli sesiyle söylediği; "Ben sende tutuklu kaldım, kendi hayatımdan çaldım, yedi cihan dolandım" diye devam eden şarkısını mırıldanmaya başladı. Şarkıyı bitirince kendi kendisiyle hesaplaştı: "10 yıl geçti gitti işte ve ben hala onda tutuklu kaldım. Kaç yıl önceydi? On muydu, on bir miydi? Hukuk fakültesinden mezun

olduklarından bir müddet sonra sevdiği adam: “Gideceğim yere sen gelemezsin, kalacağın yerde ben kalamam” demiş ve gitmişti. Hani o dağları deler denilen aşk, ikisine birlikte yaşayacakları bir yer bulamamıştı işte. Adam ayrılıp gidince hepten kayboldu, aradan yıllar geçmesine rağmen ne bir mektubu geldi, ne telefon etti, ne de bir haber yolladı. Ayla onun yaşayıp yaşamadığını bir türlü öğrenemedi. Buğulu gözlerinde kaybolduğu ve yıllar yılı o gözlerde tutuklu kaldığı bir mahkûm gibi yaşadı. Hiçbir erkeği beğenmemesi, otuz üç yaşına basmasına rağmen hala evlenmemesi, ismini herkesten sakladığı o adama olan aşkıdan dolayıydı.

Bu derdini çok az arkadaşı biliyordu, bunlardan birisi de Delil’di. Aslında sevdiği adam Delil’in arkadaşıydı, ama o da kendisine bir türlü ulaşamıyordu. Saat Kulesine doğru yürürken Delil’in kendisine hazırladığı müthiş sürprizden habersizdi. Ferhan’da kendisi gibiydi. Delil ona da bu durumu söylememişti.

Ayla saat kulesinin önüne vardı, karşıdan ona doğru iki kişi geliyordu, Delil’i hemen tanıdı, yanında yürüyen adama dikkatle baktı: “Tanrım” dedi içinden, onun hafızasındaki bütün görüntüleri bir anda gözlerinin önünden geçti. Evet, bu oydu. Bir çılgılık attı ve ona koştu. Artık hiçbir şey onun omurunda değildi, ayaklarının altındaki zemin sallanıyordu, kalbi göğüs kafesinden fırlamış havaya uçuyordu, ayakları beyninin emirlerini dinlemiyordu, kolları sevdiğini kucaklamak için öne doğru uzamıştı, yüzü tarif edilemez değişiklikler geçiriyordu. Ferhan kendisine doğru çılgınca koşan kadını tanımakta gecikmedi, başından kaynar sular döküldü, sanki nefesi kesildi. Delil bu durumu neden bana söylemedi ki? diye düşünürken Ayla onu kucaklayarak öpmeye başladı. Aynı hasretle Ayla’yı kucaklayan Ferhan kendini tutamayarak ağlamaya başladı. Çevredeki bütün insanların bakışları onlara çevrilmişti. Ama onlar ne duyuyor, ne görüyor ne de işitiyorlardı. Tasarladığı sürprizi izleyen Delil’in sevinci bir başkaydı.

— Haydi, geçmiş olsun deyince, birbirlerinden ayrılarak mahcup gözlerle ona bakakaldılar.

Ayla bir kez daha Ferhan’ın yüzüne baktı, Ferhan bir gülümsedi, yüzünde güller açtı sanki. Ayla da içinden “Allahım birinin gülüşünü severseniz, kendisini de seversiniz derler ya, bu gülüşü bunca yıldır kaç yüzde gördüm ki” dedi. Ferhan, elini hafifçe Ayla’nın omuzuna dokundurdu. Ayla’da onun kolundan tutup;

— Gidelim dedi. Delil’e hoş geldin demeyecek misin? diyen Ferhan’ın uyarısından sonra hüzünlü gözlerle Delil’e baktı, elini uzatarak

— Safa getirdiniz dedi. Üçü birlikte yürüyerek Dolmabahçe Sarayının çınar, çam, manolya, palmiye ağaçlarıyla süslü dış bahçesinin iki tarafında phoenix denilen tropikal bitkilerle kaplı beton yolundan ilerleyip havuzlu bahçeye girdiler.

Ayla, Ferhan ile dertleşmesini erteleyerek, bütün duygularından sıyrıldı ve arkadaşlarına rehberlik yapmaya başladı. Hemen bir çırpıda saat kulesinin Sultan 2. Abdülhamit tarafından 1890 1894 yıllarında yaptırıldığını, 30 metre yükseklikte olduğunu ve bu 4 katlı kulenin üstündeki saatlerin de Fransa’dan getirildiğini söyledi.

Biraz ileride, ağızlarından suların fişkırdığı ve taş bir kaide üzerinde oturtulmuş altı kuğu heykelinin bulunduğu havuzun yanından yürüyerek, bahçenin en güzel en büyük ve dalları yerlere değen, adeta doğal bir çadır görüntüsü oluşturan Manolya ağacının altında durdular.

Birbirlerine bakıp gülümsediler.

— Ne kadar güzel bir ağaç dedi Ferhan. Ayla hala Ferhan’ın gülüşünün etkisinde olacak ki, derin bir iç çekerek;

— Ya evet dedi.

Dolmabahçe sarayının eskiden protokol kapısı, şimdi de giriş kapısı olarak kullanılan geniş merdivenlerine çıktılar. Merdivenlerin iki başında belki bronz, ama ne olduğunu tam bilemedikleri bir metalden yapılmış, içlerinde yine tropikal bitkiler olan iki büyük çiçeklik üzerindeki koç kafalarını görünce, Delil,

— Acaba Osmanlı padişahlarına çok mu boynuz taktırılıyordu da kapıya böyle boynuzları kocaman bir hayvan kafası koymuşlar dedi gülerken.

Esprinin iğneleyici ve belden aşağı oluşuna aldırmayan Ayla aynı tarzda karşılık verdi.

— Yok canım gelenlere padişah koç gibidir demek istemişlerdir, dedi.

Delil ile Ferhan bu espriye kakkahayla güldüler. Ayla bütün sıkıntılarını, unutmıştu. Ferhan'ın ona dokunması, ara sıra elinden tutması, omuzuna elini koyması, hele ensesinden tutması ona müthiş bir haz veriyordu.

Birazdan Sarayın kapısına vardılar, rehber eşliğinde gezileceğinden kapıda 20 25 kişilik bir grubun oluşması için beklerlerken Sarayı iyi bilen Ayla durmadan konuşuyor, Sarayla ilgili ne biliyorsa, biraz sonra rehberin nasıl olsa anlatacak olmasına aldırmadan anlatıyordu.

Bitirdiği her cümlede sonunda Ferhan'ın koluna dokunuyor, onunla daima temas halinde olmak istiyordu. Ferhan'ın o güzel gülüşünü tekrar görmek için ha bire müstehcen fıkralar anlatıyordu. Bir ara kendi kendine:

“Hay Allah seni kahretsin kızım, yaz mı vurdu başına, hani sen ciddi tavırlı bir kadındın? Ara sıra müstehcen espriler yapardın ama bunu yaparken bile kendine erkeksi bir hava verir, ben hafif kadın değilim imajı yaratırdın. Şimdi ne oldu da tamamen gevşeyiverdin bu adam karşısında” demedi değil, ama kendini tutamıyordu.

Rehberin,

— Yürüyelim! diyen sesiyle giriş kapısında toplanmış gruba yanaştılar. Tatlı sesli, uzun boylu, zarif, kıvrıkcık saçlı, daima gülümseyen bir yüz ifadesi vardı. Yaklaşık olarak 25 yaşlarındaki bu bayan rehber, Sarayın 31.Osmanlı Padişahı Sultan Abdülmecit'in emriyle 1843–1856 yılları arasında yaptırıldığını, inşaatı Osmanlı Hassa Mimarlık ocağından baba oğul iki Ermeni mimarın yürüttüğünü ve devamla bu iki ustanın isimlerinin Garabet kalfa ve oğlu Nikogos Balyan olduğunu söyledi.

Bu anda Ayla'nın kulağına doğru eğilen Delil,

— Ermenilerin ne kadar becerikli bir millet olduğunu bu Saray iyi anlatıyor, bir de neden yok edildiklerini dedi.

Ayla sustu, rehber kadın anlatıyordu;

— Barok, rokoko, neo klasik gibi batı kökenli mimari üsluplar, Osmanlı geleneksel sanat ve kültür öğeleriyle yoğrulmuştur. Sarayda 1856 dan 1924e kadar 6 padişah ile son halife Abdülmecit Efendi yaşamıştır dediğinde, yavaş adımlarla yürümeye başladılar. Girdikleri ilk salonun adı Medhal salonuydu.

Ayla;

— Medhal, giriş salonu demektir deyince

Ferhan, kız sen ne çok şey bilirmişsin dercesine eliyle Ayla'nın kısa saçlarını karıştırdı, ensesini yavaşça okşadı. Bu durumdan müthiş bir zevk alan Ayla, yularını koparmış bir tay gibi ileri fırladı.

Delil'in gözleri rehber'in güzelliğinde, kulakları anlattıklarındaydı, dili müthiş akıcıydı, şiir okuyordu sanki mekân da uygun olunca tarihe yolculuk başlamıştı Delil için:

— Saraydaki bir ziyafete, törene veya kutlamaya gelen davetliler önce bu salonda biraz bekletilirler ve zamanı gelince protokol görevlileri eşliğinde içeri alınırlardı. Bu gördüğünüz Boule işi masaların tablalarında sultan Abdülmecit'in tuğrası vardır. Bu salonun ortasında asılı olan 60 kollu avize İngiliz yapımıdır, sağda ve solda yer alan büyük boyutlu porselen vazolar Yıldız Çini ve Porselen Fabrikasında imal edilmiştir. Perdeler ise Hereke kumaşından yapılmıştır.

Daha ilk odasında bile Sarayın muhteşem bir yapı olduğunu anlayan Delil, güzel rehberin;

— Bu sarayda sarı olarak gördüğünüz her şey altın kaplamadır demesiyle irkildi, girdikleri yeni salonun adı Yazı Dairesi veya Çinili Salondur. Bu salonun sol duvarında asılı olan tabloyu işaret eden rehber kız;

— Bu tablo İtalyan sanatçı Stefano Ussi tarafından betimlenmiştir. Sarayımızın en büyük tablosu olarak bilinmektedir. Sürre alayının betimlendiği bu tablo dediğinde Delil Ayla'ya döndü;

— Sürre alayı alayı nedir ki diye sordu. Bu tabloyu Rehberden daha güzel anlatabileceğini düşünen Ayla bir çırpıda:

— Her yıl Kâbe'nin yeşil örtüsü ve Kâbe için gönderilen yardımlar Sürre alayı denilen kervanla Müslümanların kutsal kenti Kâbe'ye götürülüyordu. 1864 yılına kadar kervanla götürülen bu örtü o tarihten itibaren demiryolu ile taşınmaya başlandı. Bu resimde halk Sürre alayını karşılıyor dedi.

Güzel rehber Paris şehir tiyatrosundaki bir yangını konu alan tabloyu anlatıyordu. Hollandalı köylü kızı tablosu, Fransız mobilyaları, Rus ve Uzakdoğu kökenli porselen vazolarda gözleri dolaşırken, ayakları onları Yazı dairesi ve Mabeyn binek salonuna götürdü. Rehberin yumuşak ve hoş sesi salonda yankılanıyordu.

Buradan değerli eşyalar ve sergi salonuna gittiler. Bu salonda da her şey som altından ve gümüşlendi. Çok değerli mücevherler vardı, ama üçünün de en çok dikkatini çeken şey; hiç kuşkusuz deniz kaplumbağalarının başasından yapılmış kaşık takımıydı. Bunları kaplumbağa kabuğundan yapılabileceğini hiç düşünmemişlerdi. Gerçi som altından yemek takımları da fena sayılmazdı ama bu takım daha nadide bir eserd.

Mescit olarak kullanılan bölüme şöyle bir göz atıp geçtiler. Yere bakan ağaç dalları şeklindeki avize bile onları çok ilgilendirmemişti. Ve kristal trabzan parmaklıkları olan merdivenlerin başına ulaştıklarında, kendini tutamayan Ayla;

— İyice bakın, bu salon da çok güzeldir derken rehberin sesi salona hâkim oldu:

— Bu merdivenlerden Süfera salonuna çıkılıyor. Sarayın giriş katından üst kata, yani Padişah'ın olduğu kata, yine bu merdivenlerden sadece çok önemli kişi ve görevliler çıkabilir dedi.

Delil Süfera salonunun giriş kapısındaki kocaman bir file ait olduğu anlaşılan iki adet fildişi üstünde gümüş süslerle kaplı şamdanları görünce bir "Oooo" çekti.

Rehber;

— Burada her şey simetrik, yani çifttir dedi.

Süfera salonunda gerçekten inanılmaz bir ihtişam vardı.

Rehber;

— Sarayın en çok altın kullanılan kısmı burasıdır. Tavandaki bütün süslemeler altın kaplamadır, Asılı avizenin ağırlığı iki tondur, şu şöminenin önündeki iki Ayı postu da Rus Çarı tarafından gönderilmiştir der demez, dönüp güzel rehberin yüzüne bakan orta yaşlı, bakımlı ve zeki bir kadın:

— Kızım, koskoca Rus Çarı ayı postundan başka gönderecek şey bulamamış mı? deyince grupta

gölüşmeler oldu.

Delil şaşkınlıkla çevresini izlerken, yüzünde üzüntünün bulutları geçmeye başladı sanki. Bu durumu Ayla'nın dikkatinden kaçmadı, hemen nedenini sordu. Biraz düşünen Delil;

— Burası çok görkemli, çok güzel, tamam ama böyle bir Saray için kaç bin insan köle gibi çalıştırıldı, kaç ülke soyuldu, kaç vurgun vuruldu, kaç bin insan sömürüldü, kaç bin kişi acı çekti, biliyor musun? Dedi.

Bu soruyu sorarken sanki gözlerinin önünden Balkanlar'a, Mısır'a, Kuzey Afrika'ya doğru sefere başlamış Osmanlı ordusu geçiyordu. Delil'in duruşundan ve bakışlarından etkilenen Ayla'nın gözünün önünden bir an zorla çalıştırılan köleler geçti ise de:

— Dur ya, keyfimi kaçırma diyerek salonun ihtişamına gözlerini yeniden çevirdi.

Dört adet porselen şöminenin üzerinde kristal alınlıkları vardı. Gündüzleri bu kristallere ışık vurduğunda odanın içinde gökkuşağı renkleri oluşuyordu. Her şey, halılar, perdeler, koltuklar kırmızıydı. Tam bu sırada rehber:

— Eski Türklerde kırmızı gücü anlatır dedi.

Ayla Ferhan'ın koluna girerek kulağına;

— Ben Kürtler kırmızıyı sever diye bilirdim, yoksa Nevroz gibi onu da mı elinizden aldık diyerek muzipçe güldü. Eski bir anısını hatırladı, tekrar Ferhan'ı kızdırmak için;

— Gerçekten siz dağ Türklerinden misiniz? deyip kahkahasını patlattı.

— Onlar artık mizah oldu. Diye yanıtlayan Ferhan, onunla birlikte İç Mabeyne geçti. Rehberin sesi;

— Burası Padişahın özel dairesidir. Karşıdaki kapının üstünde iki adet padişah tuğrası vardır, ama tuğralar güneşin ortasına yerleştirilmiştir. Dediğinde Padişah kütüphanesinden geçildi.

— Şimdi padişahın hamamına girelim demesiyle gruptakilerin tümü kahkahayla güldü. Anlaşılan hamam herkeste bir cinsellik çağrıştırmıştı, sanki oraya gidilince çıplak insanlar görülecekmiş gibi ziyaretçilerin adımları hızlanmıştı.

Hamama ait bütün salonlarda ve koridorlarda altın varaklı kocaman aynalar, konsollar, duvarlarda Türk Yunan savaşını anlatan tablolar ve İngiltere Kraliçesi Victoria'nın bir tablosu vardı. Hamamın mermerleri Nil nehrinin altından çıkarılmıştı. Bu mermerlerin üzerinde mükemmel bir işçilik vardı. Buradaki mermerleri inceleyen Delil:

— Ya eski insanlar ne kadar becerikliymiş, mermeri oya gibi işlemişler dedi.

Ayla gezmişliğini ve bilgiçliğini dışa vurmak için;

— Aa bu da bir şey mi? Ben Budapeşte'de Parlamento binasını gördüm, fırsat bulursanız gidin görün, bakın ki taş nasıl işlenirmiş dedi.

Bu bölümden ayrıldıklarında Delil;

— Ayla hanım, anlaşılan bu sarayı çok iyi tanıyorsunuz. Mümkünse bildiklerini, gördüklerini ve anlatılanları not alır mısın, ileride bu Sarayla ilgili bir şeyler yazmak istiyorum deyince, çantasından kalem defter çıkararak Ayla, notlar almaya başladı. Grubu uzaktan izleyen sivil bir Polis, kalem kâğıt görünce huysuzlandı, az sonra gruba yanaştı, kimselere çaktırmadan grubun içine girdi.

Ayla ile yan yana yürüdü, yazdıkları notlara göz attı, bu kadının yaptıklarına akıl erdiremediğinden;

— Hanımefendi siz ne yapıyorsunuz diye sorunca, gayet sakin bir ses tonuyla;

— Kardeşim gördüklerimi ve duyduklarımı yazıyorum, yasak mı diye çıkıştı polise.

Polis;

— Hanımefendi bana sadece kamera ile film, makineyle resim çekilebileceğini söylediler der demez Ayla bir kahkaha attı:

— Yani sana yazı yazılabileceğini söylemediler değil mi? Ben avukatım, git sana onu söyleyenlere deki, başkalarının kamera ve fotoğraf makinesiyle yaptıklarını o kadın kalemle yapıyor dedi. Bu cevap ve Polisin tavrı Delil'i hem güldürdü hem de düşündürdü.

Polis memurunun salaklığı yüzünden Hatıralar salonuna geç girmişlerdi. Rehber Sultan Abdülmecit'i anlatıyordu, onun için;

— Osmanlı İmparatorluğuna telgrafı getiren, Galata köprüsünü yaptıran, ilkokula gitmeyi zorunlu kılan, kızların da okula gitmesi için destek veren, şair, hattat, Paris gazetelerine abone bir Padişah'tır. Kırım savaşını kaybedip Kırım Ruslara kaptırınca üzüntüsünden 38 yaşında veremden ölmüştür, dedi.

Duvarlarda Osmanlı Sultanlarına ait resimlere bakıp ilerlerken Ayla ile Ferhan, Sultan Abdülmecit'in yaptığı, karısı Şehsuvar Hanıma ait tablonun önünde durdular. Ferhan'ın kulağına eğilen Ayla fısıltıyla;

— Aferin adama, karısının kıymetini biliyormuş, baksana portresini bile yapmış. Ahh nerede öyle erkekler, diyerek Ferhan'a bir şeyler ima etti.

Rehber;

— Şimdi Harem Hünkâr odasına gidiyoruz, haremın diğer bölümlerini ayrıca gezeceksiniz" açıklaması yapınca, Ferhan Ayla'ya cevap vermeden yürüdü. Harem lafı Delil'de ne çağrıştırdı ise ve bu çağrışımlar yüzünde nasıl bir gülümseme yarattı ise, grubun en arkasında kalan Delil'i kapıda bekleyen rehber kız, Delil'in kulağına eğilip;

— Yüzünüzde çapkın bir gülüş var, yoksa yanıyormuyum diye sordu? Bir kahkaha atan Delil rehberle birlikte yürüyerek gruba katıldılar.

Harem bölümlerinde kadınlara özgü eşyaları izlerken iki adet büyük meyve tabağı Ayla'nın dikkatini çekti. Omuzları açık kadın figürleri üstüne yerleştirilmiş bu rengârenk işlemeli porselen meyvelikleri Ferhan'a gösterdi ve şöyle dedi;

— Padişahlar iyi ki bunları sofrada tutmuşlar, günah'tır diye kırıp atmamışlar.

Ayla'nın söylediklerine gülümseyen Delil.

— Biliyorsunki bütün ahlak kuralları, din kuralları sadece marabalar, köleler, zavallılar, sıradan insanlar içindir. Büyükbaşlar her güzel şeyi yapmayı kendilerine bir hak olarak görürler, kadından dünyevi zevklerden uzak kalmazlar.

Büyük salona girdiklerinde Delil artık dışarı çıkmak, burada geziyi sonlandırmak istiyor; el ele dolaşan Ferhan ile Ayla'ya bu fikri söylesem mi diye düşünüyordu. Salonun tavan işçiliğine baktığında ağzı açık kaldı. Rehber tavanda asılı avizenin ağırlığının dört ton olduğunu söylüyordu.

— Bu kocaman salonun ısıtılması için alt katta, cehennem denilen yerde yakılan ateşten yayılan sıcaklık sütunların altındaki mazgallardan salona yayılıyordu. Topkapı sarayından getirilen som altından taht burada kurulurdu. Padişah buraya oturup bayramları kutluyordu.

Görkemli Osmanlı İmparatorluğunun üzerine kurulan hileli, veremli ve çorak cumhuriyetin karanlık tarafları üzerinde düşünen Delil, Mustafa Kemal'in öldüğü odayı da dolaştıktan sonra çıkma fikrini arkadaşlarına söyledi.

Bu ara rehber Hünkâr dinlenme odasını gösterir ve anlatırken,

— Burada Cumhuriyetin ilk yıllarında ise Atatürk'ün tarih danışmanlarından Afet İnan kalmıştır dediğinde, Delil'in muzipçe gülümsemesi rehberin dikkatinden kaçmadı.

Ama rehber kız, Cumhuriyetin ilk yıllarında yani 1924 25 yıllarında Afet İnan'ın Bursa Kız Öğretmen Okulundan yeni mezun olduğunu, henüz on yedi on sekiz yaşına yeni ayak bastığını, tarihle uzaktan yakından bir ilişkisinin olmadığını, nereden bilecekti? Bu genç ve güzel kızın tarih yapıcısı olarak lanse edilen bir adam tarafından “evlatlık” olarak alınıp “Hünkâr dinlenme odasına” kapatıldığını, Ayşe olan adının bile değiştirilerek “Afet” yapıldığını, “İnan” soyadının “Afet’e uygun olduğu için konulduğunu belki de hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Delil arkadaşlarıyla birlikte sigara içmek amacıyla Saraydan dışarı çıkarken Ayla Delil’e,

— Rehber kızın gözleri senin üzerindeydi, fark ettin mi diye takıldı.

— Sigarımızı içelim, kız dışarı çıkarsa ona hoş bir iki söz söylerim dedi Delil.

Bir müddet sonra Rehber kız grupla birlikte dışarı çıktı, orada Delil’le göz göze geldiler, Rehberle tokalaşan Delil kendisini kısaca tanıştırdı.

— Sesiniz çok güzel, siz ise sesinizden güzelsiniz deyince kız kıkırdayıp,

— Mersi dedi.

Ayla Ferhan’ın yanından ayrılarak Delil ile Rehber kızın konuşmalarına kulak kabarttı. Delil kıza dert yanar bir üslupla;

— Sarayı doğru dürüst göremedim dedi.

— Neden diyen kıza;

— Siz ne zaman burada olmazsınız sorusunu yöneltti.

Bir daha

— Ama neden diyerek soruyla soruya yanıt veren kıza,

— Siz burada olunca Sarayın güzelliği görünmüyor; komplimanı karşısında kız öylesine bir kahkaha attı ki, Delil ömrü boyunca ne bu Sarayı ne de bu kahkahayı unutabilirdi.

Ayla, Ferhan ile evinde balayına çıkınca, Delil Hilton’daki odasına yalnız başına döndü. Bir duş alıp robduşambriyle Leptopunun bulunduğu masanın yanına geçip, kablolarını taktı, başlama düğmesine basıp karşısına oturdu, Hotmail sayfasına geçişi sağladı, kodlarını verdi, beklediği dosya gelmişti, heyecanı doruktaydı, kimselerin bu güne kadar bilmediği, istihbarat örgütlerinin bile çözemediği veya çözüp de açıklamadığı sırları öğrenecekti.

Dosyayı tıkladı, sayfalar ekranda göründü, nefesini tutan Delil okumaya başladı.

“Avni Bey Türkiye’de yayınlanan bir derginin Genel Yayın Yönetmeniydi. Serok’un Lübnan’ın Bar Elias kasabasında yaptığı basın toplantısına katılmış, biraz önce Beyrut havaalanında uçağa binmiş, Ankara’ya dönmüştü. Evine ulaşınca çantasını eşyasını bir kenara bırakmış, henüz Serok Alan’la yaptığı uzun söyleşi üzerinde çalışmaya başlamadan, öğrendiği sırla meşgul olmaya başlamıştı.

Ona göre bu korkunç bir durumdu. Kırk bine yakın insanın öldüğü söyleniyordu ve hala kan akıyordu. Bu sırrını birileriyle paylaşarak, bu oyuna bir son vermek istiyordu; yoksa bu sırrı içinde taşıyarak hiçbir iş yapamayacağını biliyordu.

Biraz düşündü, Gazeteci Uğur Mumcu yakın komşusuydu ve bu işlerin de uzmanıydı. Öğrendiği bu

sırrı onunla paylaşabilirdi. Uğur bütün bunları araştırır, başka bulguları da açığa çıkarır belki bu oyunu bozar, akan kanı durdurabilirdi.

Masasının üzerindeki telefon tuşlarına bastı; Uğur Mumcu evdeydi:

— Merhaba Uğur bey nasılsınız?

— Sağolun iyiyim Avni Bey, siz nasılsınız? Hoş geldiniz.

— Hoş bulduk Uğur Bey, zamanınız varsa sizinle önemli bir mevzu hakkında başbaşa görüşmek istiyorum.

— Tabii efendim buyrun evdeyim. Herhangi bir planım yok. Ayrıca yaptığımız son geziyi merak ediyorum. Benim için de iyi olur. Bekliyorum.

Telefonu kapatan Avni Bey rahat bir elbise giydi; aynada saçlarını düzeltti, son görüşmede kaydettiği notlarını alarak evinden ayrıldı.

Bir müddet sonra Uğur Mumcu'nun kapısını çaldı. Misafirini çalışma odasına alan Uğur Mumcu, kahve içip içmeyeceğini sordu; evet anlamında başını sallayan Avni Beyin gözleri kütüphanenin raflarında dolaşırken önündeki masanın üzerine konan kahve fincanından yayılan nefis kahve kokusuyla toparlandı.

Karşısında oturan Mumcu,

— Telefondaki sesiniz çok heyecanlıydı, yeni bir haber mi duydunuz?

— Hiç sormayın Uğur Bey; bir şey öğrendim ki anlatılır gibi değil. Kafam allak bullak oldu, artık yazı bile yazamıyorum. Anladım ki, bu sırrı birileriyle paylaşmazsam çatlarım. Sizi uygun gördüm, eğer öğrenmek istiyorsanız size anlatayım.

— Tabii memnuniyetle, biliyorsunuz ki sırları çözmek benim işim.

— Uğur bey, biliyorsunuz ben Beyrut'tan dönüyorum. Birkaç gün önce bir grup gazeteci arkadaşla oralara kadar gitmiştik. Serok Alan'ın Bar Elias kasabasındaki küçük bir otel salonunda düzenlediği basın toplantısına katıldım. "Sayın basın mensupları" diye başladığı konuşması yarım saat kadar sürdü. Ardından gazetecilerin tek cümlelik sorularını uzun yorumlarla cevapladı. Ben de bildiğiniz gibi derginin Genel Yayın Yönetmeni olduğumdan dolayı, kendi dergim için uzunca bir röportaj yapmak istedim. Bu isteğimi kendisine iletince memnuniyetle kabul etti.

Basın toplantısının sorulu cevaplı bölümü bittikten bir müddet sonra, beni bir odaya çağırdılar; gittiğimde Serok oturuyordu.

Beni görünce ayağa kalktı, elini uzatarak benimle tokalaştı; o anda göz göze geldik. Serok'un o andaki görünümü, gözleri, kaşları, dudakları, yıllarca önce hafızamda saklı olan bir fotoğrafla çakıştı ve ben hemen o günleri yaşamaya başladım. Gençliğimde Milliyetçi Derneklere üye idim. 1960lı yılların ortalarında Üniversite öğrencisiyken Türk Ocakları'ndan ayrılıp İkinci Kuvayi Milliye adındaki kendi derneğimizi kurmuştuk. Biraz CKMP'ye*, biraz Adalet Partisindeki milliyetçi kanada yakın bir öğrenci hareketiydi bu. O dönemde Türkiye'de, özellikle gençlik kesiminde sol hareketler geliyordu. Devlet de sağda, 'milliyetçi' diye isimlendirildiği gençlerin örgütlenmesine destek veriyordu.

Komünizme karşı mücadele için bazı materyaller bazı kuruluşlarda basılıyordu; biz de bunları dağıtıyorduk. Bu kuruluşlardan biri de Ankara'da İzmir Caddesinde bir binanın bodrum katında Refik Korkut'un** kurduğu Fikir ajansıydı. Ben de buraya sık sık giderdim, hem dağıtacağımız neşriyatı alır, hem de bildirilerimizin çoğaltılması işini orada yapardık. İşte bu gidiş gelişlerim sırasında orada çalışan ve bizim yaşlarımızda olan bir gencin hafızamda kalan resmi ile şu anda karşı karşıya olduğum Serok'un

resmi tam olarak çakışmıştı. Oysa ben daha önce gazetelerde dergilerde hatta televizyonlarda, birkaç gün önceki basın toplantısında, Serok'u görmüştüm ve bu görüntüler ile hafızamdaki görüntü çakışmamıştı. Belki de yanılıyorum diye düşündüm. Ama karşı karşıya oturunca kendisine sormaya karar verdim:

— 'Ankara'da İzmir Caddesinde Fikir Ajansı diye bir yer vardı. Yanlış hatırlıyor olabilirim, ama ben de bir şey çağrıştırdı; ben de seni orada gördüğüm gibi bir his uyandı' dedim. Hiç bozuntuya vermeden, 'Yoo, doğru hatırlıyorsun. Ama ben bunları bir müddet sonra açıklayacağım' dedi.

Avni Beyin anlattıkları üzerinde uzun bir süre düşünen Uğur Mumcu;

— Size göre o dönemlerde bu ajansta çalışan bir kişi mutlaka devletin elemanı mı olmalıydı?

— En azından istihbarat teşkilatıyla irtibatlıdır. Türkiye'de güvenlik birimlerinin kurduğu bir organizasyonun içine bir insan, hangi amaçla olursa olsun gelip gidiyorsa ve onun orada oturup kalkmasına kimse ses çıkarmıyorsa, o insan ya güvenilir biridir, ya da görevli biridir.

— Yani siz o tarihlerde Serok'un orada çalıştığına eminsiniz?

— Evet, Emin'im. Bu sırrımı sizinle paylaştım. Araştırmacı sizsiniz; ama bu sırrın çok tehlikeli olduğunu da biliyorum. Ben söyledim, kendinize dikkat edin ve müsaade ederseniz kalkmak istiyorum.

Misafirini kapıya kadar geçirip vedalaşan Mumcu kütüphanesine geri dönünce derin düşüncelere daldı.

Araştırmacı bir gazeteci olarak Serok'u uzun bir süreden beri mercek altında tutan Mumcu, bizzat onunla görüşmek için birkaç kez girişimde bulunmuştu; ama karanlık odaklar tarafından bilinmeyen bazı nedenlerden dolayı engellenmişti. Avni Beyin söylediği sır bir kanıtı ve araştırmaya değerdi.

Bu sırrın dışında, kendisinin de ulaştığı bazı ipuçları vardı. Hemen bilgisayarının başına geçti, yapacağı yeni araştırması için bir başlık düşündü ve bunu büyük harflerle yazmaya başladı: "KÜRT DOSYASI."

Bilgisayarını kapattı ve bu konuyu araştırmak için kolları sıvadı. Ulaşabileceği kişi ve belgeleri kovalamaya karar verdi. Ulaştığı belgeleri ileride bilgisayarına kaydeden Uğur Mumcu, üzerinde durduğu birinci nokta hakkında şunları yazmıştı: "31 Mart 1972 Cuma günü kürsüdeki öğrenci 'Kızıldere'de arkadaşlarının öldürüldüğünü söylüyor, Amerikan emperyalizmi ve yerli işbirlikçilerine karşı direniş' çağrısı yapıyordu. Bu konuşmayı yapan kişinin adı Doğan Fırtına'ydı." Tutuklu olarak kaldıkları cezaevinin hücrelerinde idam cezalarının infazını bekleyen Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı kurtarmak amacıyla Mahir Çayan ve dokuz arkadaşı, biri Kanada'lı ikisi İngiliz üç teknisyeni kaçırarak, Tokat'ın Kızıldere köyüne götürmüşler. Kısa süre içinde durumu öğrenen Türk istihbarat birimleri ve askeri birlikler Kızıldere köyünü kuşatmış, Muhtar Emrullah'ın evini sararak ateş altına almış, çıkan çatışmada Ertuğrul Kürkçü hariç teknisyenler ve evin içinde bulunan herkes öldürülmüştü.

İşte Doğan Fırtına ve arkadaşları, Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencilerini, bu olayı protesto etmek amacıyla boykota çağırıyorlardı. Uğur Mumcu'ya göre Sıkıyönetim yüzünden Siyasal Bilgiler Fakülte'sine çok önem veriliyordu, istihbarat örgütleri burada çoktan önlemlerini almış, adamlarını eylemcilerin içine yerleştirmişti.

On kişilik bir grup koridorlarda marşlar söyleyip sloganlar atıyor, bazı gruplar da sınıfları dolaşıp, o dönemde başını Doğu Perinçek'in çektiği "Şafak grubu"nun kaleme aldığı bir bildiriye dağıtıyordu. Serok 7 Nisan 1972 günü Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesinde, bildiri dağıttığı gerekçesiyle gözaltına alınıyor ve 27 Nisan günü tutuklanıyor.

Uğur Mumcu, Serok'un Askeri Savcılıktaki dosyasına ulaşıyor, bu dosyanın bir nüshasını alıp dikkatle okuyor, analizler yapıyor ve şu sonuçları not olarak düşüyor. "Serok, Ankara Siyasal Bilgiler

Fakültesi 1. Sınıf 993 Nolu öğrencisi; 2 nolu cezaevi, Ankara Mamak Askeri Tutukevinin en uysal en yumuşak başlı tutuklusuydu.

1969 Yılında Ankara TapuKadastro meslek okulunu bitirmiş, aynı günlerde genel müdürlükçe Diyarbakır'a tayin edilmişti. Genel müdürlükte ilke haline gelmiş bir kaide vardı. Göreve yeni başlayan memur, atandığı yerde iki yıl çalışmak mecburiyetindeydi. Ama bu mecburiyet Serok için geçerli görülmemiş, bir yıl sonra İstanbul Bakırköy Tapulama Müdürlüğünde göreve başlamıştır.

Burada iken Üniversite imtihanlarına girmiş, İstanbul Hukuk Fakültesini kazanmış, daha sonra da yatay geçiş yaparak kaydını Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesine aldirtmiştir.”

Yine Uğur Mumcu'ya göre bildiri dağıtmak iddiasıyla gözaltına alınan Serok'a kötü muamele yapılmamıştı, ifadesinde boykota katılmadığını söylemişti. Askeri savcılıkta aynı ifadeyi tekrarlamasına rağmen, bazı tanıkların beyanlarından dolayı Metin N. Yalçın ile birlikte tutuklanmıştı. İddianamesini hazırlayan Askeri savcı, sanıklar hakkında ceza yasasının 142, 159, 311 ve 312. maddelerinin uygulanmasını istiyordu. Ama gel gör ki, daha sonra görüş değiştiren aynı savcı sanıkları serbest bırakıyordu.

Uğur Mumcu'nun başka bir tespitine göre Üniversite yönetimi de Serok'a farklı davranmıştı. Çünkü Serok burslu bir öğrenciydi. Öğrenci eylemlerine katılan öğrencilere burs bağlanması o gün için imkânsızdı. 1 Aralık 1971 tarihinden itibaren burs almaya başladı, 7 Nisan günü gözaltına alındı, tahliye olduğunda Bursunu almaya devam etti. Ama kendisiyle aynı suçtan yargılanan Metin N. Yalçın, 15 gün fakültenin uzaklaştırma cezası aldığından bursu kesildi. Fakültenin aynı suçtan dolayı tutuklanan iki öğrencisine neden farklı davrandığı konusu Mumcu için dikkate değer bir durumdu; buradan hareketle araştırmalarını daha da derinleştirmişti.

O'nun üzerinde durduğu başka bir nokta da Serok ve onun çok yakından ilişkide olduğu kişiler olmuştur. Bu kişilerden ilki 1977 yılında Serok ile Ankara'da nikâh masasına oturan Kesire Yıldırım'dır. Uğur Mumcu'nun bu konudaki saptaması şöyledir: “Kesire, Yıldırım, Kürt yazarlarca ‘Dersim katili’ olarak adlandırılan Korgeneral Abdullah Alpdoğan ile Dersim ayaklanması sırasında ve sonra sık görüşen, çevresinde ‘devlet yanlısı ve CHP’li olarak tanınan Ali Yıldırım’ın kızıydı.

Uğur Mumcu Serok'un Türk Ordusundan ayrılan bir Havacıyla da ilişki içinde olduğunu tespit etmişti. Ama havacının izini bir türlü bulamamıştı.

Anlaşılan Uğur Mumcu eldeki bu ipuçlarıyla tam olarak bir yerlere ulaşamayacağını kavramıştır. Önce Almanya'nın Düesseldorf şehrinde çıkarılmakta olan Berxwedan gazetesinde çalışan Oktay isimli bir Kürt gazeteci ile temasa geçti. Onun aracılığıyla bir röportaj yapmak amacıyla Serok'la görüşmek istemiş, Serok'a haber veren Oktay “gelsin” cevabını alınca; Uğur, Oktay'a teşekkür ederek; “ben Türkiye'ye döneceğim, orada bazı işlerim var halleder etmez sana telefon açarım, siz bana randevu günü verirsiniz Türkiye üzeri Serok'un yanına giderim” demişti. Türkiye'ye dönen Uğur, başka bir merci aramaya başlamış ve kısa zaman içinde bulmuştur. Bu merci veya kişi Serok hakkında 27 Nisan 1972 günü tutuklama kararı veren Ankara Sıkıyönetim Askeri Savcısı Baki Tuğ'du.

Evet, onunla görüşecek ve ondan gerçeği öğrenmeye çalışacaktı. Mumcu devlet karşıtı bir gazeteci değildi, hatta ona devletperest bile demek mümkündü. Ama o şeffaf ve demokratik bir devlet arıyordu, daha doğrusu O, kire, pasa, kana, çamura batmış devleti temizlemeye çalışıyordu.

Bunun için her riski göze alıyor, gerekirse savcıdan, polisten, generalden bile faydalanıyordu. Savcı Baki Tuğ'un sonradan açıkladığına göre Uğur Mumcu'yla aile dostuydu. Bu dostluğu değerlendirmek

isteyen Mumcu, çalışma odasındaki masasının üzerinde duran telefonun tuşlarına bastı; karşı taraftaki ses tanıdıktı:

- Baki ağabey merhaba, ben Uğur.
- Merhaba Uğur Bey, nasılsınız?
- Sağ olun, teşekkürler ağabey, inşallah sıhhatiniz iyidir,
- Sağ olun, çok iyiyim.
- Ağabey, kusura bakmayın sizi rahatsız ettim, eğer vaktiniz varsa size bir ziyarette bulunmak

istiyorum.

- Buyurun kardeşim, ne zaman gelmek istiyorsanız kapım açık!
- Bilmem ki, zamanı siz söyleyin!
- Mesela şu anda evdeyim ve vaktim müsait.
- Ağabey, o zaman hemen geliyorum.

Telefonun ahizesini yerine bırakan Mumcu, kalın paltosunu giydi, gözlüğünü taktı, dışarı çıkıp arabasına atlayarak, iyi bildiği eski Askeri Savcı Baki Tuğ'un evine gitti. Onu nazikçe karşılayan eski Savcı, misafirini geniş bir salona aldı. Tekrar hal hatır sorduktan sonra, bir kahve içip içmeyeceğini sordu. Mumcu, kahvesini yudumlamadan önce:

- Ağabey, bir konuda yardımınıza ihtiyacım var!
- Rica ederim Uğur Bey, yapabileceğim bir şeyse hazırım.

— Ağabey, ben çok önemli bir konuyu araştırıyorum. Bu, memleketimizin geleceğini ve hepimizi ilgilendiren bir araştırmadır. Bazı önemli ipuçlarına ulaştım.

— Merak ettim Uğur Bey, kusura bakmayın ama sözünüzü kestim, hangi konuda araştırma yapıyorsunuz?

— Serok Alan ve başında bulunduğu örgüt konusunda önemli bulgular elde ettim, bendeki bulgular, Serok'un bizim istihbarat teşkilatının adamı olduğunu gösteriyor. Biliyorsunuz 1971 yılında Serok'u siz tutukladınız.

- Evet hatırlıyorum.
- Önce hakkında ağır ceza istediniz, sonradan, yalnızca boykota katılmaktan suçladınız.
- Ama bir şeyler oldu!
- Ne oldu ki?
- Evrak üzerinde bir oynama olmuştu
- Nasıl bir oynama?
- Başka birinin adını silip, onun üzerine Serok'un adını yazmışlardı.
- Kim yapmıştı?
- Orasını bilemem!

— Ağabey size açık soracağım, o tarihlerde size istihbarattan veya askeriyeden “Şu adamı bırakın bizim görevlimizdir” içerikli yazılar gelir miydi?

- Gelirdi!
- Bu olaydan dolayı da geldi mi?
- Gelmişti, ama kim hakkındaydı onu tam olarak hatırlayamıyorum.
- Ağabey, ben o belgeyi istiyorum
- Tamam, Uğur Bey bendeki belgeleri tetkik edeyim, konuyla ilgili bir şeyler bulursam size iletirim.

— Tamam, ağabey bu bir ulusal davadır, bu oyuna son vermemiz, kanı durdurmamız lazım.

— Belgeyi bir okuyayım. Elde edeceğim bulguları açıklamakta yarar görürsem vereceğim.

— Oldu ağabey, ne zaman tekrar buluşalım?

— 7 Ocak canım, o zamana kadar ancak yetişir.

— Çok teşekkürler, bana müsaade ağabey.

Askeri savcı Baki Tuğ'un evinden dışarı çıkıp arabasına bindiğinde, korkunç bir gerçekle karşı karşıya olduğunu anladı. Sadece Serok olayında değil, ama bu konuyu araştırırken neler öğrenmemişti ki? İmparator Bulgar ve Türk Mafyasının adamı değildi. O konuda yazdığı kitapların gerçeği yansıtmadığını artık kabul ediyordu. İmparator, Papa Jean Paul'e silahlı saldırıda bulunmadan önce Mallorca'dan dönmüştü. Abdi İpekçi olayı konusunda İmparator'un soruşturmasını yapan Türk istihbaratının çok önemli bir görevlisi olan Etem Düzyol'un orada özel bir şirkette çalışıyor olması tesadüfî değildi.

Papa'ya silahlı saldırı düzenlenmeden önce Türk istihbarat örgütünden istifa etmiş gibi görünen, Mallorca'da ticaretle uğraşan, Papa'ya suikast yapıldıktan bir müddet sonra İstihbarattaki görevinin başına dönen Etem Düzyol'un durumu dikkat çekiciydi. O güne kadar Mafya olarak algıladığı şey, artık Mafya değildi. Devletin kurumları ile iç içe geçmiş, hatta devleti yöneten ama görünmeyen bir organizasyon vardı. Kitaplarında mafya olarak belirttiği örgüt bu organizasyondur. Ve bu organizasyon yeni bir atağa geçmeye hazırlanıyordu. Türkiye'de çok önemli gelişmeler olacaktı; bazı asker ve siviller devre dışarı bırakılacak, Türkiye'ye özgü periyodik darbeler dönemi başlayacaktı. Bu düşüncelerle evine döndü, arabasını her zamanki yerinde park edip çalışma odasına kapandı. Başını ellerinin arasına alarak biraz düşündü ve ardından bilgisayarının başına geçerek "Kürt Dosyası" adını verdiği kitabı üzerine çalışmaya başladı.

O akşam çok kötü bir rüya görmüştü. Kimseye bir şey anlatmadı, ama karar verdi, bu ülkenin en güçlü iki kişisiyle konuşacaktı. Bunlardan birisi ülkenin Cumhurbaşkanı Tonton amca olarak bilinen Turgut Özal'ı, ikincisi ise Jandarmanın başında bulunan Orgeneral Eşref Bitlis'ti. Kürtlere karşı süren savaşta bu iki Malatya'lı hemşeri önemli sorumluluklar yüklenmişti. Ancak her şey gün geçtikçe kötüye doğru gidiyor, düzenlenen oyunları kimse göremiyordu.

Eşref Bitlis, Irak Kürtlerine önem veriyor, onları Türkiye Kürtlerinden farklı değerlendiriyordu. Turgut Özal ise, Doğu'daki Kürtleri Türkiye'nin batısına sürerek, Irak Kürtlerini bir federasyon şeklinde Türkiye'ye bağlamayı hayal ediyordu. Ama her ikisi de tezgâhlanan oyunu göremiyordu.

Bu iki önemli şahsiyetle görüşmek için telefonla randevu almak gerekirdi. Önce Cumhurbaşkanlığı köşkünü aradı, telefonu özel kalem müdürlüğüne bağlandı. Mumcu, adını, soyadını ve randevu talebini iletince:

— Efendim randevunun amacı nedir, yani hangi konuda görüşmek istiyorsunuz?

— Memleket meseleleri efendim, ama çok önemli;

— Efendim olağanüstü bir durum değil, boş bir zamanlarını bana ayırabilirlerse memnun olurum.

— Tamam, ben talebinizi iletir ve sonucu size bildiririm.

— Teşekkürler.

Bu randevu talebinin Koray Yaver'in bilgisi dahilinde değerlendirileceğini Uğur Mumcu bilmiyordu.

Uğur Mumcu ile Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'in telefon görüşmesi yarım saat kadar sürdü; ama Koray Yaver kayıt edilen bu telefon konuşmasının tümünü bir gün sonra dinledi. Mumcu'nun Cumhurbaşkanıyla neler konuşacağını yaklaşık olarak öğrenmişti. Baki Tuğ gerekli sinyalleri teşkilata

iletince, harekete geçen teşkilat tehlike sinyalleri verdi ve araştırmalar acil olarak başladı. Uğur Mumcu'nun arabasının park ettiği yerde inceleme yapıldı. Teşkilatla bağlantısı olan komşusuyla konuşuldu. Üç kişilik bir ekip hazırlandı. Arabasına C4 olarak bilinen patlayıcı madde yerleştirildi.

Bundan sonrasını bir gazetenin muhabiri şöyle yazacaktı: “Cuma günü okullar kış tatiline girmişti. O akşam eşi Güldal Mumcu ve iki çocuğu ile birlikte yemeği dışarıda yediler. Yemek dönüşü Renault marka aracını evin önünde park yeri kalmadığından yan apartmanın karşısına parketti. Araba, 24 Ocak 1993 Pazar günü öğle saatlerine kadar orada kaldı. Mumcu, o gün eşiyle birlikte hasta ziyaretine gidecekti. Evden önce o çıktı, arabasına doğru ilerledi, kapıyı açıp arabasına bindi. Emniyet'in raporuna göre, kontak anahtarını çevirmeden bomba patladı. Bomba, arabayı alttan ikiye bölerken, taban sacı da bütünüyle koptu. Mumcu'nun cansız bedeni, yaklaşık üç metre yüksekliğindeki duvarı aşarak 6.5 metre mesafedeki bahçeye düştü.”

Uğur Mumcu' nun öldürüldüğü gün, Amerika'da bir gezide olan Türkiye'nin Cumhurbaşkanı Turgut Özal, olay için “Bu bir kışkırtma” dedi.

Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis, “Zamanı gelince konuşurum” açıklamasını yaptı. Ama bir şey açıklayamadı. Çünkü Uğur Mumcu'nun öldürülmesinden tam 17 gün sonra Eşref Bitlis'in bindiği uçak düştü, Bitlis ve yanındakiler öldü. Dönemin Genel Kurmay Başkanı Doğan Güreş'in “uçak buzlanmadan doğan bir kaza sonucu düştü” açıklamasından sonra, uçağı üreten firma “buzlanma” gerekçesiyle uçağın düştüğü iddiasına karşı bir açıklama yaptı. Bu açıklamanın Türkçe çevirisi şöyleydi: “Bu Türkler şaka yapıyorlar herhalde! Biz bu uçakları kutup şartlarında üretiyoruz. Yani 40 derecenin altında soğukta bile bu uçaklarda buzlanma olmaz, Ankara'nın 3, 4 derecedeki soğüğünde mi olacak?”

Eşref Bitlis'in ölümünün üzerinden fazla bir zaman geçmemişti. 1983 Yılında yapılan genel seçimlerden önce teşkilat, Başbakan adayını tespit etmesine rağmen halkın desteği ile iktidara gelen Turgut Özal, o günden beri gözlem altına alındı. Son dönemlerde etrafındaki çemberin daralmaya başladığını fark etti, bu kez onu bir önceki gibi yaralamayla yetinmeyeceklerdi.

Kürt sorununa bir çözüm bulmak amacıyla kendisine özgü bir atak yaptı, Güney Kürtlerinin önde gelen bir lideri olan Celal Talabani'yi makamına çağırdı. Apar topar Ankara'ya gelen Talabani'ye Serok'u kastederek: “Git o deli oğlana söyle, Kürt Ulusal Meclisini feshetsin, ateşkesi sağlasın, akan kanı durdursun; biz de bir çözüm üzerinde düşünüyoruz” dedi.

Belki de dönen dolapları bozmak amacıyla Bakü'den Türkiye'ye dönerken uçakta bomba etkisi yapan bir açıklama yaptı. “Kürt sorununun çözümü için Federasyon üzerinde bile tartışılabilir” derken bir ihtimalle daha önce alınan ölüm kararını bilmeden imzaladı.

7 Nisan 1993 günü sabahı Turgut Özal ve eşi Semra Özal Cumhurbaşkanlığı köşkündeki kahvaltı salonuna birlikte yürüyorlardı. Semra Hanım önde Turgut Bey ardından yürüyordu, kulaklarına gelen beklenmedik sese dönüp bakan Semra Hanım, Turgut Beyin yüzüstü yere kapaklandığını görür. Koşarak yanına varan Semra Hanım yanı başına çöküp yüzüne bakar; suratı mosmor olmuştur, nabzını yoklar. Turgut Özal ölmüştür.

Bağırır, yaver albay gelir, ambulans çağırılıp hastaneye ulaştıktan sonra Koray gelir ve işe el koyar.

Koray Yaver kendi anılarında bu konuyu kendi üslubunca şöyle izah edecekti; “Her şeyin daha kontrollü olabilmesi için, Genelkurmay Başkanlığı'na cenazenin GATA'ya naklini teklif ettim. Uygun bulundu. Merasimi de oradan başlatacaztık.”

Koray günlerce cenazeyi çok sıkı biçimde korur, kimseyi yanaştırmaz. Ardından çok görkemli bir

törenle 22 Nisan günü Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ı gömerken son görevini de yapmış oluyordu

Turgut Özal'ın gömülmesinden çok sonraları korkunç suikastın senaryosu, yakınlarının açıklamalarıyla Türk basınına şöyle yansyordu:

“15 Nisan 1993 günü öğleden sonra Bakü'den Türkiye'ye dönen Özal, 16 Nisan Cuma sabahı Anayasa Mahkemesi Üyesi Sacit Adalı'nın yemin törenine katıldı; aynı günün akşamı Ankara'da Bulgar heykeltıraş Vejdi Raşidov'un sanat galerisindeki sergisini açılışını yapıp verilen kokteyle katıldı. Semra Özal, “O gece eve gelince yemek yemedi. Bir kokteyle katılmış; ama orada da yemek yememiş. ‘Bir bardak limonata aldım onun da yarısını içtim’ dediğini aktardı.

“Turgut Özal'ın Koruma Müdürü Musa Öztürk, üst düzey bir polis müdürü ve gazeteci Kazım Kanat ile konuşmasında, ‘Öldüğünde Özal'ın ağzından garip yeşil köpükler gelmişti’ dedi”

“Turgut Özal'ın kardeşi Yusuf Bozkurt Özal bazı gazetecilere, Orta Asya dönüşü havaalanında ağabeyimi karşılamaya gittim. Yüzüne bakar bakmaz ‘zehirlenmiştir’ dedim”

“Turgut Özal'ın büyük oğlu Ahmet Özal diyor ki, 1998'de Hacettepe'ye telefon açtık. Laborant dedi ki kan burada. Ama bir süre sonra tekrar konuştuğumuzda dedi ki Ahmet Bey valla kan şişesini hemşire düşürüp dökmüş. Hemşire Dilber Karabulut da demiş ki, “Özal'ın kan örneğinin tüm sonuçları farklıydı. Normal şekilde ölen bir insanın kan sonuçları değildi. Abuk sabuk sonuçlardı.”

Ama kimse sormadı. Veya soranlar bir sonuca ulaşamadı.

“Çünkü kan tahlili yazılıdır. Bu bilgisayara yüklenir. Şişe kırıldı, peki sonuçlar nerede? Kana bakıp da bir sonuca varamaz. Kaydı vardır onun.”

Ama çok sonraları Semra Hanım açıkça konuştu:

“Artık şüphe değil, kesinlikle inanıyorum. Delilleri göz göre göre yok ettiler. Bak, ben bir Cumhurbaşkanı eşiyim, diyorum ki, benim kocam, sizin Cumhurbaşkanınız zehirlendi ve öldürüldü. Bunlar da şüphelendiğim olaylardır. Kimse kılımı kıpırdatmıyor. Her şeyi araştırıyorlar ama bunun için bir komisyon kurmuyorlar. Ortalığın ayağa kalkması gerekirken herkes susuyor. Ahmet milletvekili olduğunda Meclis'e bir soru önergesi verdi. Önerge apar topar hasıraltı edildi. “Ne oldu önergem?” diye sorduğunda, “Soruşturmaya gerek yok” diye bir cevap aldı.”

Gazeteci, Semra Özal'a soruyor; “Niye zehirlendiğini düşünüyorsunuz? Şüphelendiğiniz olaylar nedir peki?”

Semra Hanım şu yanıtı veriyor: “Öncelikle ölümünden sonra Hacettepe'den arandık, Gelin kanını alın biz garip bir şeylere rastladık” dediler. Fırladık gittik. Hemşirelerden biri ‘Ah çok pardon, biraz önce düşürüp kırmış arkadaşlar’ dedi. Bu kadar basit mi yani? Cumhurbaşkanının kanı bu; ayrıca niye garip bulduk diye bizi çağırdılar?”

Bir hafta sonra İstanbul'dan üç kişi olarak döndüler. Ferhan orada kalamazdı; zaten başkasına ait bir pasaportla gitmişti. Ayla ise Cehenneme bile gitsen ben de geleceğim demiş ve gelmişti. Lübeck'teki evin kapısını çaldıklarında Roza bir sevinç çığlığı atarak Delil'i kucaklamış, ardından misafirlerini içeri buyur etmişti.

Lori babasına doğru koşarak bavıke mı/baba ben yüzme öğrendim demişti. Telefonla aranmadığı için şikâyetçi olan Roza, Delil'in gerekçelerini öğrendikten sonra ikna olmuştu. Ayla'nın da aileye katılması en çok Roza'yı sevindirmişti.

Birazdan topluca Travemünde'ye yemeğe gideceklerdi. Delil'in cep telefonuna bir mesaj geldi, tuşlara basıp mesaja gitti. Telefonun ekranında "Merhaba, zamanınız varsa, bilgisayara ulaşabilme imkânını yakalarsanız bir saat sonra Hotmailde MSN'e girin. benim emailimi kaydedin, sizinle direkt yazışmak istiyorum, iyi günler, şeklindeki mesajı okudu, durumu Ferhan ile Roza'ya anlattı. Artık birlikte çıkamayacaklarını anlayan Roza:

— İyi öyleyse siz kalın biz üç kadın çıkıyoruz!

Delil:

— Özür dilerim canım, siz keyfinize bakın. Akşam görüşürüz, deyip bayanları yolculadıktan sonra üst kata çıkan Ferhan ile Delil, kendilerini maceradan maceraya sürükleyen adamlarla ilk olarak sanal da olsa karşı karşıya gelmenin heyecanını yaşıyorlardı.

Bilgisayarı çalıştıran Delil MSN'i açtı, adamın emailini kaydetti, piyonun mavi yandığını görünce sevindiler. Ekranı "Merhaba, hoş geldiniz" yazısı geldi. "hoş bulduk" diye yazıp tıkladılar.

Karşıdaki:

— Şimdi bana sorularınızı sorabilirsiniz, artık yanıt vermeye hazırım.

— Öğrenmek istediğimiz ilk konu, ebetteki bütün bu karanlık işleri yapan organizasyonun adıdır. Gerçi biz çözmüş durumdayız, ama bir de sizden direkt öğrenmek istiyoruz.

— Ha anlaşıldı, bir dakika müsaade ederseniz ben o bölümü buraya kopyalayayım, birlikte şifreyi çözelim:

Organizasyonun adı kurbanların adlarında gizlidir!

1. Haki Karer (8)
2. Uğur Mumcu (4)
3. Turgut Özal (4)
4. Abdi İpekçi (7)
5. Papa Johannes Paul (9)
6. Çetin Güngör (2)
7. Bekir Çelenk (3)
8. Olof Palme (1)
9. Bozan Aslan (5)

Karşıdan gelen şifre üzerinde tartışan Delil ile Ferhan, Bekir Çelenk' i listeye aykırı buldular. Ve karşıdakine sordular:

— Bekir Çelenk neden kurbanların arasında?

— İyi bir soru, dersinizi iyi çalışmışsınız denebilir. Ama yanıt vereyim. 1985 Tarihinde Sofya'ya giden Papa davasının Savcısı Marini, Bekir Çelenk'in ifadesine başvurdu, eşyalarını kontrolden geçirdiğinde Türk istihbaratıyla ilişkilerinin ipuçlarını yakaladı. Bunun hemen ardından Bulgarlar apar topar Bekir Çelenk'i 8 Temmuz 1985 tarihinde Türkiye'ye iade ettiler. Roma makamları, sanığı istedi, ama Türk makamları vermedi. Marini, İstanbul'a gitti Çelenk'in ifadesini aldı, Aynı gün Ankara'da çok iyi korunan Mamak Askeri Cezaevine nakledildi. 14 Ekim 1985 gecesi bildiği bütün sırlarıyla birlikte susturuldu. Aynı gecenin sabahı kalp krizinden öldüğü açıklaması yansıdı Türk gazetelerine.

— Tamam, anlaşıldı, demek ki bundan dolayı adı kurbanlar listesine yazılmış.

— Şimdi birlikte organizasyonun adını çözelim. Bakın; birinci isim; yani Haki Karer ve karşısında (8) yazılıdır. Bunun Anlamı Haki Karer adının 8. harfidir.

— Anlaşıldı.

— Sekizinci harf “E”dir. İkinci ismin 4. harfi “R”, 3. ismin dördüncü harfi “G”, 4. İsmi 7. harfi “E”, 5. İsmi 9. harfi “N”, 6. İsmi 2. harfi “E” 7. İsmi 3. harfi “K”, 8. İsmi 1. harfi “O” 9. İsmi 5. harfi “N”

— Evet, harfleri yan yana yazarsak “ERGENEKON” çıkıyor.

— İsterseniz size “Ergenekon”un ne anlama geldiğini de kısaca izah edeyim:

— Buyurun!

— İnternette Ergenekon Destanının özetini buldum, onu kopyalayıp size yolluyorum, biraz uzundur herhalde kusura bakmazsınız:

“Türk illerinde Göktürklerle itaat etmeyen bir yer yoktu. Bunu kıskanan yabancı kavimler birleşerek Göktürklerin üzerine yürüdüler. Maksatları öç almaktı. Göktürkler, çadırlarını, sürülerini bir yere topladılar. Çevresine hendek kazıp beklediler. Düşman gelince, vuruşma da başladı. On gün vuruştular. Göktürkler üstün geldi.

Bu yenilgiden sonra yabancı kavimlerin hanları ve beyleri av yerinde toplanıp konuştular.

“Göktürklerle hile yapmazsak akibetimiz yaman olur,” dediler.

Tan ağarınca, baskına uğramış gibi, ağırlıklarını bırakıp kaçtılar.

Göktürkler, “Bunların vuruşma güçleri bitti, kaçıyorlar,” deyip arkalarından yetiştiler.

Düşman, Göktürkleri görünce, birden döndü. Vuruşma sonunda düşman, Göktürkleri gafil avlayıp yendi. Göktürkleri öldüre öldüre çadırlarına geldi. Çadırlarını ve mallarını öylesine yağmaladı ki, bir ev dahi kurtulamadı. Büyüklerin hepsini kılıçtan geçirdi. Küçükleri kul edindi. Her düşman birini alıp gitti.

Göktürklerin başında İl Han vardı. Çocukları çoktu. Fakat bu uğursuz vuruşmada bir tanesi hariç, hepsi öldü. Kayı adlı bu oğlunu o yıl evlendirmişti. İl Han’ın DokuzOğuz adlı bir de yeğeni vardı. Kayı ile DokuzOğuz düşmana tutsak olmuşlardı. Fakat on gün sonra bir gece ikisi de kadınları ile beraber atlara atlayıp kaçtılar. Göktürk yurduna geldiler. Burada düşmandan kaçıp gelen çok deve, at, öküz ve koyun buldular. “Dört taraftaki illerin hepsi bize düşmandır. Gereği odur ki, dağların içinde insan yolu düşmez bir yer izleyip oturalım,” dediler. Dağa doğru sürülerini alıp göç ettiler.

Geldikleri yoldan başka yolu olmayan bir yere vardılar. Bu tek yol da öylesine bir yoldu ki, bir deve veya bir at güçlükle yürürdü. Ayağını yanlış basan yuvarlanıp parça parça olurdu. Göktürklerin vardıkları yerde akarsular, kaynaklar, türlü bitkiler, meyveler, ağaçlar ve avlar vardı. Böyle bir yeri görünce, ulu Tanrı’ya şükrettiler. Hayvanlarının kışın etini yediler; yazın sütünü içtiler. Derisini giydiler. Bu ülkeye “Ergenekon” adını koydular.

İki Göktürk prensinin Ergenekon’da çocukları çoğaldı. Kayı Han’ın çok çocuğu oldu. DokuzOğuz Han’ın daha az oldu. Çok yıllar bu iki Hanın çocukları Ergenekon’da kaldılar. Pek çoğaldılar.

Dört yüzyıl sonra kendileri ve sürüleri o kadar çoğaldı ki, Ergenekon’a sığamaz oldular. Buna bir çare bulmak için kurultay topladılar. Dediler ki, “Atalarımızdan işittik, Ergenekon dışında geniş ülkeler, güzel yurtlar varmış. Bizim yurdumuz da eskiden o yerlerde imiş. Dağların arasından yol izleyip bulalım. Göçüp Ergenekon’dan çıkalım. Ergenekon dışında her kim bize dost olursa, onunla görüşelim. Düşmanla vuruşalım”.

Kurultay bu kararı alınca, Göktürkler, Ergenekon’dan çıkmak için yol aradılar, bulamadılar.

O zaman bir demirci dedi ki, “Bu dağda bir demir madeni var. Yalın kat madene benzer. Şunun demirini eritsek, belki dağ bize geçit verir”. Göktürkler, varıp demircinin gösterdiği dağ parçasını gördüler. Demircinin tedbirini de beğendiler. Dağın geniş yerine bir kat odun, bir kat kömür dizdiler. Dağın üstünü altını, yanını, yönünü böylece odun ve kömürle doldurduktan sonra, yetmiş deriden büyük körükler yapıp yetmiş yere koydular. Odunu ve kömürü ateşleyip körüklemeye başladılar,

Tanrı'nın gücü ve inayeti ile ateş, kızdıktan sonra demir dağ eridi, akıverdi. Bir yüklü deve çıkacak kadar yol oldu. O kutsal yılın, kutsal ayının, kutsal gününün, kutsal saatini bekleyip bu yoldan Ergenekon'dan çıkmaya başladılar.”

— Teşekkürler. Peki, siz kimsiniz, bu bilgiyi nereden biliyorsunuz?

— Size göre ben veya biz kimiz? İran'lı üst rütbeli Subay ve Saddam'ın gardiyanı aracılığıyla size ulaşabilen, dünyanın her yerinde telefonunuzu dinleyebilen ve bütün hareketlerinizi kontrol altında tutan bizler kim olabiliriz?

— Amerikalılar

— Doğru, ama çok geniş bir kavram kullandınız. Amerikan istihbaratından bir grup deseydiniz daha doğru olurdu.

— Neden bir grup?

— Haklısınız, bu bilgileri, daha doğrusu Türkiye Cumhuriyetinin karanlık bir yüzünü, kamuoyuna iletmek ve aydınlatmak için aramızda çok tartışmalar oldu. Her olayda şu veya bu biçimde bizim de sorumluluğumuz en azından bilgimiz vardı. Bundan dolayı biz de suskun kalıyorduk.

— Peki, ne oldu da bu bilgiyi açıklama gereği duydunuz?

— Çok şey oldu. Birincisi Sovyetler Birliği ve doğu bloku çöktü, Türkiye'deki gibi rejimlere ihtiyaç kalmadı. İkincisi Türkiye'nin düşman olarak algıladıkları, Rumlar, Ermeni'ler ve Kürtler bizim düşmanlarımız değildir. Üçüncüsü ve en önemlisi Irak'a müdahale konusunda Türkiye Amerika'nın yanında yer almadı. Dördüncüsü, Türkiye'deki baskı, şiddet ve tek tip ideolojiye dayanan çağ dışı rejim miadını doldurdu. Bütün bunlardan dolayı biz küçük bir grup, bizdeki bilgilerin bir kısmını, bu şekilde size aktarmaya karar verdik

— İyi yaptınız.

Ferhan Delil'e “Cihan ile ilgili bazı sorular sor” deyince, Delil:

— Cihan Stockholm' den mayının patladığı yere kadar nasıl gitti?

— Evet, Cihan 14 Eylül 1986 Günü bir Avrupa ülkesinden Şam Havaalanına indi. 18 Eylül 1986 Günü Bekaa Vadisinde Serok'un kontrolündeki Gerilla Kampına ulaştı. Buralarda uzun bir süre kaldı. Serok'tan gerekli eğitimi ve talimatları aldı.

1986 tarihinde Serok, Bekaa Vadisinde Partisinin 3. Kongresini yapmış, orada ve Avrupa'da bulunan bütün eski partilileri tasfiye etmişti. Tasfiye dediğim şey, kimini öldürmüş, kimini kaçırtmış, kimine de boyun eğdirmişti. Ama Kürdistan dağlarında ve köylerinde, gerillalar arasında ve cezaevlerindeki eski üyeler, yani davalarına inananlar, Serok'a tapmayanlar kalmıştı. Serok böylesi üyeleri çok tehlikeli olarak görmüş olacak ki 3. Kongrenin hemen akabinde bir müdahale komitesi oluşturdu. Bu komitede Osman Öcalan, Halil Ataç ve Cihan görevlendirildi. Bunun üzerine Cihan 4 Ekim 1987 Günü Şam'dan bir uçağa binerek Tahran'a, aynı gün oradan bir Jeepe atlayarak Mako kentine gitti ve onunla birlikte hareket eden komite üyeleri ile buluşarak, davalarına bağlı, yurtsever, bağımsızlıkçı, tek kişinin kulu olmak istemeyen eski örgüt üyelerini tasfiye ederek, korku ve dehşetin zoruyla Serok'a bağlı müritler yaratıldı.

Bu iş çok uzun bir sürece yayıldı, dağda yaşamak zordu. Cihan'da bir takım bunalımlar baş gösterdi; belki de Kürt damarı ağır bastı, sorunlar çıkarmaya başladı. Her kesten kuşkulandı; bildiğiniz gibi şifreli notlar yazıp saklamaya başladı, kendisini yönetenlere şantaj yaptı. Bu da yetmiyormuş gibi örgüt içinde iki kişiye “Olof Palme’yi bizim örgüt öldürdü, ben biliyorum,” dedi. Üçüncü kişiye ise “Olof Palme’yi ben öldürdüm” dedi.

Bu üç kişiden biri bu haberi Botan Komutanı Mahmut Karanlık’a ilettili. Mahmut derhal Serok’u bilgilendirince, gerisini biliyorsunuz.

— İkimizin kontağının sağlanmasında yani Delil ile Ferhan’ın buluşmasında bir rol oynadınız mı, yoksa tesadüflermi bizi bir araya getirdi?

— Sırları çözmeye başladığınızı öğrendiğimiz günden beri, hayatınızda çok az tesadüf vardır?

— Peki, Cihan’ın hazırladığı şifre hakkında bir bilginiz var mıydı?

— Şifreyi biliyorduk ama saklı olduğu yeri bilmiyorduk!

— Çok sağ olun, Teşekkürler!

— Başka bir sorunuz yoksa ben kalkacağım, biletim hazır, Rusya’ya gideceğim.

— İyi yolculuklar.

46

Merdivenlerden üst kata çıkan Roza, Delil’den son haberleri dinledi. Teşkilat olarak sözü geçen örgütün adının ERGENEKON olduğunu anlayınca paniğe kapıldı. İstanbul’da yaşayan yakını gazeteci Hrant Dink’i hatırladı, bu yakınıyla ilgili sık sık Delil’le tartışırlardı. ERGENEKON hala Türkiye’de etkili olduğuna göre yakınının hayatı da tehlikedeydi. İstanbul’da yayınlanan AGOS gazetesinin yöneticisi Hrant Dink, Türk ceza kanununun 301. maddesinden mahkemelerde yargılanırken mahkeme heyetinin gözleri önünde linç edilmek istenmesi sahneleri hafızasından hiçbir zaman silinmiyordu. Delil’i dinledikten sonra bütün bu linç tezgâhlarının ardında ERGENEKON adlı teşkilatın olduğunu artık biliyordu. Çarşıya çıkan Ayla ile Lori dönmemişlerdi, büyük bir ihtimalle evin yolunu bulamamışlardı. El ele tutuşan Delil ile Roza merdivenlerden aşağı inerek evden dışarı çıkırlar.

Ferhan çok yorgundu, alt kattaki salonda kimsenin olmadığı bir anda düşlere dalmış, ne yapacağını bilemiyordu. Bir müddet sonra ayağa kalktı, evin içindeki tahta merdivenin basamaklarına tırmandı, ikinci kata çıktı, kütüphanedeki yatağın üzerinde oturdu, gömleğini pantolonunu çıkarmadan sırtüstü yatağa uzandı. Az sonra her şey karanlıklara gömüldü. Arkadaşı Delil’in elinde bir kitap vardı. Delil’ in gözleri kitabın sayfalarında dolaşırken Lori içeri girdiğinde babasının elinde ışıldayan kitabı gördü.

— Bavike mi/Papi kitabın çıktıysa hemen hazırlanın gideceğiz, dedi.

Delil,

— Nereye kızım? diye sorunca, kitabın içeriğini, en ince ayrıntılarına kadar bilen, kitabın kahramanlarını yakından tanıyan, hatta kahramanların akrabalarını kendi akrabalarından daha yakın bilen Lori:

— Bak Papi, kitapları alacağız ve gideceğiz, bir tanesini Papa Benedikt’e, bir tanesini Olof Palme’nin eşi Lisbeth Palme’ye, bir tanesini, Uğur Mumcu’nun eşi Güldal Mumcu’ya, bir tanesini Turgut Özal’ın

eşi Semra Özal'a, bir tanesini Abdi İpekçi'nin eşi Sibel İpekçi'ye, bir tanesini Çetin Güngör' ün kız kardeşi Necla Güngör'e (Arslan) bir tanesini de Haki Karer'in kardeşi Baki Karer'e vereceğiz, dedikten sonra odadan çıktı.

Ferhan karşısındaki masanın üzerindeki televizyonun komanda düğmesine bastı, spiker haberleri veriyordu. Kerkük'te yapılan referandumla halkın yüzde sekseni Kerkük'ün Kürdistan'a bağlanması yönünde oy kullanmıştı, bu durumu savaş nedeni sayan Türk ordusu, Kürt hükümetine karşı savaş ilan etmeye hazırlanıyordu.. Ekranda yollara dizili askeri tanklar, hava üslerinde uçuşa hazır uçaklar görünüyordu. Kuzey Kürdistan'da oluşan Kürdistan Ulusal Meclisi bir çağrıda bulunmuş, hiçbir Kürt'ün, orduya hizmet etmemesini, Kürt askerlerinin ordudan firar ederek Kürt ordusuna katılmasını, Güneyli kardeşlerine karşı savaşmamasını istemişti.

Kırıkkale'deki Makine Kimya Endüstrisi'nde çalışırken bu sevinçli haberi radyodan dinleyen Abdullah Kaya, bir şeyler yapmalıyım diye düşündü. Bir gün sonra doktora gitti ve hastalığını gerekçe göstererek üç günlük rapor aldı, aynı gün bir otobüse atlayarak hemen Diyarbakır'a gitti.

Birkaç gün içinde Kürdistan Ulusal Meclisi'nden iki yetkiliyle görüşme imkânını elde etti. Görüşmeye aracılık yapan kişiye onlarla yalnız başına görüşmek istediğini söyledi.

Bir odaya çekildiklerinde, Biraz düşünen Abdullah Kaya:

— Kırıkkale'den geldim, yurtsever bir Kürdüm, orada Makine Kimya Enstitüsünde çalışıyorum. Ordu halkıma karşı savaş açtı, radyodan sizin bir çağrınızı duydum, müthiş bir plan üzerinde düşünmeye başladım. Bu planı kendi başıma uygulamak istemedim. Size başvurmaya karar verdim, eğer evet der, bir konuda bana yardımcı olursanız planımı uygulamaya hazırım, dedi.

Kürdistan Ulusal Meclisi yetkililerinden en yaşlısı olan Mele Arif:

— Abdullah Bey, önce bize planınızı açıklayın ki biz size fikrimizi söyleyelim, deyince yaptığı hatayı anlayıp üzgün bir yüz ifadesiyle yaşlı amcaya bakan Abdullah:

— Tabii efendim, biliyorsunuz benim çalıştığım fabrika ordu için her türlü silah ve askeri mühimmat, yani mermi, TNT, C-4 gibi patlayıcılar üretiyor, ben ordunun mühimmatını kesmek için bu fabrikayı havaya uçurmak istiyorum. Eğer siz olur der ve bana birkaç adet el bombası bulursanız, tek başıma bu işi beceririm, dediğinde şaşkın yüz ifadeleriyle birbirlerine bakan Meclis üyeleri, bir ara suskun kaldılar, gerçi Abdullah'ı onlara getiren aracı sağladı, onu tanıyorlardı, ama bu adam neden onlardan el bombası istiyordu ki? Bu soruyu kendisine sormak isteyen Mele Arif:

— Abdullah Bey, çalıştığın Fabrikada el bombaları üretilmiyor mu?

— Üretiliyor, ama el bombaları ayrı bir binada, maşaları başka bir binada üretiliyor.

— Peki, üstün aranmadan her iki üniteye girip çıkabiliyor musun?

— Evet.

— O zaman bizden bomba istemene gerek yok, maşa üretilen bölümden maşayı alırsın, bomba üretilen bölüme götürürsün, bomba ile maşa bir araya gelince aradığına kavuşursun.

— Hay aklınızla bin yaşayın Arif Bey, bakın akıl akıldan üstündür derler ya, ben kaç gündür bu konu üzerinde düşünüyordum aklıma gelmemişti. Yani siz de planımı uygun buluyor musunuz?

— Eh biz kimseyle savaşmak istemiyoruz, halkımıza karşı başlayan bu savaşı durdurmak her Kürdün boynunun borcudur.

Ayağa kalkan Abdullah, Meclis üyelerine teşekkür ederek ayrıldı. Direkt Diyarbakır Otogarına gitti. Ankara otobüsünden bir bilet buldu ve Kırıkkale'ye hareket etti.

Bir gün sonra işbaşı yaptı. O sabah erken uyandı, elini yüzünü yıkadıktan sonra elbiselerini giyindi; eşini çocuklarını uyandırdı. Kahvaltı yaparken eşine;

— Toparlan, çocukları hazırla, otobüs ile Diyarbakır' a babanın evine git. Ben de şu işlerimi bir toparlayıp geleceğim; kahrolası savaş başlamak üzere, buralarda artık kalamayız, zaten hepimizin işine son verirler, dedi.

Üzgün olan eşi;

— Bari bizi otobüs durağına kadar götür, deyince, çocukların giysilerini valizlere yerleştirdiler, kapıya çağrılan bir taksiye atlayıp garaja kadar gittiler.

Eşini ve çocuklarını Diyarbakır'a yollayan Abdullah eve uğramadan işyerine gitmek istedi. Silah Fabrikası, şehrin yaklaşık olarak üç kilometre dışındaydı. Belediye otobüsüne bindiğinde hayli düşünceliydi, kafasındaki planın boşluklarını doldurmaya çalışıyordu. Ana depoda patlama olursa şehir haritadan silinecekti; binlerce insanı toplu halde öldürmeyi göze alamıyordu, daha doğrusu vicdanı bunu kabul etmiyordu. Zavallı işçilerin, onların ailelerinin, halkın bu işte bir suçu ve günahı yoktu, öyle bir planla silah fabrikalarını ve depoları havaya uçurmalıydı ki, sıra ana deponun patlamasına gelinceye kadar halk, şehri terk edebilmeliydi. O halde ilk patlamalar büyük depodan uzak yerlerde başlamalı, bir patlama başka bir patlamaya neden olmalı ve sıra en son ana depoya gelmeliydi. Yıllardır burada çalıştığından alanı ve binaları iyi biliyordu. İşe girdiği ilk yıllarda bir arkadaşı kendisine buraların 1923 yılında Askeri fabrikalar Umum Müdürlüğü olarak kurulduğunu, 1950 yılında M. K. E. Genel Müdürlüğü olarak değiştiğini söylemişti. Bu fabrikalar birbirini tamamlayan komple bir yapıydı. 11 Adet fabrika, 1 adet işletme olarak inşa edilmişlerdi. Bunlardan biri mühimmat fabrikasıydı, kendi bünyesinde pek çok bölüme ayrılıyordu, biri Nitro Selüloz fabrikasıydı, biri ağır silah ve çelik fabrikası, biri pirinç Fabrikası, biri silah fabrikası ve üniteleriydi. Bütün bu fabrikaların kapladığı alan 9.679.988 metrekareydi, bu büyüklükteki alanın 8.871.370 metrekaresi açık, 808.618 metrekaresi kapalı alandı. Neredeyse bir şehir kadar büyük olan alanda gerçekleşecek patlamalardan sonra hiç bir canlı kalmayacaktı.

Zaten biliyordu ki ana deponun patlaması demek 200 bin nüfuslu şehrin de yok olması demekti.

Kafasındaki bu hesaplarla, işyerine yakın bir durakta indi, çalıştığı bölüme gitti, iş elbiselerinin olduğu yere doğru yürürken karşılaştığı arkadaşlarıyla selamlaştı, soyunma odasındaki elbise dolabının kapısını açarak iş elbisesini giyindi, buradan el bombalarının arabalara yüklendiği bölüme geçti, maşasız olarak hazırlanan bombalar kepçeye benzer bir araçla dikkatlice kamyonlara yüklenip gönderiliyordu.

Üç kişiyle beraber dört saat kadar çalıştı, öğle paydosunda yemeğe gitmeden önce, binalar arasında keşif yaparken patlayıcı üretilen üç üniteyi gözüne kestirdi.

Yaptığı hesaba göre bu üç yerde aynı anda veya ardı ardına gerçekleşecek patlamalar sonucu zincirleme patlamalar olacak, bir patlama kendisinden daha büyük bir patlamayı ateşleyecek, birkaç saat içinde ana deponun infilakıyla önce fabrikalar alanı, ardından şehir yok olup gidecekti.

Öğle yemeğinden hemen sonra henüz iş başı yapılmadan el bombası maşası üretilen bölüme arkadaşını ziyaret etmek maksadıyla uğrarken kimselere çaktırmadan dört adet el bombası maşasını cebine koydu, arkadaşının yanında bir çay içtikten sonra dışarı çıktı, mesai saati başlamadan kendi bölümünde hazırды. Yüklenmeyi bekleyen el bombalarına bakarken, ilk patlama burada olmalıdır diye düşündü, ikinci patlama sıvı TNT' nin üretildiği küçük bölümde, üçüncü patlama mermilerin üretildiği barut deposunda diye düşündü.

Kepçe çalışmaya başlayınca düşlerinden sıyrıldı, hiç durmadan akşama kadar çalıştı.

Mesai saati bitince giyinme odasına gitti, giysilerini değiştirerek dışarı çıktı, binalar arasında gezip dūřünürken öęle paydosu dışındaki saatlerde bombaları götürüp başka ünitelere yerleştirmenin imkânsız olduğunu anladı. O saatlerde yerleştirse bile patlamaların mesai saatlerinde başlayacağını, işçilerin çoğunun burada can vereceğini dūřündü. O zaman bu iř el bombasıyla olmayacaktı, kafasındaki karmaşık dūřüncelerle belediye otobüsüne bindi. Evine gitmeden önce cebindeki el bombası maşalarını bir çöplüğe attı, başka bir yol bulmalıydı, daha evinin kapısına varmadan yeni bir Őey keşif etmiş gibi durdu, biraz daha dūřündü eve gitmekten vazgeçti, oturduğu Őehirde bir akrabası vardı, ona gidecekti.

Çünkü bu akrabası bir zamanlar gerillacılık yapmıştı, ona dūřündüęü iři sezdirmeden uzaktan kumandalı bombaların nasıl yapılacağını ve infilak ettirileceğini öğrenecekti. Cep telefonuyla geleceğini akrabasına bildirdikten yarım saat sonra kapısının zilini çaldı. İçeri girip bir çay içince sohbet başladı.

Akrabası gerillacılık anılarını anlatmaya bayılırdı, bir başladı mı arkası gelmezdi, bu gece de öyle yaptı. Akrabasının anlattıklarını dikkatle dinleyen Abdullah uygun bir yerde sözü uzaktan kumandalı bombalara getirdi, eski gerilla çok basit bir iş olduğunu söylemekle yetindi, başka bir konuya geçmek istiyordu ki, Abdullah o basit işi anlatmasını istedi. Akrabasını kırmayan eski gerilla,

— Bunun için bir adet TNT, bir adet elektronik fünye iki adet kısa kablo, bir el telefonuna ihtiyaç vardır” dedi, bunların bağlantılarını da en ince ayrıntılarına kadar anlattı.

Gecenin geç saatlerinde evine dönen Abdullah çok rahattı. Çalıştığı fabrikalarda elektronik fünye TNT kalıpları da üretiliyordu, üç adet cep telefonu ve kablo bulmak onun için zor olmayacaktı. Bir hafta içerisinde her Şeyi evinde hazırladı. Perşembe günü öğle mesaisinde el telefonlarına bağlanmış, iki TNT kalıbını planladığı gibi iki ayrı üniteye kimseye sezdirmeden bırakmıştı.

Üçüncü bombayı kendisinin çalıştığı Mühimmat Fabrikası, İmla işletmesi 500’lük atölyesinde el bombalarının arasına bırakmıştı.

Eve dönmeden önce, gece bombaları patlatmayı dūřünmüřtü. Ama eve gelip telefonunu cebinden çıkarınca, insanların gece Őehri terk etmesi zordur, büyük bir katliam olur gerekçesiyle iři sabaha erteledi.

Fabrika işçilerini işbaşı yapmasından yarım saat önce bombaları patlatacaktı. Telefonu eline aldı, onunla yatağa girdi, dūřlere daldı. Gözlerini açtığında sabah olmuştu. Kahvaltısını yaptı, kahvesini içti, saat tam sekiz otuzu gösterdiğinde önce kendi çalıştığı bölümde bıraktığı telefonu, ardından diğerlerini aradı, ilk ikisinin patladığını ama sonuncusunun büyük bir ihtimalle patlamadığını dūřündü. Cep telefonunun sim kartını çıkararak tuvalet deliğine attı, ayakkabılarını giyerek dışarı çıktı, gök gürlemesine benzer sesler geliyordu, hızlı adımlarla otobüs garajına doğru yürüdü, dolmuştayken radyodan yapılan anonsa kulak kesildi, herkesin Őehri terk etmesini istiyordu anonstaki ses, ara sıra gerçekteşen patlamaların gürlütüsü insanları korkutmaya yetmişti.

Otobüs garajına vardığında orasının bir kıyamet gününe döndüğünü görmüştü, arabalar yolları kapatmış, insanlar birbirini ezercesine kaçışıyordu, at arabaları, kamyonlar, motosikletler, insan taşıyordu.

Patlama sesleri giderek artıyor, zaman zaman yer sallanıyordu. Abdullah bir müddet sonra bir minibüste yer bulabildi, ama araba ancak bir kaplumbağa hızıyla yol alıyordu.

Yaşlı bir kadının bitişiğinde oturduğunda, kadın sayıklar gibi bir Şeyler mırıldanıyordu:

— La ilahe illallah Muhammed ün Resulullah, kıyamet koptu, işe o gün bu gündür, Kur’ anî Kerim aynen böyle tarif ediyordu,

— Gökler yarılacak insanların başına ateş yağacak, diyordu.

Biraz susunca tekrar başlıyordu

— İsrail surunu çalacak, yer sallanacak, gökler ve yıldızlar ateş olup dökülecek, la ilahe illallah!

Aradan kaç saat geçmişti bilmiyordu. Şehir dışına çoktan çıkmıştı. Bindiği dolmuşun radyosu haber veriyordu, heyecanlı sesiyle spiker şöyle diyordu: “Makine Kimya Endüstrisi’nin (MKE) Mühimmat Fabrikası’ndaki imla (tam atım) deposunda dün sabah 08.30 sıralarında kazanların patlaması nedeniyle çıkan yangın, Kırıkkale’de yaşamı felce uğrattı. Çalışmalara katılan bir helikopter, yangın bölgesinde hasar gördü. Toplam zararın bir trilyon lira olduğu bildirildi. Fabrikada art arda meydana gelen patlamalarda olay yerine 3 kilometre mesafedeki Temel Karaca adındaki vatandaş başına şarapnel parçası düşmesi sonucu yaşamını yitirdi. 8’i ağır 208 kişi yaralandı. Vatandaşlar kenti terk etme yarışına girerken şehrin güney mahalleleri tamamen tahliye edildi.

Hastalar, hastanelerin bahçesine çıkartılırken kent kısa sürede boşaltıldı. Mühimmat Fabrikası İmla İşletmesi 500’lük Atölyesi’nde kazan patlaması sonucu uçaklara yüklenmekte olan bombalar art arda infilak etmeye başladı. Yarım saat sonra sıvı TNT’nin depolandığı tankerlerden biri de patladı. Bu patlamaları dördü şiddetli olmak üzere yaklaşık 30 patlama izledi. 15.38’deki çok şiddetli patlamanın etkisiyle valilik ve pek çok binanın camları kırıldı, çerçeveleri söküldü, şarapnel parçaları 3 kilometrelik bir alana yayıldı”.

Henüz ana deponun patlamadığını anlayan Abdullah biraz rahatladı, şimdiye kadar şehirde tek bir kişi kalmamıştır diye düşündü, ana deponun patlamasıyla Kırıkkale diye bir şehrin artık olmayacağını biliyordu. Bu haberi ulaştığı Ankara otobüs garajında almıştı. Ordu için, insanları öldüren silah ve mühimmat üreten bir kaynak ve Türkiye haritası üzerinde Kırıkkale adında bir şehir yoktu artık.

Mustafa Akın, sabah erkenden uyanmıştı, askeri disiplin gereği ve her gün temiz, ütülü elbise giymek zorundaydı. Ordu Evinden sorumlu Yarbay’ın odacısı olmak ve konulan kurallara riayet etmek, günlük işleri dakik olarak yapmak o kadar kolay değildi.

Her günkü gibi o gün de Yarbaydan önce odanın kapısını açmış, yerleri temizlemiş, masanın tozlarını alırken, fakstaki kâğıda gözü ilişmiş, eğilip bakınca, şu satırları okumuştü:

HASDAL 26. ZIRHLI TUGAY KOMUTANLIINA

4 Kasım 2007 Günü Sayın Genel Kurmay Başkanımız ve Kuvvet Komutanlarımız Orduevini ziyaret edeceklerdir. Öğle yemeği ve diğer hazırlıkların muntazaman yapılması için gereken çalışmaların başlatılması emir olunur!

Genel Kurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği”

İmza, Tarih

Kâğıdı aldığı yere bırakan Mustafa, not defterini cebinden çıkardı, 4 Kasım 2007 Tarihini bir sayfasına yazarak, cebine geri koydu. Odanın temizlik işini bitirince, aşağı kata indi, Ordu evinin lokanta bölümünde arkadaşı Osman Güven çalışıyordu. Onun yanına gitmek istedi, Lokantanın giriş kapısına yakın bir masaya oturdu, Osman’dan sabah çorbasını istedi, sıcak çorbayı önüne koyan Osman’ a göz

işaretiyle otur dedi, yanındaki sandalyede oturan Osman'a

— 4 Kasım'da kuvvet komutanları bizim buraya gelecekler, ben yukarı çıkıyorum, işlerin bittikten sonra benim yanıma gel, dedi. Mustafa'nın amacını anlamayan Osman,

— Tamam, diyerek işinin başına döndü.

Çorbayı hızla kaşılayan Mustafa'nın acelesi vardı. Ordu Kürt halkına karşı savaş açmıştı, O ise halkına karşı savaş açan bir orduda hala askerlik yapıyordu. Bu durum onun için utanç vericiydi. Uzun bir süreden beri Osman ile birlikte bu konu üzerinde konuşuyorlardı, firar etmek de dâhil, pek çok olasılık üzerinde kafa yoruyorlardı. Ama "Kuvvet Komutanları Ordu Evine gelecekler" haberi Mustafa'nın aklına yeni bir şey düşürmüştü.

Askerden firar etme gibi basit bir eylemdense halkının kurtuluşuna hizmet eden, tarihlerin yazacağı bir olayı yapmak daha mantıklıydı. Kendilerine de bu yakışırdı diye düşündü. Çorbasını içince yukarıya Yarbay'ın odasına çıktı, faks kâğıdındaki yazıyı bir kez daha okudu, dönen bir koltuğa oturdu. "Osman'ı ikna edebilsem zor bir iş değildir" diye düşündü.

Adıyaman dağlarında orduyla çatışmada ölen arkadaşını düşündü, köyünden sürülen ailesini... Tam bu sırada Osman içeri girdi. Oturduğu koltuktan kalkan Mustafa Osman'ın karşısında dikildi:

— Sana Kuvvet Komutanları buraya gelecekler dedim, ama hiç bir tepki vermedin? Aklından bir şey geçirmeyen Osman:

— Ne yapmamı istiyordun? deyince, suratı ciddileşen Mustafa,

— Fırsat ayağımıza kadar gelmiyor mu, yani bu fırsatı değerlendirmeyelim mi? Kafası yeni toparlanan Osman:

— Aklınla bin yaşa, gerçekten ne yapabiliriz? dedi.

Biraz düşünen Mustafa,

— Bana kalırsa iki silah bulalım, onlar geldiklerinde hepsini temizleyelim, son kurşunları da kendimize bırakalım, ne dersin? diye sordu..

— Üzerinde düşünmeye değer, ben çıkıyorum, cumartesi günü çarşı izni alalım, sakın bir yerde neyi nasıl yapacağımıza dair tartışarak bir karara varalım ve hazırlıklarımızı yapmaya başlayalım, diyen Osman dışarı çıktı.

Cumartesi günü ikisi de spor giyinmiş, tanıdıkları birisine ait bir otelin lobisinde buluşmuşlardı. Yumuşak deri bir koltuğa oturan Mustafa, karşısındaki Osman'ı hayli süzdükten sonra:

— Geçen gece yapacağımız iş üzerinde çok düşündüm, silahla işi gerçekleştirmemizin riski fazla, ama başka bir yol buldum, onu yapabilirsek hiç bir aksaklık çıkmaz, tereyağından kıl çeker gibi gerçekleştir dışarı çıkarız, dedi. Osman'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı:

— Önerini söyleyebilir misin?

Çevresini gözleriyle kontrol eden Mustafa,

— Siyanür diye bir zehir var, koku vermez, onu bulabilirsek, Kuvvet komutanları için hazırlanan yemeklere katarız, yiyen hiç birisi kurtulamaz, biz de tüyer gideriz.

Şaşkınlık dolu bir yüz ifadesiyle Mustafa'nın gözlerinin içine bakan siyanür'ü nerede bulabilirim sorusuna kafasında yanıt bulmaya çalışan Osman, birden rahatladı:

— Tamam buldum.

— Kim, ben tanıyor muyum?

— Tanımazsın, Adı kör Yakup'tur, yaman bir kaçakçıdır. Para olduktan sonra bulamayacağı hiçbir şey

yoktur.

— Ne kadar para isteyebilir?

— Orasını bilemem, ama ben arar onu bulunca konuşurum, istersen sen burada otur ben kalkayım, Beyoğlu'nun orada bir lokal var, oralara takılır. Konuşayım, geleyim dedi.

Hızlı adımlarla otelin lobisinden ayrılan Osman, dolmuş durağına doğru yürüdü, yarım saat sonra lokalin kapsındaydı, içeri girer girmez bir köşedeki masada pişti oynayan, iriyarı, şişman, üzerinde boğazlı beyaz bir kazak bulunan, pala bıyıklı, kafası sıfır tıraşlı, kör Yakup'la göz göze geldi, elindeki Valeyle masanın üzerindeki bütün kâğıtları toplayan kör Yakup:

— Sefa geldin yeğenim, gel şöyle dayının kıyısına otur, dedi.

Yanında oturan birisini kaldırarak ondan boşalan sandalyeyi Osman' a gösterdi. Kâğıt oynamaya ara vermeden hal hatırını sordu, çay ısmarladı. Dumandan neredeyse göz gözü görmüyordu, çay dolu bardaklar masaya bırakılıp boş bardaklar toplanıyor, kâğıtlar kesiliyor, elden ele dağıtılıyor, herkes elindeki kâğıtlara dikkatle bakıyor, kafasında hesap yapıyor, birisi kâğıtları topluyor, başka biri okkalı bir küfür savurarak elindeki kâğıtlardan birini masanın üzerine fırlatıyordu.. İki bir Osman' a bakan Kör Yakup:

— Yeğenim, bu son oyundur, diyerek yeni bir oyuna başlıyordu.

Osman adamın kendisini kâğıtlara kaptırdığını anlayınca:

— Dayı benim işim var, şöyle dışarıda ayaküstü beş dakikanızı bana ayırsanız, dediğinde:

— Hayhay başım gözüm üzerine yeğenim, buyurun, diyerek ayağa kalktı. Kahvenin dışına çıktılar, تنها bir sokakta yürüyorlardı. Sözü Osman açtı:

— Dayı, bir iş için sana geldim.

— Çekinmeden söyle yeğenim, yapabileceğim bir işse başım gözüm üzerine!

— Dayı siyanür bulabilir misin?

— Ne yapacan yegen, yoksa birisini mi zehirleyecez?

— Bana lazım değil dayı, bir tanıdığımıza lazım; benden sordu da, aklıma sen geldin.

— Bakarız yeğenim, ne kadar istiyor?

— Bir kilo, olmadıysa yarım kilo!

— Ohooo, İstanbul'un tümünü mü zehirleyecek, çok pahalı yeğenim, altın değerinde! Neyse parası olsun, gerisi kolay yeğenimin canı sağolsun.

— Ne zaman bulabirsin dayı?

— İki gün sonra, öğle saatlerinde bu kahveye gel, yeğenime bir netice söylerim.

Kör Yakup' la vedalaşan Osman, otel lobisine döndüğünde Mustafa'ya müjdeyi verdi. Hiç zaman kaybetmeden kalktılar, ikisinin de İstanbul' da çok sayıda tanıdıkları vardı, onlardan borç para almaya karar verdiler.

Bir hafta sonra 200 gram yani 7.0548 ons siyanürleri olmuştu. Mustafa onu özel dolabında saklıyordu. O geceyi sabırsızlıkla bekliyorlardı, televizyonlardan duydukları haberlere göre, ordu Kerkük'e girmek için hazırlıklar yapıyordu. Ama meclisten bir türlü savaş kararı çıkmıyor; generaller savaş tamtamları çalıyor, siyasetçileri açıkça tehdit ediyorlardı. Başkan Bush, Ankara'ya bir ultimatome vermişti. Ordunun savaş pozisyonundan vazgeçmemesi durumunda ABD'nin askeri güç kullanımını da içeren her türlü tedbire başvurulabileceğini belirtiyordu. Kürt direnişini bastırmak amacıyla Diyarbakır'ın Bağlar semti, Hava Kuvvetleri tarafından bombalanmış, binlerce sivil ölmüştü. Halk, şehirleri terk ederek dağlara

sıgınıyordu. Ordudan firar eden asker sayısı onbinleri bulmuştu.

Buna benzer haberleri her gün dikkatle izleyen Osman ile Mustafa nihayet yemeklerin hazırlanacağı o geceyi gördüler. Mutfakta çalışan aşçılar tanıdık olduğu için, Mustafa' da Osman gibi kolaylıkla mutfağa girip çıkıyordu. Gece boyunca sabaha kadar çalışılacaklardı, kebablar, çeşit çeşit yemekler, çorbalar, çörekler, börekler, poğaçalar, tatlılar hazırlanacaktı. Osman aşçılara yardımcı olurken, Mustafa kendi odasına gitti, siyanürü dolabından çıkardı, mutfaktan getirdiği sürahiye su doldurdu, siyanürün bir kısmını sürahideki suya döküp uzun bir kaşıkla iyice karıştırdı. Kör Yakup' un anlattığına göre bunun bir damlasıyla yirmi kişi ölebiliyordu. Geri kalan siyanürün içinde bulunduğu naylon torbanın ağzını iyice bağladı, dolaptaki ayakkabısının içine koyup, aşağı indi.

Mutfakta bir sigara yaktı, aşçılar durmadan çalışıyorlardı, kimi hamur açıyor, kimi soğan doğruyor, kimi yağda bir şeyler kızartıyor, Osman ile iki kişi pirinç ayıklıyorlardı.

Bir ara fırsat bulunca Osman' a göz kırpan Mustafa kalkıp yukarı çıktı; onu takip eden Osman hazırlanan karışımı inceleyince,

— Tamam sen artık uyu, aşçılar yemekleri hazırlayınca giderler, ben o zaman bunu alır aşağı inerim, pişen bütün çeşitlere bir miktar koyup karıştırırım, dedi.

Osman' ı uyaran bir üslupla konuşan Mustafa:

— Bak çok dikkat edeceksin, çorbalara, tatlılara, yemeklere, kebablara, hatta masaların üzerine konan limonluklara miktarlarına göre koyacaksın”, dedi.

Osman aşağı giderken kendisi soyunup yatmaya hazırlandı, az sonra yatağa girdi, ama uykusu yoktu, vücudu heyecan dalgalarının hücumuna uğramıştı sanki kalbi hızlı atıyordu, nefes alış veriş bile normal değildi, damarlarında akan kanın sesini duyuyordu. Uyuyamayacağını anlayınca yatağından kalktı, tekrar giyindi, sandalyeye oturarak bir sigara yaktı, dumanlarını uzaklara savurdu, yarın öğle saatlerinde İstanbul' u terk edeceklerdi, direkt Kürdistan dağlarına ulaşıp oradaki yurtsever birliklere katılacaklardı.

Şafak sökerken, oturduğu yerde hayal kurarak sigara üzerine sigara içen Mustafa' yı hayallerinden Osman uzaklaştırdı. İçi zehir dolu sürahiyi alırken Mustafa da onunla birlikte mutfağa indi, On dakika sonra kaplardaki bütün yiyecekler zehirliydi artık, masalardaki limonluklar kalmıştı onlara da kalanı karıştırdılar, odalarına çıkıp son hazırlıklarını yaptılar, hangi eşyalarını alacaklarını nereden kaçacaklarını belirlediler ve beklemeye başladılar.

Tam öğle yemeği vaktinde servis yapmaya başladıkları sırada, bir haber geldi;

— Komutanlar ordu evinde kendileri için özel olarak hazırlanan yemeği değil, askerlerle birlikte başka yerde yemek yiyecekler, ama kahveyi orada içecekler, dendi.

Bu haberi tez Mustafa' ya ulaştıran Osman:

— Kalan zehiri hazırla, kahveyi ben hazırlayacağım ve kendi elimle Komutanlarıma sunacağım, dedi gülererek.

Bir müddet sonra çok sayıdaki korumalarıyla birlikte ordu evinden içeri giren Kuvvet komutanları üst kattaki oturma odasına çıktılar, lokanta bölümüne dalan korumalar, özel timler ve bazı albaylar, hazırlanan ama kimsenin elini değdirmeyeceği yemeklerden isteyip masalarda oturdular, garsonlar onlara, çorbalar, kebablar, tatlılar, taşıdılar.

Mutfakta alelacele kahveleri hazırlayan Osman, Mustafa' nın hazırladığı karışımdan da katınca, fincanları tepsinin üzerine dizdi, mutfaktan çıkıp asansöre bindi, komutanların bulunduğu odanın karşısında asansörden inerken bütün cesaretini topladı, kapıyı tıkladı, kapı açılınca elleri titremeden

sırayla her kesin önüne birer fincan bıraktı. Genel Kurmay Başkanı bir yudum alınca, Osman kapıdan dışarı çıktı. Mustafa alt katta kapının önünde onu bekliyordu. Asansöre binip alt kata indiğinde, henüz kapı açılmadan tepsiyi yere bıraktı ve kapı açılır açılmaz Mustafa ile birlikte koridora fırladılar. Kusanlar vardı koridorda, bir karmaşa başlamıştı, arkalarına bakmadan dışarıya, bahçeye çıktılar. Ana caddeden karşı tarafa geçip bir sokağa saptılar. Burada rastladıkları bir ticari taksiye bindiler ve gidecekleri yeri söylediler.

O gece İstanbul'u terk ederek uzaklara, ülkelerinin dağlarına doğru yola çıktılar.

48

Ordu üst komuta kademesindeki generaller Genel Kurmay Başkanıyla birlikte zehirlenerek ölünce, Ergenekon üyesi olduklarını gizlemeye gerek duymayan yeni komuta kademesi hükümete karşı darbe hazırlıkları yapmaya başlamıştı.

Amaçları kendi dediklerine uymayan parlamentoyu feshetmek ve ellerini kollarını bağlayan yürürlükteki anayasayı kaldırmaktı. Bunun ötesinde bütün siyasi partileri kapatmak, farklı sesleri susturmak, sıkıyönetimle birlikte ülke genelinde savaş hali ilan etmekte.

Kürdistan'ın birçok bölgesinde savaş, bütün şiddetiyle devam ediyordu. Amerikan birlikleri Suriye'ye girmiş. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki Moon bütün üye ülkeleri acilen toplantıya çağırılmıştı. Türkiye'de sokaklara dehşet ve korku egemen olmaya başlamıştı. Askerler Türkiye Büyük Millet Meclisinin kapısına kilit vurmaktan istediklerini yapamayacaklarını artık biliyorlardı.

Meclisin güvenliğinden sorumlu olan Oğuz Kağan adındaki subay, İstanbul doğumluydu. Uzun süreden beri Ergenekon'un üyesiydi, karargâhını meclisin alt katında bir odada kurmuştu. Son yıllara kadar Ergenekon'dan aldığı emirleri en iyi şekilde yerine getirmiş, akla hayale sığmayacak olaylar gerçekleştirmiş ve "faili meçhul" olarak bilinen yüzlerce cinayetin gerçek failiydi.

Henüz genç bir subayken Ergenekon'da kelle koparan, kol kıran olarak yetiştirilmişti. Son yıllarda Kürtlere karşı geliştirilen milliyetçi dalga ve linç kültürünün tetikleyicilerinden biri haline gelmişti.

Ordunun, Kerkük'ün Kürtlerin ellerine geçmesi üzerine Kürtlere karşı savaş açmak istemesi, heyecanını yükseltmişti. Savaş kararının meclisten bir türlü geçmemesi, onu kendisinin koruduğu meclise düşman haline getirmişti. Ona göre bu çatının altında yer alan herkes vatan hainiydi. Mensubu olduğu Ergenekon teşkilatı, Türkiye Büyük Millet Meclisinin 1920 yılı öncesindeki Meclisi Mebusan'dan bir farkının olmadığını söylüyordu.

Ona göre Türklerle Kürtler kardeş falan değildi. Türklerle Kürtler et ile tırnak gibidir sözünü kabul ediyor ama uzanan tırnağın kesilip atılması gerektiğine de inanıyordu. Kürtler bu memlekette kölelerden farksızdı. Bu köleler, zincirlerini kopardı, Irak'ın Kuzeyinde devlet kurdu. Bütün dünyanın gözü önünde Kerkük'ü ele geçirdi. Kerkük demek petrol demektir, köleler özgür olmakla kalmadılar, üstelik petrol sahibi oldular, rahat bırakılsalar artık kimse onları tutamaz, Ortadoğunun yıllardır değişmeyen dengelerini alt üst eder, haritasını yeniden çizerler.

Hangi vicdan bunu kabul eder? Aç Kürt tok olunca nasıl yönetilir? Artık takke düşmüş kel görünmüştür. Her şey ayan beyandır. Ama kendisi hala savaş kararı almak istemeyen hainlerle dolu bir

meclisin binasını koruyordu.

Oğuz, darbe hazırlıkları içinde olan Ergenekon'un emirlerine amadeydi, ama son günlerde herkes suskundu, komuta kademesine karşı yapılan suikasttan sonra kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Uzun boylu sarışın ama kilolu bir yapısı vardı, babası daha gençken Balkanlardan İstanbul'a göçmüş, ağır işlerde çalışmış, Karadenizli olan annesiyle 1960larda evlenmişti.

Ailenin ortanca çocuğuydu, gecesini gündüzünü orduya verdiği için ailesiyle bağları pek sıkı değildi.

Bir gün annesini ziyarete gittiğinde, evlerinde emekli albay olan dayısıyla karşılaştı.

Onunla göz göze gelince karşılaşmalarının bir tesadüf sonucu olmadığını anlamakta gecikmedi. Dayısı emekliydi, ama Ergenekon'un çok etkili bir elemanıydı. Yapı olarak ta yaman bir adamdı, kimse cesaret edip onun emirlerine karşı gelemezdi. Dilinden ziyade bakışlarıyla insanları ikna ederdi. Kızdığı anda tayfun gibi eserdi. Oğuz, Meclisi koruyan muhafızların komutanlığına atandıktan sonra ilk kez dayısıyla karşılaşıyordu.. Eğilip dayısının elini öptükten sonra kendisine de otur demesini bekledi.

Siyah bir deri koltuğa oturan yaşlı Albay:

— Otur yavrum” diyerek karşısındaki koltuğu da ona gösterdi. Ürkek bakışlarla gözlerini dayısının gözlerine diken Oğuz, bu karşılaşmanın bir tesadüf olmadığını ve nedenlerini anlamaya çalışıyordu. Dayısı hiç bir şey yokmuş gibi önce hal hatır sordu, ardından konu dolanıp ülkenin içinde bulunduğu duruma geldi.

— Burnumuzun dibinde Kürdistan' ı kurdular. Meclisteki salakların kılı dahi kıpırdamıyor. Ülkenin dört bir yanındaki bölücüler ayaklanmak üzere, gafiller ve hainler hala insan hakları teranelerini tekrarlıyor. Diyarbakır'daki vatan hainlerinin uçaklarla bombalanmasına karşı her tarafta gösteriler yapılıyor. Bazıları utanmadan “Kardeş kardeşin şehrini bombalar mı?” içerikli pankartları taşıyabiliyor.

— Dayı Meclis bir türlü savaş kararı veremiyor. İktidardaki partinin içinde çok sayıda vatan haini var, bunlar o mecliste etkin oldukça savaş kararı çıkmaz. Zoruma giden nedir, biliyor musun? Elimizi kolumuzu bağlayan bu hainlerin bulunduğu bir meclisin kapısında bekçilik yapmak.

— Senin yerinde ben olsaydım, havaya uçururdum o binayı! Yüce Atatürk vatana ihanet eden İstanbul meclisini nasıl dağıtırsa, gerekirse bunu da dağıtacağız. Bir kaç kez kapısına kilit vurduk, kaldıkları yerden “devam” dediler. Karar verildi, bu görev senin! O meclis artık olmayacak.

Bu cümlelerden sonra gözleri kan çanağına dönmüştü. Bir elini cebine götürdü, bir zarf çıkardı, Oğuz' a uzattı:

— Bunun içinde senin yeni kimliğin ve tayin yerin var. Yeni adın Ali Vural olacak. Kayseri doğumlusun, olaydan bir hafta sonra yeni görev yerin olan İzmir'e gideceksin. Oğuz Kağan olay yerinde ölecek! Anladın mı beni?

Dayısının sarf ettiği bu sözler, Oğuz' un beyninde silinmez izler bıraktı.

— Tamam, anladım dayı, dedikten sonra ayrıldılar. Oğuz Kağan karargâhına doğru arabasıyla giderken dayısının sözleri üzerinde çok düşündü; özü küllenmiş bir köz gibi, savaş rüzgârlarıyla birlikte yavaş yavaş ortaya çıktı ve kişiliğine hâkim oldu.

Gün geçtikçe ülkede cereyan eden olaylara karşı ilgisi artmıştı, günlük haberleri mutlaka dinliyor veya okuyor, kendisini ilgilendirenleri küçük cep defterine not ediyordu.

Bir gün radyo haberlerini dinlerken tüyleri diken diken oldu. Haber spikeri üç gün sonra olağanüstü toplanacak olan mecliste halkı birbirine karşı kışkırtan, provakatif eylemleri düzenleyen “çeteler” konusunda gizli bir görüşme yapılacağını söylüyordu.

Dayısının sarf ettiği sözü aklına geldi, meclisi havaya uçuracaktı. Meclise varınca odasına gitti, bir aşağı bir yukarı yürüyor ve düşünüyordu. Bulduğu oda, aşağı yukarı Meclis binasının orta yerindeydi. Her şeyi bu odayı merkez alarak düzenleyebilirdi; ona sadece patlayıcı gerekiyordu, ama nasıl bulacaktı?

Koltuğuna oturdu, kafasını ellerinin arasına aldı, arkadaşı İsmail Ayaz geldi aklına; C 4 olarak bilinen patlayıcılar onun denetimindeydi. Ve İsmail onun samimi arkadaşıydı. Parolayı söyleyip patlayıcıları alabilirdi.. Arkadaşını ziyaret edip duruma bir bakmalıydı. Hiç vakit yitirmeden dışarı çıktı, askeri bir kamyonete binerek patlayıcıların bulunduğu depoya gitti. İsmail oradaydı, depo hayli kalabalıktı, askerler durmaksızın kamyonlara patlayıcı sandıkları yüklüyordu.

İsmail' in bürosuna girmeden önce depoya bir göz attı. Askerlerden biri “dikkat!” diye bağırırken, diğerleri selama durdu.

— Sağolun çocuklar, işinize devam edin! deyince askerler yükleme işini sürdürdüler.

Kafasında bir şeyler tasarlayan Oğuz, İsmail'in bürosundan içeri girdiğinde henüz bir çözüm bulamamıştı. Onu güler yüzle karşılayan İsmail, oturacağı yeri gösterdi. Oğuz,

— Akşam saat dokuzda bir işim var, dediğinde arkadaşı parolayı anladı.

— Ben ise dokuzdan sonra boşum, cevabını verdi.

— Tamam, komutanım ortalık müsaittir, işinizi görebilirsiniz, deyince, Oğuz gösterilen koltuğa oturmadan arkadaşının bürosundan ayrılarak patlayıcıların bulunduğu depoya gitti. Gözleri yüklenen sandıklardaydı. Bir ara işler azalmış ve depoda sadece beş asker kalmıştı; Oğuz onlara yanaştığında bir kamyonu malzeme yüklüyorlardı. Sandıkların ağırlığını sordu, “elli kilo” dediler. Kendisinin dışında orada başka bir subay da olmayınca bu durumdan yararlanarak kendi geldiği kamyoneti çektiler.

— Çocuklar bu arabaya 15 adet sandık yükleyin, emrini verince, askerler çabucak sandıkları yükleyip üstünü brandayla kapatıp arabayı tekrar garaja çektiler.

Yeniden askerlerin yanına gelerek bir müddet daha onların çalışmalarını izledi. Büroya dönünce de arkadaşı İsmail'le havadan sudan bir sohbete daldı, fazla beklemeden arkadaşıyla vedalaşıp bürodan dışarıya çıktı.

Garajda bekleyen arabasına binen, meclisteki bürosuna giden kapının yanında arabayı durdurdu, onu gören askerler selama durunca:

— Altı kişi gelsin çocuklar! diye emretti. Biraz ağır olan sandıkları askerlere yükletip bürosunun bir köşesine üst üste dizdi, temiz bir brandayla örtünce de rahat bir nefes aldı.

Yaptığı hesaba göre, temin ettiği patlayıcılar, dayısının talimatının gereklerini gerçekleştirmek için yeterliydi.

İki gün sonra Meclis olağanüstü toplanacaktı, gazetelerdeki haberlere göre bu gizli görüşmede kamuoyunda “derin devlet” veya “Ergenekon” olarak bilinen yapılanmanın üzerine kesinlikle gidecek, Kürt sorununa makul ve adil bir çözüm üretecekti.

Yine “Gerçek Gazete”nin yazdığı bir habere göre, Ergenekon üyesi emekli bir General, Amerikan askeri yetkililerine sığınmış, itiraflarda bulunmuş, Ergenekon'a üye olan sekiz yüz kişinin adını vermişti. Amerika'nın hazırladığı listede adı geçen bu kişilerin durumu Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda görüşülmüş ve söz konusu bu kişileri Papa Johannes Paul suikastı, Olof Palme'nin öldürülmesi Abdi İpekçi ve Uğur Mumcu cinayeti gibi binlerce cinayet işledikleri için savaş suçlusunu olarak tutuklanıp yargılanması istenmişti. Bundan dolayı Meclisin gizli toplantısı önem arz ediyordu.

Oğuz, olay gecesini yalnız başına kaldığı odasında son hazırlıklarını yapmaya başladı, temin ettiği bir el

telefonunu elektronik füyeye bağladı, onunla patlayıcıların irtibatını sağladı; her şey hazırды.

Yarın patlamayı gerçekleştirmeden önce dayısını bulmalıydı. Annesini telefonla aradı, onu çok özlediğini söyledikten sonra dayısını sordu; yarın saat onaltıda mutlaka evde olmasını ve kendisiyle çok mühim bir işlerinin olduğunu söyleyip telefonu kapattı.

Ertesi sabah erkenden postası yeni çıkan gazeteleri getirdiğinde, her zamanki gibi, önce manşetlere değil, küçük başlıklarla verilen haberlere baktı. Çünkü bu günlerde gereksiz bütün haberler manşet, haber niteliği taşıyan olaylar ise küçük başlıklarla kimselerin dikkatini fazla çekmeyen köşelere yazılıyordu.

— Aha bunlardan bir tanesi! dedi kendi kendine. Gazetenin sekizinci sayfasında küçücük bir başlık altında, şu haber verilmişti: “Birleşmiş Milletler Genel Kurulu oy çokluğuyla Türkiye’ye asker göndermeye karar verdi. Alınan bilgilere göre, Birleşmiş Milletler denetimindeki askerler, iki koldan Türkiye’ye girecek, birinci kol İskenderun’dan, ikinci kol ise Karadeniz kıyısındaki Batum’dan harekâtı başlatacağı. Gelecek olan askerlerin, Kozan ile Maraş, Elbistan ile Kayseri, Sivas’ın batısından Batum’a çekilen bir hat üzerine yerleşecekler ve bu hattın doğu tarafını Türk askeri için yasak bölge ilan edecekler”

Başka küçük bir başlık altında verilen bir haber daha korkunçtu. Haberde, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, çağımızda sömürgeciliğin suç olduğunu hatırlatarak Türkiye, Suriye ve İran’ın bu suçu işleyip işlemediğine dair bir komisyonun kurulmasına karar vermişti. Birleşmiş Milletler denetiminde çalışacak bu komisyonun Dr. İsmail Beşikçi ile üç saat süren bir görüşme yaptığını ayrıca Mesut Barzani’nin Kürdistan Cumhurbaşkanı sıfatıyla bir konuşma yapması için Birleşmiş Milletler Genel Kurulu’na çağırıldığını belirtiyordu.

Yalnızca Tercüman Gazetesi: “**Birleşmiş Milletler Askerleri İskenderun’da!**” haberini manşetten vermişti

Sabah saat onda Türkiye Büyük Millet Meclisi Genel Kurul Salonunun kapıları açıldı. Bu gün çok önemli kararların alınacağını bilen milletvekilleri ardarda salondaki yerlerini almaya başladı. Yaklaşık olarak saat on otuzda gizli oturum için Meclisin kapıları kapatıldı.

Aynı dakikalarda meclisin alt katında bulunan odasının kapısını çekip kapatan Oğuz, ‘Oğuz’ a ait her şeyi bürosunda bırakarak Ali Vural kimliği ile arabasına binerek meclisten hızla uzaklaştı, Ulus semtine vardığında telefonunun tuşlarına bastı, karşıdaki telefon zilin çalmasıyla kesilmesi aynı ana denk geldi. Artık nelerin olduğunu tahmin ediyordu çok şiddetli bir patlama sesinin ardından, gökyüzünü bir toz bulutu kaplamaya başladı.

Bu gürültülerle sarsılıp uyanan Ferhan, birden korkunç bir kâbus gördüğünü anladı ve yavaşça doğrularak oturdu; sağına soluna baktı, demek ki gördüğü bir rüyaydı. Yatağından kalktı, banyoya gitti, yüzünü yıkadı, kütüphaneye doğru yürüdü. Delil’in merdivenlerden yukarı çıktığını görünce sevindi, ama gördüğü rüyayı arkadaşına anlatmak istemedi.

— Uyuyabildin mi? diyen Delil Demir televizyonun komandasına bastı, alt yazı olarak flaş bir haber geçiyordu. Delil’in adeta kanı dondu. “TürkçeErmenice olarak yayınlanan Agos gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Türkiye Ermenisi gazeteci Hrant Dink İstanbul’da vurularak öldürüldü” Bu haber üzerine Ferhan:

— Ergenekon iş başındadır, bu teşkilat açığa çıkarılıp toptan tasfiye edilmedikçe, bu cinayetler dizisi artarak devam edecektir.

Delil bilgisayarının başına geçti, açtıktan sonra Hotmaildeki posta kutusuna baktı. Beklediği yerden bir dosya gelmişti. Tıkladı, tek bir cümleydi.

“Sana bilgileri yollayan arkadaşımız, Rusya’daki bir uçak kazasında yaşamını yitirdi.”

Bu üzücü iki haber üzerine Ferhan ile Delil’ in morali hayli bozuldu. İkisinin de ağzını bıçak açmıyordu. Delilleri klavyenin tuşlarına basarak Bilgisayarı kapattı. Merdivenlerden inerek alt katta indiler. Oradan dışarı çıktılar. Köpekler sokağından aşağı doğru inerek Kanal caddesinden geçtikten sonra kanal kıyısına vardılar. Burada büyük bir ağacın gölgesindeki bankın üzerine yan yana oturdular. Martılar çığlık çığlığa uçuyorlardı, karşılıklı oturup kürek çeken bir çiftin kanosu suyun yüzeyinde iz bırakıp güneşin battığı yöne doğru gidiyordu. Hafif esen rüzgârın esintisiyle kocaman ağacın yaprakları melodisini söylüyor, kanalın küçük dalgalarıyla kıyıları öpüşüyor, sanki bütün bunlar hayatın akıp gittiğini anlatmaya çalışıyordu.

*) *Şutık: Kürt milli giysilerinde kemer görevi gören ve bele defalarca dolanan 810 metre uzunluğundaki yumuşak kumaş.*

*) *Reis 29.baskı, sayfa 62 Doğan kitapçılık Aş İstanbul.*

*) *Güzel koku yayan bir çeşit ağaç.*

*) 1. Ağca dosyası, s. 53, Şubat 1982 İstanbul.

*) Ben Mesih, sayfa 105

*) Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi (Daha sonra MHP adını aldı).

**) Abdullah Öcalan’ın çaycı olarak çalıştığı ileri sürülen, Gerçek Fikir Ajansı’nın sahibi. Refik Korkut aynı zamanda Türk Gladiyosu ile ilişkileri olduğu genel kabul gören, Komünizmle Mücadele Derneklerinin aktif bir üyesi ve ideologları arasında yer almaktadır.